

اقتصاد اسلامی

تألیف:

علامہ محمد تقی عثمانی مدظلہ

ترجمہ:

رعایت اللہ روانبد

فهرست مطالب

صفحه	عنوان
۹.....	مقدمه‌ی مترجم
۱۳.....	مقدمه‌ی مؤلف
۲۰.....	معرفی موضوع و نیاز به فراگیری آن.....
۲۳.....	فصل اول.....
۲۳.....	نظام‌های اقتصادی
۲۳.....	نظام‌های اقتصادی و شناخت ماهیت آنها
۲۵.....	مفاهیم اساسی اقتصاد
۲۹.....	نظام سرمایه‌داری
۳۶.....	اصول نظام سرمایه‌داری.....
۳۹.....	سوسیالیسم "Socialism" نظام سوسیالیست یا اشتراکی
۴۲.....	اصول اساسی سوسیالیستی
۴۵.....	توضیح و بررسی نظام‌های اقتصادی سرمایه‌داری و سوسیالیستی.....
۵۰.....	بررسی و نگرش مرام سرمایه‌داری
۵۶.....	احکام اقتصادی اسلام "Islamic Economic".....
۶۵.....	تولید و تقسیم ثروت در نظام‌های مختلف اقتصادی.....
۶۷.....	نظر سرمایه‌داری در مورد تولید و تقسیم.....
۶۸.....	تولید و تقسیم در نظام سوسیالیستی
۶۹.....	تولید و توزیع ثروت از دیدگاه اسلام.....
۷۳.....	تأثیر مجموعه هر سه نظام بر تولید ثروت
۷۶.....	تأثیر هر سه نظام بر تقسیم سرمایه.....
۸۲.....	اهمیت و نقش اقتصاد.....
۸۵.....	رابطه‌ی اقتصاد با سایر علوم

۸۷	اقتصاد ملی.....
۸۸	تقابل و تعارض نظام‌های اقتصادی با مذهب.....
۸۸	مبانی اعتقادی و اهداف اقتصاد اسلامی.....
۹۸	فصل دوم.....
۹۸	واحدهای بازرگانی.....
۹۸	انواع واحدهای بازرگانی.....
۱۰۰	تعریف کمپانی (شرکت سهامی).....
۱۰۲	مراحل تأسیس شرکت سهامی.....
۱۰۳	سرمایه‌ی شرکت سهامی عام.....
۱۰۶	سهام شرکت.....
۱۶۶	حکم شرعی تجارت به وسیله‌ی سهام.....
۱۶۸	تعریف قمار.....
۱۷۱	زکات سهام.....
۱۷۶	اصول قانون اساسی ایران مربوط به تجارت.....
۱۷۹	گزیده‌ای از قانون نظام صنفی.....
۱۸۲	شرکت تعاونی.....
۱۸۳	تفاوت‌های شرکت سهامی عام و خاص.....
۱۸۴	بورس اوراق بهادار ایران.....
۱۸۵	بازار پول و سرمایه در ایران.....
۱۸۶	خودآزمایی.....
۱۸۹	فصل سوم.....
۱۸۹	سیستم پولی.....
۱۸۹	سیستم پولی "Monetary System".....
۱۹۱	فرق بین نقد "Money" و پول "Currency".....
۱۹۲	سیر تحول پول و سیستم‌های مختلف آن.....

- ۱۹۵..... تعیین نرخ ارز.....
- ۱۹۷..... سازمان‌های کنفرانس «بریتون و وودز».....
- ۱۹۷..... "International Trad Organization" سازمان تجارت جهانی.....
- ۲۰۱..... صندوق بین‌المللی پول.....
- ۲۰۴..... بانک جهانی.....
- ۲۰۵..... سیستم نرخ ارز بریتون وودز.....
- ۲۰۷..... زوال سیستم نرخ ارز بریتون وودز.....
- ۲۰۸..... اعتبار پول کاغذی و احکام فقهی آن.....
- ۲۰۹..... اعتبار فقهی پول کاغذی.....
- ۲۱۲..... حکم مبادله‌ی دو نوع پول در یک کشور.....
- ۲۱۳..... حکم شکل اول.....
- ۲۱۴..... حکم شکل دوم.....
- ۲۱۵..... ارزش پول، تورم و افلاس و فهرست نرخ‌ها.....
- ۲۱۸..... تأثیر تورم بر پرداخت‌ها.....
- ۲۲۵..... سیر تحول پول.....
- ۲۲۶..... چرا پول به‌وجود آمد؟.....
- ۲۲۷..... علت‌های به‌وجود آمدن تورم.....
- ۲۲۷..... تأثیر تورم بر درآمدها.....
- ۲۲۸..... تأثیر تورم بر تخصیص عوامل تولید.....
- ۲۲۹..... راه‌های مهار تورم.....
- ۲۳۱..... فصل چهارم.....
- ۲۳۱..... **Banking** بانکداری.....
- ۲۳۱..... تعریف بانک.....
- ۲۳۲..... تاریخچه‌ی پیدایش بانک.....
- ۲۳۵..... چگونگی تأسیس بانک.....

۲۳۶انواع سپرده‌ها در بانک
۲۳۸فعالیت‌های بانک
۲۳۹مردم از بانک‌ها سه نوع وام می‌گیرند
۲۴۰کنترل تسهیلات اعطایی
۲۴۲انواع بانک‌ها (به‌اعتبار سرمایه‌گذاری)
۲۴۵نقش بانک در امر صادرات و واردات
۲۴۶نقش بانک در امر واردات کالا
۲۴۸کارمزد افتتاح اعتبار اسنادی "L/C"
۲۵۱نقش بانک در امر صادرات کالا
۲۵۴سفته و برات
۲۵۶عملکرد افزایش حجم نقدینگی
۲۶۲بانک مرکزی
۲۶۲البنک الرئیسی "Central Bank"
۲۶۲وظایف بانک مرکزی
۲۷۲مؤسسه‌های مالی (غیربانکی)
	۱) مؤسسه توسعه مالی "Development Financial Institution"
۲۷۲
۲۷۳۲) "Agriculture Development Bank of Pakistan"
۲۷۴۳) "Co Operative Society"
۲۷۴۴) شرکت اجاره "Leasing Company"
۲۷۴۵) "National Invesment Trust" با علامت اختصاری ("N.I.T")
۲۷۵۶) "Investment Coporation of Pakestan"
۲۷۶سیستم جایگزین باننداری ربوی
۲۷۸راهکار شرعی بانکداری
۲۷۹رابطه بانک و سپرده‌گذاران

- ۲۸۲.....رابطه‌ی بانک و سرمایه‌گیرندگان
- ۲۸۴.....مشکلات شرکت و مضاربه
- ۲۸۹.....اشکالات شرعی در مزایه موجهه
- ۲۹۳.....توثیق دین
- ۲۹۵.....خسارت تأخیر تأدیه
- ۲۹۸.....تخفیف دین در صورت پرداخت قبل از سررسید
- ۲۹۹.....تطبیق جزئی راه‌های مشروع سرمایه‌گذاری
- ۳۰۱.....عملکرد بانک‌های اسلامی در مورد واردات کالا
- ۳۰۴.....عملکرد بانک‌های اسلامی در مورد صادرات اسلامی
- ۳۱۰.....حکم «اعاده تمویل الصادرات»
- ۳۱۲.....حکم شرعی مؤسسه‌های مالی (غیربانکی)
- ۳۱۲.....(۱) بنیاد سرمایه‌گذاری ملی (N.I.T)
- ۳۱۷.....(۲) شرکت سرمایه‌گذاری پاکستان (I.C.P)
- ۳۱۷.....(۳) شرکت مالیه صنایع کوچک (S.I.F.C)
- ۳۱۷.....(۴) شرکت مالی مسکن‌سازی (H.B.F.C)
- ۳۲۱.....تعریف کلمه‌ی بانک
- ۳۲۲.....پیدایش و تکامل تدریجی بانک‌ها
- ۳۲۲.....(۱) در ازمنه‌ی قدیم؛
- ۳۲۳.....(۲) در قرون وسطی؛
- ۳۲۵.....(۳) تکامل کنونی فعالیت‌های بانکی؛
- ۳۲۶.....تعریف سپرده از نظر علمای حنفی
- ۳۲۷.....تعریف سپرده از نظر علمای مالکی
- ۳۲۹.....تعریف سپرده از نظر علمای شافعی
- ۳۲۹.....تعریف سپرده از نظر علمای حنبلی
- ۳۲۹.....حکم شرعی سپرده

۳۳۱	تعریف سپرده‌ی پولی بانک
۳۳۱	انواع سپرده‌های پولی
۳۳۲	سپرده‌های بانکی و ماهیت حقوقی و شرعی آن
۳۳۴	تسهیلات اعطایی بانک‌ها در ایران
۳۳۵	اجاره به شرط تملیک:
۳۳۶	برخی اسناد تجاری
۳۳۷	اعتبارنامه‌ی اسنادی
۳۳۷	چگونگی شکل‌گیری اعتبار اسنادی "L/C"
۳۳۷	تقاضای واردکننده برای گشایش اعتبار اسنادی
۳۳۸	برخی تشریفات مربوط به صادرات کالا
۳۴۰	شرایط درستی مضاربه
۳۴۲	احکام مضاربه
۳۴۳	محدوده‌ی فعالیت در مضاربه‌ی آزاد
۳۴۸	فصل پنجم
۳۴۸	بیمه
۳۴۸	التأمین "Insurance"
۳۵۹	جایگزین شرعی بیمه
۳۶۲	فصل ششم
۳۶۲	مالیه عمومی
۳۶۲	مالیه عمومی "Public Financing"
۳۶۵	هزینه‌ها (مخارج دولت)
۳۶۶	درآمدها
۳۶۸	کسری درآمد و سرمایه‌گذاری کسری‌ها
۳۷۷	مفهوم بودجه

۳۸۱	بودجه‌ریزی و تاریخچه‌ی آن
۳۸۱	دولت و سیر تحول وظایف آن
۳۸۲	نابسامانی‌های مالی و کسری‌های بودجه و انقلاب مشروطه در ایران
۳۸۳	تاریخچه بودجه‌نویسی در ایران
۳۸۵	کمیته‌ی برنامه‌ریزی بودجه در استان‌ها
۳۸۶	خزانه
۳۸۷	سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی
۳۸۸	شورای اقتصاد

مقدمه‌ی مترجم

کتاب حاضر یکی دیگر از سرمایه‌های علمی و دینی استاد معظم، محقق بزرگ، حضرت مولانا مفتی محمدتقی عثمانی - مدظله العالی - در رشته اقتصاد و مسائل جدید تجارت و بانکداری است و از جمله کتاب‌هایی است که در مواد برنامه‌ی درسی جامعه‌ی دارالعلوم کراچی شامل است و در کلاسهای بالا تدریس می‌شود.

بنده در سال ۱۳۷۷-۷۸ این کتاب را در همین دانشگاه و کلاس مزبور از استاد معظم و بزرگواریم جناب مفتی عزیزالرحمن سواتی - مدظله العالی - فرا گرفته‌ام. آن لحظه هرگز فراموشم نمی‌شود که استاد محترم در یکی از جلسه‌های درس، مرا برای توضیح درس آن روز که بحث «ترازنامه» بود به نزد خود فراخواند و میکروفون جیبی خود را در اختیار بنده گذاشت تا درس را به زبان فارسی توضیح دهم. بعد از توضیح درس با نهایت خوشحالی اظهار فرمودند: «همیشه آرزو داشتم کسی این کتاب را به زبان فارسی ترجمه کند. اکنون تو را برای این کار انتخاب نموده‌ام». بنده با کمال میل پیشنهاد استاد محترم را روی چشم خود گذاشتم و از همان زمان ترجمه‌ی فارسی آن را آغاز نموده‌ام، اما از یک طرف تخصصی و فنی بودن کتاب، که نیاز بیشتری به تحقیق و دقت در ترجمه پیدا می‌کرد و از طرف دیگر مشاغل علمی و یک سری کارهای دیگر، باعث شد تا کار ترجمه تا این مدت به طول انجامد. اما باز هم خداوند منان را شاکرم که توفیق ترجمه‌ی تمام کتاب را به حقیر مرحمت فرمود. امید است که مورد قبول حق واقع شود و باعث رستگاری من در آخرت قرار گیرد.

خدایا چنان کن سرانجام کار تو خوشنود باشی و ما رستگار

اهمیت موضوع این کتاب و نیاز پرداختن به آن و ضرورت فرا گرفتن آن برای علما و مفتیان کرام در عصر حاضر توسط خود مؤلف محترم در مقدمه وی بیان شده است.

در این جا فقط به ذکر مواردی که در ترجمه به آنها پرداخته شده، بسنده می‌شود:
 (۱) چون در کتاب از شش موضوع مختلف بحث شده بود، هر موضوع را در یک فصل مستقل گنجانده و جمعاً کتاب را به شش فصل تقسیم نموده‌ام:

فصل اول: نظام‌های اقتصادی

فصل دوم: واحدهای بازرگانی

فصل سوم: سیستم پولی

فصل چهارم: بانکداری

فصل پنجم: بیمه

فصل ششم: مالیه عمومی

(۲) در هر محاوره و زبانی لغات و اصطلاحات علوم اقتصادی و تکنیکی تفاوت می‌کنند و هر یک کاربرد مخصوص خودش را در آن زبان داراست. برای استفاده از یک اصطلاح اقتصادی در زبان دیگر، ترجمه لغوی و تحت اللفظی آن اصطلاح به آن لغت، نه تنها کافی نیست، بلکه اشتباه بزرگی است. در چنین موقعی باید معادل فارسی آن اصطلاح را در آن زبان و لغت جستجو نمود. در ترجمه این کتاب حداکثر سعی بر همین بوده است تا معادل فارسی کلمات علوم اقتصادی، یافته و به کار برده شوند، و در این زمینه از کتاب‌های اقتصادی، مجلات و ماهنامه‌های بانکی، فرهنگ‌های لغات علوم اقتصادی و غیره نیز استفاده شده است.

۳) تقریباً کلیه اصطلاحات، کلمات و نام‌هایی که در کتاب به زبان انگلیسی نوشته شده‌اند و معنی آنها در کنارشان نوشته نشده، در پاورقی ترجمه یا توضیح داده شده‌اند، و در بعضی جاها معادل فارسی آنها در متن گنجانده شده و واژه انگلیسی به پاورقی انتقال داده شده است تا درک مطالب ساده‌تر و برای کسانی که با زبان انگلیسی آشنایی ندارند، آسان‌تر شود.

۴) به منظور توضیح بیشتر در زمینه یک مطلب یا در جایی که امکان نامفهوم بودن مطلب یا عبارتی برای خواننده وجود داشته است، توضیحاتی توسط مترجم یا ویراستار محترم در پاورقی یا در متن کتاب که با علامت کروشه [] و بعضاً با علامت پرانتز () نیز مشخص شده‌اند؛ داده شده است.

۵) درجایی که منبع یک مطلب ذکر نشده است به مأخذ آن مطلب رجوع شده و نام آن به همراه شماره صفحه و جلد، ذکر شده است.

۶) دربخش بانکداری، مؤسسه‌هایی که فقط به ذکر علامات اختصاری نام آنها اکتفا شده، نام کامل انگلیسی مؤسسه به همراه ترجمه آن، در متن یا پاورقی آورده شده است. مثلاً نام یکی از مؤسسه‌ها با علامت اختصاری "N.I.T" ذکر شده است، لذا نام کامل آن که "National Investment Trust" می‌باشد، آورده شده است، و در پاورقی ترجمه آن نیز که «بنیاد سرمایه‌گذاری ملی» یا «شرکت سرمایه‌گذاری ملی» می‌باشد ذکر شده است و نام انگلیسی آن دسته از مؤسسه‌هایی که در متن اردوی کتاب به خط اردو و با حروف غیرلاتینی نوشته شده بودند، به جای کلمات اردو به حروف لاتین نوشته شده و ترجمه آنها نیز در پاورقی نوشته شده‌اند. مثلاً در بخش «بانکداری» سومین مؤسسه با نام «اسمال ایندستریز فاینانس کارپوریشن»

ذکر شده که همان نام انگلیسی آن است که با حروف لاتین " Small Industries Finance Corporation" نوشته‌ام که به معنی «شرکت مالیه صنایع کوچک» می‌باشد که آن هم در پاورقی آورده شده است.

در آخر از کلیه دوستانی که در ترجمه و چاپ این کتاب با بنده همکاری داشته‌اند، تشکر و قدردانی می‌نمایم و به‌طور خصوص عرض تشکر و تقدیر خدمت برادر گرامی و دوست صمیمی جناب آقای حاج عبدالکریم حقیقی‌نیا و جناب آقای زاهد اویسی دارم که زحمت ویرایش ترجمه را تقبل فرمودند و با راهنمایی‌های مفید خود و اضافه نمودن بسیاری از مطالب و نکات سودمند [که در پاورقی با نام ایشان ذکر شده‌اند] برارزش و محتوای کتاب و ترجمه آن افزودند.

غرض نقشی است کز ما بازماند که هستی را نمی‌بینم بقایی
مگر صاحب‌دلی روزی ز رحمت کند در حق درویشان دعایی

رعایت‌الله رواند

مدرس جامعه‌الحرمین

الشرفین چابهار پاییز ۱۳۸۲

مقدمه مؤلف

الحمد لله وكفى وسلام على عباده الذين اصطفى

اما بعد:

در دنیای کنونی، تجارت و صنعت (تولید) با ظرفیت و پیمانۀ گسترده‌اش نوآوری‌های تازه‌ای از معاملات و مسایل جدیدی را که متعلق به این نوع معاملات می‌باشد، پیدا نموده که دنیا را به تفکر برآن واداشته و راه‌های مختلفی برای بهبود کیفیت آنها ارائه داده می‌شود، تا جایی که تجارت و اقتصاد، شکل علم مستقلی را به خود گرفته و در مدارس [دولتی] عصر جدید فرا گرفته می‌شود.

الحمد لله مدتی است که در میان جوامع مسلمین نیز این احساس پیدا شده که خود را از خرابی‌های نظام اقتصادی‌ای که استعمار غرب آن را بر عالم اسلام چیره گردانیده، نجات داده و امور اقتصادی خود را در قالب تعالیم اسلام پایه‌ریزی نمایند. این تفکر در سطح فردی و اجتماعی [بفصله تعالی] در هر گوشه از دنیا در حال گسترش است. در سطح فردی، آن تاجر مسلمان و صنعت پیشه‌ای که علاقمند به دین می‌باشد، آرزویش این است که امور مالی خود را حتی‌الامکان در پرتو تعلیمات اسلام انجام دهد، و در سطح اجتماعی نیز [در کشورهای مختلف اسلامی] سعی بر این است که اقتصاد تابع دستورات اسلام قرار داده شود.

برای به ثمر رسیدن این دو کوشش، نیاز مبرم به راهنمایی علمایی می‌باشد که در زمینه قرآن و سنت و فقه اسلامی بصیرت کامل داشته باشند. اما در زمان حاضر، استعمار غرب، میان علمای کرام و دانشجویان عزیز، چنان دیوار بزرگ و بلندی ایجاد نموده که طرز تفکر، زبان و اصطلاحات هر یکی از دو قشر برای دیگری به

قدری متفاوت است که هر یکی از آنها سخن دیگری را با دشواری می‌فهمد، از این رو، در راستای آگاهی و استفاده و مباحثه پیرامون این قبیل مسایل، موانع بزرگی ایجاد شده است.

در نخستین گام به منظور برداشتن این مانع در حد مسایل اقتصادی و نزدیکی نظرات این دو طبقه و باز کردن راه فهم و تفهیم میان آنها، [در پاکستان] اداره‌ای به نام «مرکز الاقتصاد الإسلامی» تأسیس شد که با همکاری دارالعلوم کراچی، دوره‌های آموزشی گوناگونی برگزار نمود، برخی از این دوره‌ها برای تجار، صنعتگران، سازمان‌های مالی و افرادی که با بخش‌های دیگر اقتصادی سروکار دارند، دایر شد که ضمن شرکت در این کلاس‌ها، با احکام اساس اسلام در رابطه با معاملات تجاری آشنا کرده شدند.

این دوره‌ها از این نظر که در آنها هزاران نفر که دارای سطح سواد بالا بوده و با بخش‌ها مختلف اقتصادی سروکار داشتند و با نهایت علاقه و اشتیاق شرکت جسته و با احکام اساسی اسلام در باره بخش‌های ویژه اقتصادی آگاه شدند، بسیار حائز اهمیت بوده و به یاری پروردگار، به موفقیت‌های چشمگیری نایل گردید. و در حال حاضر نیز، سلسله این قبیل مباحث و نشست‌ها همچنان ادامه دارد.

از سوی دیگر، برخی از این دوره‌ها برای علمای کرام به ویژه برای آن دسته از علمایی که با کار فتوا (و شعبه‌های آن) سروکار دارند، برگزار شد که در آن دوره‌ها معلومات اساسی در مورد شیوه‌های گوناگون معاملات در عصر حاضر و اندیشه‌های کنونی اقتصاد، ارائه داده شد، هدف از برگزاری این دوره‌ها آن بود تا علمای دینی نیز با مسایل اقتصادی و تجاری که مستقیماً با فقه تعلق دارند، آشنایی

حاصل کرده و به وضعیت فعلی آنها به روشنی و تفصیل پی ببرند، تا آنها را به‌طور کامل فهمیده، بتوانند حکم فقهی آنها را آشکار نموده و توضیح دهند.

برای تحقق بخشیدن به این هدف، نیازی به یاد دادن تمام جزئیات علم اقتصاد و یا علم تجارت نبود، بلکه فقط انتخاب آن قبیل از مباحث این دو علم مورد نظر بود که بتواند نیاز مذکور علمای دینی را در زمینه مسایل فقهی برآورده سازد. از طرف دیگر، جهت تفهیم این قبیل موضوعات، نیاز به همکاری شخصی بود که با زبان و اسلوب آشنای خود آنها، به شرح و تدریس این مسایل پردازد، لذا حقیر، پس از کسب پاره‌ای تجربه‌های اولیه، به این نتیجه رسیدم که شخصاً مسئولیت تدریس این درس را به‌عهده بگیرم تا بتوان این دو ضرورت بیان شده را برآورده ساختم با این حال، چون مباحث اقتصاد و تجارت موضوع تدریس اختصاصی من نبودند، از این رو از دو نفر دوست محترم خود تقاضا نمودم جهت همکاری با بنده، در دوران تدریس در کلاس‌ها تشریف داشته باشند تا چنانچه اشتباهی از اینجانب سرزد به اصلاح آن پرداخته و در صورت نیاز، توضیحات تکمیلی و اضافی را نیز ارائه دهند.

یکی از آن دو، جناب آقای دکتر «ارشد زمان» بود که از کارشناسان اقتصادی کشور پاکستان می‌باشد و مدت زیادی در وزارت امور مالی به عنوان رئیس امور اقتصادی مشغول به کار بوده است. ایشان - ماشاءالله - در تمام مدت برگزاری دوره (که در ماه رجب سال ۱۴۱۳ هـ ق برگزار و تقریباً تا مدت چهار هفته در دارالعلوم کورنگی به طول انجامید) شخصاً حضور داشتند و در موضوعات گوناگونی شرکت کنندگان را راهنمایی فرمودند، به خصوص پیرامون «مالیه عمومی» و تعاریف روش‌های مختلف تعیین «نرخ ارز» مطالب ارزنده‌ای ارائه دادند.

دیگری، جناب آقای «سید محمد حسین» بود که از حسابداران خبره و ممتاز کشور پاکستان می‌باشد و با این عنوان در سراسر کشور پاکستان شهرت دارد. ایشان امروزه رئیس مؤسسه حسابداری و نایب رییس «مرکز الاقتصاد اسلامی» می‌باشند. وی نیز در قسمت بزرگی از این دوره شرکت فرموده و با معلومات خود، حقیر و حضار گرامی را راهنمایی فرمودند، به ویژه پیرامون «امور مالی شرکت‌ها» سخنان جالبی را ارائه دادند.

حضور این دو حضرات باعث تقویت بیشتر دوره و تشویق و ترغیب اینجانب گردید و به این طریق دوره به یاری خداوند با موفقیت به پایان رسید.

چون برگزاری نخستین دوره برای کسب تجربیات اولیه بود، بنابراین فقط در سطح محدود و برای اساتید دارالعلوم و طلبه‌های دوره تخصص برگزار گردید، البته محصلینی از شهر فیصل‌آباد که اینک در «جامعه امدادیه» به عنوان اساتید حدیث و مفتی، مشغول کار هستند، نیز شرکت فرموده و هم اینان بودند که تمام مطالب این دروس را به کمک نوار، ضبط و سپس از طریق آن پیاده کردند.

از آن جایی که این دوره برای شرکت کنندگان بی‌نهایت مفید واقع شده بود، در سال بعد [یعنی در ماه جمادی الأول سال ۱۴۱۴ هـ ق] بار دیگر دوره ای مانند دوره سابق برگزار گردید که برای شرکت در این دوره از اساتید حوزه‌های مختلف دینی کشور و حضرات مفتی‌ها نیز دعوت به عمل آمد، چنان که از «دیره اسماعیل خان» تا مدارس علوم دینی کراچی، برای شرکت در این دوره به جامعه دارالعلوم کراچی کورنگی تشریف آوردند. تعداد شرکت کنندگان خارجی نیز بالغ بر پنجاه نفر بود و با هدف ایجاد تسهیلات لازم برای آنها و پر بارشیدن دوره، به زمان ساعت

تدریس هر درس افزوده شد و تمام دوره در مدت دو هفته خلاصه گردید، این بار نیز، این خدمت را اینجانب به عهده گرفتم.

در پایان دوره امتحان برگزار گردید و گواهینامه‌ای آن نیز از ناحیه «مرکز الاقتصاد الإسلامی» صادر و به شرکت کنندگان تسلیم شد.

در دوران برگزاری دومین دوره در پرتو تجربه‌های کسب شده در گذشته و برنامه‌ریزی‌های جدید، فرصت حذف و اضافه در سرفصل‌ها و مضامین فراهم گردید و به این ترتیب دوره دوم نیز - بحمدالله - با موفقیتی چشمگیرتر و استفاده‌های فراگیرتر از دوره اول، به پایان رسید.

بعداً این نیاز از طرف دوستان احساس شد که مطالب این درس به صورت یک کتاب تدوین و منتشر شود، تا کسانی که نتوانسته‌اند در دوره‌ها شرکت کنند از آن استفاده نموده و این گفتارها نیز در بردارنده یک بهره‌برداری مستقل باشند، بنده بنا بر مشغولیت‌هایی که داشتم، نتوانستم تمام مطالب گفته شده در کلاس‌ها را به رشته تحریر در آورم، لذا مناسب دیدم مطالبی را که «جناب مولانا مفتی محمد مجاهد» از روی نوارهای ضبط شده، نوشته بودند، چاپ و منتشر شود.

کتاب که هم اکنون پیش روی شماست در واقع همان تحریر ایشان از روی نوار است که، البته حقیر نیز بر آن بازنگری کرده حذف و اضافه‌هایی را که مناسب دیده‌ام گنجانیده‌ام و اکنون با نام خدا در صدد انتشار آن هستیم، اما لازم است در مورد این نوشته به امور ذیل توجه داده شود:

۱) این کتاب یک تألیف مرتب و مشروح (در مورد اقتصاد) نیست، بلکه مجموعه‌ای از سخنان زنجیره‌ای می‌باشد و «مولانا مفتی محمد مجاهد» آنها را به صورت مشروح، مرتب نکرده، بلکه، خلاصه و چکیده سخنان بنده را با

تعبیرات خود ترتیب داده است، از این رو، در تدوین از اختصار کار گرفته شده و ترتیب دهنده گرامی سعی بر این داشته تا بحث های طولانی را با تعبیرات و الفاظ مختصر، خلاصه کند. امیدواریم اهل دانش، مطالب کتاب را با اندکی توجه ملاحظه فرمایند تا- انشاءالله- در درک مطالب و اصطلاحات بکار رفته، دچار هیچ گونه مشکلی نشوند.

(۲) مخاطبین مستقیم و اصلی این سخنان، علمای کرام بوده‌اند، از این رو، به طور ویژه در بحث‌های فقهی، اصطلاحات فقهی به کثرت استعمال شده و انتخاب مضامین نیز طبق نیاز آنها صورت گرفته است.

(۳) گرچه هدف اصلی این درس، معرفی بخش‌های مهم صنعت، تجارت و اقتصاد کنونی بوده، تا زمینه تحقیق و بررسی این قبیل مسایل برای علما آسان شود؛ اما چون تقریباً بیش از ده سال است که این مسایل، موضوع تحقیق و ژرف‌نگری خود اینجانب می‌باشند، به همین دلیل تقاضای شرکت کنندگان در کلاس‌های درس این بود که بنده نیز خلاصه فکر و دیدگاه خودم را در مورد این قبیل مسایل ارائه دهم، بر همین اساس از نظر فقهی پیرامون آن سخن گفته‌ام و برای شرکت کنندگان درس توضیح داده‌ام که اظهار نظر به عنوان یک رأی شخصی است و علت ارائه آن، ایجاد انگیزه و قدرت اندیشه برای علما است.

بسیاری از مسایل مطرح شده، موضوعاتی هستند که لفظ صریح آنها در کتاب یا فقه دیده نمی‌شود، بنابراین لازم به تحقیق و بررسی و فکر دسته جمعی و استنباط بیشتر است، لذا در این مسایل هرگونه گفتگویی در رابطه با هر مسئله‌ای که انجام شده، حرف آخر در رابطه با موضوع مطرح شده، نخواهد بود و علت طرح مسایل

فقهی، در دستور کار قرار دادن بررسی این مسایل بوده، تا باب بحث و اظهارنظر پیرامون این گونه موضوعها باز شود.

به طور حتم اینگونه گرایش شخصی و منعکس کننده میل طبیعی بنده می باشد، بنابراین، اعلام نظر در هر مسئله را نباید فتوای حتمی از ناحیه اینجانب تلقی نمود. با توجه به موارد بالا به مطالعه این کتاب پردازید، امید می رود که - انشاءالله - خالی از فایده و تأثیر نباشد اگر علمای بزرگوار آن را با دقت مطالعه فرموده و به راهنمایی امت مسلمان درباره احکام این مسایل [که هم اکنون سراسر عالم اسلام با آنها درگیر است] عنایت ویژه مبذول فرمایند، بنده به این نتیجه می رسم که به یاری خداوند، این کوشش مورد قبول قرار گرفته است.

خداوند به همه ما درک درست دین الهی را عطا فرموده و توفیق عمل و برپا داشتن عملی احکام آن را، بر روی گیتی عنایت فرماید.

بیست و یکم ماه ذیقعده

سال ۱۴۱۴ هـ ق

(مولانا) محمدتقی عثمانی -

دارالعلوم کراچی ۱۴

معرفی موضوع و نیاز به فراگیری آن

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على رسوله الكريم وعلى آله وأصحابه أجمعين هدف از ارائه این درس، این است که طالب علوم دینی با دادوستدهای جدید، با آن روش های گوناگونی که امروز در دنیا رایج اند، حداقل آشنایی اجمالی به دست آورد تا پس از شناخت واقعیت آنها، بتواند به استخراج احکام شرعی آنها بپردازد. کاملاً اطلاع دارید که فقهای کرام فرموده‌اند: (من جهل بأهل زمانه فهو جاهل)'. «هر شخصی که از مسائل روزگار خود خبر نداشته باشد، (یعنی از اسلوب زندگی، اجتماع، معامله‌های اقتصادی و پیامدهای آنها بی‌خبر باشد) نادان است».

همان طور که برای یک عالم (دانشمند علوم دینی) آگاهی به احکام قرآن و سنت ضروری است، بر او لازم است که در مورد مسایل عرف و احوال (اجتماعی و اقتصادی) زمان (خود) نیز اطلاع داشته باشد، بودن شناخت مسایل اجتماعی و اقتصادی، قادر به دست یافتن نتایج درست و استخراج احکام شرعی آنها نخواهد بود.

در شرح زندگانی علمی، حضرت امام محمد بن الحسن شیبانی، این موضوع به روشنی دیده می‌شود که، ایشان در دوران تدوین کتاب فقه به محل بازار رفته و با تجار نشسته و داد و ستدهای آنان را با دقت از نظر می‌گذرانید، تا عملاً ببیند که چه روش هایی [برای معاملات و تجارت] در میان مردم رواج دارد. به‌طور حتم، هدف ایشان [از انجام این کار] پرداختن به امر تجارت نبوده؛ بلکه فقط به این خاطر با تجار می‌نشست تا پی ببرد که روش (دادوستد) آنها چگونه بوده و چه شیوه‌هایی در

میان آنها رایج است، زیرا آشنایی با این امور، یکی از وظایف علما، به ویژه یک عالم فقیه و مفتی به شمار می‌رود، برای اینکه هرگاه از او درباره احکام شرعی این مسائل سؤال شود، باید از جزئیات آن آگاهی داشته باشد، در غیر این صورت، نمی‌تواند به نتایج درست برسد، بلکه فراتر از آن، هرگاه در یک محل، یا در جامعه، انجام کارهای ناجایز رواج یابد، وظیفه عالم است که به عنوان یک دعوتگر و مصلح، به همراه بیان حرمت و ناجایز بودن آن اعمال، دستورالعمل و روش اسلامی و جایز آن را هم ارائه کند و آن هم باید قابل عمل و طبق احکام شرعی باشد، زیرا عالم و مفتی، فقط صادر کننده فتوا نیست بلکه دعوت کننده هم است.

در واقعه حضرت یوسف علیه السلام در قرآن کریم آمده است: زمانی که پیام پادشاه [در زندان] به یوسف ابلاغ شد و تعبیر خواب از او استفسار گردید، حضرت یوسف علیه السلام قبل از بیان تعبیر خواب [که نتیجه آن پیش بینی هفت سال قحطی برای مردم مصر بود] ابتدا راه نجات از آن قحطی را بیان فرمود:

﴿قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَابًّا فَمَا حَصَدتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا

قَلِيلًا مِّمَّا تَأْكُلُونَ﴾ (یوسف / ۴۷).

ترجمه: «باید هفت سال بیایی (با تلاش هرچه بیشتر، گندم و جو) بکارید و آن چه را درو می کنید جز اندکی که می خورید در توشه خود نگاه دارید».

از مفهوم این آیه شریف، چنین استنباط شده که دعوت کننده به حق، فقط به معرفی عمل حرام و خیر دادن به یک مصیبت اکتفا نکند، بلکه تا حد امکان، راه خروج از آن مشکل را نیز بگوید و راه درست پرهیز از گناه و نجات از بلا را، زمان می‌توان نشان داد که با چگونگی و ماهیت و حقایق موضوع آشنا بود. بر این اساس،

لازم دانسته شده در نصاب تخصص، یک درس نیز پیرامون امور مالی و اقتصاد جدید گنجانیده شود.

امروزه، موضوع اقتصاد یک علم مستقلی شده است و دانشمندان این علم کسانی هستند که متخصص در علم اقتصاد باشند، در این جا هدف این نیست که علم اقتصاد کاملاً برای طلاب علوم دینی تدریس شود، بلکه معرفی آن قسمت هایی در نظر گرفته شده که یک عالم و فقیه به عنوان فقیه بودنش به دانستن آنها نیاز پیدا کرده و در این زمینه مورد سؤال قرار می گیرد و ناگزیر، به جستجوی پاسخ آنها برمی آید. چون عموماً آگاهان و دست اندر کاران علم اقتصاد از همه امور دینی که یک عالم علوم دینی در تحقیقات خود به آن احتیاج پیدا می کند، اطلاع کافی ندارند، به همین دلیل تدریس این درس را شخصاً به عهده گرفتیم.

این مسایل که هم اکنون سراسر عالم اسلام با آنها درگیر است عنایت ویژه مبذول فرمایند، بنده به این نتیجه می رسم که به یاری خداوند، این کوشش مورد قبول قرار گرفته است.

خداوند به همه ما درک درست دین الهی را عطا فرموده و توفیق عمل و برپاداشتن عملی احکام آن را، بر روی گیتی عنایت فرماید.

بیست و یکم ماه ذیقعده

سال ۱۴۱۴ هـ ق

(مولانا) محمدتقی عثمانی -

دارالعلوم کراچی ۱۴

فصل اول نظام‌های اقتصادی

نظام‌های اقتصادی و شناخت ماهیت آنها^۱:

۱- برای ارائه تعریف نظام اقتصادی، ابتدا تعریف نظام و سپس تعریف اقتصاد ضروری است. نظام، مجموعه عناصری است که میان آنها روابطی وجود داشته باشد و یا بتواند ایجاد شود و دارای هدف یا منظور باشد. اقتصاد: در میان تعریف‌های بسیار زیادی که از اقتصاد شده، دو تعریف ذیل معروف‌تر و متداول‌تر است. تعریف اول اقتصاد را شامل مجموعه تدابیری می‌داند که میان نیازهای نامحدود انسانی و وسایل لازم محدود، هماهنگی برقرار می‌سازد. تعریف دوم، اقتصاد را کوشش برای کسب حداکثر نتیجه با وسایل معین و یا رسیدن به نتیجه معین با حداقل وسایل ممکن دانسته است. یا به عبارتی دیگر، اقتصاد، رفتار خاص انسان است که با خواستن، ارزشیابی و انتخاب در زمینه تولید، توزیع و مصرف توأم باشد و بیشترین موفقیت را برای او حاصل کند.

با توجه به تعاریف ارائه شده از نظام و اقتصاد، می‌توان نظام اقتصادی را به این صورت تعریف کرد: «نظام اقتصادی عبارت است از: مجموعه مرتب و منظم عناصری که به منظور ارزشیابی و انتخاب در زمینه تولید، توزیع و مصرف برای کسب بیشترین موفقیت فعالیت می‌کند». (نظام اقتصادی - دکتر حسین نمازی - انتشارات دانشگاه شهید بهشتی - صفحات ۶ تا ۱۲ به اختصار) تعریف دیگری از نظام اقتصادی چنین ارائه شده است: «روش اداره امور واحدهای صنعتی و تجارتي یک کشور، با عنایت عمده به کیفیت مارکیت وسایل تولید» (فرهنگ توصیفی لغات و اصطلاحات علوم اقتصادی - حسن گلریز - ص ۶۹ - مرکز آموزش بانکداری).

براساس اصل چهل و چهارم: نظام اقتصادی جمهوری اسلامی ایران بر پایه سه بخش دولتی، تعاونی و خصوصی با برنامه‌ریزی منظم و صحیح استوار است. بخش دولتی شامل کلیه صنایع بزرگ، صنایع معادن، بازرگانی خارجی، معادن بزرگ، بانکداری، بیمه، تأمین نیرو، سدها و شبکه‌های

از میان نظام‌های اقتصادی گوناگونی که امروز در دنیا رایج هستند دو نظام از همه برجسته‌تر به نظر می‌رسند:

(۱) نظام سرمایه‌داری "Capitalism" که در عربی آن را «الرأس المالیه» می‌گویند.

(۲) نظام اشتراکی "Socialism" که در عربی آن را «الاشتراکیه» می‌گویند.

صورت نهایی نظام اشتراکی، اشتمالیت "Communism" است که در عربی «الشیوعیه» گفته می‌شود. تمام معاملات و روش‌های اقتصادی که امروزه در دنیا انجام و اتخاذ می‌شود، تحت قوانین و شرایط این دو نظام قرار دارند. اگرچه پس از فروپاشی نظام کمونیستی (اتحاد جماهیر شوروی)، سوسیالیزم به عنوان یک قدرت سیاسی از هم پاشید و به همراه آن قدرت ایدئولوژی آن به سستی گرائید، هنوز هم به عنوان یک تفکر اقتصادی در میان سایر اندیشه‌های اقتصادی دنیا، دارای اهمیت خاص می‌باشد. از این رو شناخت آن ضروری است، لذا در این بخش ابتدا این دو نظام اقتصادی معرفی و سپس وجوه امتیاز اسلام (دستورات اقتصادی اسلام) در مقابل این نظام‌ها مشخص خواهد شد.

بزرگ آبرسانی، رادیو و تلویزیون، پست و تلگراف و تلفن، هواپیمایی، کشتیرانی، راه و راه آهن و مانند اینهاست که به صورت مالکیت عمومی و در اختیار دولت است. (ادامه در صفحه بعد)

بخش تعاونی شامل شرکتها و مؤسسات تعاونی تولید و توزیع است که در شهر و روستا بر طبق ضوابط اسلامی تشکیل می‌شود.

بخش خصوص شامل آن قسمت از کشاورزی، دامداری، صنعت، تجارت و خدمات می‌شود که مکمل فعالیت‌های اقتصادی دولتی و تعاونی است.

مفاهیم اساسی اقتصاد:

قبل از بیان مفاهیم و پایه‌های اساسی اقتصاد، باید بدانیم که «اقتصاد» چیست؟ و مفاهیم اساسی آن کدامند. به نظر می‌رسد آن چه که امروز در زبان اردو آن را «معاشیات» می‌گویند در واقع ترجمه کلمه انگلیسی اکونومیکس "Economics" است. اما در حقیقت ترجمه صحیح کلمه "اکونومیکس" معاشیات نیست، بلکه برگردان درست آن، همان «اقتصاد» است، که در عربی بکار می‌رود. (درفارسی نیز کلمه اکونومیکس به «اقتصاد» ترجمه شده است). و از مفهوم این کلمه، نتیجه به دست آمده که این فرضیه در تمام اندیشه‌های اقتصادی مورد قبول قرار گرفته است که: «نیازها و خواسته‌های انسان نامحدود و امکانات او محدود هستند». و هرگاه کلمه «نیازها» در اقتصاد حاضر به کار می‌رود، مفهوم کلمه «خواسته‌ها» نیز به دنبال آن مطرح می‌شود. خلاصه، امکانات انسان محدود و نیاز و خواسته‌های او نامحدود هستند، حال این سؤال مطرح می‌شود که تأمین نیازها و خواسته‌های نامحدود با امکانات محدود، چگونه ممکن می‌شود؟ به این می‌گویند: «اقتصاد» و «اکونومیکس» که این امکانات چنان مورد استفاده قرار گیرند که با آن بتوان نیازهای نامحدود را تأمین کرد، به همین دلیل این علم را «اکونومیکس» و «اقتصاد» نیز می‌گویند (به عبارت دیگر، علم استفاده بهینه از امکانات محدود برای برآوردن نیازها و خواسته‌های نامحدود انسان را، علم اقتصاد می‌گویند).

از این نگاه در هر نظام اقتصادی، برخی مفاهیم اساسی و بنیادین وجود دارد که بدون شناخت و بررسی آنها اداره آن نظام اقتصادی دشوار است، عموماً چنین گفته می‌شود که مفاهیم اقتصادی چهار مورد هستند:

(۱) «گزینه‌ب‌تر» "Determination of Priorities"

خلاصهٔ اولین مفهوم که در اصطلاح اقتصاد آن را «گزینه‌ب‌تر» می‌گویند، این است که نیازها و خواسته‌های انسان نامحدود و در مقابل، امکانات وی محدود هستند، روشن است که با آن امکانات محدود، تأمین تمام نیازها و خواسته‌ها ممکن نیست، به ناچار باید بعضی از نیازها و خواسته‌ها را مقدم و برخی دیگر را مؤخر کرد، اما سؤال اینجاست که، کدام یکی مقدم و کدام یکی مؤخر شود؟

به‌عنوان مثال ۵۰۰۰ تومان پول داریم، با آن می‌توانیم یک کیسه آرد تهیه کنیم، لباس نیز می‌توانیم بخریم و همچنین می‌توانیم در یک رستوران نشسته و سفارش یک غذای خوشمزه را بدهیم. حال، بررسی و اتخاذ تصمیم برای اینکه ۵۰۰۰ تومان را برای تأمین کدام خواسته مصرف کنیم، این را «گزینه‌ب‌تر» می‌گویند.

این مفهوم همان طور که برای یک فرد پیش می‌آید برای یک کشور و دولت نیز واقع می‌شود. برای مثال: یک کشور دارای مقداری امکانات طبیعی (مانند زمین‌های کشاورزی، معادن زیرزمینی، جنگل و غیره) و مقداری امکانات انسانی (مانند پزشک، مهندس، کشاورز، کارگر، تاجر و غیره) و مقداری امکانات نقدی (مانند پول در بانکها و دست مردم، اسکناس، طلا، نقره و غیره) است تمام این امکانات محدود و در مقابل آنها نیازها و خواسته‌ها نامحدود هستند، حالا لازم است از «گزینه‌ب‌تر» کار بگیریم که این امکانات برای تأمین چه خواسته‌هایی مصرف شوند؟ و محصول چه چیزی ترجیح داده شود (تولید چه محصولی ترجیح داده شود) نام این مفهوم «گزینه‌ب‌تر» است^۱.

۱- به همین جهت گفته می‌شد که اقتصاد علم انتخاب است. (مترجم)

۲) تخصیص امکانات "Allocation of Resources"

مفهوم دوم، مفهوم تخصیص امکانات است. نزد ما عوامل تولید کالا و ارائه خدمات یعنی سرمایه، نیروی کار و زمین وجود دارد. چه مقدار از اینها را برای کدام کارها اختصاص دهیم؟ به طور مثال: یکی از عوامل (تولید) زمین است، حال سؤال اینجاست که چه مقدار از آن را برای کشت پنبه اختصاص دهیم؟ یا به همین صورت، توان احداث چند کارخانه در یک کشور وجود دارد که با ایجاد آنها، هم می‌توان لباس و هم کفش و هم مواد غذایی تهیه نمود؛ حال اینکه چند کارخانه را برای تولید لباس و چند تا را برای تولید کفش و چند تا را جهت تولید مواد غذایی اختصاص دهیم، انتخاب پاسخ برای هر یکی از این سؤالات را، در اصطلاح اقتصاد «تخصیص امکانات» می‌گویند.

۳) تقسیم درآمد "Distribution of Income"

مفهوم سوم نظام اقتصادی، تقسیم درآمد یا محصول است، یعنی بعد از بکارگیری امکانات درج شده در بالا، درآمد یا محصولی که به دست می‌آید، چگونه و تحت چه اصولی در جامعه تقسیم شود؟ این را، در اصطلاح اقتصاد «تقسیم درآمد» می‌گویند.

۴) توسعه "Development"

مفهوم چهارم، توسعه است، یعنی چگونه بازده اقتصادی خود را گسترش دهیم، تا محصولاتی که حاصل می‌گردد از نظر استاندارد کیفیت بهتر از گذشته داشته باشد و بر کمیت آن نیز، اضافه شود و چگونه تولیدات و فرآورده‌های جدیدی به عمل آورده شود تا جامعه‌ای داشته باشیم که از نظر اقتصادی پیشرفته باشد و در اسباب

معیشت مردم، فزونی آمده و راه‌های سالم کسب درآمد، برای آنها مهیا گردد. این مفهوم را در اصطلاح اقتصادی «توسعه» می‌گویند.

این مفاهیم چهارگانه اساسی، یعنی گزینش برتر، تخصیص امکانات، تقسیم درآمد و توسعه از مفاهیمی هستند که حل آنها برای هر نظام اقتصادی ضروری است. لازم به یادآوری است که اگرچه این مفاهیم فطری هستند، اما احساس اندیشه و جستجوی راه حل برای آنها در قرن‌های اخیر بیشتر پیدا شده و در نتیجه آن، دو ایده (طرز تفکر اقتصادی) مقابل هم پدید آمده است، یکی نظام سرمایه‌داری "Capitalism" و دیگری نظام اشتراکی "Socialism".

نظام سرمایه‌داری^۱:

قبل از هر چیز باید بدانیم که نظام سرمایه‌داری بر مبنای چه اصولی، خواسته‌های این چهار مفهوم را برآورده نموده و چه برنامه‌ای را برای حل آنها ارائه داده است. نظام سرمایه‌داری معتقد بر این است که، برای حل این چهار مفهوم، فقط یک راه وجود دارد و آن اینکه، هر شخص در زمینه فعالیت‌های صنعتی و تجاری کاملاً آزاد گذاشته شود، تا هر شیوه‌ای را که برای توسعه تجارت و پیشرفت آن مناسب می‌داند

۱- الف: سرمایه‌داری: نظام اقتصادی طرفدار مالکیت خصوصی است و عدم مداخله دولت در امور اقتصادی را خواستار است. در نظام اقتصاد سرمایه‌داری دولت تنها، حفظ نظم و کنترل اغتشاشات را به عهده داشته در مواردی هم که دست به کارهای اقتصادی می‌زند، نوع فعالیت‌ها به نحوی است که منافع سرمایه داران خصوصی هرگز اقدام به آنها را ایجاب نمی‌کند. (اقتصاد ما ج ۲- محمد باقر صدر- ترجمه عبدالعلی سیه‌دی چاپ انتشارات اسلامی - ص ۱۳).

ب: نظام سرمایه‌داری، نظام اقتصادی مبتنی بر مالکیت خصوصی لوازم و ابزار تولید و قبول آزادی‌های فردی در فعالیت اقتصادی است. نقش دولت در یک نظام سرمایه داری، ناچیز و به حفظ امنیت محدود می‌گردد. در پاره‌ای از متون اقتصادی به «اقتصاد آزاد» یا «اقتصاد بازار» نیز نظام سرمایه‌داری گفته می‌شود (فرهنگ توصیفی لغات و اصطلاحات علوم اقتصادی- حسن گلریز- چاپ مرکز آموزش بانکداری ص ۷۷).

ج: بنیانگذار نظام اقتصاد سرمایه‌داری، آدام اسمیت (۱۷۳۳- ۱۷۹۰) بود. وی که به عنوان پدر علم اقتصاد شناخته شده است با انتشار کتاب ثروت ملل در سال ۱۷۶۶ میلادی، اصولی را برای نظام سرمایه‌داری تدوین کرد که با همه تغییراتی که در دانش اقتصاد ایجاد شده، هنوز بسیاری از اصول وی به اعتبار خود باقی مانده و به عنوان اصول اساسی نظام اقتصاد سرمایه‌داری، این اعتبار را حفظ کرده است. (نظام‌های اقتصادی - دکتر حسین نمازی- انتشارات دانشگاه شهید بهشتی

اختیار کند. این نظام معتقد است که با بکارگیری این روش، مفاهیم اقتصادی ذکر شده، خود بخود قابل دسترسی می‌گردند، بواسطه اینکه، هرگاه یک شخص همواره در این اندیشه باشد که از چه راهی می‌تواند به تجارت موفق دست یابد؛ همیشه در میدان اقتصاد کاری را انجام خواهد داد که نیاز جامعه به آن وابسته است. در نتیجه، چهار مفهوم خود بخود با یک تعادل خاص قابل پیاده شدن خواهند شد.

در اینجا، این سؤال مطرح می‌شود که این چهار مفهوم (براساس راه حل فوق) چگونه خود بخود اجرا می‌گردند؟ برای پاسخ به این سؤال، اندکی شرح و توضیح لازم است، نکات ذیل برای این تفصیل قابل ذکر هستند:

۱) آنها عقیده دارند که در واقع قوانین طبیعی بسیاری در این جهان وجود دارند که همیشه نتایج مشابهی را به بار می‌آورند و قانون عرضه^۱ "Supply" و تقاضا^۲ "Demand" نیز یکی از این قوانین طبیعی است.

«عرضه» عبارت از مقدار مجموعه‌ای از هر نوع کالای تجاری است که جهت فروش در بازار عرضه شده باشد و خواسته مشتری‌ها که آن کالای تجاری را با چه قیمت از بازار خریداری کنند، «تقاضا» نام دارد.

بنابراین، قانون طبیعی عرضه و تقاضا این است که هر چیزی که عرضه آن در بازار از تقاضای آن بیشتر باشد، قیمت آن کاهش می‌یابد و اگر تقاضای آن در بازار از عرضه آن بیشتر باشد، قیمت آن افزایش می‌یابد، به عنوان مثال: در فصل تابستان،

۱- عرضه: مقدار کالای اقتصادی است که در زمان معینی، به قیمت معینی با قیمت‌های مختلف، برای فروش ارائه می‌شود. (مترجم)

۲- تقاضا: مقدار کالای اقتصادی است که در زمان معین، به قیمت معین یا قیمت‌های مختلف خریدار می‌شود. (مترجم)

زمانی که گرما اوج می‌گیرد، به خریداران یخ اضافه می‌شود، معنی آن این است که تقاضا برای خرید یخ زیاد شده، حال اگر مجموع یخ تولیدی و یا مقدار مجموع آن که در بازار یافت می‌شود، در مقابل این تقاضا کم باشد، بدون تردید قیمت یخ بالا خواهد رفت، مگر اینکه در چنین وضعیتی مقدار یخ به اندازه تقاضای آن افزوده شود، آن وقت قیمت آن بالا نخواهد رفت.

از طرف دیگر، در فصل زمستان از خریداران یخ کاسته می‌شود، معنی آن این است که تقاضا برای خرید یخ کم شده است، حال اگر در بازار مقدار مجموع یخ تولید شده و عرضه شده، در مقابل این تقاضا بیشتر باشد، حتماً قیمت یخ پایین خواهد آمد، این یک قانون طبیعی است که آن را، قانون عرضه و تقاضا^۱ "Law of Demand and Supply" می‌گویند.

۲) فلسفه نظام سرمایه‌داری می‌گوید که، در واقع همین قانون طبیعی «عرضه و تقاضا» است که کشاورزان را بر این امر وامی‌دارد که ترجیح دهند در زمین‌های خود چه چیزی را بکارند و صنعتگران و بازرگانان را وامی‌دارد که چه نوع کالاهایی را به چه مقدار به بازار بیاورند^۲، بدین ترتیب و از طریق این مکانیزم طبیعی، مفاهیم چهارگانه اقتصاد خود بخود به مرحله اجرا درخواهند آمد.

۱- قانون عرضه و تقاضا: این قانون رابطه متقابل عرضه و تقاضای کالاها را از نظر تعیین قیمت آنها بیان می‌کند. به این صورت که قیمت به طور مستقیم در اثر کم شدن تقاضا، کاهش و یا زیاد شدن آن، افزایش می‌یابد.

۲- به این مقدار معین کالای عرضه شده که مساوی با مقدار تقاضا باشد «مقدار تعادلی» می‌گویند.

۳) گزینش برتر از طریق قانون عرضه و تقاضا به این صورت انجام می‌شود که هرگاه افراد را در زمینه مسائل اقتصادی آزاد گذاشتیم تا برای کسب منابع بیشتر با هم رقابت کنند، هر شخص به خاطر حفظ منافع خود کالایی را که ضرورت دارد یا تقاضای بیشتری داشته باشد، به بازار می‌آورد تا با قیمت بالاتری بفروشد. کشاورزان، کاشت محصولاتی را ترجیح می‌دهند که تقاضای بیشتری در بازار داشته و تولیدکنندگان در تلاش مهیا کردن صنایع خواهند بود که دارای مشتری بیشتری باشند، زیرا اگر محصولات یا تولیداتی را به بازار بیاورند که تقاضا برای خرید آنها کم باشد، منافع قابل توجهی به دست نمی‌آورند. بنابراین، نتیجه می‌گیریم که هر شخص گرچه بنحوا حفظ منافع شخصی خود دارد کار می‌کند، اما در واقع اهرم‌های طبیعی عرضه و تقاضا، او را مجبور می‌سازند تا تقاضا و نیاز جامعه را برآورده سازد، تا جایی که به این نتیجه می‌رسند که هرگاه عرضه یک محصول در بازار مساوی با تقاضای او شود، باید تولید آن محصول را متوقف نماید، زیرا تولید بیش از تقاضای آن برای تاجر و تولیدکننده بی‌فایده است، بدینسان در جامعه فقط چیزهایی تولید می‌گردد که نیاز جامعه به آن وابسته باشد، آن هم به همان اندازه معینی که واقعاً برای برآورده ساختن آن نیاز، بسنده می‌کند، این را «گزینش برتر» می‌گویند.

۴) تخصیص امکانات "Allocation of Resources"

در واقع این مورد هم وابسته به «گزینش برتر» است، زمانی که یک شخص گزینه برتر را انتخاب می‌کند، به همان نسبت نیز امکانات موجود را به کارهای مختلف اختصاص می‌دهد، از این رو، قوانین عرضه و تقاضا همان طور که در

گزینش برتر نقش دارد، کارتخصیص امکانات را هم انجام می‌دهد، تا بتواند کالا یا خدماتی را در بازار ارائه دهد که دارای تقاضای بیشتر بوده و منافع هنگفتی را به دنبال داشته باشند. بنابراین با اعمال و قوانین عرضه و تقاضا، مفهوم تخصیص امکانات هم، خودبخود به اجرا در می‌آید.

۵) مفهوم سوم، اصطلاح تقسیم درآمد "Distribution of Income" است. یعنی محصول یا در آمدی که از طریق برخی عوامل تولید حاصل شده، چگونه و بر مبنای چه روشی در جامعه تقسیم شود؟ نظام سرمایه‌داری، در جواب این سؤال می‌گوید: تمام درآمد به دست آمده باید در میان عوامل تولید که در تولید سهم داشته‌اند، تقسیم شد و طبق نظریه نظام سرمایه‌داری، این عوامل (یعنی عوامل تولید) عبارتند، از:

۱- زمین (طبیعت)

۲- نیروی کار (کارگر)

۳- سرمایه (پول و دارایی)

۴- کارفرما (مدیر یا سرمایه گذار)

منظور از کارفرما، شخصی است که اراده تولید و ارائه یک کالا یا خدمت را کرده و قبل از هرچیز، شرایط تحقق سه عامل دیگر را فراهم می‌کند و مسئولیت نفع و ضرر آن را هم به عهده خود می‌گیرد. نظام سرمایه‌داری می‌گوید: «درآمدی که از راه تولید به دست می‌آید باید به گونه‌ای تقسیم شود که به مهیا کننده زمین کرایه، به نیروی کار مزد، به فراهم کننده سرمایه سود، و به کارفرما که محرک اصلی عمل تولید است، منافع داده شود»، یعنی آن چه بعد از کرایه زمین و مزد نیروی کار و سود سرمایه باقی می‌ماند، منافع کارفرما (سرمایه گذار) است.

حال، سؤال درمورد چگونگی تعیین قیمت (عوامل تولید) مطرح می‌شود که به زمین چقدر کرایه و به نیروی کار چه مقدار مزد داده شود و چه مقدار سود باید به سرمایه تعلق گیرد؟ فلسفه سرمایه‌داری در اینجا هم قانون عرضه و تقاضا را بکار می‌برد، یعنی تعیین ارزش و بهای این سه عامل، فقط بر مبنای عرضه و تقاضا صورت می‌پذیرد، تقاضا برای هر یکی از این عوامل‌ها که بیشتر باشد، به همان نسبت ارزش آن نیز بیشتر خواهد بود.

فرض کنید زید می‌خواهد یک کارخانه پارچه‌بافی تأسیس کند، چون وی آغازگر و بنیانگذار این کارخانه است و مسئولیت نفع و ضرر و جمع‌آوری عوامل تولید را نیز خود به عهده می‌گیرد، از این جهت او را در اصطلاح اقتصادی، کارفرما "Entrepreneur" می‌گویند. زید برای تأسیس این کارخانه قبل از همه، نیاز به یک قطعه زمین دارد و اگر خود او زمین نداشته باشد، ناچار به کرایه گرفتن آن می‌شود. اکنون تعیین میزان کرایه زمین بر مبنای عرضه و تقاضا صورت می‌گیرد، یعنی اگر تعداد کرایه دهندگان زمین زیاد باشند، به این معنا که عرضه آن زیاد باشد و در مقابل آن، تعداد کرایه کنندگان آن اندک، یعنی تقاضای آن کم باشد، آن وقت زمین ارزان می‌شد و اگر عکس این قضیه وجود داشته باشد، کرایه زمین بالا می‌رود. بنابراین قوانین عرضه و تقاضا میزان کرایه زمین را تعیین می‌کنند.

سپس (وقتی زمین خریداری یا اجاره شد و ساختمان تولید ایجاد و ماشین آلات نیز نصب گردید) کارخانه نیاز به کارگر پیدا می‌کند تا در آن کار کنند که در اصطلاح اقتصادی آنها را به «نیروی کار» تعبیر می‌کنند و لازم است که در مقابل انجام کار، مزد هم به آنها داده شود، تعیین مقدار مزد هم، براساس قانون عرضه و تقاضا انجام می‌شود. یعنی اگر تعداد کارگران زیاد باشد، به معنای این است که عرضه نیروی

کار زیاد است، بنابراین مزد کمتری برای آنها در نظر گرفته می‌شود، اما اگر تعداد داوطلبین برای کار در این کارخانه زیاد نباشد، به معنای این است که عرضه آنها کم است، بنابراین مزد بیشتری برای آنها در نظر گرفته می‌شود. بدین ترتیب دستمزد کارگران در نقطه‌ای که عرضه و تقاضا هر دو یکسان و برابر گردند با گفتگو و تفاهیم تعیین می‌گردد.

همچنین تأسیس‌کننده کارخانه جهت تهیه دستگاه مواد خام و غیره، نیاز به سرمایه‌ی که در نظام سرمایه‌داری به آن سود تعلق می‌گیرد، پیدا می‌کند. مبلغ این سود نیز براساس عرضه و تقاضا تعیین می‌شود. اگر تعداد قرض دهندگان سرمایه، زیاد باشد معنای آن این است که عرضه سرمایه زیاد است، بنابراین نرخ پایین‌تری برای سود تعیین می‌شود، اما اگر تعداد قرض دهندگان سرمایه کم باشد، نیاز به بالا بردن سود پیدا می‌شود. به این صورت تعیین نرخ سود نیز براساس عرضه و تقاضا صورت می‌گیرد. وقتی که تعیین کرایه زمین، مزد کارگر و نرخ سود سرمایه، براساس روش‌های قانون عرضه و تقاضا صورت گرفت، بقیه درآمدی که از طریق تولیدات کارخانه به دست آمده، به عنوان منافع، به کارفرما می‌رسد. به این ترتیب مشاهده گردید که مفهوم اساسی «تقسیم درآمد» نیز در نظام سرمایه‌داری، تحت قوانین عرضه و تقاضا انجام می‌پذیرد.

۶) مفهوم چهارم نظام اقتصادی، مفهوم «توسعه» "Development" است. یعنی هر اقتصاد نیازمند آن است که تولیدات خود را توسعه داده و برکیفیت و کمیت آنها بیفزاید، طبق فلسفه نظام سرمایه‌داری، این مفهوم براساس روش عرضه و تقاضا تبیین می‌گردد. به این ترتیب که وقتی مهارت هر شخص در کسب هرچه بیشتر منافع، آزاد گذاشته شود، قوانین طبیعی عرضه و تقاضا

خود بخود او را وادار به این می‌کنند که تولیدات تازه و انواع بهتری را وارد بازار کند تا تقاضای تولیدات و صنایع بیشتر شده و فایده بیشتری به او برسد.

اصول نظام سرمایه‌داری:

نظام سرمایه‌داری مشتمل بر سه اصل اساسی است:

(۱) مالکیت شخصی "Private Property"

اصل اول این است که هر فرد در این نظام، اختیار آن را دارد که هر مقدار از اشیاء و امکانات تولید را که خواسته باشد، در مالکیت شخصی خود نگه دارد. در نظام سوسیالیستی هر فرد اگر چه اشیایی را که برای استفاده شخصی باشند، می‌تواند در ملکیت داشته باشد، اما امکانات تولید چون زمین یا کارخانه را عموماً نمی‌تواند در ملکیت شخصی خود داشته باشد. ولی در نظام سرمایه‌داری هر فرد، هر نوع اشیایی را که خواسته باشد خواه برای استفاده شخصی باشند یا امکانات تولید، می‌تواند در ملکیت شخصی خود نگه دارد.

۲) عامل منافع شخصی "Private Motive"^۱

اصل دوم این است که عاملی که در عمل تولید نقش دارد، عامل کسب منافع شخصی هر فرد به شمار می‌رود.

۳) عدم دخالت دولت در امور اقتصادی "Laissez Faire"^۲

اصل سوم نظام سرمایه‌داری این است که دولت نه حق دخالت در امور تجاری بازرگانان را و نه حق ایجاد موانع در امور اقتصادی آنها را دارد و نه تجار و تولید کنندگان و صاحبان سرمایه موظف به عمل بر شرایط و قیود اضافی دولت هستند. عموماً برای این اصل اصطلاح "Laissez Faire" بکار برده می‌شد. این کلمه در اصل فرانسوی است، یعنی «حساسیت عدم دخالت دولت». معنی آن «بگذار هر چه می‌خواهد بکند» است. یعنی به دولت گفته می‌شد آنهايي که مشغول تدابیر امر اقتصادی خود هستند به هر طریقی که خواسته باشند، عمل کنند. در امور آنها دخالت نکن و دولت حق ندارد به مردم بگوید: این کار را بکنید و آن کار را نکنید

۱- آدام اسمیت (۱۷۲۳-۱۷۹۰ م)، در اسکاتلند متولد شد. آدام اسمیت، بنیانگذار نظام سرمایه‌داری در کتاب ثروت ملل گفته است: «مهمترین عامل محرک فعالیتهای اقتصادی نفع شخصی است». وی می‌گوید: «اگر افراد در کسب نفع شخصی آزاد گذاشته شوند و هر فرد بتواند بدون مانع، نفع شخصی خود را تأمین کند، آنگاه منافع اجتماع هم به بهترین شکل حاصل خواهد شد، زیرا اجتماع چیزی جز مجموع افراد تشکیل دهنده آن نیست، بنابراین منافع هر فرد و اجتماع هماهنگ و همسو است».

۲- جان استوارت میل (۱۸۰۶-۱۸۷۵ م) واضح نظریه عدم دخالت دولت در امور اقتصادی است. وی با مداخله دولت در فعالیت‌های اقتصادی و محدود کردن آزادی‌های فردی به شدت مخالف است. شعار «بگذار بشود» در مسایل اقتصادی از ابتکارات اوست.

و این حق را نیز ندارد که چگونگی تجارت را برای مردم تعیین کند. سومین اصل نظام سرمایه‌داری در واقع فلسفه اساسی و زیر بنایی آن است. اگر چه بعدها نه تنها در خود ممالک تحت پوشش این نظام نیز اجرای این اصل محدود شد و بر قانون «عدم دخالت دولت» عمل نشد، بلکه در ممالک تحت پوشش نظام سرمایه‌داری دخالت‌های بیشماری از طرف دولت در امور تجاری تولید و قانون مالکیت اعمال گردید. امروز در تمدن جهان چنین کشوری یافت نمی‌شود که دولتش در امور اقتصادی و تجاری مردم دخالت نکند ولی فلسفه بنیادین اقتصاد و سرمایه‌داری همین بود که دولت دخالت نکند بلکه مهار بازرگانان را کاملاً آزاد بگذارد.

چنانکه بر مبنای همین فلسفه گفته می‌شود: «بهترین دولت آن است که فرمانروایی کمتری داشته باشد» یعنی در امور اقتصادی و تجاری مردم دخالت نکند. زیرا در اقتصاد سرمایه‌داری عامل منافع شخصی، اصل مؤثر است به همین دلیل آن را نظام سرمایه‌داری می‌گویند و نام دوم آن "Market Economy" یعنی «اقتصاد بازار» است، زیرا در آن از اهرم‌های بازار یعنی عرضه و تقاضا کار گرفته می‌شود.

سوسیالیسم "Socialism" نظام سوسیالیست یا اشتراکی^۱:

نظام سوسیالیستی در واقع به منظور رد ایده نظام سرمایه‌داری بوجود آمد. اصرار فلسفه سرمایه‌داری مبتنی بر آزاد گذاشتن هر فرد در کسب هرچه بیشتر منافع بود و اصولاً هر مفهوم اقتصادی در نظام سرمایه‌داری فقط براساس عرضه و تقاضا قابل توجیه و تحلیل بود. از این جهت در آن هیچ‌گونه اقدامی برای رستگاری و بهبود جامعه و عموم مردم به نظر نمی‌رسید و در عرصه رقابت کسب هرچه بیشتر منافع، افراد ناتوان بیشماری عقب ماندند که در نتیجه آن، فاصله عمیقی بین فقیر و ثروتمند ایجاد شد. به همین خاطر نظام سوسیالیسم شعار سد باب این خرابی‌ها را سر داده، به میدان آمد و بر ایدئولوژی اساسی نظام سرمایه‌داری اعتراض کرده و از پذیرش تحلیل و حل مفاهیم اساسی چهارگانه اقتصاد، فقط از طریق عامل منافع شخصی، مالکیت خصوصی و قدرت‌های بازار اجتناب ورزید.

۱- تعریف سوسیالیسم به صورت خلاصه چنین است: سوسیالیسم، عمومی کردن مالکیت و قرار گرفتن آن در دست حکومت است که یک برنامه اقتصادی گسترده تنظیم و در صورت لزوم با توسل به زور آن را اجرا می‌کند. علل پیدایش نظام اقتصادی سوسیالیسم به موازات انتقادات اقتصاددانان و مکتب‌های غیرسوسیالیستی معارض با مبانی فکری و اقتصادی نظام سرمایه‌داری، این طرز تفکر نیز بوجود آمد که این نظام با اصول خود هرگز نمی‌تواند با حل مسایل اقتصادی، مشکلات اجتماعی را برطرف کند. شرایط بسیار نامناسب اجتماعی، بیکاری، فقر عمومی، عدم توزیع عادلانه ثروت، عدم تعادل اقتصادی و بحران‌هایی که هر بار موجب وخیم‌تر شدن اوضاع اقتصادی می‌شد زمینه را برای پیدایش نظام سوسیالیستی با اصولی متضاد با نظام سرمایه‌داری بیشتر فراهم ساخت.

سوسیالیسم مدعی شد که در نظام سرمایه‌داری تمام مفاهیم اساسی اقتصاد، تسلیم قدرت‌های نامحدود و غیر قابل کنترل قانون عرضه و تقاضا شده اند که منحصرأ به عنوان عامل منافع شخصی کار می‌کنند و از درک مسایل رفاه اجتماعی عموم مردم قاصرند، خصوصاً در تقسیم درآمد، نتایج آنها دور از انصاف می‌باشد که مثال ساده آن این است: اگر عرضه نیروی کار زیاد باشد، دستمزد آن کم می‌شود و گاهی کارگر بیچاره مجبور می‌شود با دستمزد بسیار اندک و ناچیز کار کند و از محصولی که با عرق جبین خود او به دست آمده، این قدر هم به او نرسد که با آن بتواند زندگی سالمی را برای خود و بچه‌هایش تأمین کند زیرا سرمایه‌داری که او را بکار می‌گیرد، کاری به این ندارد که آیا دستمزدی که در قبال کار به کارگر می‌دهد، واقعاً مزد مناسبی برای او می‌تواند باشد و نیازهای او را می‌تواند برآورده سازد یا خیر؟ سرمایه‌دار فقط در اندیشه این است که به علت افزایش عرضه، می‌تواند تقاضای خود را با مزد بسیار کم که موجب افزایش منافع او می‌گردد برآورده سازد. بنابراین طبق مرام سوسیالیسم قانون عرضه و تقاضا برای تقسیم درآمد، فرمولی بسیار ظالمانه است که در آن نیازهای مستمندان زیر پا گذاشته شده و از عامل منافع شخصی سرمایه‌دار دفاع و پشتیبانی می‌شود. بدینسان به عقیده دانشمندان سوسیالیسم، مفاهیم اقتصادی مهمی چون گزینش برتر، تخصیص امکانات و توسعه را تسلیم قدرتهای بی‌مسئولیت عرضه و تقاضا کرده، برای جامعه بسیار خطرناک است.

این گفته سوسیالیسم به عنوان یک فلسفه عقیدتی می‌توانست تا اندازه‌ای درست باشد که یک کشاورز یا تولیدکننده، تحت «عامل منافع شخصی» محصولات خود را تا آن زمان که عرضه آن به اندازه تقاضایش نرسیده در بازار جاری سازد و به

محض تساوی عرضه آن با تقاضا، از جریان محصولات جلوگیری کند، اما عملاً اگر بررسی شد مشاهده خواهد شد که هیچ تاجر یا کشاورزی چنین پیمانه دقیق و محدوده سنجشی در اختیار ندارد که فوراً به تساوی عرضه و تقاضای یک محصول در بازار پی ببرد. از این جهت گاهی به خیال اینکه عرضه یک محصول در مقابل تقاضا و نیاز آن کمتر است، بر مقدار آن می‌افزاید در حالی که ممکن است بر عرضه واقعی آن در بازار اضافه شده باشد اما او خیلی دیر از آن اطلاع پیدا کند. در نتیجه گاهی عرضه محصولاتی که تقاضای چندانی ندارند آن چنان در بازار زیاد می‌شود که منجر به کساد اقتصادی و از کار افتادن کارخانه‌های متعدد می‌گردد. بازرگانان بسیاری ورشکسته شده و خرابی‌های اقتصادی فراوانی به بار می‌آید. بنابراین بر اساس نظریه نظام سوسیالیسم فقط بر اساس عرضه و تقاضا نمی‌توان به تعادل گزینش برتر که جامعه به آن نیاز دارد دست یافت.

پس برای پیاده نمودن مفاهیم چهارگانه بالا چه روشی را باید انتخاب کرد؟ سوسیالیسم در جواب این سؤال گفته است که: خرابی در واقع از اینجا آغاز شده که عوامل تولید محصول، یعنی اراضی و کارخانجات در مالکیت شخصی افراد گذاشته شده‌اند. کلیه عوامل تولید به جای اینکه در ملکیت شخصی کسی باشند باید در مالکیت اجتماعی دولت قرار گیرند. آن وقت دولت می‌تواند پی ببرد که مقدار تولید چقدر باید باشد و نیازهای جامعه چیست؟ و بر اساس آن برای اولویت دادن نیازهای اساسی جامعه، مقدار تولید هر محصول و کیفیت ترتیب عوامل مختلف تولید و وضع آنها در کارهای ویژه برنامه‌ریزی می‌کند. گزینش برتر، تخصیص امکانات و توسعه، هرسه تحت برنامه‌ریزی دولت انجام می‌گیرند، حالا می‌ماند

تقسیم درآمد. مرام سوسیالیستی در این زمینه می گوید: «عوامل تولید در واقع دو چیزند؛ زمین (طبیعت) و نیروی انسانی».

چون زمین در مالکیت شخصی کسی نیست و در ملکیت اجتماعی قرار دارد از این رو نیازی به دادن کرایه شخصی، یا بهره بر آن نیست. می ماند نیروی انسانی، مزد آن هم تحت برنامه ریزی دولت با رعایت این امر که مزد کارگران باید مناسب و به قدر زحمات آنها باشد، صورت می گیرد.

همان طور که نظام سرمایه داری مفاهیم اساسی چهارگانه را فقط براساس عامل منافع شخصی و توانایی های بازار می خواهد پیاده کند، نظام سوسیالیستی نیز برای حل این مفاهیم یک راه در نظر می گیرد و آن راه برنامه ریزی و طراحی است. از این رو اقتصاد سوسیالیسم را «اقتصاد با برنامه» یا «اقتصاد طراحی شده» «Economy Planned» می گویند که در عربی به «اقتصاد موجهه» یا «اقتصاد مخطط» تعبیر می شود.

اصول اساسی سوسیالیستی:

در نتیجه برنامه های سوسیالیستی فوق الذکر، اصول اساسی ذیل در اقتصاد سوسیالیستی ایفای نقش می کنند:

(۱) مالکیت اجتماعی "Collective Property"

هدف از بیان این اصل در نظام سوسیالیستی این است که عوامل تولید، یعنی زمین ها، کارخانجات و غیره در مالکیت شخصی کسی نمی باشند، بلکه در مالکیت ملی بوده و زیر نظر دولت اداره می شوند، فقط اشیایی که برای استفاده شخصی هستند می توانند در مالکیت شخصی قرار گیرند. در نتیجه براساس نظریه نظام

سوسیالیستی نه تنها کارخانه‌ها و زمین‌ها بلکه فروشگاه‌های تجاری نیز در مالکیت شخصی واحدی نمی‌باشند و کسانی که در آنها کار می‌کنند کارمند حقوق بگیر دولت بوده و بیشتر درآمد به دست آمده به خزانه دولت واریز می‌شود و به کارمندان طبق برنامه‌ریزی دولت، حقوق یا دستمزد تعلق می‌گیرد.

۲) برنامه‌ریزی "Planning"

دومین اصل اساسی نظام سوسیالیستی «برنامه‌ریزی» است. مفهوم آن این است که همه خط مشی‌ها و سیاست‌گذاری‌های اقتصادی را دولت تحت برنامه انجام می‌دهد و در این برنامه تمام ضروریات اقتصادی و تعداد عوامل اقتصادی گردآوری شده و تعیین می‌شود که چه میزان سرمایه و کار برای تولید چه کالاها و خدماتی اختصاص داده و به عنوان مثال، از فلان کالا چقدر تولید شود؟ و برای کارگران فلان بخش، چقدر مزد در نظر گرفته شود؟

اندیشه طراحی اقتصاد از طرف دولت را ابتدا سوسیالیسم عرضه داشته بود، اما رفته رفته کشورهای سرمایه‌داری هم به‌طور جزئی این نظریه را پذیرفتند، زیرا ممالک سرمایه‌دار نتوانستند به‌طور کامل برقوانین خود [که دولت به هیچ وجه در معاملات اقتصادی مردم دخالت نکند] پابرجا بمانند. با توجه به ضرورت‌های مختلف اجتماعی، دولت‌های سرمایه‌دار ناچار شدند که در تجارت و اقتصاد مردم دخالت‌هایی داشته باشند. تا جایی که یک اصطلاح جدید به نام «اقتصاد مرکب» "Mixed Economy" بوجود آمد که هدف از آن این است که اقتصاد به‌طور اساسی اگر چه تحت اراده بازار اداره می‌شود، اما در صورت نیاز، بعضی از بخش‌های صنعت و تجارت نیز می‌توانند در اختیار دولت باشند. چنان که در بعضی از کشورهای سرمایه‌داری، قطار، برق، تلفن، سرویس هوایی و غیره دولتی می‌باشند

و تجارت‌هایی که به طور شخصی انجام می‌گیرند، دولت آنها را هم مؤظف به قبول برخی از قواعد و ضوابط می‌کند. تجارت‌های نوع اول را بخش همگانی یا عمومی "Public Sector" و تجارت‌های نوع دوم را بخش خصوصی "Private Sector" می‌گویند.

حالا چون دولت در اقتصاد مخطط به طور اجبار دخالت دارد از این جهت به طور جزئی نیز ناگزیر به برنامه‌ریزی و طراحی می‌گردد و عموماً از طرف دولت در نتیجه این برنامه‌ریزی‌های جزئی (موردی) طرح‌های سه ساله و پنج ساله تدارک دیده می‌شود، اما این برنامه‌ریزی‌ها موردی می‌باشند، درحالی که برنامه‌ریزی‌های سوسیالیستی کلی و همگانی و درازمدت است، به این معنا که در آنها هر نوع داوری و قضاوت اقتصادی در چارچوب برنامه‌ریزی‌ها و طراحی‌های ملی انجام می‌شود.

۳) منافع اجتماعی "Collective Interest"

سومین اصل سوسیالیسم، برتری منافع اجتماعی بر منافع شخصی است، یعنی سوسیالیسم مدعی است که در اقتصاد سرمایه‌داری تمام تلاش‌های اقتصادی تابع نفع شخصی افراد می‌باشد، اما در نظام سوسیالیستی رعایت منافع اجتماعی اساساً با برنامه‌ریزی صورت می‌گیرد.

۴) تقسیم مساوی درآمد "Equitable Distribution of Income"

چهارمین اصل نظام سوسیالیستی عبارت از این است که درآمدی که از راه تولید به دست می‌آید، باید به طور مساوی در میان افراد تقسیم شود، نباید تفاوت زیادی بین ثروتمند و فقیر باشد و در تقسیم درآمدها باید تعادل برقرار شود. ابتدا ادعا این بود که در نظام سوسیالیستی تعادل در درآمدها رعایت می‌شود، یعنی درآمد همه

مساوی خواهد بود اما در عمل، هرگز چنین نشد. مزدها و حقوق‌های مردم پیوسته کم و زیاد می‌شد، البته در نظام سوسیالیستی حداقل این ادعا به طور حتم شده است که تفاوت زیادی بین حقوق مادی مردم در این نظام مشاهده نمی‌شود.

توضیح و بررسی نظام‌های اقتصادی سرمایه‌داری و سوسیالیستی:

بیش از یک قرن قبل همواره صف‌آرایی شدیدی بین نظام‌های سرمایه‌داری و سوسیالیستی جریان داشت، در حد اندیشه، بازار بحث و مناظره و در سطح سیاسی، معرکه جنگ و پیکار و رقابت، پیوسته در میان آن دو نظام گرم بود. اگر همه انتقادهایی را که از ناحیه هر یک از دانشمندان و نظریه پردازان دو نظام نسبت به یکدیگر انجام شده و کتاب‌هایی که در رد نظریه‌های یکدیگر نوشته‌اند، یکجا گردآوری شوند، قفسه‌های یک کتابخانه به راحتی از آنها پر می‌شود. در اینجا بیان تمام انتقادات امکان‌پذیر نیست. اما به طور اختصار می‌توان یک نوع بازنگری و انتقاد اصولی را در مورد هر دو نظام عرضه داشت. در اینجا می‌خواهیم این بررسی را به طور اختصار تقدیم نماییم.

نگاهی به نظام سوسیالیستی:

چون شناخت ویرانی‌های نظام سوسیالیستی نسبت به نظام سرمایه‌داری آسان‌تر است، مناسب دیده شد که بحث را ابتدا با تحلیلی پیرامون نظام سوسیالیستی آغاز کنیم.

نظریه سوسیالیسم تا این حد که در نتیجه آزادی کامل عامل منافع شخصی در نظام سرمایه‌داری، اندیشه رفاه اجتماعی به طور کامل برچیده شد یا بسیار به عقب برگشت، در واقع درست بود اما راه حلی را که سوسیالیسم برای حل مشکل آن

عنوان کرد به خودی خود زیاد با دوراندیشی و مطلوبیت نهایی نزدیک نبود. نظام سرمایه‌داری افراد را چنان آزاد و بی بند و بار گذاشته بود که هرکس بخاطر حفظ منافع خود می‌تواند هر جور دلش خواسته باشد رفتار کند. در مقابل، سوسیالیسم چنان خفقان و بحران شدیدی بین مردم بوجود آورد که باعث شد آزادی فطری و طبیعی افراد هم، از آنها سلب شود. نظام سرمایه‌داری اهرم‌های بازار، یعنی عرضه و تقاضا را حلال تمام مشکلات قرار داد. اما سوسیالیسم از پذیرش قوانین طبیعی سرباز زده و به‌جای آن «برنامه‌ریزی ملی» را درمان هرگونه بیماری اقتصادی قرار داد، در حالی که برنامه‌ریزی، ساخته و پرداخته دست خود انسان است و هر جا کارآیی لازم را در پی ندارد و در بسیاری از جاها، پی‌آمدی جز نوعی «بند آوردن مصنوعی» را ندارد.

انسان در زندگی خود با بسیاری از مشکلات اقتصادی و اجتماعی روبرو می‌شد که حل تمام آنها بر مبنای برنامه‌ریزی [تخطیط] ممکن نمی‌باشد. مثلاً یکی از آن مشکلات اجتماعی، مسئله زندگی زناشویی است که هر مرد و زن جهت تأمین و سروسامان دادن آن، نیاز به زن و مرد ایده‌آل خود دارد.

این مسئله اجتماعی از آغاز آفرینش انسان تا امروز، براساس انتخاب و قضاوت‌های شخصی خود مردم پیگیری شده است. هر شخص همسر ایده‌آل خود را پیدا کرده و با توافق و تفاهم او با وی عروسی می‌کند. بدون شک این روش بعضی خرابی‌ها را نیز به دنبال دارد، مثلاً گاهی قضاوت شخصی یکی از آنها درست از آب در نمی‌آید، در نتیجه میان مرد و زن اختلافاتی بروز می‌کند و گاهی یک مرد یا زن بخاطر این مشکلات کلاً از نکاح و ازدواج محروم می‌ماند که؛ کسی برای ازدواج با او تمایل نشان نمی‌دهد اما تا امروز جهت زدودن آثار این خرابی‌ها کسی

به این فکر نیفتاده که سیستم ازدواج به جای اینکه براساس انتخاب صورت بگیرد باید در سطح ملی و تحت برنامه‌ریزی دولت انجام بگیرد دولت باید در این مورد تصمیم بگیرد و به آمارگیری مردان و زنان کشور پرداخته و ایده‌آل هر یکی را برای دیگری مشخص کند! اگر یک دولت یا حکومت خواسته باشد چنین برنامه‌ای را پیاده کند، مسلماً یک نظام غیر فطری و مصنوعی به وجود می‌آید که عواقب ناگوار اجتماعی را به دنبال خواهد داشت.

بنابراین، اینکه انسان چه نوع شغلی را اختیار کند؟ در کدام عمل تولید چقدر سهم داشته باشد؟ یا خدمات خود را با چه کیفیتی تقدیم جامعه کند؟ در واقع یک مسئله اجتماعی است، اگر بخواهیم این مسئله اجتماعی را فقط از روی طراحی خشک پیاده کنیم، بدون تردید نابسامانی‌های درج شده ذیل را به دنبال خواهد داشت:

(۱) آشکار است که کار طراحی و برنامه‌ریزی را در نظام سوسیالیستی دولت انجام می‌دهد و دولتمردان گروهی از فرشتگان معصوم نیستند که هیچ‌گونه خلاف یا اشتباهی از آنها سرزنند. روشن است که دولتمردان نیز مجموعه انسان‌هایی مرکب از گوشت و پوست و عقل و چشم و گوش می‌باشند که گاهی تحت تأثیر خواهش‌ها و منافع شخصی خود قرار می‌گیرند و ممکن است که در تصمیم‌گیری خود دچار اشتباه نیز بشوند. از طرف دیگر وقتی که تمام عوامل تولید کشور تحویل این گروه از انسان‌ها که جایز الخطا نیز هستند می‌شود، در صورت پدید آمدن هرگونه ضعف و سستی در اراده‌های آنها تاوان پیامدهای آن به عهده تمام ملت برمی‌گردد. اگر در نظام سرمایه‌داری یک سرمایه‌دار کوچک با دست یابی بر مقداری از عوامل تولید

محدود، چند نفر را می‌تواند هدف امیال شخصی خود قرار دهد، در نظام سوسیالیستی تعدادی افراد مقتدر بر تمام عوامل تولید کشور دست یافته و چند برابر آن می‌توانند ظلم و استثمار کنند. با این وصف تعداد زیادی از سرمایه‌داران کوچک از میان برداشته شده و به‌جای آنها یک سرمایه‌دار بزرگ (به نام دولت) به‌وجود آمده که تمام عوامل تولید را طبق دلخواه خود بکار می‌گیرد.

۲) نظام برنامه‌ریزی سوسیالیستی بدون وجود یک دولت بسیار قدرتمند، بلکه جبار نمی‌تواند پا بر جا بماند یا اداره شود. چه همه افراد را تابع طراحی‌های حکومت فراگیر قرار دادن، نیازمند جبر و فشار حکومتی است، زیرا هر شخص به‌جای کارکردن طبق دلخواه خود، باید تحت برنامه‌ریزی حکومت کار کند. از این جهت، این طراحی بدون یک قدرت قاهره توانمند نمی‌تواند توانایی لازم را از خود بروز دهد. پس در نظام سوسیالیستی به آزادی‌های سیاسی خاتمه داده می‌شود و آزادی‌های فردی نیز به هر صورت پایمال می‌گردد.

۳) در نظام سوسیالیستی چون به عامل منافع شخصی به طور کلی خاتمه داده می‌شود، از این رو بر تکاپو و فعالیت‌های مردم نیز تأثیر منفی می‌گذارد. انسان وقتی می‌بیند در آمد او در هر صورت، خواه هنگام فعالیت سعی و تلاش بیشتری از خود بخرج دهد، یا سستی و کاهلی را از خود به نمایش بگذارد یکسان است، احساس بروز دادن فعالیت‌های بهتر و بالاتر در او باقی نمی‌ماند. عامل منافع شخصی به‌طور مطلق چیز بدی نیست بلکه اگر در محدوده خود باشد، استعدادهای انسانی را بارور می‌سازد و آنها را برای انجام

توانمندی‌های تازه آماده می‌کند. برای استقرار این احساس طبیعی در محدوده خود بدون شک نیاز به مهار کردن آن است اما به طور کلی از بین انگیزه‌های شخصی برای به دست آوردن منافع مادی، باعث از بین رفتن بسیاری از استعداد‌های انسانی می‌شود.

تفکر و بررسی بسیاری از این نابسامانی‌ها، صرفاً بر مبنای یک جنبه جانبداری نیست، بلکه تجربیات هفتاد و چهار ساله حکومت شوروی سابق، به‌عنوان اولین محل تجربه اردوگاه سوسیالیسم نشانگر و اثبات‌کننده ادعای تمام این نوع ویرانی‌ها می‌باشد.

تا مدتی قبل، طوطی سوسیالیسم و ناسیونالیسم می‌خواند و تا شخصی بر خلاف آن زبان به سخن می‌گشود، مارک «بنیادگرا» و «نماینده سرمایه‌دار» به او زده می‌شد، اما خود رئیس جمهور شوروی سابق (گورباچف)^۱ هنگام فروپاشی شوروی اظهار داشت که: «کاش تجربه نظریه "Utopian" سوسیالیسم، به جای اینکه در

۱- میخائیل گورباچف، آخرین زمامدار اتحاد جماهیر شوروی سابق است که با طرح پرسترویکا -Perestroika- که از دو کلمه Per به معنی جدید، نو و Stroika به معنی ساختن تشکیل شده و به معنی بازسازی است، تحولات اخیر در اتحاد جماهیر شوروی را که به فروپاشی نظام‌های سوسیالیستی در این کشور و به تبع آن در سایر کشورهای سوسیالیستی انجامید، به وجود آورده است.

۲- Utopian به «لامکان» ترجمه می‌شود. این واژه در واقع نام یک کتاب بود که یکی از پادشاهان قدیم لاتینی یا یونانی، آن را به رشته تحریر در آورده بود. در آن کتاب تصور یک حکومت خیالی ارائه شده بود که در آنجا تمام اشیاء در مالکیت مشترک و اجتماعی مردم باشند. هر شخص هر چیزی را که بخواهد می‌تواند آنرا طبق میل خود بدون پرداخت قیمت به تصرف خود درآورد و بر

کشور پهناوری مانند روسیه صورت بگیرد، در یکی از مستعمرات کوچک آفریقا صورت می‌گرفت تا پی بردن به تبهکارهای آن، هفتاد و چهار سال طول نمی‌کشید و ماهیت واقعی نظام اقتصادی و اجتماعی سوسیالیسم زودتر آشکار می‌شد.»

بررسی و نگرش مرام سرمایه‌داری:

اکنون پس از بررسی نقاط ضعف و ایرادهای نظام اقتصادی سوسیالیستی، لازم است کاستی‌ها و نقایص نظام سرمایه‌داری را نیز نقد نماییم:

بعد از فروپاشی سوسیالیستی، کشورهای سرمایه‌داری با شدت تمام شروع به پایکوبی نموده و مدعی شدند که ورشکستگی نظام سوسیالیستی در میدان عمل، حقانیت نظام سرمایه‌داری را به اثبات رسانیده است در حالی که واقعیت چیز دیگری بود. علت فروپاشی نظام سوسیالیستی، دلیل موفقیت نظام رایج سرمایه‌داری نبود، بلکه پیمودن مسیر نادرست در راستای اصلا ناتوانی‌ها و خطاهای واقعی نظام سرمایه‌داری بود. از این‌رو، لازم است اشتباه‌های فکری مرام سرمایه‌داری با دقت بیشتری مورد بررسی قرار گیرد.

ادعای نظام سرمایه‌داری با نگرش به فلسفه اساسی آن که جهت حل مسایل اقتصادی نیاز به استفاده از عامل منافع شخصی و قدرت‌های بازار، یعنی عرضه و تقاضا است تا حدودی درست بود، زیرا این عمل موافق مقتضای فطرت بشری

هیچ‌کس قید و بندی وجود ندارد، چون این اندیشه یک تصور امکان‌ناپذیر بود، از این جهت این واژه را در معنای یک جنت خیالی که برای حاصل کردن آن، هیچ امکانی وجود ندارد بکار بردند و هر شخصی که خیال ریختن این‌گونه طرح‌های خیالی را داشته باشد او را "Utopian" می‌گویند.

(مؤلف)

است، اما اشتباه عملی آنها از اینجا ناشی می‌شود که هر فرد جهت کسب هر چه بیشتر منافع شخصی خود، مطلق‌العنان گذاشته شود تا آنجا که فرقی بین حلال و حرام نمی‌گذاشت و توجه قابل ملاحظه‌ای به طرف بهبود اجتماعی مبذول نمی‌شد، در نتیجه اختیار نمودن هرگونه راهی که از آن طریق بتوان به ثروت و دارایی بیشتری دست یافت و انحصارگرایی "Monopoly" خود را در بازار پیاده نمود نیز مجاز قرار گرفت.

هدف از انحصارگرایی این بود که عرضه یک کالای خاص به یک شخص یا یک گروه مخصوصی منحصر گردد. یعنی چنان شرایطی در جامعه حاکم گردانیده شود که به جز از آن شخص یا گروه خاص، شخص یا گروه دیگری قادر به عرضه آن کالا نباشد. در این صورت مردم نیز مجبور خواهند شد که برای خرید آن کالا به قیمت دلخواه عرضه‌کننده تن در دهند.

خرابی‌هایی را که در جوامع سرمایه داری به دنبال آزادی بی‌قید و بند عامل منافع شخصی انسان و پافشاری بیش از حد ضرورت آن بوجود آمده، بطور اختصار به شرح ذیل می‌توان برشمرد:

۱) چون در راه کسب منافع فردی، هیچ تفاوتی بین حلال و حرام گذاشته نمی‌شد، از این جهت مفاسد اخلاقی بیشماری در جامعه پدید آمد زیرا انگیزه کسب هر چه بیشتر منافع، باعث تحریک خواهش‌های نفسانی و باطنی بسیاری از مردم شده و اسباب تسکین خواسته‌های نادرست آنها را که موجب انتشار رذالت‌های اخلاقی در جامعه می‌شود فراهم می‌کند، به طوری که یکی از عوامل مهم عریانی و بی‌بند و باری در کشورهای غربی، همین انگیزه است. آنان با جریان دادن طوفانی سهمگین از تصاویر عریان و

فیلم‌های مبتذل در جامعه، دارند عامل منافع شخصی را تسکین می‌دهند، زن‌ها تحت این عامل هر عضوی از جسم خود را در بازار در معرض فروش می‌گذارند. تازه طبق یک گزارش رسیده در میان کارهای خدماتی «مدل گرلز» پر درآمدترین منبع کاریست که (زن‌ها) با در دسترس قرار دادن عکس‌های خود به صنعتگران جهت چاپ آنها بر صنایع و کالاهایشان یا الصاق بر پوست‌های تبلیغاتی، مبالغ هنگفتی را در عوض آن دریافت می‌دارند تا جایی که این طبقه در رده ثروتمندترین طبقات آمریکا قرار دارد.

پرواضح است که صدها هزار دلاری که برای این کار صرف می‌گردد بالاخره جزء مصارف (هزینه‌های) تولیدات قرار داده شده و از جیب عموم مصرف‌کنندگان تأمین می‌گردد و به این ترتیب تمام ملت، هزینه‌های مالی این مفاسد را نیز می‌پردازد.

(۲) چون هیچ‌گونه انحصار اخلاقی خاصی بر کسب منافع شخصی اعمال نمی‌شد، از این جهت در گزینش برتر و تخصیص امکانات، مصالح اجتماعی در نظر گرفته نمی‌شد. وقتی هدف اصلی کسب منافع بیشتر (از هر راه ممکن) ولو از طریق پخش و فروش فیلم‌های مبتذل و غیراخلاقی باشد؛ یک شخص چگونه به فکر سرمایه‌گذاری در تهیه مسکن و سرپناه برای افراد بی‌خانمان می‌افتد؟ در حالی که این سرمایه‌گذاری منافع کمتری را نیز به دنبال دارد.

(۳) به علت عدم پایبندی به حلال و حرام در «عامل منافع شخصی». همه نوع سود، قمار، فریب و غیره در نظام سرمایه‌داری جایز است، در حالی که اینها عواملی هستند که توازن طبیعی اقتصاد را به هم می‌زنند، یکی از شواهد زنده

آن، به وجود آمدن انحصارگرایی‌های بیش از اندازه ناشی از آن است و در سایه این انحصارگرایی‌ها عوامل طبیعی بازار یعنی مقررات عرضه و تقاضا فلج شده و به طور شایسته کار نمی‌کنند. به این معنا که از یک طرف نظام سرمایه‌داری مدعی بکارگیری توانمندی‌های بازار عرضه و تقاضا، یا کاهش تأثیر شایسته‌ی آنها می‌شود.

توضیحاً عرض می‌شود که توانمندی‌های عرضه و تقاضا زمانی موجب حفظ تعادل در اقتصاد می‌شوند که فضای رقابت آزاد "Free-competition" در بازار حاکم باشد. با حاکمیت احتکار یک فرد در بازار، تعادل در نظام قیمت‌ها از بین رفته و پیش‌بینی‌های آینده، در زمینه چهار مفهوم اساسی اقتصاد نمی‌تواند ترسیم درستی از تقاضا و نیاز واقعی جامعه ایجاد کند، پس روی هم رفته اینجا هم یک نظام مصنوعی بوجود می‌آید.

مفهوم آن با ذکر یک مثال توضیح داده می‌شود. به طور مثال^۱ تولید شکر طبق نیاز مردم، باید به میزانی باشد که در بازار، قیمت مناسب آن به وسیله عرضه و تقاضا معین شود اما تعیین قیمت مناسب زمانی امکان‌پذیر است که کارخانه‌های متعددی جهت تولید شکر وجود داشته و خریداران اختیار داشته باشند در صورت گران شدن قیمت شکر در یک کارخانه، از کارخانه دیگر شکر بخرند. هر گاه در بازار فضای رقابت آزاد حاکم باشد، هیچ کارخانه‌داری در تعیین قیمت از خواسته شخصی خود کار نمی‌گیرد. در چنین صورتی قیمتی که برای شکر در بازار در نظر گرفته می‌شود با تعادل عرضه و

۱- یا مانند «شرکت دخانیات ایران» در کشور ما که در تولید و فروش سیگار صاحب انحصار است

جز این شرکت، واحد بازرگانی دیگری در زمینه دخانیات حق فعالیت ندارد. (مترجم)

تقاضا به وجود آمده و قیمت مناسبی خواهد بود، اما اگر تهیه کننده شکر، فقط یک نفر باشد و مردم مجبور بشوند که فقط از او شکر بخرند، آن وقت چاره‌ای جز این نخواهند داشت که شکر را به هر قیمتی که تولیدکننده می‌فروشد، بخرند. در این صورت، قیمتی که برای شکر در نظر گرفته می‌شود، به طور یقین از قیمتی که برای شکر در صورت تعدد تولیدکنندگان شکر و حاکمیت رقابت آزاد در میان آنها، در نظر گرفته می‌شود، بالاتر خواهد بود.

با این فرض اگر قیمت شکر در صورت رقابت آزاد، مثلاً کیلویی دویست تومان می‌شود. در صورت وجود احتکار، به کیلویی چهارصد یا پانصد تومان افزایش خواهد یافت، حالا این معامله که مردم دارند شکر را کیلویی چهارصد تومان می‌خرند، نشان‌دهنده‌ی تقاضای واقعی آنها نمی‌باشد. بلکه نشان دهنده یک حالت مصنوعی است که با احتکار یک تاجر شکر بوجود آمده است، باین ترتیب احتکار، نظام حقیقی عرضه و تقاضا را به هم می‌زند، بنابراین اگرچه این گفته که حل مفاهیم اقتصادی تا حد زیادی باید توسط توانایی‌های عرضه و تقاضا انجام گیرد درست بود، اما وقتی که برای برآورده نمودن این هدف، عامل منافع شخصی، بدون توجه به حلال و حرام بودن، آزاد گذاشته شد، باعث گردید تا احتکارهای زیادی به وجود آمده و توانمندی‌های عرضه و تقاضا نتوانند به طور طبیعی بکار خود ادامه دهند و بدین‌سان نظام سرمایه‌داری با حفظ یک اصل، موجب انکار اصل دیگری از اصول خود شد.

۴) گرچه دیدگاه اساسی نظام سرمایه‌داری بر این بود که در معاملات و امور بازرگانی، هیچ نوع دخالت خارجی وجود نداشته باشد، اما به تدریج این

اصل با گذر از مراحل تجربی، نتوانست به طور کامل استقرار خود را حفظ کند و تقریباً در تمام ممالک تحت پوشش این نظام، از ناحیه دولت‌ها دخالت‌هایی صورت گرفت، به عنوان مثال: دولت با تکیه بر قوانین مختلف به ویژه قانون مالیات، موجب پیشرفت بعضی تجارت‌ها و تنزل برخی دیگر شد. در عصر حاضر، چنین کشور سرمایه‌داری دیده نمی‌شود که از ناحیه دولت، بر معاملات و امور بازرگانی آن نوعی انحصار و نظارت و کنترل حاکم نباشد.

بنابراین هم‌اکنون در دنیا کشوری وجود ندارد که مدعی باشد، به درستی پایبند اصل، «عدم دخالت دولت» "Laissez Faire" است. گاهی اینگونه دخالت‌ها زاییده نظام ارباب رعیتی و سازش بعضی از سرمایه‌داران است که منافع آن به جیب سرمایه‌داران با نفوذ می‌روند، نه این که رفاه اجتماعی از آن تأمین می‌گردد.

اگر این انحصارها خالی از این ساخت و باخت‌ها و هرزگی‌ها باشند، باز هم بر پایه‌ی نظریه‌ی محض مدنی استوار هستند، هر نوع انحصاری را که عقل، صحیح می‌داند، مناسب دانسته، به آن حاکمیت می‌دهند، در حالی که عقل به تنهایی نمی‌تواند حلال تمام مشکلات بشری باشد، از این رو، این انحصارها هم نتوانستند درمان درستی برای ناهنجاری‌های اقتصادی باشند.

۵) در نظام سرمایه‌داری، سیستم تقسیم سرمایه به طور ویژه، همواره دستخوش نابرابری‌هاست که عامل اصلی از آن می‌تواند سود و قمار باشد که موجب تمرکز و تداول همیشگی ثروت در دست افراد سرمایه‌دار می‌شود و فقرا و

عامه‌ی مردم از آن محروم می‌مانند. توضیح کامل آن - انشاءالله - در خلال مبحث تقسیم سرمایه خواهد آمد.

احکام اقتصادی اسلام "Islamic Economic"

پس از معرفی کوتاه از نظام سرمایه‌داری و سوسیالیسم، اکنون می‌خواهیم به طور خلاصه جملاتی در رابطه با این که باور اسلام در باره چهار مفهوم اساسی اقتصاد چیست، عرض کنم:

در مرحله اول باید روشن شود که اسلام یک نظام اقتصادی نیست بلکه یک دین الهی می‌باشد که احکام آن به تمام بخش‌های زندگی مربوط می‌شوند که اقتصاد نیز یکی از بخش‌های آن است. از این جهت قرآن و حدیث هیچ‌گونه فلسفه یا عقیده‌ی اقتصادی به معنای شناخته شده و تعریف شده که در اصطلاح‌های اقتصادی عصر حاضر تعبیر می‌شوند، ارائه نکرده‌اند بنابراین در قرآن و سنت یا فقه اسلامی، به طور مستقیم بحثی تحت عنوان گزینش برتر، تخصیص امکانات، تقسیم درآمد و توسعه وجود ندارد، اما مانند سایر بخش‌های زندگی، اسلام در مورد اقتصاد نیز احکامی را بیان کرده است که با مطالعه و بررسی مجموعه‌ی این احکام، می‌توانیم دیدگاه اسلام را در زمینه‌ی چهار مفهوم مذکور حدس بزنیم.

اکنون حاصل همین مطالعه و استنباط تقدیم می‌شود:

با بررسی و اندیشیدن بر تعلیمات و احکام اقتصادی اسلام، به این نتیجه می‌رسیم که اسلام توانمندی‌های بازار یعنی آیین عرضه و تقاضا را قبول نموده و در هر حال برای حل مسایل اقتصادی به حمایت از بکارگیری آنها پرداخته است.

خداوند در قرآن کریم اشاره می‌فرماید:

﴿لَخُنَّ قَسَمًا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتِهِمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سُخْرِيًّا﴾ (زخرف / ۳۲).

«ما در زندگانی دنیا، معیشت (رزق) انسان‌ها را در میان آنها تقسیم نموده‌ایم و بعضی از آنها را بر بعضی دیگر برتری داده‌ایم تا هر یکی از آنها بتواند از دیگری کار بگیرد».

روشن است که کار گرفتن از دیگری به این شکل خواهد بود که کار گیرنده [تقاضا کننده‌ی کارگر] و کارکننده [عرضه کننده‌ی کار] باشد، با هماهنگی (این دو قدرت) [عرضه و تقاضا] یک اقتصاد معتدل بوجود می‌آید. به همین ترتیب، در زمان پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله شهرنشینان را از این عمل بازداشته و علاوه بر آن می‌فرمود: «دَعَا النَّاسَ يَرْزُقُ اللَّهُ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ»^۱. یعنی: «مردمان را آزاد بگذارید تا خداوند بعضی از آنها را به واسطه‌ی بعضی دیگر روزی بدهد».

آن حضرت صلی الله علیه و آله از دخالت شخص ثالث میان فروشنده و خریدار به این خاطر جلوگیری فرمودند تا تعادل عرضه و تقاضا در بازار حفظ شود، بدون تردید وقتی که روستایی به طور مستقیم در بازار، یک محصول را به فروش می‌رساند، فایده‌ی مناسبی را برای خود در نظر گرفته و آن را می‌فروشد، اما چون می‌خواهد زودتر به روستا برگردد، از این رو نمی‌تواند تا مدت زیادی به نگهداری کالا نزد خود بپردازد و [ناچار است کالا را به قیمت عادلانه بفروشد] لذا با فروش مستقیم خود او چنان هماهنگی مطلوبی بین عرضه و تقاضا به وجود می‌آید که در تعیین قیمت صحیح می‌تواند مؤثر باشد.

۱- صحیح مسلم و جامع‌المسانید و السنن لابن کثیر ۱۲/۱۹۱۲ حدیث شماره ۹۸۶۱

ولی اگر شخص ثالثی در میان این دو واسطه شود و با تهیه امکانات ذخیره‌اندوزی کالا، کمیابی ساختگی برای آن پیدا کند، نظام طبیعی عرضه و تقاضا به هم می‌خورد. بنابراین از ازیں حدیث هم معلوم شد که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله نظام طبیعی عرضه و تقاضا را قبول داشته و سعی در باقی گذاشتن آنها فرموده‌اند، همچنین وقتی که از حضرت صلی الله علیه و آله درخواست شد که کالاهای بازار را به طور رسمی نرخ‌گذاری کنند، در آن موقع نیز جمله‌ای که آن حضرت صلی الله علیه و آله ارشاد فرمودند این بود: «إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمُسَعِّرُ الْقَابِضُ الْبَاسِطُ الرَّازِقُ»^۱.

«همانا خداوند تعیین کننده قیمت‌هاست، اوست که عرضه چیزها را کاسته یا افزایش می‌دهد و اوست که روزی می‌رساند».

خداوند را تعیین کننده‌ی قیمت‌ها قرار دادن در متن این حدیث، به این معناست که خداوند جهت عرضه و تقاضا اصولی را مقرر فرموده‌اند که طبیعی بوده و با آن اصول، قیمت‌ها به طور طبیعی مشخص می‌گردند. بنابراین، اساس این نظام طبیعی را ترک کردن و قیمت‌ها را به روش مصنوعی مشخص کردن، کار پسندیده‌ای نیست.

از این فرمایشات قرآن و سنت نتیجه می‌گیریم که اسلام قدرت‌های بازار، یعنی آیین عرضه و تقاضا را تا حدی قبول نموده و از عامل منافع شخصی نیز تا حدی کار گرفته است، اما با این تفاوت که در نظام سرمایه‌داری، این عامل به طور کامل آزاد گذاشته شد که موجب بروز خرابی‌های گردید که ذکر آنها بیشتر به میان آمد. اسلام ضمن تأیید استقرار عامل منافع شخصی و پذیرفتن آیین عرضه و تقاضا، قیود و کنترل‌هایی را هم بر فعالیت‌های اقتصادی و تجاری وضع نموده که در صورت

۱- سنن أبو داود و کنز العمال، حدیث شماره ۱۰۰۷۷.

اعمال آنها، عامل منافع شخصی نمی‌تواند بر مسیر غلطی که موجب ایجاد عدم تعادل در اقتصاد یا بروز مفاسد اخلاقی یا اجتماعی شود، گام بردارد. قیودی را که اسلام بر عامل منافع شخصی وضع نموده می‌توان به سه دسته تقسیم نمود:

(۱) ممنوعیت‌های الهی

قبل از همه باید دانست که اسلام ممنوعیت‌های همیشگی بسیاری را بر فعالیت‌های اقتصادی وضع نموده که در هر زمان نافذالعمل می‌باشند. به طور مثال: رباخواری، قمار، فریب، ثروت‌اندوزی، احتکار (یعنی انبار کردن کالا و اجناس) و سایر داد و ستدهای باطل را که به طور کلی ناجایز قرار داده، زیرا این شیوه‌ها عموماً باعث به وجود آمدن انحصارگری‌ها شده و با آنها، اقتصاد دچار هرج و مرج می‌گردد. همچنین خرید و فروش و تولید تمام آن چیزهایی را که جامعه را به بی‌بند و باری می‌کشاند و باعث تحریک خواهش‌های درونی مردم شده و راه کسب درآمد از طریق حرام را برای آنها هموار می‌سازد، حرام قرار داده است. در اینجا باید روشن شود که این قیود الهی از طریق قرآن و سنت وضع شده‌اند. اسلام در این زمینه عقل انسانی را قاضی قرار نداده تا هر چه را که او مناسب می‌داند تأیید کرده و هر چه را که مناسب نمی‌داند تردید کند. زیرا عقل انسان‌ها گاهی در تشخیص خوب یا بد یک چیز، دچار تفاوت و اختلاف می‌شود. عقل یک انسان ممکن است چیزی را خوب و عقل انسان دیگر، همان چیز را بد بداند. از این رو اگر صرفاً عقل انسانی را در این ممنوعیت‌ها حاکم قرار می‌داد، احتمال آن می‌رفت که بشر این قیود را با تدبیر عقل خود، نامناسب دانسته از جامعه بردارند و چون در علم خداوند این قیود در هر زمان و برای تمام جاها مورد نیاز بودند، از این جهت به وسیله

وحی، اعتبار ابدی به آن بخشید تا انسان از پشتوانه تأویلات عقلی خود فاصله گرفته و نتواند اقتصاد و جامعه را به هرج و مرج بکشانند.

تا اینجا روشن شد که این قیود الهی که از طریق قرآن و سنت به اثبات رسیده‌اند، در هر صورت واجب‌العمل می‌باشند، خواه فلسفه عقلی آنها به فهم انسان برسد یا نرسد.

همان‌گونه که پیش‌تر بیان شد، بیشتر ممالک سرمایه‌دار هم در عصر حاضر، به طور حتم محدودیت‌هایی را بر عامل منافع شخصی می‌گذارند اما چون این موانع از وحی الهی سرچشمه نمی‌گیرند، برای حفظ تعادل اقتصادی ناکافی به نظر می‌رسند، چنان‌که در این ممالک هیچ‌گاه از پرداختن به ربا، قمار، فریب و غیره که عامل اساسی بحران اقتصادی می‌باشند، جلوگیری به عمل نیامده است.

۲) ممنوعیت‌های حکومتی

ممنوعیت‌های یاد شده‌ی الهی از نوع ابدی بودند. شریعت اسلام به همراه این ممنوعیت‌ها به حکومت وقت نیز این اختیار را می‌دهد که با نگرش بر یک مصلحت عمومی، می‌تواند عمل یا حرکتی را که به ذات خود حرام نبوده و در دایره مباحات قرار دارد، اما زمینه‌های بوجود آمدن یکی از مفساد اجتماعی را فراهم می‌سازد، ممنوع قرار دهد. این نوع ممنوعیت‌ها ابدی نیستند که در هر زمان و مکان نافذ‌العمل باشند، بلکه اعتبار آنها همانند سایر دستورالعمل‌های موقت است که پیرو مصالح موقت می‌باشند. مثال ساده آن این است: فقهای کرام نوشته‌اند هر گاه بیماری اسهال شیوع پیدا کند دولت می‌تواند خرید و فروش هندوانه از نظر شرع هم ناجایز قرار می‌گیرد. به این دلیل در اصول فقه، یک فصل مستقل به نام «سد ذرایع» وجود دارد که دارای این مطلب است: اگر انجام یک کار فی نفسه جایز

باشد، اما کثرت آن باعث تشکیل یک معصیت یا فساد در جامعه شود، دولت می‌تواند انجام آن کار جایز را هم حرام قرار دهد. بر اساس این اصل حکومت می‌تواند تمام فعالیت‌های اقتصادی را تحت کنترل خود داشته باشد و در صورت احساس ایجاد ناهمواری در اقتصاد ناشی از فعالیت‌های یک فرد، می‌تواند او را از «فعالیت‌های اقتصادی»^۱ باز دارد.

در روایتی از کنزالعمال آمده است: روزی حضرت عمر رضی الله عنه به بازار تشریف بردند و شخصی را مشاهده کردند که کالایی را با قیمت بسیار کمتر از نرخ رایج آن می‌فروشد، خطاب به او فرمودند: «إِمَّا أَنْ تَزِيدَ فِي السَّعْرِ وَإِمَّا أَنْ تَرْفَعَ مِنْ سَوْقِنَا» «یا بر نرخ بیفزا یا بازار را ترک کن».

در روایت توضیح داده نشده که حضرت عمر رضی الله عنه به چه علت او را از انجام معامله منع فرمودند اما علت می‌تواند این باشد که او با گذاشتن قیمت بسیار کمتر از قیمت مناسب و متوازن، مانع رسیدن نفع جایز به بقیه فروشندگان می‌شد و علت منع، این هم می‌تواند باشد که در صورت عرضه کالا با قیمت بسیار کم، ممکن است مردم بیشتر از حد نیاز خود کالا بخرند و با این عمل، زمینه برای اسراف فراهم گردد، یا راهی به طرف ذخیره‌اندوزی و احتکار کالا برای مردم باز شود. در هر صورت نکته قابل توجه اینجاست که طبق حکم شرعی، هر شخص می‌تواند دارایی مملوک خود را به هر قیمتی که خواسته باشد بفروشد. بنابراین فروش با قیمت کمتر فی نفسه جایز بود اما به علت یک مصلحت اجتماعی، حضرت عمر رضی الله عنه آن را ممنوع قرار داد.

۱- فعالیت‌هایی را که هر انسان جهت برطرف ساختن نیازهای خود به آنها دست می‌زند تا از حاصل

و نتیجه آنها امور اقتصادی خود را اداره کند «فعالیت‌های اقتصادی» می‌نامند. (مترجم)

مأخذ واجب‌العمل بودن این نوع ممنوعیت‌های حکومتی، این آیه از قرآن کریم است:

﴿يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ﴾

(نساء / ۵۹).

«ای مؤمنین از خدا و رسول پیروی کنید و اطاعت کسانی را به‌جا آورید که از میان شما صاحب اختیارند».

در این آیه، پیروی «اولی‌الأمر» (افراد با اختیار)، از پیروی خدا و رسول جدا ذکر شده است که به معنای این است که در رابطه با اموری که قرآن و سنت حکم معینی را در مورد آنها صادر نفرموده دستور «اولی‌الأمر» در مورد آنها قابل اجرا است. اما توضیح این نکته هم لازم است که اختیار حکومت در اجرای ممنوعیت بر مباحثات، غیرمحدود نیست، بلکه آن هم دارای چارچوب و ضوابطی است که در این جا محل شرع و تفصیل همگی آنها نیست، اما دو مورد از آنها به طور خاص قابل ذکر هستند.

(۱) آن دستور حکومت، قابل اجرا و اطاعت است که با هیچ حکمی از احکام قرآن و سنت برخورد منفی نداشته باشد.

(۲) حکومت زمانی مجاز به اجرای چنین ممنوعیتی می‌باشد که انگیزه اجرای آن، مصلحت اجتماعی باشد، همان‌طور که در یک قاعده معروف فقهی، این مورد چنین تعبیر شده است. «التصرف على الرعية منوط بالمصلحة» «تصرف امام بر ملت منوط بر مصلحت اجتماعی آنهاست».

بنابراین اگر حکومتی بدون در نظر داشتن یک مصلحت اجتماعی، انجام اموری را ممنوع اعلام کند، این ممنوعیت بدون جواز بوده می‌توان آن را توسط دادخواهی از قاضی دادگستری منسوخ کرد.

۳) ممنوعیت‌های اخلاقی

همان‌طور که پیش‌تر یادآور شدیم؛ اسلام به تمام معنا نام یک نظام اقتصادی نیست، بلکه نام یک دین است که تعلیمات و احکام آن مثل سایر بخش‌های زندگی، به اقتصاد هم تعلق می‌گیرند، اما در هر گام از تعلیمات دینی اسلام، توضیح داده است که به دست آوردن منافع مادی حاصل شده از فعالیت‌های اقتصادی، نمی‌تواند هدف نهایی زندگی انسان باشد، تمرکز و سعی بیشتر تعلیمات قرآن و سنت بر اثبات این واقعیت است که زندگی دنیا یک زندگی محدود و چند روزه است که یک زندگی ابدی و بی‌پایان را به دنبال دارد و هدف اصلی انسان در این خصوص، این است که زندگی دنیوی خود را نردبانی جهت رسیدن به زندگی آخرت قرار داده و به فکر بهبود آن باشد. بنابراین به دست آوردن پول بیشتر در مقابل دیگران، بالاترین کامیابی انسان می‌تواند باشد، بلکه تدارک دیدن آرام و راحت بیشتر برای زندگی ابدی آخرت، بزرگترین کامیابی اوست که تنها راه آن در دنیا، انجام دادن کارهایی است که باعث حصول اجر و ثواب بیشتر در آخرت است. با پیدا شدن این تفکر و ذهنیت در افراد، پر کردن هر چه بیشتر جیب‌ها در نظر آنها، تنها راه مؤثر در قضاوت‌های اقتصادی نمی‌شود بلکه قضاوت‌های اقتصادی آنها بیشتر بر این اساس انجام می‌گیرد که در کدام کار فایده بیشتری به او در آخرت می‌رسد. به همین صورت در بسیاری از داد و ستدها، در یک مورد به خصوص، شرع دستور لازم را صادر نکرده است، اما فضایل اخروی را در باره آن بیان فرموده

است که خود باعث جذب یک مؤمن به طرف آن می‌شود و توسط آنها، فرد مؤمن ممنوعیت‌های بسیاری را بر خود تحمیل می‌کند. منظور من از ممنوعیت‌های اخلاقی همین نوع ممنوعیت‌ها است.

مثال ساده‌ی آن این است که یک نفر دو راه برای سرمایه‌گذاری می‌بیند، یکی این که سرمایه‌اش را برای یک طرح جایز تفریحی، اما در عین حال تجاری که توقع درآمد کلانی از آن می‌رود، بکار گیرد. دوم این که سرمایه‌اش را در ساخت واحدهای مسکونی کم‌هزینه و فروش آنها به افراد بی‌خانمان که توقع منافع نسبتاً کمتری از آن می‌رود، صرف کند. در این صورت به طور قطع، شخصی که دارای طرز تفکر سکولاریستی^۱ است راه اول را برمی‌گزیند، زیرا منفعت بیشتر در آن وجود دارد، اما آنکه فکر آخرت در دلش جای گرفته است برعکس او می‌اندیشد. که اگرچه در طرح تأسیس منازل مسکونی، منفعت نسبتاً کمی وجود دارد، اما با ساخت واحدهای مسکونی و فروش آنها به افراد فقیر، می‌تواند اجر بیشتری را در آخرت تصاحب کند. بنابراین به‌جای برگزیدن سرمایه‌گذاری برای طرح تجاری تفریحی، سرمایه‌گذاری در طرح تأسیس منازل مسکونی، منفعت نسبتاً کمی وجود دارد، اما با ساخت واحدهای مسکونی و فروش آنها به افراد فقیر، می‌تواند اجر بیشتری را در آخرت تصاحب کند. بنابراین به‌جای برگزیدن سرمایه‌گذاری برای طرح تجاری تفریحی، سرمایه‌گذاری در طرح تأسیس منازل مسکونی را برمی‌گزیند.

در اینجا از نظر شرعی، اگرچه هر دو راه جایز بودند و بر هیچ‌کدام ممنوعیتی از ناحیه‌ی حکومت هم تحمیل نشده بود، اما ممنوعیت اخلاقی بر اساس باورهای

۱- مادی‌گرایی

آخرت با در نظر گرفتن ضرورت‌های مردم، موجب شکل دادن یک مانع داخلی در دل آن شخص شد که با آن بهترین گزینش برتر و عالی‌ترین تخصیص امکانات به عمل آمد.

آنچه بیان شد مثال کوچکی است اگر به طور واقع عقیده اسلامی در باره آخرت کاملاً در دل جایگزین و مستقر شود، نقش مهمی را در بهتر شدن راهکارهای اقتصادی ایفا خواهد کرد.

منکر نیستیم که در جوامع غیراسلامی هم اخلاق، دارای مقام بالایی است و گاهی تئوری اخلاقی هم تأثیر بسزایی در عملکردهای اقتصادی دارد اما چون این‌گونه اندیشه‌های اخلاقی، از پشتوانه‌ی عقیده‌ی راسخ آخرت محروم هستند، در مجموع قادر به تأثیرگذاری قابل توجه بر اقتصاد نیستند. برخلاف آن، اسلام با تمام تعلیمات خود اگر به طور کامل نافذالعمل باشد، تأثیر تعلیمات اخلاقی آن بر اقتصاد به طور کامل آشکار خواهد شد، همان‌گونه که در گذشته مثال‌های زنده‌ی بی‌شماری از آنها بیان گردید. بنابراین عنصر ممنوعیت‌های اخلاقی درست، در اندیشه‌ی اقتصاد اسلامی به هیچ صورت یک عنصر ضعیفی نیست، بلکه دارای اهمیت بسیار است.

تولید و تقسیم ثروت در نظام‌های مختلف اقتصادی:

تا اینجا هرچه نوشته شد، بحث تئوری اساسی در زمینه اقتصاد بود، اکنون به طور خلاصه می‌خواهیم به بحث در این موضوع بپردازیم که روش کار هر نظام اقتصادی در زمینه‌ی عمل بر نظریه‌های اساسی نظام‌های اقتصادی‌اش که قبلاً بیان شدند، چگونه است؟ این روش کار در علم اقتصاد، عموماً تحت چهار عنوان مختلف بیان می‌شود:

(۱) تولید ثروت "Production of Wealth"

تحت این عنوان، از مسائلی بحث می‌شود که مربوط به دستاوردهای سرمایه می‌باشند، یعنی در مورد اینکه تحت هر نظام اقتصادی، جهت به دست آوردن محصول چه راه‌حلهایی انتخاب می‌شوند و در آنها افراد، اداره‌ها، دولت و غیره چه نقشی دارند بحث می‌شود. در عربی نام این عنوان «انتاج الثروة» است.

(۲) تقسیم ثروت "Distribution of Wealth"

تحت این عنوان، در زمینه اینکه محصول به دست آمده از ثروت، چگونه بین صاحبان حق تقسیم گردد بحث می‌شود. در عربی آن را «توزیع الثروة» می‌گویند.

(۳) مبادله ثروت "Exchange of Wealth"

تحت این عنوان از روش‌هایی بحث می‌شود که مردم برای حاصل نمودن یک کالا، در عوض کالای دیگر چه راه‌هایی را برمی‌گزینند. این عنوان را در زبان عربی «مبادلة الثروة» می‌گویند.

(۴) مصرف ثروت "Consumption of Wealth"

تحت این عنوان راجع به مسائلی که متعلق به مصرف محصول به دست آمده یا ثروت هستند بحث می‌شود. در عربی آن را «استهلاك الثروة» می‌گویند. تا جایی که مربوط به «مبادله ثروت» و «مصرف ثروت» است، در حال حاضر از شرح و بیان آنها خودداری می‌کنیم. بعضی از مسائل مهم در مورد آنها ضمن مباحث آینده - ان شاء الله - بیان خواهد شد. البته بیان چند مورد اساسی در باره‌ی «تولید ثروت» و «تقسیم ثروت» جهت مطالعه و بررسی تطبیقی سوسیالیسم، سرمایه‌داری و اسلام، لازم است. می‌خواهیم به طور اختصار آنها را بیان کنیم.

نظر سرمایه‌داری در مورد تولید و تقسیم:

در نظام سرمایه‌داری این نظریه به طور مسلم جا افتاده است که در تولید هر کالا چهار عامل ایفای نقش می‌کنند که در فارسی آنها را «عوامل تولید» و در عربی «عوامل الانتاج» و در انگلیسی "Factors of Production" می‌گویند.

۱) زمین "Land" (طبیعت)؛ مراد از زمین، عوامل طبیعی تولید است که آفریده‌ی مستقیم خداوند می‌باشد و در آفرینش او، عمل انسانی هیچ شخصی دخالت نداشته است.

۲) نیروی کار "Labour" مراد از آن، نیروی کار انسانی است که به وسیله‌ی آن محصول تازه‌ای به دست می‌آید.

۳) سرمایه "Capital"؛ در نظام سرمایه‌داری، سرمایه را چنین تعریف می‌کنند: سرمایه، نام دستاورد عامل تولید است. "Producted Factor of Production" این تعریف را با اندکی توضیح می‌توان چنین شرح داد که سرمایه، عامل تولیدی است که طبیعی نباشد، بلکه نتیجه عمل تولید کالای دیگری باشد و بعد از آن نیز در جهت تولید کالای دیگری استعمال شود^۱.

۴) کارفرما "Entrepreneur"؛ مراد از آن، شخص یا اداره‌ای است که محرک برای یک عمل تولید می‌شود و سه عوامل تولید ذکر شده‌ی بالا را جمع نموده و آنها را در جهت عمل تولید بکار می‌گیرد و مسئولیت نفع و ضرر را در جهت تولید بکار می‌گیرد و مسئولیت نفع و ضرر را نیز به عهده می‌گیرد.

۱- در میان تعریف اول و تعبیر دوم، هیچ‌گونه تضاد وجود ندارد که سرمایه، دستاورد یک عامل تولید بوده و بعد «خود»، عامل تولید یک چیز دیگر می‌گردد و به علت همین دارا بودن جنبه اول است که نظام سوسیالیستی آن را به عنوان یکی از عوامل تولید قبول ندارد. (مترجم)

نظریه سرمایه‌داری این است که در عصر حاضر، عمل تولید حاصل فعالیت مشترک این چهار عوامل است.

اگرچه در بعضی اوقات این چهار عوامل در یک شخص جمع می‌گردند، به این معنا که یک نفر زمین تهیه کرده، خودش روی آن کار می‌کند و سرمایه را نیز به تنهایی فراهم می‌آورد، اما در صنایع بزرگ، عموماً این چهار عامل در قالب شخصیت‌های جداگانه ظاهر می‌شوند و به علت این‌که محصول از نتیجه‌ی فعالیت مشترک آنها به دست می‌آید، همه‌ی آنها مستحق دریافت قسمتی از محصول به دست آمده نیز می‌شوند.

نظر سرمایه‌داری در زمینه تقسیم ثروت این است که به زمین، مالیات یا کرایه "Rent" به نیروی کار، مزد "Wages" به سرمایه، سود "Interest" به کارفرما، نفع "Profit" برسد. از میان اینها، سه مبلغ اول قابل تقسیم یعنی: کرایه، مزد و سود از قبل مشخص می‌شوند و تشخیص آنها بر اساس عرضه و تقاضا انجام می‌شود که شرح آنها قبلاً گذشت، البته مبلغ چهارم تقسیم یعنی، منافع، هنگام آغاز کار مشخص نمی‌شود، بلکه تشخیص آن بعد از نتیجه دادن کار، صورت می‌گیرد، یعنی آنچه بعد از تقسیم ثروت در میان سه بخش اول، باقی می‌ماند منافع کارفرما محسوب می‌شود.

تولید و تقسیم در نظام سوسیالیستی:

سوسیالیسم می‌گوید: عوامل تولید در واقع فقط دو تا هستند نه چهار تا: زمین و نیروی کار که از اشتراک آن دو، محصول بوجود می‌آید. سرمایه را از این جهت نمی‌توان عامل تولید گفت که خود آن، دستاورد یک عمل تولیدی است و نیازی به عامل [مستقل تولید] قرار دادن کارفرما از این جهت نیست که عمل او را می‌توان در

نیروی کار شامل کرد؛ و به عهده گرفتن مسئولیت از طرف یک شخص یا اداره‌ی شخصی نیز، به این خاطر لزومی ندارد که در نظام سوسیالیستی این کار به عهده خود دولت است. پس نه نیازی به افراد ناظر بر امور کار است و نه چنین اجازه‌ای به کسی داده می‌شود.

چون در نظام سوسیالیستی، عوامل حقیقی تولید فقط زمین و نیروی کاراند، زمین در مالکیت شخصی کسی نمی‌باشد، از این رو نیازی به در نظر گرفتن ارزش جداگانه برای آن نیست. بنابراین برای تقسیم ثروت فقط یک حساب به نام «مزد» که تعیین آن توسط تصمیم‌گیری‌های دولت صورت می‌گیرد، باقی می‌ماند. نظر مشهور «کاران ماکس»^۱ این است که افزایش قدر هر چیز فقط از طریق نیروی کار انجام می‌گیرد، از این جهت «مزد» فقط متعلق به نیروی کار است. سود سرمایه، خراج زمین و نفع کارفرما یک عامل اضافی و ساختگی است. این نظریه را «تئوری قدر اضافی» "Theory of Surplus Value" می‌گویند که در عربی به «نظریة القدر» معروف است.

تولید و توزیع ثروت از دیدگاه اسلام:

آنگونه که در کتاب‌های اقتصادی در مورد تولید و تقسیم ثروت بحث و گفتگو شده است، در قرآن و حدیث به آن‌گونه بحث نشده است، اما با دقت زیاد و نظر نمودن بر احکام قرآن و حدیث در زمینه‌های مختلف اقتصاد، می‌توان حدس زد که تفاوت بین سرمایه "Capital" و کارفرما "Entereprene" در اسلام مورد پذیرش

۱- کارل مارکس (۱۸۱۸-۱۸۸۳)؛ نظریات مارکس که مبنای فکری و اقتصادی نظام‌های سوسیالیستی قرن بیستم را تشکیل می‌دهد شامل سه قسمت فلسفی و اجتماعی و تکامل می‌شود.

قرار نگرفته است. در نظام سرمایه‌داری، مسئولیت نفع و ضرر کار و تولید به عهده کارفرما گذاشته شده است و نرخ معینی از بهره برای سرمایه اختصاص داده می‌شود، اما در اسلام به دلیل حرمت ربا، مسئولیت نفع و ضرر به عهده سرمایه است، بنابراین شخصی که در یک کار تجاری سرمایه‌گذاری می‌کند ضمن داشتن امید به نفع، باید انتظار تقبل ضرر احتمالی را هم داشته باشد یا به عبارت دیگر، چنین گفته می‌شود که اگرچه بر اساس تعلیمات اسلام، سرمایه و کار هر یک به تنهایی عامل تولید است، اما چون که هر فرد تهیه‌کننده‌ی سرمایه، در ضرر هم سهیم است، به طور کلی یا جزئی کارفرما هم می‌باشد و منافع در تقسیم ثروت، اجرت سرمایه و کارفرما است.

یا به عبارتی دیگر، سرمایه و کارفرما دو عامل جداگانه تولید نیستند، بلکه عامل واحدی هستند که در تقسیم ثروت نفع می‌برند. به هر حال نمی‌توان مانند زمین و نیروی کار، بهره مشخصی را برای سرمایه اختصاص داد. در نظام سرمایه‌داری، سرمایه بر زمین قیاس کرده می‌شود، همان‌طور که شخص با تهیه زمین مستحق دریافت کرایه می‌گردد، با فراهم آوردن سرمایه نیز، مستحق دریافت بهره می‌شود، اما از دیدگاه اسلام، این قیاس درست نیست و در واقع تفاوت اساسی سرمایه و زمین را از سه جهت می‌توان آشکار ساخت:

۱) زمین به ذات خود یک شیء قابل بهره‌برداری است. بهره‌برداری آن هم به صورت استهلاکی نیست، بلکه به‌همراه نگهداشتن وجود آن به عنوان عامل تولید می‌توان از آن استفاده کرد و منافع دیگری نیز از آن حاصل می‌گردد. بنابراین، کرایه‌ی آن در واقع، عوض منافع مستقیمی است که از زمین به دست می‌آید، اما سرمایه (پول) برخلاف آن است زیرا که از ذات آن نمی‌شود

بهره‌برداری کرد و بهره‌برداری آن به صورت استهلاکی است که در عوض آن کالای قابل استفاده‌ای خریداری می‌شود. بنابراین کسی که سرمایه تهیه می‌کند در واقع چیزی را که مستقیماً قابل انتفاع باشد، تدارک ندیده است و دریافت کرایه به عوض سرمایه بی‌معناست، زیرا کرایه عوض منافع چیزی است که به همراه ابقاء وجود آن بتوان از آن نفع برد.

(۲) زمین، ابزار و آلات کار، از جمله لوازمی هستند که در نتیجه‌ی کارگیری و استعمال، از ارزش آنها کاسته می‌شود، بنابراین هر چه بیشتر مورد استفاده قرار گیرند به همان نسبت ارزش آنها کاسته می‌شود، بنابراین هر چه بیشتر مورد استفاده قرار گیرند به همان نسبت ارزش آنها کاهش پیدا می‌کند، پس کرایه‌ای که در قبال استفاده از آنها دریافت می‌شود، جبران نقصانی است که در قیمت آنها وارد شده است، برخلاف پول که استعمال آن باعث نزول ارزش آن نمی‌گردد.

(۳) اگر کسی زمین یا ابزار یا ماشینی را به کرایه بگیرد، در ضمانت "Risk" او قرار نمی‌گیرد، بلکه در ضمان مالک اصلی باقی می‌ماند که به معنای این است که اگر این اشیاء بدون هرگونه سهل‌انگاری یا تعدی از جانب مستأجر بر اثر یک حادثه طبیعی نبود و یا به سرقت برده شوند، ضرر آن به مالک اصلی برمی‌گردد و مستأجر در این میان، هیچ‌گونه ضرری را متحمل نمی‌شود، پس مالک اصلی با به عهده گرفتن تمام ضررهای احتمالی، به مستأجر (بدون این که مسئولیتی در قبال ضررهای احتمالی داشته باشد) حق استفاده داده لذا به طور مسلم مستحق دریافت اجرت مشخص می‌گردد، در حالی که قرض دهنده‌ی پول، چنین مسئولیتی را به دوش نمی‌گیرد و

بازپرداخت پول در ضمانت قرض گیرنده می ماند که در صورت از بین رفتن پول‌ها به جهت یک حادثه طبیعی یا سرقت، متحمل این ضرر می گردد و بایستی به اندازه‌ی مبلغی که قرض گرفته، به قرض دهنده پول پرداخت نماید. بنابراین قرض دهنده به دلیل به عهده نگرفتن چنین مسئولیتی، مستحق دریافت هیچ گونه عوض دیگری (بنام اجرت یا بهره) نمی گردد.

در پرتو این توضیح، یک تفاوت اساسی بین ضوابط نظام سرمایه داری و ضوابط اسلامی در تقسیم ثروت، این است که در نظام سرمایه داری، نرخ معینی از سود به سرمایه تعلق می گیرد در حالی که حق سرمایه در اسلام، منافی است که در صورت شراکت در نفع و ضرر احتمالی، از طریق «شرکت» یا «مضاربه» به آن تعلق می گیرد.

دومین تفاوت اساسی (تعالیم اقتصادی اسلام، با دو نظام دیگر، این است که در هر دو نظام [سرمایه داری یا سوسیالیستی] فقط کسانی مستحق دریافت منافع سرمایه هستند که به ظاهر در عمل تولید نقش مستقیم و بدون واسطه‌ای داشته‌اند.

اما خلاصه تعالیم اسلامی [در این زمینه] این است که مالک اصلی هر چیز خداست که در واقع نقش اساسی تولید هر چیز را به عهده دارد و بدون توفیق او، هیچ عاملی توان ایجاد و تولید ذره‌ای را ندارد، پس احدی از عوامل تولید به ذات خود مالک و مستحق درآمد نیست، بلکه مستحق واقعی کسی است که خداوند او را مستحق قرار دهد. همان گونه که خداوند با آن که در درجه اول، عوامل تولید را مستحق می داند، اما در درجه دوم لیست بزرگی از مستحقین دیگر را نیز نام برده است که در سرمایه‌ی به دست آمده، همانند عوامل تولید، حق مشخصی دارند، مستحق درجه دو، آن دسته از افراد جامعه هستند که به دلیل کمی اسباب با آن که در

عمل تولید نقش مستقیمی نداشته‌اند، اما از حیث یک فرد از این جامعه‌ی بزرگ انسانی، دارای سهمی از این ثروت آفریده‌ی خداوند هستند و برای رسیدن سهم به آنها، اسلام احکامی چون زکات، عشر، صدقات، خراج، کفارات، قربانی و توریث را وضع نموده است که به وسیله آن، قسمت بزرگی از ثروت به این مستحقین می‌رسد.

هر یک از عوامل تولید [شرعاً] موظف است سهم قابل توجهی از درآمدش را [خواه از طریق اجرت به دست آمده باشد یا از طریق کرایه یا منافع سرمایه‌گذاری] به مستحق ثانوی برساند و این احسانی از جانب او تلقی نمی‌گردد، بلکه حقی است که بر ذمه‌ی افراد مسلمان گذاشته شده است، همان‌گونه که قرآن مجید می‌فرماید:

﴿وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ﴾ (الذاریات / ۱۹).

«و در اموال آنها مستمند (فقیر) و محروم را حق معینی است.»

همچنین در زمینه تولیدات کشاورزی می‌فرماید:

﴿وَأَتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ﴾ (انعام / ۱۴۱).

«و در روز درو نمودن مزارع حق آنها را بپردازید.»

تأثیر مجموعه هر سه نظام بر تولید ثروت:

آنچه تا اینجا شرح داده شد، معرفی مختصری از سوسیالیسم، سرمایه‌داری و تعالیم اقتصادی اسلام بود.

این که در هر سه نظام از حیث مجموع، چه تأثیراتی بر اقتصاد وارد می‌شود، موضوعی است بسیار گسترده که در اینجا فقط به اشاره‌ای از آن می‌توان بسنده نمود.

تا جایی که مربوط به تولید سرمایه است، پیش‌تر متذکر شدیم که در نتیجه آزاد گذاشتن کامل عوامل منافع شخصی (در نظام سرمایه‌داری)، چه مشکلاتی اعم از اقتصادی و اخلاقی پدید آمد.

سوسیالیسم، به طور کلی به این انگیزه‌ها خاتمه داد و به دنبال آن چند و چون "Quality and Quantity" (کمیت و کیفیت) تولید کاهش پیدا کرد. در نظام سوسیالیسم هنگامی که به هر کارگر، اجرت از قبل تعیین شده‌ای تعلق می‌گیرد، کارگر نیز از خود علاقه در خور توجهی که باعث برتر شدن کیفیت کار می‌شود نشان نمی‌دهد، آن را با این مورد می‌توانید مقایسه کنید که یکبار در کشور «پاکستان» نیز تمام صنایع، ملی قرار داده شد که آن هم زائیده تبلیغات همین نظام سوسیالیسم بود، بعد از سال‌ها تجربه، سازمان‌های ملی پیوسته دچار زوال و انحطاط شدند، در نتیجه بار دیگر تحویل مالکیت‌های شخصی داده شد که امروزه برای آن اصطلاح خصوصی‌سازی "Privatization" بکار برده می‌شود.^۱ در روسیه نیز چنین

۱- در کشور ما ایران نیز، در اوایل انقلاب به خاطر حفظ منافع عموم جامعه تعداد زیادی از واحدهای تولیدی بخش خصوصی که صاحبان آن فرار کرده یا به علت دگرگونی‌های انقلاب دچار رکود شده بودند، ملی شدند و اداره آنها در اختیار دولت قرار گرفت و دولت برای اداره و مدیریت آنها سازمانی به نام سازمان صنایع ملی تشکیل داد، به مرور زمان و به دلیل اینکه مدیریت دولتی نتوانست به نحو مطلوب سرپرستی نماید، این واحدها به بخش خصوصی واگذار شد و در سال‌های اخیر سازمان جدیدی به نام سازمان خصوصی سازی تشکیل شد. این که این سازمان‌ها تا چه اندازه توانسته باشد اهداف اقتصادی جامعه را برآورده سازند، جای سؤال است و به عنوان یک پاسخ عینی می‌توان گرانی سرسام‌آور اجناس و مایحتاج عمومی و کاهش شدید ارزش پولی ملی (ریال) و فقر و تنگدستی روزافزون مردم و بیکاری فزاینده را برشمرد که نشان‌دهنده این امر

شد و در نتیجه چنان ضربه شدیدی بر کیفیت و کمیت تولیدات وارد شد که کشورها دچار فساد مالی گردیدند، با آن‌که بعدها اتحاد جماهیر شوروی با هرج و مرج و شکست روبرو شد، اما چند سال جلوتر هم، زمانی که حکام شوروی سابق در صدد حفظ ایدئولوژی کمونیسم برآمدند، «میخائیل گورباچف» آخرین رییس جمهوری شوروی سابق، طرح نوین بازسازی کشور را در کتاب خود به نام پروس توریکا "Perestroika" ارائه داد. در این کتاب، گرچه به طور مستقیم کمونیسم را رد نکرده، اما اصرار داشته است که این ایدئولوژی نیاز به بازنگری جدید دارد و در توضیح این تجدیدنظر بارها اعتراف کرده است که اینک جهت سازماندهی اقتصاد خود، حتماً بایستی از قدرتهای بازار "Market Forces" کار بگیریم.

است، از جمله مؤسساتی که در اوایل انقلاب دولتی شدند بانک‌ها بودند، متأسفانه تجربه چندین ساله دولتی شدن و سالانی شدن بانک‌ها نشان‌دهنده این موضوع است که این مؤسسات مالی علی‌رغم دستورالعمل‌های اسلامی متأسفانه از راه درست شیوه‌های بانکداری اسلامی فاصله گرفتند و هر یک با استفاده از دستورالعمل‌های داخلی خود و مسامحه دولت در این مورد، روزه‌روز بر میزان سود وام‌ها و تسهیلاتی که به مردم می‌دادند و ضمن اینکه با شیوه‌های قمار و قرعه‌کشی، سعی در جذب و جلب پس‌اندازهای مردم دارند و در این هدف نیز موفق بوده‌اند، قدم‌های مثبت در جهت تغییر و دگرگونی زندگی اقتصادی مردم برداشته‌اند و تمام سعی آنها این بوده تا هر چه بیشتر و گسترده‌تر مردم را وامدار خود نمایند و اصولاً این بانک‌ها تعهدی نسبت به وضعیت و معیشت مردم ندارند و موقعیت خود را فقط در گردآوری و جمع کردن پول مردم می‌بینند و این همان نشانه دولتی بودن این بانک‌ها است و می‌بینیم که هم‌اکنون زمره نارضایتی از این قبیل مؤسسات مالی که سرمایه مردم در اختیار آنها است از طرف صاحب‌نظران و کارشناسان مسایل اقتصادی بلند شده، که باید در شیوه‌های خود دگرگونی به‌وجود آورند یا به بخش خصوصی واگذار شوند. در این زمینه مطلب زیاد است که مجال دیگری را می‌طلبد.

اسلام از یک طرف عامل منافع شخصی را که موجب افزایش کیفیت و کمیت تولید می‌گردد پذیرفته اما از ناحیه دیگر، محدودیت‌هایی را هم روی کار آورده که اقتصاد را از اینگونه فسادهای مالی و اخلاقی [که جزو لاینفک ایدئولوژی سرمایه‌داری است] حفظ می‌کند. علاوه بر این در نظام سرمایه‌داری، یکی از ابعاد اجازه بهره، عدم ارتباط کلی سرمایه‌دار با توسعه فعالیت تجاری می‌باشد که ضرر و نفع معامله هیچ ارتباطی به او ندارد، زیرا در هر حال به دست آوردن نرخ معینی از بهره برای او حتمی است، اما در اسلام به علت حرمت بهره، روش کار برعکس است، زیرا که در هر نوع معامله‌ای اساس تهیه‌داری "Financing"، صرفاً بر مبنای شرکت و مضاربه می‌تواند باشد. در این صورت تمام سعی و کوشش تهیه‌کننده سرمایه بر این امر متمرکز می‌گردد که معامله‌ای که در آن سرمایه‌گذاری کرده است، توسعه پیدا کند و او از این راه منافع هنگفتی به دست آورد، مسلماً با این وضع تأثیر مثبتی بر تولید سرمایه اتفاق می‌افتد.

تأثیر هر سه نظام بر تقسیم سرمایه:

راجع به توزیع سرمایه، سوسیالیسم در آغاز مدعی شده بود که در «اقتصاد مخطط» (اقتصاد برنامه‌ریزی شده) توزیع سرمایه عادلانه خواهد بود، این ادعا فقط در محدوده‌ی تئوری باقی ماند و بعدها نه تنها بر آن عمل نشد که در حد تئوری نیز پس گرفته شده و آنجا هم تفاوت شدیدی در میان اجرت‌ها به مشاهده رسید و چون عمدتاً تعیین اجرت‌ها از ناحیه دولت انجام می‌گرفت، یک کارگر معمولی هیچ نوع نقشی را در تعیین آنها ایفا نمی‌کرد و اگر جایی احساس نابرابری می‌کرد، چاره‌ای جز سکوت را در تعیین آنها ایفا نمی‌کرد و اگر جایی احساس نابرابری می‌کرد، چاره‌ای جز سکوت نداشت.

در نظام سرمایه‌داری، کارگر حداقل می‌تواند برای بالا بردن مزد خود به دست به اعتراض و حتی تظاهرات بزند، اما در نظام سیاسی سوسیالیسم چنین حقی به کسی داده نمی‌شود، از این جهت در نظام سوسیالیسم، کارگر در میدان عمل نفع خاصی نبرده، بلکه کار به جایی رسید که شرایط زندگی یک شهروند رده بالای کشور سوسیالیستی از شرایط زندگی یک کارگر معمولی نظام سرمایه‌داری هم بدتر شد تا این که مردم به تنگ آمده بار دیگر خواهان نظام سرمایه‌داری [که از آن گریخته بودند] شدند و آثار آن بیشتر در ممالکی دیده می‌شد که قسمتی از آن زیر پوشش سوسیالیسم و قسمت دیگری زیر پوشش نظام سرمایه‌داری بود، مانند آلمان شرقی و غربی. آلمان غربی همواره پیشرفت نموده، به اوج ترقی رسید و در مقابل، آلمان شرقی بسیار عقب افتاد و کارگران آنجا هم در وضعیت بحرانی شدیدی قرار گرفتند تا اینکه مردم به تنگ آمده و با شکستن دیوار «برلین» عملاً به شکست سوسیالیسم اعتراف کردند اما این بدان معنا نیست که در نظام سرمایه‌داری توزیع سرمایه عادلانه بوده، بلکه واقعیت این است که فساد ایده‌هایی که سوسیالیسم به منظور رد آنها به وجود آمده بود، هنوز هم در سطح وسیعی در نظام سرمایه‌داری یافت می‌شوند. هنوز هم به علت آزاد گذاشتن عامل منافع شخصی، انحصارگرایی‌هایی مشاهده می‌شود. بازار ربا، قمار و فریب هم گرم است که در نتیجه آن سرمایه‌هزاران مردم از آنها گرفته شده، به دست عده کمی از آنان جمع می‌شود. فعالیت تحریک‌گريزه‌های جنسی مردم و گرفتن پول از آنها، هنوز هم جریان دارد. در بسیاری از کشورهای سرمایه‌دار، افرادی به تعداد صدها هزار نفر، هنوز هم وجود دارند که سرپناهی برای خودشان ندارند و در شب‌های سرد زمستان به ایستگاه‌های زیرزمینی راه‌آهن (مترو) پناه می‌برند، مسئولیت اعظم این وضعیت آشفته به ربا، قمار و

«ستا»^۱ برمی‌گردد. روشن است که به واسطه قمار و «ستا» سرمایه‌ی بسیاری از مردم به جیب یک یا چند نفر خاص واریز می‌شود، اما نابسامانی‌هایی که در نتیجه سود، در توزیع سرمایه پیدا می‌شود، عموماً به سوی آن توجهی داده نمی‌شود، در حالی که سود، در هر صورت تعادل توزیع سرمایه را به هم می‌زند، زیرا شخصی که از دیگری قرض گرفته و کار می‌کند، در صورتی که ضرر بکند باز هم قرض‌دهنده، سود خود را از او می‌ستاند، بلکه [در صورت تأخیر در پرداخت وام] بر مبلغ سود افزوده و چند برابر آن را دریافت می‌کند، بدین سان قرض‌گیرنده همواره در ضرر و قرض‌دهنده در نفع خواهد بود.^۲ از سوی دیگر سرمایه‌داران بزرگی که مبالغ کلانی از بانک قرض گرفته در محدوده وسیعی به فعالیت تجاری می‌پردازند، منافع زیادی به دست می‌آورند که مقدار کمی از آن به عنوان سود به بانک پرداخت می‌نمایند که

۱- قیاس‌برداری "Speculation"

۲- به عنوان نمونه از وام‌هایی که سیستم بانکی در کشور خودمان و در اصطلاح بر اساس قراردادهای اسلامی می‌دهند، می‌توان نام برد که علاوه بر دریافت سود تعیین شده، چنان چه وام‌گیرنده در پرداخت تمام یا قسمتی از وام تأخیر نماید، سود مضاعف (که به آن در اصطلاح خود، خسارت تأخیر تأدیه وام می‌گویند) دریافت می‌کنند و به همین دلیل است که مشاهده می‌شود که وام‌گیرندگان روزبه‌روز بیچاره‌تر و مفلس‌تر شده و بانک‌ها هر روز به شعبه‌ها و ساختمان‌های چند طبقه و کاخ‌های خود می‌افزایند، در هر شهری که می‌رویم، اولین چیزی که جلب توجه می‌کند کاخ‌های طلایی بانک‌ها است که از حاصل دسترنج مردم که به امید برنده شدن در قرعه‌کشی با سود پس‌انداز در بانک گذاشته‌اند، ساخته شده‌اند و در تبلیغات گوناگون خود نیز تصویر کاخ‌های خود را که از حاصل سود و بهره‌های دریافتی نیازمندان ساخته‌اند به رخ مردم می‌کشند.

از طریق بانک به سپرده داران انتقال می‌یابد و بقیه سود، همه از آن خود سرمایه‌داران می‌شود، به این ترتیب در هر دو صورت [نفع و ضرر] توزیع سرمایه به طور عادلانه انجام نمی‌شود. آن را با یک مثال ساده توضیح می‌دهیم: در نظام سرمایه‌داری، اغلب اتفاق می‌افتد که شخصی جهت سرمایه‌گذاری ده میلیون تومانی در یکی از فعالیت‌های تجاری، از پول خود فقط یک میلیون تومان آن را داده و نه میلیون تومان دیگر را از بانک قرض می‌گیرد و نفعی که از این مبلغ هنگفت از راه تجارت به دست می‌آید نیز کلان خواهد بود، فرض کنید ۵۰٪ نفع حاصل می‌شود و ده میلیون به پانزده میلیون می‌رسد، آن وقت سرمایه‌دار از پنج میلیون منافع، فقط یک میلیون و پانصد هزار تومان آن را به عنوان بهره به بانک می‌پردازد که بانک بعد از تفکیک نفع خود به مشکل یک میلیون یا یک میلیون و دویست هزار تومان آن را بین صدها سپرده‌گذارانی که در بانک سپرده دارند تقسیم می‌کند و به این ترتیب در این فعالیت اقتصادی بین آن صدها نفری که نه میلیون تومان از پول سرمایه‌گذاری شده‌ی آنها تأمین شده بود، فقط یک میلیون و اندی تومان تقسیم شد و سرمایه‌داری که فقط یک میلیون تومان سرمایه‌گذاری کرده بود سه و نیم میلیون تومان نفع برد.

جالب اینجاست که سرمایه‌دار این یک و نیم میلیون تومانی را که به عنوان بهره به بانک می‌دهد و از طریق بانک به دست سپرده‌گذاران می‌رسد به حساب هزینه تولیدات خود تمام می‌کند که بالاخره از جیب مصرف‌کنندگان عمومی می‌رود، زیرا هنگام قطع قیمت اجناسی که او در فعالیت تجاری‌اش تولید نموده است، مبلغ پرداختی به بانک به عنوان سود را هم بر قیمت اجناس اضافه می‌کند^۱ و اگر معامله

۱- این در صورتی است که تعیین منافی که به عنوان بهره به بانک داده می‌شود، قبل از فروش

اجناس تولیدی صورت گیرد و الا چنین چیزی مشکل به نظر می‌رسد. (مترجم)

در اثر یک حادثه یا سانحه طبیعی دچار ضرر شود، جبران آن به وسیله شرکت بیمه انجام می‌شود که اندوخته آن هم از پول هزاران مردمی است که ماهیانه یا سالیانه قسمتی از درآمدشان را در شرکت بیمه جمع‌آوری می‌کنند، در حالیکه نه حادثه‌ای آنها را تهدید می‌کند و نه مرکز تجاری دارند که دچار آتش‌سوزی شود. از این رو، همواره به جمع‌آوری پول در شرکت می‌پردازند و به ندرت نوبت می‌رسد که از شرکت بیمه پول دریافت کنند.

از سوی دیگر، اگر بسیاری از این‌گونه سرمایه‌داران، به دلیل ضرر سنگین قادر به پرداخت پول قرضشان نشوند و بانک ورشکسته شود، در آن صورت هم مبلغ تلف شده سرمایه‌دار، در حد بسیار پایین است و بیشترین ضرر را سپرده‌گذارانی متحمل می‌شوند که سرمایه‌داران به پشتوانه سرمایه آنها به فعالیت تجاری می‌پردازند.

خلاصه به علت این سیستم ربا، سرمایه‌ی تمام ملت را چند سرمایه‌دار به نفع خود استعمال نموده و در عوض آن، مبلغ ناچیزی را به دست ملت می‌رساند که آن را هم با محسوب نمودن جزو مصارف اجناس تولیدی، بار دیگر از مصرف‌کنندگان وصول می‌نماید و تلافی ضررهایش را هم از پس‌اندازهای مردم عادی جبران می‌کند و بدین‌سان نگرش کلی بهره به این طرف است که مقدار بیشتری از منفعت تجاری پس‌اندازهای مردم به جیب سرمایه‌داران بزرگ سرازیر شده و مقدار کمی از آن به مردم عادی برسد و پیوسته نرخ سرمایه در حال افزایش باشد.

جای تأسف اینجاست، از زمانی که در دنیا انقلاب صنعتی ایجاد شده تاکنون هیچ کشوری در جهان وجود نداشته است که نمونه‌ای از پیشرفت خود در عرصه تجارت و صنعت را ارائه دهد که با تنفیذ کامل احکام اقتصادی اسلام در آن کشور همراه باشد، از این جهت در رهگذر توضیح کیفیت تعادل در تقسیم سرمایه در پرتو عمل به تعالیم اسلام، نمی‌توان نمونه‌ای عملی را ارائه داد. اما اگر از دیدگاه تئوری

خالص بررسی شود، در رسیدن به این نتیجه، دیری نمی‌گذرد که در صورت عمل بر تعالیم اسلام، برقراری تعادل در تقسیم سرمایه، به مراتب بهتر از برقراری آن در نظام سرمایه‌داری خواهد بود.

اگر همین مسئله‌ی حرمت ربا را در نظر بگیریم، صحت این ادعا را کاملاً می‌توانیم روشن سازیم چه بعد از ممنوعیت ربا، نفع و ضرر در سرمایه‌گذاری برای یک فعالیت تجاری فقط بر اساس شرکت می‌تواند باشد، در نتیجه اگر قرض‌گیرنده دچار ضرر شود، قرض‌دهنده نیز، در آن شریک خواهد بود. همان‌گونه که در صورت نفع شریک است، پس در مثال بالا اگر معامله سرمایه‌گذار هنگام دریافت نه میلیون تومان از بانک بر اساس شرکت یا مضاربه بوده و توافق آن دو، بر میانگین ۴۰٪ یا ۶۰٪ باشد، آنگاه از پنج میلیون درآمد حاصله، حداقل دو میلیون آن را باید به بانک انتقال دهد و چون تعیین نفعی که به بانک می‌دهد، بعد از فروش اجناس صورت می‌گیرد، نمی‌توان آن را به حساب هزینه اجناس تولیدی آورده و با افزایش اجناس صورت می‌گیرد، نمی‌توان آن را به حساب هزینه اجناس تولیدی آورده و با افزایش قیمت، از مصرف‌کنندگان وصول نمود، از سوی دیگر نفعی که از این راه به سرمایه‌دار می‌رسد، یک قسمت قابل توجهی را باید به عنوان زکات و صدقات و غیره به فقرا و مستمندان بدهد.^۱

۱- معاملات مضاربه نه در بحث مشارکت بلکه بر اساس سرفصل مضاربه، در بانک‌های کشور ما تحت نظام بانکداری انجام می‌شود و طبق تعریفی که از مضاربه در نظام بانکی ایران به عمل آمده چنین است که، بانک به عنوان وکیل مردم (از محل سپرده‌های کوتاه‌مدت یکساله) در بخش بازرگانی (خرید و فروش کالا) به‌عنوان تأمین‌کننده سرمایه، وجهی را در اختیار متقاضی (عامل) قرار می‌دهد و میزان درصد سود حاصله را نیز از ابتدا مشخص می‌کند. بانک طبق قراردادی که با عامل می‌بندد، فقط سود مورد انتظار خود را در سررسید مضاربه طلب می‌کند و مسئولیتی در مقابل ضرر و خسارت احتمالی عامل به عهده نمی‌گیرد و در صورتی که عامل (استفاده‌کننده از

روشن است در این صورت مسیر نرخ سرمایه به جای اینکه به سوی عده‌ای سرمایه‌دار متمایل شود، به طرف شهروندان عمومی خواهد بود و آنها نرخ بهتری از منافع پس‌اندازهایشان را که پیشرفت صنعت و تجارت کشور در واقع به واسطه آن است، دریافت خواهند نمود.

اهمیت و نقش اقتصاد:

به نظر می‌رسد یکی از موضوعات مهمی که امروز در میان مسایل مورد ابتلای جامعه، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار می‌باشد، مسایل معیشتی و اقتصادی مردم است. اقتصاد یا به اعتبار دیگر تأمین مخارج مالی و توازن بین دخل و خرج و اداره مطلوب زندگی برای همه‌ی مردم دارای اهمیت است، به این دلیل که برای همه‌ی آنها ملموس و قابل درک است و همواره خود را با آن درگیر می‌بینند. همچنین اقتصاد برای جوامع و کشورها نیز از اهمیت بالایی برخوردار است، زیرا ثبات و استقلال جامعه، قدرت مقاومت آن در برابر حوادث طبیعی و اجتماعی،

سرمایه) در موعد مقرر اصل و سود تعیین شده را به بانک برنگرداند مشمول جریمه و خسارت نسبت به اصل سرمایه و سود دران مضاربه و سود تأخیر خواهد بود. به همین دلیل نیز برای این‌که بانک‌ها سرمایه و سود دوران مضاربه و سود تأخیر خواهد بود. به همین دلیل نیز برای اینکه بانک‌ها بتوانند اطمینان کامل نسبت به برگشت اصل سرمایه و سود و خسارت‌های تأخیر داشته باشند در ابتدای پرداخت سرمایه مضاربه تضمین‌های کافی و معتبر از جمله غیرمنقول (مسکونی)، چک و سفته معادل این مبالغ می‌گیرند و چون غالباً به دلیل سود بالای مضاربه (در حال حاضر حداقل ۲۵٪ و خسارت تأخیر ۶٪ جمعاً ۳۷٪) و رکود بازار، عامل نمی‌تواند در موعد مقرر اصل سرمایه و سود و تأخیر آن را پرداخت نماید، منجر به تملیک واحد مسکونی وی توسط بانک و یا به اجرا کشیدن چک و سفته و روانه نمودن وی به زندان می‌شود.

پرهیز از وابستگی سیاسی و نظامی به کشورهای صاحب ثروت و شکوه و عظمت یک جامعه در مقابل جوامع دیگر و ثبات سیاسی آن، بستگی به حل مشکلات و رفع کمبودهای اقتصادی آن جامعه دارد. علاوه بر این زندگی اجتماعی انسان‌ها بدون اقتصادی شکوفا و رشدیافته، بسی دشوار است و همواره اقتصاد بیمار زمینه را برای نابودی ارزش‌های اخلاقی و حاکمیت فساد و فحشاء و جرم و جنایت بیشتر مهیا می‌کند. نمونه‌ی بارز آن اقتصاد بیمار کشور خودمان است که متأسفانه علی‌رغم برخورداری کشور از استعدادهای خدادادی و منابع بالقوه‌ی اقتصادی دچار اقتصاد بیمار است و فقر و بیکاری و معضلات اجتماعی روزبه‌روز بیشتر می‌شود و تنگدستی و تهیدستی دامن‌گیر بسیاری از افراد به ویژه جوانان شده است. به جرات می‌توان گفت که، در شرایط کنونی پیمودن مسیر تکامل اجتماعی و رسیدن به کمال مطلوب برای یک جامعه، بدون فراهم بودن امکانات اقتصادی و رفع نیازهای مادی، تقریباً غیرممکن به نظر می‌رسد.

همچنین اقتصاد از حساسیت زیادی برخوردار است. به این معنا که یک تصمیم‌گیری به‌جا و به‌موقع، در باره‌ی امور اقتصادی، می‌تواند جامعه‌ای را به عظمت و ترقی مادی بکشاند. مانند اینکه مثلاً دولت برای شکوفایی اقتصادی بهره‌ی بانکی وام‌هایی را که در بخش تولید و بازرگانی داده می‌شود به صورت چشمگیری (به عنوان مثال تا حدود سه یا چهار درصد) کاهش دهد (بالاترین رقم بهره بانکی در کشورهای پیشرفته اقتصادی مانند انگلیس و آمریکا حداکثر سه و نیم درصد است)، در این صورت قیمت‌ها و به خصوص قیمت کالاهای اساسی، مسکن، وسایل حمل و نقل، پوشاک و خوراک و غیره به صورت چشمگیری کاهش می‌یابد و اقتصاد شکوفا می‌شود اما چون تقریباً تمامی امکانات تولید کالاهای اساسی و

سرمایه‌ای که کاهش یا افزایش قیمت آنها تأثیر بسزایی بر روی قیمت سایر کالاها می‌گذارد، در دست دولت و یا نهادهای وابسته به حاکمیت است و دولت کسری بودجه‌ی سالانه‌ی خود را بدون توجه به توان اقتصادی مردم از طریق افزایش قیمت این کالاها تأمین می‌کند در نتیجه قدرت خرید مردم روزبه‌روز کاهش یافته و مانع شکوفایی اقتصاد می‌شود و یا اینکه یک تصمیم نسنجیده و حساب نشده، موجب شکست اقتصادی یک جامعه گردد.

بسیاری از وابستگی‌های یک جامعه در اثر فقدان کارایی اقتصادی آن جامعه است و بسیاری از عقب‌ماندگی‌های فرهنگی و سیاسی و نظامی، در اثر عقب‌ماندگی اقتصادی است. البته از آنچه که در باره‌ی اهمیت اقتصادی گفته شد نباید چنین تصور شود که اقتصاد با تمام اهمیتش زیربنای سایر مسایل اجتماعی است. زیرا اقتصاد خود یکی از پدیده‌های اجتماعی است که تحت تأثیر عوامل فراوان دیگری قرار دارد و در اینجا صرفاً به بیان اهمیت اقتصاد پرداخته شده و در صدد این نیستیم که فقط اقتصاد را اساس همه‌ی مسایل اجتماعی بدانیم.

شناخت نظام‌های اقتصادی به وسیله‌ی دانشمندان غربی علوم اقتصادی و پایه‌گذاران نظام‌های اقتصادی با دیدگاه‌های متفاوتی انجام شده است. یکی از دیدگاه‌ها مربوط به شنیتسر و نوردیکه (دو تن از اقتصاددانان اروپایی) است که در مقایسه‌ی سیستم‌های اقتصادی صرفاً به توضیح نظام‌های اقتصادی و سازوکار آن پرداخته‌اند و بیان نموده‌اند که، نظام اقتصادی در ارتباط با اهداف خود و نیز در مقایسه با سایر نظام‌ها چقدر موفق بوده است، اما مبانی فکری نظام مورد نظر را بررسی ننموده‌اند.

دیدگاه دیگر، از این طرز تفکر به وجود آمده که شناختن نظام اقتصادی بدون شناختن مبانی فکری و ارزشی که نظام بر پایه ی آن شکل گرفته، ناقص است. ژوزف لائوژی (دانشمند آلمانی) در کتاب نظام‌های اقتصادی خود تا اندازه‌ای به مبانی فکری و ارزشی نظام‌های اقتصادی پرداخته است اما هیچ‌یک از این دانشمندان موضع گیری در برابر نارسایی‌ها و نتایج نامطلوب آن را ضروری ندانسته و به آن نپرداخته‌اند.

بنابراین تعریفی که این قبیل دانشمندان از اقتصاد می‌دهند، بیشتر مربوط به سازوکارها و شناخت مبانی فکری و ارزشی نظام‌های اقتصادی است و به همین دلیل مشاهده می‌شود که هر یک از نظام‌های اقتصادی سرمایه‌داری و سوسیالیسم آن‌طور که باعث تعالی فکری و معنوی انسان‌ها باشد، جواب نداده است.

رابطه‌ی اقتصاد با سایر علوم:

اقتصاد یکی از رشته‌های علوم اجتماعی است که با سایر شعبه‌های علوم مزبور ارتباط نزدیک دارد. اقتصاد با جامعه‌شناسی، روان‌شناسی، مردم‌شناسی و بالاخص با علوم سیاسی و اداره‌ی امور دولتی پیوستگی دارد. بررسی فرهنگ و عادات و رسوم و همچنین پیش‌بینی طرز سلوک و رفتار افراد تحت شرایط خاص اجتماعی، اهمیت قابل توجهی در مطالعات اقتصادی دارد. امروزه عده‌ی زیادی از دانشمندان معتقدند که فرهنگ و ارزش‌های اجتماعی مهم‌ترین عامل مؤثر در عقب‌ماندگی یا پیشرفت و توسعه‌ی اقتصادی جوامع و ملل مختلف به‌شمار می‌رود.

در رابطه با مدیریت بازرگانی و اقتصاد نیز باید گفت که، گرچه اقتصاد با مدیریت بازرگانی ارتباط نزدیک دارد، معذالک هر یک رشته جداگانه و متمایزی محسوب می‌شود. در مدیریت بازرگانی فعالیت‌های یک سازمان بازرگانی در داخل آن مؤسسه بازرگانی مورد مطالعه قرار می‌گیرد، اما بررسی‌های اقتصادی محدود به

یک سازمان بازرگانی نمی‌شود، بلکه تمامی فعالیت‌های یک جامعه و یک کشور را در سطح وسیع مورد بحث و بررسی قرار می‌دهد، به همین دلیل اقتصاد را در دو بخش شامل: اقتصاد خرد "Micro Economic" و اقتصاد کلان "Macro Economic" مورد بررسی قرار می‌دهند.

در اقتصاد خرد، مسایل اقتصادی در داخل یک واحد تولیدی و بازرگانی و به طور کلی در داخل یک واحد اجتماعی (مانند خانواده) مورد بررسی قرار می‌گیرد. در اقتصاد خرد برای نان‌آور و تأمین‌کننده امور مالی و اقتصادی یک خانواده، این موضوع بیشتر اهمیت دارد که چگونه با میزان درآمدی که از طریق کسب و کار خود و یا حقوقی که به عنوان کارمند یا کارگر می‌گیرد، خرج خود و اعضای خانواده را تأمین کند و مقداری را پس‌انداز و مبلغی را نیز برای خرید اتومبیل و یا مسکن و پوشاک و غیره ... در نظر گرفته و برای کوتاه مدت و بلند مدت برنامه‌ریزی کند تا درآمدش تکافوی نیازهایش را بنماید. همچنین برای مدیر یک مؤسسه‌ی بازرگانی و تولیدی این مسئله مطرح است که با توجه به وجود انواع هزینه‌های تولید، چه مقدار کالا تولید کند و کالای تولیدی خود را با چه قیمتی بفروشد تا منافع او به حداکثر برسد.

اما در اقتصاد کلان، بررسی‌هایی در سطح کلان جامعه و برای تمام مردم انجام می‌شود که معمولاً توسط دولت انجام می‌شود. اینکه در سطح جامعه چه مقدار کالا تولید شود تا موجب کاهش یا افزایش قیمت‌ها نشود، اینکه برای برنامه‌های آموزش جامعه چگونه برنامه‌ریزی شود، سطح اشتغال جامعه چگونه باشد و به طور کلی آنچه از امور مالی که در سطح کلان جامعه مطرح است را اقتصاد کلان می‌گویند.

اقتصاد ملی:

اقتصاد ملی یک کشور از نظر داخلی محدود به مرزهای سیاسی آن کشور می‌شود. حدود مرزهای ملی یک کشور از لحاظ اقتصادی به این جهت مهم است که وحدت و همبستگی اقتصادی در نتیجه‌ی تحرک و آزادی نقل و انتقال نیروی انسانی، پول و کالا در داخل کشور حاصل می‌شود. کالا در داخل یک کشور با پول کشور دیگر فروخته نمی‌شود و به همین ترتیب انتقال افراد و کالاهای یک کشور به کشور دیگر تابع قوانین و مقررات بازرگانی خارجی است. به همین جهت انتقال افراد و کالاهای یک کشور به کشور دیگر تابع قوانین و مقررات بازرگانی خارجی است. به همین جهت «اقتصاد داخلی» به معنای «اقتصاد ملی» به کار می‌رود. اقتصاد ملی شامل مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان محصولات ملی می‌شود. از نظر مصرف، واحد اصلی خانواده است. خانواده نقش اساسی را در اقتصاد کشور بازی می‌کند. از یک طرف کالا و خدماتی را که واحدهای تولیدی تهیه می‌کنند خریداری نموده و به این ترتیب بازاری برای فروش کالاهای تولیدکنندگان به وجود می‌آورد و از طرف دیگر افراد و خانواده‌های یک کشور مالک بیشتر دارایی و اموال تولیدی آن کشور هستند. اگر کیفیت کالاهای تولید ملی (تولیدات داخلی) به گونه‌ای باشد که با تولیدات سایر کشورها، هم از نظر کیفیت و هم از نظر ارزش و قیمت برابری نموده و بلکه بهتر باشد مردم آن کشور میل بیشتری به خرید و مصرف تولیدات ملی خواهند نمود و در نتیجه رشد و شکوفایی اقتصادی در جامعه به وجود می‌آید و اقتصاد شکوفا می‌شود و سطح اشتغال نیز افزایش می‌یابد، اما متأسفانه در کشورهای جهان سوم [همچنین کشور ما ایران]، به علت ساختار فرهنگی و رعایت نکردن این اصل، روزبه‌روز از شکوفایی اقتصادی کاسته شده و مسئله‌ی قاچاق کالاهای خارجی به علت عدم کیفیت و قیمت تمام شده کالاهای تولیدی داخل

یکی از مشکلات عمده دولتمردان شده و همه‌ساله نیروی انسانی فراوان و سرمایه‌های هنگفت که می‌باشد در جهت رشد و ترقی اقتصاد کشور به کار گرفته شود؛ صرف مبارزه با قاچاق کالا می‌شود.

تقابل و تعارض نظام‌های اقتصادی با مذهب:

بر مبنای تفکر سرمایه‌داری، هسته و محور اصلی اجتماع فرد است که از وجود حقیقی برخوردار است و اجتماع چیزی جز مجموع اجزای تشکیل‌دهنده آن، یعنی تک تک افراد نیست که با حفظ استقلال و هویت خود آن را بوجود آورده‌اند. بنابراین اجتماع فاقد وجود حقیقی و تنها از وجود اعتباری برخوردار است. به عقیده مکتب سرمایه‌داری اولویت فرد و تقدم منافع جامعه از همین‌جا سرچشمه می‌گیرد. یکی از وجوه تمایز و تقابل نظام سرمایه‌داری با مذهب از موضوع اصالت فرد و برتری منافع فردی و سودجویی شخصی سرچشمه می‌گیرد و وجه تمایز سوسیالیست با مذهب نیز بها دادن به اصالت جمع، بدون در نظر گرفتن فرد به‌عنوان شخصیت حقیقی است.

مبانی اعتقادی و اهداف اقتصاد اسلامی:

قبل از بحث در باره‌ی اقتصاد اسلامی، باید مسئله‌ی «شناخت انسان» مطرح شود، زیرا در موضوع اقتصاد از تولید، توزیع، مصرف منابع و مبادله گفتگو می‌شود که هدف آن تأمین بهزیستی انسان است. بنابراین، باید مشخص شود که چه انسانی مورد نظر است؟ آیا انسان به عنوان موجودی بی‌هدف مطرح است که بین او و نظام هستی ارتباطی وجود ندارد؟ آیا انسان ساخته شده‌ی قوانین طبیعت و محکوم تمایلات درونی و سنت‌های اجتماعی است؟ آیا نظام‌های اقتصادی او را جبراً

متحول می‌کند؛ و او نقشی در سازندگی و تحول خویش ندارد؟ و بالآخره آیا انسان مجموعه‌ای از فعل و انفعالاتی است که در اثر یک سلسله عوامل مادی به وجود آمده و پس از مدتی نیروهای او تحلیل رفته و از بین می‌رود و از نیستی به وجود آمده و به عدم می‌پیوندد؟

یا خیر! آن انسانی مورد نظر است که معتقد به حکمت خداوند با حاکمیت و علم و دانایی و توانایی بر این جهان بوده که انسان را بیهوده نیافریده و هدفی برای آفرینش وی در نظر گرفته است، انسان معتقد به پروردگار در مقابل غرایز و کشش‌های نفسانی نه تنها دست بسته نیست، بلکه می‌تواند بر همه‌ی آنها حاکم شده و آنها را تحت کنترل و در اختیار خود قرار دهد. بین چنین انسانی و جهان هستی ارتباط ویژه‌ای برقرار است، دارای هدف مشخصی است و برای هر حرکت و سکون او حساب خاصی وجود دارد.

بنابراین بسیار روشن است که در نظام اقتصادی مورد نظر دسته‌ی اول که انسان را فقط حاصل فعل و انفعالات مادی می‌داند، با نظام اقتصادی شایسته‌ی انسانی که معتقد است [از خداست و به‌سوی خدا بازمی‌گردد] فاصله‌ی زیادی وجود دارد. بنابراین بحث از نظام اقتصادی مطلوب، بدون مشخص ساختن نوع بینش و نگرش در مورد انسان بیهوده و منحرف کننده است و می‌توان گفت، یکی از اساسی‌ترین علت‌های تباهی و فساد و انحطاط جوامع کنونی [علی‌رغم پیشرفت‌های شگفت‌انگیز در زمینه‌های اقتصاد و غیر آن] غافل ماندن افراد آن جوامع از شناخت «خویشتن» است.

انسان دارای امیال گوناگونی است مانند میل به غذا، تمایل جنسی، غریزه‌ی قدرت‌طلبی، زیبایی‌خواهی، حس کنجکاوی، دانش‌طلبی و بالآخره فطرت

خداجویی. انسان برای بقای خویش به خوراک و پوشاک و مسکن و برای بقای نسل خود محتاج به تشکیل خانواده می‌باشد. خداوند متعال نعمت‌های خویش را که برای برآورده شدن اینگونه نیازمندی‌های بشر فراهم کرده، در آیات ۳۲ سوره ی بقره، ۲۷ سوره ی سجده، ۵، ۱۴، ۸۱، ۸۰ و ۷۲ سوره ی نحل، ۱۴۱ سوره ی انعام، ۱۲ سوره ی فاطر، ۲۶ سوره ی انفال، ۲۶ و ۷۴ سوره ی اعراف برشمرده است.

همچنین خدای متعال زیبایی‌های جهان را برای انسان خلق فرموده تا میل زیبایی‌طلبی او را هم بدون پاسخ نگذاشته باشد و در آیات ۳۲ سوره ی اعراف، ۷ سوره ی کهف، ۱۴، ۶ و ۸ سوره ی نحل بیان فرموده است.

یکی دیگر از گرایش‌های معنوی انسان توجه به خدا و پیوند با مبدأ قدرت نامحدود است. این تمایل در سرشت انسان نهفته است و او با شعور مخفی خود، گرایش و میل به سرچشمه‌ی قدرت را در خود می‌یابد و میان خویش و کانون هستی (خداوند) رابطه‌ای احساس می‌کند و به تقدیس خداوند می‌پردازد. این تقدیس در بعضی از انسان‌ها به سر حد عشق می‌رسد و عارفانه با خداوند به راز و نیاز می‌پردازد. قرب الهی به معنی نزدیک شدن جسمانی به خداوند نیست زیرا خداوند جسم نیست تا نزدیکی به او جسمانی باشد. همچنین قرب به او تقرب اعتباری [که کسی با دارا شدن عنوان و شخصیت اعتباری خاصی به خداوند نزدیک شود] نمی‌باشد، زیرا اعتبارها در روابط انسان‌ها معنی دارند، نه در رابطه‌ی انسان با خدا. قرب به خدا به معنای دریافتن رابطه‌ی وجودی خویش با خداوند است، به اینگونه که انسان احساس کند به او تعلق دارد، همه چیزش از اوست، وابسته به او می‌باشد و از خود، وجود و استقلال‌ی ندارد و بدون رابطه با او هیچ است و اصولاً چیزی جز پیوستگی و وابستگی به پروردگار نیست.

زندگی انسان به دو دوره‌ی جدا از هم تقسیم می‌شود: یکی بخش محدود و گذرا که با مرگ هر انسان به پایان می‌رسد و دیگری بخش نامحدود و پایدار که با مرگ آغاز می‌شود. بخش اول زندگی انسان مقدمه و گذرگاه و بخش دوم مقصد، جایگاه اصلی و اقامتگاه ابدی است. هر چند بخش اول زندگی همراه با محدودیت زمانی و مشکلات فراوانی می‌باشد، اما از این نظر که سعادت و شقاوت ابدی، مرهون تلاش‌های اختیاری و گزینش‌هایی است که در همین زندگی محدود انجام می‌گیرد، (الدنيا مزرعة الآخرة) دارای اهمیت بسزایی می‌باشد. از این رو، انسان باید با کمال دقت و هوشیاری، همواره مواظب باشد که در این جهان، راهی را برگزیند و جهتی را انتخاب کند که برای سعادت جاودانش مفیدتر باشد.

جهت‌گیری‌های انسان در این جهان به‌سوی سعادت ابدی، اختصاص به بخش خاصی از زندگی ندارد و برخلاف پندار بعضی از کوتاه‌نظران، تنها در انجام مراسم مذهبی خلاصه نمی‌شود. بلکه تمام شئون زندگی و ابعاد وجودی و امور معنوی و مادی و فردی و اجتماعی را فرا می‌گیرد. بنابراین خوشبختی جاودانی انسان، برنامه‌ی جامع و همه‌جانبه‌ای را می‌طلبد که جهت سیر و حرکت زندگی را در همه‌ی ابعاد و شئون حیاتی، مشخص سازد. دین مقدس اسلام، همان برنامه‌ی جامع و فراگیری است که از طرف خداوند متعال برای تعیین جهت زندگی انسان و سوق دادن او به‌سوی کمال نهایی نازل شده و دارای نظام‌های هماهنگ و همبسته و هدف‌داری است که احکام اخلاقی بر همه‌ی آنها سایه افکنده و هدف‌های آنها را به‌صورت وسایلی برای رسیدن به کمال نهایی و سعادت ابدی قرار می‌دهد. یکی از نظام‌های اسلامی که جزیی از سیستم کلی اسلام به شمار می‌رود احکام اقتصاد اسلامی است که برای تأمین نیازهای مادی بشر مانند خوراک، پوشاک، مسکن،

وسایل دفاعی، گسترش فرهنگ و بهداشت و همچنین تأمین بعضی از نیازهای روانی مانند زیبایی‌طلبی انسان تشریح شده و در مجموع رفاه و آسایش انسان را در ارتباط با تولید و توزیع و مصرف کالاها و خدمات که در جهت رسیدن به سعادت ابدی و راهی برای وصول به کمال نهایی مطلوب باشد، فراهم می‌کند.

اکنون با توجه به این که هدف هر نظام اقتصادی تأمین نیازمندی‌های مادی بشر است، باید ببینیم که نظام اقتصادی اسلام چه هدفی را دنبال می‌کند؟ آیا مانند نظام‌های اقتصادی سرمایه‌داری و سوسیالیسم، تنها در صدد رفع نیازهای ضروری زندگی انسان است و با تأمین این مقدار از نیازها، به هدف خود می‌رسد؟ یا علاوه بر اینها نیازهای معنوی و روحی و رفاه اجتماعی را نیز برطرف می‌نماید؟ در پاسخ باید گفت که، این نکته از مطالعه‌ی آیات مربوط به بحث، به روشنی به دست می‌آید که احکام نظام اقتصادی اسلام تنها در صدد رفع نیازهای ضروری مادی بشر نیست و با تأمین آنها کار خود را تمام شده نمی‌داند، بلکه در صدد ایجاد عدالت اجتماعی و تأمین رفاه و رسیدن به کمال انسانیت برای همه‌ی مردم می‌باشد و در استفاده از نعمت‌های خود حدی را معین فرموده و در آیه‌ی ۳۱ سوره‌ی مبارکه‌ی اعراف می‌فرماید: ﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ﴾ «بخورید و بیاشامید ولی اسراف نکنید، همانا خداوند اسراف‌کنندگان را دوست نمی‌دارد».

بنابراین تأمین راحت و رفاه مادی بشر نیز مورد توجه پروردگار متعال بوده و در جاهای مختلف قرآن مجید نعمت‌های بی‌شماری را که به‌منظور زندگی بهتر جهت بندگی و عبادت بشر به وی عطا فرموده، برشمرده است. چنان‌چه بشر خود را برای تقرب هرچه بیشتر به پروردگار متعال در صدد آسان‌تر کردن زندگی خود برآید، نه تنها مورد نکوهش نبوده، بلکه مورد تمجید است؛ به خصوص اگر با این نیت همراه

باشد که با استفاده‌ی بیشتر نعمت‌های الهی اسباب شکر بیشتر او را فراهم کند و فرصت بیشتری برای فرا گرفتن معارف الهی و رسیدگی به تهذیب خویش و تربیت دیگران و عبادت خداوند پدید آورد.

خودآزمایی:

- ۱) اقتصاد را تعریف نمایید؟
- ۲) مفاهیم اساسی اقتصاد کدامند؟
- ۳) مفهوم توسعه‌ی اقتصادی چیست؟
- ۴) نظام اقتصاد سرمایه‌داری را به اختصار شرح دهید؟
- ۵) قانون عرضه و تقاضا را تعریف نمایید؟
- ۶) رابطه‌ی مفاهیم اساسی اقتصاد با قانون عرضه و تقاضا در نظام سرمایه‌داری چگونه است؟
- ۷) عوامل تولید در نظام سرمایه‌داری کدامند؟
- ۸) اصول نظام سرمایه‌داری را نام ببرید.
- ۹) تقسیم درآمد براساس نظام سرمایه‌داری چگونه انجام می‌شود؟
- ۱۰) تعریف سوسیالیسم را شرح دهید.
- ۱۱) اصول اساسی نظام سوسیالیسم کدامند؟
- ۱۲) تقسیم درآمد براساس نظام سوسیالیستی چگونه انجام می‌شود؟
- ۱۳) دو نظام سرمایه‌داری و سوسیالیسم را با هم مقایسه و معایب و برتری‌های هر کدام نسبت به یکدیگر را بنویسید.
- ۱۴) اگر برخی از احکام اقتصادی یک جامعه به این قرار باشد که:
 الف) ارث بردن ممنوع باشد.
 ب) هیچ‌کس نسبت به قطعه زمینی که در اختیار دارد حقی پیدا نکند.
 ج) هیچ‌کس مالک ابزار تولیدی که با آن کار می‌کند نباشد.
 نظام اقتصادی آن جامعه چگونه اداره می‌شود؟

- ۱۵) اگر برخی از احکام اقتصادی یک جامعه به شرح ذیل باشد که:
 الف) هر کسی می‌تواند در اموال خود هرگونه دخل و تصرفی داشته باشد.
 ب) ربا دادن و ربا گرفتن مجاز باشد.
 ج) هر کسی می‌تواند از ثروت‌های طبیعی و غیرطبیعی هر مقدار بخواهد تملک کند.

نظام حاکم بر آن جامعه چگونه نظامی است؟

- ۱۶) رابطه‌ی احکام اقتصادی اسلام با قوانین عرضه و تقاضا چگونه است؟
 ۱۷) اسلام چه محدودیت‌هایی را برای عامل منافع شخصی تعیین نموده است؟
 ۱۸) عوامل اصلی که به عنوان ابزار کار نظام‌های اقتصادی بکار گرفته می‌شوند کدامند؟
 ۱۹) نظام سرمایه‌داری در مورد استفاده از عوامل تولید چه روشی را بکار می‌برد؟
 ۲۰) سوسیالیسم در مورد استفاده از عوامل تولید چه نظری دارد؟
 ۲۱) دیدگاه دین مبین اسلام در مورد عوامل تولید چیست؟
 ۲۲) دیدگاه نظام‌های سه‌گانه (سرمایه‌داری، سوسیالیسم و اسلام) در مورد تولید ثروت چگونه است؟
 ۲۳) عملکرد نظام‌های سه‌گانه (سرمایه‌داری، سوسیالیسم و اسلام) در مورد نحوه‌ی توزیع ثروت چگونه است؟
 ۲۴) با توجه به مطالب مطرح شده در این فصل در مورد نظام‌های سرمایه‌داری، سوسیالیسم و اسلام، می‌توان گفت، نظام اقتصادی اسلام یک نظام مختلط است؟

۲۵) کدام یک از موارد مثبت اصول نظام‌های اقتصادی سرمایه‌داری و سوسیالیسم در نظام اقتصاد اسلام کاربرد دارد؟

فصل دوم

واحدهای بازرگانی

انواع واحدهای بازرگانی:

چون در نظام سوسیالیستی (کمونیستی) کلیه برنامه‌ریزی‌های اقتصادی از طریق دولت انجام می‌شود، بنابراین در این نظام بحثی از تجارت و بازرگانی وجود ندارد و این موضوع در زمینه واحدهای بازرگانی، اقتصادی و تجاری فقط در محدوده‌ی نظام اقتصاد سرمایه‌داری قابل بررسی است. تجارت^۱ به اعتبار مالکیت بر سه نوع است:

۱- تجارت در زبان فارسی به معنی خرید و فروش، مبادلات کالا، نقل و انتقال و گردش مال است در «داد و ستد» که به منظور بهره‌وری و فایده باشد.

براساس ماده ۱ قانون تجارت ایران (مصوبه ۱۳۱۱/۱۲/۱۳ که قسمتی از آن در تاریخ ۱۳۴۷/۱۲/۲۴ اصلاح شده)، تاجر کسی است که شغل معمولی خود را معاملات تجاری قرار بدهد و بر اساس ماده ۲ همین قانون معاملات تجاری از قرار ذیل است:

(۱) خرید یا تحصیل هر نوع مال منقول به قصد فروش یا اجاره اعم از اینکه تصرفاتی در آن شده یا نشده باشد.

(۲) تصدی به حمل و نقل از راه خشکی یا آب یا هوا به هر نحوی که باشد.

(۳) هر قسم عملیاتی دلالی یا حق‌العمل‌کاری (کمیسیون) و یا عاملی و همچنین تصدی به هر نوع تأسیساتی که برای انجام بعضی امور ایجاد می‌شود از قبیل تسهیل معاملات ملکی یا پیدا کردن خدمه یا تهیه و رسانیدن ملزومات و غیره.

(۴) تأسیس و بکار انداختن هر قسم کارخانه مشروط بر این که برای رفع حوائج شخصی نباشد.

(۵) تصدی به عملیات خراجی.

(۱) تجارت شخصی^۱ "Private Proprietor"

(۲) تجارت شراکتی^۲ "Joint Stock Company"

دو نوع اول، یعنی تجارت‌های شخصی و شراکتی از آن زمان که انسان به فعالیت تجاری پرداخته تاکنون جریان دارد و فقها نیز احکام و توضیحات بنیادین آن را بیان نموده‌اند و چون وضعیت کنونی این نوع تجارت‌ها با ساختار سابق آن چندان متفاوت نمی‌باشد، نیازی هم به ذکر و شرح آن در اینجا نیست.

البته شرکت‌های سهامی نوع جدیدی از فعالیت‌های تجاری هستند که در زمان فقهای قدیم وجود نداشته‌اند، از این رو باید به ذکر و تشریح آن در این مجال پرداخت.

(۶) تصدی به هر قسم نمایشگاه عمومی.

(۷) هر قسم عملیات صرافی و بانکی.

(۸) معاملاتی برواتی اعم از اینکه بین تاجر یا غیرتاجر باشد.

(۹) عملیات بیمه بحری و غیر بحری.

(۱۰) کشتی‌سازی و خرید و فروش کشتی و کشتی‌رانی داخلی یا خارجی و معاملات راجع به آنها.

۱- مانند این است که یک شخص به تنهایی کالا و یا خدمتی را در مقابل اخذ بها، یا مزد به مردم بفروشد و یا عرض نماید، کسی که مغازه یا فروشگاه مواد غذایی یا لباس فروشی و همانند آن را با اخذ مجوز لازم دایر و به داد و ستد کالا می‌پردازند، این نوع تجارت را تجارت شخصی می‌گویند و منافع حاصله از تجارت و سرمایه لازم برای کار تجاری توسط یک نفر تأمین می‌شود.

۲- این نوع تجارت مانند این است که دو یا چند نفر با اشتراک هم و بدون ثبت در مراجع رسمی مبادرت به خرید و فروش می‌نمایند و در منافع حاصله به نسبت میزان سرمایه شریک هستند، این نوع شراکت در مراجع رسمی ثبت نمی‌شود.

تعریف کمپانی (شرکت سهامی)^۱.

معنی لغوی کمپانی، «شرکت» است و گاهی بر «شرکاء کار» نیز اطلاق می‌شود بر تابلوی برخی از دکان‌ها «فلان اند فلان کمپانی» نوشته شده که مقصود همان معنای لغوی آن است که در عربی به «فلان و شرکاء» تعبیر می‌شود. معنای اقتصادی و اصطلاحی آن که در اینجا به تعریف آن می‌پردازیم مراد نیست. اما هرگاه با نام یکی از سازمان‌های تجاری کلمه‌ی «کمپانی» بدون لفظ «ند» ذکر شود مانند «کمپانی تاج»، هدف «کمپانی» به معنای اصطلاحی آن است و عموماً به همراه آن لفظ «لمیتد» (با مسئولیت محدود) نیز آورده می‌شود که توضیح آن خواهد آمد.

در آغاز قرن شانزدهم میلادی بعد از آغاز انقلاب صنعتی در اروپا، زمانی که برای تأسیس کارخانه‌های بزرگ، نیاز به سرمایه‌های هنگفت پیدا شد و میزان سرمایه مورد نیاز چنان زیاد بود که فراهم آوردن آن از عهده یک یا چند نفر خارج بود. با جمع‌آوری پس‌اندازهای متفرق مردم با هدف بهره‌برداری اجتماعی از آنها، سیستم کمپانی رایج گردید.

ویژگی نخست این سیستم برخلاف ایده‌ی تحقق مالکیت جداگانه برای هر شریک در شرکت، عبارت از پایه‌گذاری یک شخصیت حقوقی متشکل از مجموعه‌ی سهامداران است که در صفحات آتی - انشاءالله - به توضیح آن خواهیم پرداخت، به این شخص حقوقی «کارپوریشن» می‌گویند که شرکت هم نوعی از آن است.

- ۱- ماده ۲۰ قانون تجارت ایران شرکت‌های تجاری را بر هفت قسم به شرح زیر نامیده است:
- ۱- شرکت سهامی
 - ۲- شرکت با مسئولیت محدود
 - ۳- شرکت تضامنی
 - ۴- شرکت مختلط غیرسهامی
 - ۵- شرکت مختلط سهامی
 - ۶- شرکت نسبی
 - ۷- شرکت تعاونی تولید و مصرف.

در آغاز کمپانی‌ها عموماً شبه‌دولتی بودند که برای تجارت‌های خارجی با اجازه‌نامه دولت به‌وجود می‌آمدند و به آنها اختیارات بسیار وسیعی داده می‌شد که گاه در وضع ضوابط و مقررات و خط‌مشی‌های تجاری، ضرب سکه و نگهداری پلیس و ارتش اختیار پیدا می‌کردند.

«کمپانی هند شرقی که آسیای صغیر را [در یک عرصه کوتاه] تحت سیطره خود قرار داد نیز نوعی از همین کمپانی‌ها بود. اکنون کمپانی‌های وابسته به دولت با آن کیفیت و اختیارات گسترده وجود ندارند، کمپانی‌های کنونی فقط از نوع تجاری و با اجازه دولت تأسیس می‌شوند و تحت پوشش و کنترل سازمان وابسته به وزارت امور اقتصادی به نام "Corporate Law Authority" قرار دارند. [این نوع شرکت‌ها در ایران توسط اداره‌ی ثبت شرکتها که زیرمجموعه‌ی سازمان ثبت اسناد و املاک کشور است، ثبت شده و تحت نظارت و کنترل قانون تجارت قرار دارد، این اداره وابسته به قوه قضائیه است].

مراحل تأسیس شرکت سهامی^۱:

در مرحله‌ی آغازین با مشاوره و تبادل نظر بین متخصصین و کارشناسان، گزارشی تهیه می‌شود که در آن سقف امکانات فعالیتی که قرار است شروع شود، مقدار سرمایه و وسایل مورد نیاز و پیش‌بینی میزان درآمد احتمالی آن فعالیت در روند تجارت مورد کنکاش و بررسی و مطالعه قرار می‌گیرد. این گزارش به وسیله کارشناسان بخش‌های مختلف تهیه می‌گردد که به آن «تقریرالامکانیات» "Fasibility Report" (گزارش عملی) می‌گویند. پس از آن، نقشه‌ی اجمالی شرکت تهیه می‌شود که در آن نام شرکت، نوعیت، زمینه‌ی فعالیت، سرمایه مورد نظر، نام مدیران، شیوه‌ی کار آینده آنها در عرصه‌ی نصب و عزل و غیره نوشته می‌شود به این نقشه «مذکره» "Memorandum"^۲ می‌گویند.

سپس ضوابط انتظامی شرکت نوشته می‌شوند که به عربی آن را «نظام‌الجمعیه» یا «لائحه‌الجمعیه» و در انگلیسی "Articels of Association"^۳ می‌گویند.

۱- ماده ۶ قانون تجارت ایران چگونگی ثبت شرکت‌های سهامی عام را چنین تعریف نموده است:
 ماده ۶- برای تأسیس شرکت‌های سهامی عام مؤسسين باید اقلأ بیست و پنج درصد سرمایه شرکت را خود تعهد کرده و لااقل سی و پنج درصد مبلغ تعهد شده را در حسابی به نام شرکت در شرف تأسیس نزد یکی از این بانک‌ها سپرده سپس اظهارنامه‌ای به ضمیمه طرح اساسنامه شرکت و طرح اعلامیه پذیره‌نویسی سهام که به امضاء کلیه مؤسسين رسیده باشد در تهران به اداره ثبت شرکت‌ها و در شهرستان‌ها به‌دایره ثبت شرکت‌ها و در نقاطی که دایره ثبت شرکت‌ها وجود ندارد به اداره ثبت اسناد و املاک محل تسلیم و رسید دریافت کنند.

۲- شرکت‌نامه

۳- اساسنامه (در شرکت‌ها)

پس از آن تقاضانامه‌ای به نام دولت، جهت اقدام به صدور اجازه تأسیس شرکت، با «شرکت‌نامه» و «اساسنامه» ضمیمه شده، تقدیم سازمان "Comporate Law" [و در ایران، اداره‌ی ثبت شرکت‌ها]، شرکت وجود قانونی پیدا می‌کند و قانون آن را یک شخص حقوقی فرض می‌کند که می‌تواند خرید و فروش کند، مدعی یا مدعی علیه قرار بگیرد، طلبکار یا بدهکار بشود، او را «شخص قانونی» "Legal Person" یا «شخص قانوندان» "Juristic Person" یا «شخص جعلی» "Fictitious Person" نیز می‌نامند و در فارسی «شخصیت حقوقی» می‌گویند.

پس از به وجود آمدن شرکت، قانوناً فراخوانی مردم برای خرید سهام لازم است و بایستی شیوه‌ی کار به طور کامل و نقشه‌ی ترکیبی شرکت برای مردم توضیح داده شود تا اعتماد آنها نسبت به شرکت جلب شود. اطلاعیه‌ای که به منظور آگهی مردم از امور مربوطه و شیوه‌ی اساسی کار شرکت انتشار داده می‌شود در عربی «نشرة الإصدار» و در انگلیسی "Prospectus" و در فارسی، «آگهی تأسیس» و «پذیره‌نویسی» سهام نام دارد.

سرمایه‌ی شرکت سهامی عام^۱

دولت پس از صدور اجازه‌نامه تأسیس شرکت، سقف سرمایه‌ای را که به میزان آن، باید سهام انتشار داده شده یا به میزان آن مردم به مشارکت و خرید سهام فرا خوانده شوند را نیز مشخص می‌کند. این مبلغ را «سرمایه مجاز» و در عربی

۱- بر اساس ماده ۵ قانون تجارت ایران سرمایه شرکت‌های سهامی عام از پنج میلیون و سرمایه شرکت‌های سهامی خاص از یک میلیون ریال نباید کمتر باشد.

«رأس المال المسموح» یا «رأس المال المصرح» و در انگلیسی 'Authorised Capital' و در فارسی «سرمایه ثبتی» یا «سرمایه اولیه» می‌گویند. قسمتی از این سرمایه از طرف مؤسسين شرکت سهامی پرداخت می‌گردد که "Sponsors Capital"^۱ گفته می‌شود.

به سرمایه‌ای که مردم عادی یا مؤسسين شرکت به میزان آن، بعد از انتشار سهام قرار خرید می‌گذارند (سرمایه شرکت) "Subscribed Capital" می‌گویند. اما سهامداران ملزم به پرداخت فوری کل این مبلغ نخواهند بود، بلکه به طور اقساط نیز می‌توانند آن را بپردازند. به مبلغ هر قسط از مجموعه‌ی این سرمایه‌ی مشترک که در اوقات مختلف پرداخت می‌گردد، «سرمایه پرداخت شده» و در عربی (رأس المال المدفوع) و در انگلیسی "Paidup Capital" می‌گویند. سرمایه‌ای که شرکت به میزان مبلغ آن سهام صادر می‌کند و مردم را به اشتراک فرا می‌خواند، (سرمایه منتشر شده) - (سهام منتشر شده) و (رأس المال المعروض) "Issue Capital" می‌گویند و به مبلغ سرمایه‌ای که از ناحیه مردم وعده‌ی خرید سهام به میزان آن، پس از پر کردن فرم، تعهد می‌شود (سرمایه اشتراکی) و در عربی «رأس المال المساهم» یا (رأس المال المكتوب) و در انگلیسی "Subscribed Capital" [و در فارسی سهام پذیره‌نویسی شده] می‌گویند.

مثلاً به شرکتی با سقف ۱۰۰ میلیون تومان اجازه فعالیت در زمینه تولید داده شده، پرداخت ۲۰ میلیون تومان از این مبلغ بر عهده‌ی مؤسسين شرکت می‌باشد که ۱۰ میلیون از آن را باید فوراً پرداخت نمایند. ۸۰ میلیون دیگر باید از جانب سهامداران عمومی تأمین شود که پیشاپیش برای میزان ۶۰ میلیون تومان از آن، سهام

۱- سرمایه تضمینی (سرمایه پرداخت شده توسط مؤسسين).

باید منتشر کرده و باقی مانده جهت تضمین هزینه‌های احتمالی آینده، نگهداری می‌شود و مردم نیز مثلاً برای مبلغ ۵۰ میلیون تومان از میان ۶۰ میلیون تومان فرم پذیره‌نویسی سهام پر می‌کنند.

حال از میان مبالغ فوق، مبلغ ۱۰۰ میلیون تومان (سرمایه مجاز) و مبلغ ۱۰ میلیون تومان پرداخت شده از طرف مؤسسين شرکت سهامی (سرمایه پرداخت شده) از (سرمایه تضمینی) است. مبلغ ۶۰ میلیون تومان نیز (سرمایه منتشر شده) "Issud Capital" و مبلغ ۵۰ میلیون تومان پرداخت شده از آن (سرمایه اشتراکی) "Subscribed Capital" است.

در صورتی که درخواست‌های فرم پذیره‌نویسی سهام، افزون بر میزان سرمایه منتشر شده بشود، گزینش مقرر شده‌ی درخواست متقاضیان خرید سهام براساس قرعه صورت می‌گیرد، احتمال می‌رود مقدار درخواست‌های دریافتی به کم‌تر از سرمایه مزبور نیز برسد و مردم مقدار کمتری از سهام جاری شده را بخرند به منظور تضمین ضررهای این احتمال، بانک یا یکی دیگر از سازمانهای مالی پیشاپیش، خرید «سهام بدون مشتری» را به عهده می‌گیرد این نوع تضمین را (ضمان‌الاکتتاب) می‌گویند. بانک در قبال این تضمین نرخ معینی از کارمزد مثلاً (یک درصد از کل سرمایه) را از شرکت وصول می‌کند. این اجرت را بانک در هر صورت از شرکت می‌گیرد، خواه نوبت خرید سهام خریداری نشده "Underwriting"^۱ برای او برسد یا خیر و به پشتوانه رسیدن این نوبت عموماً بانک به جای نگهداری این سهام نزد خود آنها را می‌فروشد، این تضمین از یک بانک و با تقسیم سرمایه از چند بانک هم گرفته می‌شود.

۱- تعهد خرید سهام خریداری نشده یک شرکت.

سهام شرکت:^۱

پس از عملیات سرمایه‌گذاری مشتریان سهام شرکت، اسنادی را برای آنها صادر می‌کند که دلیل بر سهامدار بودن آنها به یک میزان مشخص است، در عربی و فارسی به (سهام) و در انگلیسی آن ورقه به "Share" تعبیر می‌شود.

سرمایه‌ای که به منظور یک فعالیت تجاری در نظر گرفته می‌شود به واحدهای کوچکتری تقسیم و هر واحد قیمت سهم "Share" قرار داده می‌شود [در ایران حداقل میزان سهام شرکت‌های سهامی عام به مبلغ یک هزار ریال است] و این

۱- سهام شرکت‌ها در قانون تجارت ایران به شرح زیر تعریف شده است:

ماده ۲۴- سهم قسمتی است که سرمایه شرکت سهامی که مشخص کننده میزان مشارکت و تعهدات منافع صاحب آن در شرکت سهامی می‌باشد ورقه سهم سند قابل معامله‌ای است که نماینده تعداد سهامی است که صاحب آن در شرکت سهامی دارد.

تبصره ۱- سهم ممکن است با نام و یا بی‌نام باشد.

تبصره ۲- در صورتی که برای بعضی از سهامداران با رعایت مقررات این قانون مزایایی قابل شوند این‌گونه سهام، سهام ممتاز نامیده می‌شود.

ماده ۲۵- اوراق سهام باید متحدالشکل و چایی و دارای شماره ترتیب بوده و به امضای لااقل دو نفر که به موجب مقررات اساسنامه تعیین می‌شوند برسد.

ماده ۲۶- در ورقه سهم نکات زیر باید قید شود:

(۱) نام شرکت و شماره ثبت آن در دفتر شرکت‌ها.

(۲) مبلغ سرمایه ثبت شده و مقدار پرداخت شده آن.

(۳) تعیین نوع سه سهم.

(۴) مبلغ اسمی سهم و مقدار پرداخت شده آن به حروف و با اعداد

(۵) تعداد سهامی که هر ورقه نماینده آن است.

قیمت بر روی هر سهم مکتوب می‌شود و این همان مبلغی است که به خاطر پرداخت آن، سند (سهم) صادر شده بود، در عربی آن را (القيمة الاسمية) و در انگلیسی "Face Value"^۱ یا "Parvalue"^۲ (و در فارسی قیمت اسمی سهم) می‌گویند.

برای صدور سهام عموماً دو شیوه اعمال می‌گردد:

۱- گاهی سهم به نام مالک آن صادر و اسم سهامدار بر روی آن ثبت می‌شود، آن را «السهم المسجل» "Registered Share"^۳ (و در فارسی سهم با نام می‌گویند).

۲- گاه بدون درج نام خریدار، صادر می‌شود و در واقع، حامل سهم مالک شناخته می‌شود و آن را (السهم لحامله) "Bearer Share"^۴ (و در فارسی سهام بی نام)^۵ می‌گویند.

سهام اغلب شرکت‌های کشورمان [پاکستان] به نام و گاهی بی نام نیز هستند، همان‌سان که در "N.I.T"^۶ هر دو نوع صادر می‌شوند.^۱

۱- ارزش نمایان

۲- ارزش متوسط

۳- سهم با نام (ثبت شده)

۴- سهم بی نام (حامل).

۵- براساس ماده ۳۹ قانون تجارت ایران - سهم بی نام به صورت سند در وجه حامل تنظیم و مالک دارنده آن شناخته می‌شود مگر خلاف آن ثابت گردد. نقل و انتقال این گونه سهام به قبض و اقباض به عمل می‌آید.

۶- نام اختصاری سازمان سرمایه‌گذاری جهانی.

تقسیم دیگر سهام به اعتبار حقوق سهامدار انجام می‌گیرد و به عبارت دیگر، این تقسیم به اعتبار وصول سود یا حق مداخله در برنامه های شرکت است، در این تقسیم نیز سهام بر دو نوع تقسیم می‌شوند:

(۱) سهام عادی "Ordinary Share"

(۲) سهام ممتاز "Preference Share" که آنها را «سهام مقدم» نیز می‌گویند. تفاوت اساسی میان این دو نوع سهم این است که هنگام توزیع سود سهام یا در زمان حق رأی دادن، حامل سهم ممتاز بر حامل سهم عادی مقدم شماره می‌شود و این تقدم به اشکال گوناگونی صورت می‌گیرد:

(۱) سود سهم ممتاز براساس نرخ خاص سرمایه سپرده شده برای آن مشخص می‌شود [مثلاً نخست سود بر ۱۰٪ از سرمایه سپرده برای سهام ممتاز جهت تقسیم بین حاملان آن جدا می‌شود و در صورت عدم مازاد، سهامداران عادی از سود سهام محروم قرار داده می‌شوند]. از قضا اگر شرکت در یک سال هیچ سود به دست نیاورد باز هم سود سهام ممتاز به جای خود محفوظ و سال آینده [در صورت به دست آوردن سود] در مرحله‌ی نخست، سود آن به صاحبان سهام ممتاز تعلق گرفته و بقیه بین دارندگان سهام عادی تقسیم می‌شود.

(۲) گاهی نرخ سود سهم ممتاز، بیش از نرخ سود سهم عادی قرار داده می‌شود.

(۳) گاه در جلسه سالانه شرکت، فقط به دارندگان سهم ممتاز حق رأی داده می‌شود و حاملان سهم عادی از این حق محروم می‌مانند.

۱- در ایران نیز سهام اغلب شرکت‌های سهامی عام بی نام منتشر می‌شود. سهام بی نام در همه وقت از طریق بورس اوراق بهادار قابل انتقال به فرد دیگری می‌باشد که شرح آن بعداً خواهد آمد.

۴) برخی اوقات میزان این حق برای حاملان سهم ممتاز اضافه بر میزان آن برای حاملان سهم عادی، قرار داده می‌شود.

خلاصه این که سهم ممتاز دارای اولویت با نمونه های گوناگون است و اغلب نیاز به آن هنگامی پیدا می‌شود که خواسته باشند از یک شرکت ویژه (چون شرکت بیمه و غیره) سرمایه بگیرند. ظاهر است در چنین شرایطی آن شرکت به حیث یک سهامدار معمولی، حاضر به سرمایه‌گذاری نمی‌شود [زیرا سود در آن مشخص نیست] و نه به عنوان یک قرض دهنده صرف، حاضر به اعطای وام در قبال نرخ مشخص سود می‌شود، چه با این حال قادر به تاثیرگذاری بر روند اجرای فعالیتهای شرکت نخواهد بود، بنابراین به چنین شرکتی سهام ممتاز داده می‌شود، تا از سهامداران شرکت قرار گرفته سود با نرخ معینی به آن برسد. آنگاه آن شرکت از یک سو قرض دهنده و از بابت دیگر، سهامدار شرکت قرار می‌گیرد.

نقشه اجرای شرکت (اساسنامه)

شرکت سهامی یک شخصیت حقوقی است که بعد از تأسیس به فعالیت می‌پردازد، به نمایندگی از این شخص حقوقی، هیئت مدیره‌ای از میان سهامداران تشکیل می‌شود که به آن (مجلس الإدارة) "Board of Directors" و در فارسی اعضای هیئت مدیره می‌گویند. این هیئت با رأی مستقیم کلیه سهامداران انتخاب می‌شود. سپس یک نفر از ناحیه این هیئت، به عنوان رئیس هیئت مدیره تعیین می‌شود که او را (العضو المنتخب) "Chief Executive" و در فارسی رئیس هیئت

مدیره و مدیر عامل می نامند. مدیر اجرایی را می توان از میان خود این هیئت یا افراد خارج از هیئت مدیره برگزید که در محدوده برنامه های تدارکاتی و اجرایی هیئت مدیره به فعالیت می پردازد.^۱ تمام سهامداران، سالیانه یک جلسه عمومی بین خود برگزار می کنند که (الجمعية العمومية السنوية) "Annual General Meeting"^۲ نامیده می شود و نام اختصاری آن "A.G.M" است. در این مجلس طرح های اجرایی، حسابها، گزارش محاسبات^۳ و غیره ارائه می شود. همچنین هیئت مدیره آینده نیز در همین مجمع انتخاب می شود. در برابر هر سهم یک رأی قرار می گیرد. کسی که مثلاً دارای ده سهم باشد، حق ده رأی را خواهد داشت؛ اما پس از رأی دادن در مجمع عمومی سالیانه در بقیه طرح های اجرایی و کیفیت فعالیت شرکت حق تصمیم گیری به سهامدار داده نمی شود.

پس از تولد یک شرکت، برای برچیده ساختن آن فقط دو راه وجود دارد:

(۱) در "A.G.M" دستور برچیده ساختن آن صادر شود. (پیشنهاد انحلال شرکت در مجمع عمومی عادی یا فوق العاده مطرح می شود).

(۲) یا اینکه شرکت ورشکست شود و قرض های آن بر دارایی اش غالب آیند، آن وقت سازمان مربوطه اجازه برچیده شدن آن را صادر می کند.

در هر یکی از دو صورت لازم است از سازمان قانونی مربوطه اجازه تصفیه شرکت گرفته شد. بدون اجازه قانونی نمی توان به حیات یک شرکت پایان داد و

۱- در ایران علاوه بر انتخاب اعضاء هیئت مدیره و مدیر عامل یک یا چند نفر به عنوان بازرس شرکت انتخاب می شوند که می توانند خارج از شرکت باشند.

۲- مجمع عمومی سالیانه

۳- "Audit Report" و در فارسی گزارش بازرسی و حسابرسی

عموماً در چنین شرایطی دولت فردی را جهت تقسیم دارایی شرکت بین طلبکاران یا سهامداران انتخاب می‌کند که "Receiver" یا "Liquidator"^۱ گفته می‌شود. [در ایران نیز موضوع انحلال و تصفیه شرکت به اداره ثبت شرکت‌ها اعلام و مدیر تصفیه تعیین می‌شود].

تقسیم سود:

شرکت پس از یک سال فعالیت، سود سالیانه را محاسبه کرده و مبلغی از آن را به عنوان ذخیره جهت پیش‌بینی ضررهای احتمالی، نگهداری می‌کند که در عربی آن را «احتیاطی» "Resever" (در فارسی اندوخته قانونی) می‌گویند.^۲ تعیین این مبلغ عموماً از ناحیه هیئت مدیره صورت می‌گیرد و از نظر قانون نیز این مبلغ باید محدود باشد، زیرا به جهت این که مالیات فقط بر مقدار سودی که بعد از کسر این مبلغ می‌ماند گرفته می‌شود، بیم آن می‌رود که شرکتی به خاطر گریز از مالیات، مبلغ بیشتری را برای ذخیره نگه دارد.

۱- دریافت‌کننده.

۲- تصفیه‌کننده (مدیر تصفیه).

۳- براساس ماده ۱۴۰ قانون تجارت ایران، هیئت مدیره مکلف است هر سال یک بیستم از سود خالص شرکت را به عنوان اندوخته قانونی موضوع نماید. همین که اندوخته قانونی به یک دهم سرمایه شرکت رسید موضوع کردن آن اختیاری است و در صورتی که سرمایه شرکت افزایش یابد کسر یک بیستم مذکور ادامه خواهد یافت تا وقتی که اندوخته قانونی به یک دهم سرمایه بالغ گردد.

بعد از کسر مبلغ ذخیره، بقیه سود بین سهامداران تقسیم می‌شود. به مجموعه درآمدی که برای شرکت حاصل شده (الربح) "Profit" و مبلغی که برای ذخیره نگهداری می‌شود «احتیاطی» یا ذخیره "Resever" و آن چه پس از کسر مبلغ ذخیره، بین سهامداران تقسیم می‌شود (الربح الموزع) "Dividend" می‌گویند. پس "Profit" به مجموعه نفع که به شخصیت حقوقی شرکت متعلق می‌شود، گفته می‌شود و "Dividend" به درآمدی که بعد از کسر مبلغ ذخیره باقی می‌ماند به سهامداران تعلق می‌گیرد.

سود قابل تقسیم "Dividend" به دو گونه تقسیم می‌شود:

- ۱) گاهی به صورت نقد به سهامداران پرداخت می‌شود.
- ۲) گاهی به میزان سود هر سهامدار، سهام جدیدی برای آنها صادر می‌شود. به این نوع سهام "Bons Share" (سهام اضافی) می‌گویند. با صدور سهام اضافی، سرمایه شرکت افزایش می‌یابد و این اقدام زمانی صورت می‌گیرد که وضعیت نقدی شرکت بحرانی باشد، آن‌گاه به جای پرداخت پول نقد، (به سهامداران به عنوان سود) دست به صدور سهام اضافی می‌زند و در عوض پرداخت مثلاً ده تومان پول نقد، به میزان آن سهام صادر می‌کند اما برای این اقدام لازم است سرمایه مجاز (ثبت شده) گنجایش چنین اضافه و توسعه‌ای را داشته باشد. [به طور مثال اگر سقف سرمایه مجاز مبلغ ۸۰ میلیون تومان باشد و تاکنون فقط سهم ۶۰ میلیون تومان صادر شده است، سرمایه مجاز گنجایش

۱- سود سالیانه

۲- ذخیره احتیاطی

۳- سود قابل تقسیم.

اضافه ۲۰ میلیون تومان سهام را دارد]. و در صورت عدم گنجایش اضافه، بایستی تقاضای افزایش سقف سرمایه مجاز انجام شود.

بدین سان برای صدور سهم اضافی لازم است که ارزش بازاری "Market Value" (ارزش سهام در بورس اوراق بهادار) سهام آن شرکت از ارزش نمایان "Face Value" (ارزش اسمی) آنها نباید کمتر باشد. زیرا در صورت نزول ارزش بازار سهام، صدور سهام اضافی به ضرر سهامداران تمام می‌شود. به طور مثال: اگر ارزش ده تومان سهم در بازار ۹ تومان باشد، سهامدار بجای ده تومان صاحب نه تومان سهم می‌شود که در این صورت یک تومان ضرر کرده است.

نگاهی به شرکت با مسئولیت محدود:^۱

شرکت با مسئولیت محدود را «الشركة المحدودة» می‌گویند، مقصود از آن محدود بودن مسئولیت "Liability" شرکاء و سهامداران است، یعنی مسئولیت سهامداران «شرکت با مسئولیت محدود» تا حد سرمایه سپرده شده آنان محدود است بنابراین اگر شرکت زمانی دچار خسارت شود، حداکثر ضرر سهامدار تا سقف سرمایه وی در شرکت خواهد بود و در صورت افزایش قرض‌های شرکت، سهامدار موظف به پرداخت پول علاوه بر سرمایه سپرده خود نمی‌شود همچنین مسئولیت شرکت نیز تا حد دارایی‌اش محدود است که در صورت تکمیل نشدن مبلغ قرض،

۱- در ماده ۹۴ قانون تجارت ایران، شرکت با مسئولیت محدود چنین تعریف شده است:

ماده ۹۴ - شرکت با مسئولیت محدود شرکتی است که بین دو یا چند نفر برای امور تجارتي تشکیل شده و هر یک از شرکاء بدون اینکه سرمایه به سهام یا قطعات سهام تقسیم شده باشد فقط تا میزان سرمایه خود در شرکت مسئول قرض و تعهدات شرکت است.

حداکثر دارایی شرکت را می‌شود بازداشت و ضبط کرد، اما بیش از آن حد را نمی‌توان از شرکت مطالبه نمود. از این‌رو، جلوی نام این نوع شرکتها نوشتن عبارت «با مسئولیت محدود» لازم است تا قرض‌دهنده، هنگام قرض دادن بخاطر داشته باشد که مسئولیت این قرض گیرنده محدود است.

معمولاً فقط شرکتها هستند که (المیتد)، (با مسئولیت محدود) می‌شوند، اما گاهی شراکت "Partnership" نیز محدود می‌شود.

شرکت خصوصی:

شرکتها بر دو نوع‌اند:

(۱) شرکت عمومی (شركة عامة) (شرکت سهامی عام)

(۲) شرکت خصوصی (شركة خاصة) (شرکت سهامی خاص)

توضیحات و تفصیلاتی که تا حال ارائه شد در باره‌ی شرکت عمومی (شرکت سهامی عام) بود، شرکت سهامی خاص نیز یک شخص حقوقی، البته با تعداد شرکاء محدود می‌باشد (مثلاً در کشور ما تعداد آنها حداکثر ۳ و حداکثر ۵۰ نفر می‌باشد).

در این نوع شرکتها نه برای سرمایه، سهام صادر می‌شود و نه دفتری چاپ و پخش می‌شود و نه سهام آن در بازار بورس به فروش می‌رسد. قانوناً باید به همراه نام این‌گونه شرکتها کلمه «خصوصی» نیز نوشته شود (در ایران کلمه‌ی سهامی خاص بعد از نام شرکت نوشته می‌شود).

تفاوت شرکت و شراکت:

شراکت "Partner Ship" را در عربی «الشركة» (بکسر الشین و سکون الراء) یا «شركة الأشخاص» می‌گویند و شرکت را «شركة المساهمة» (بفتح الشین و کسر الراء) می‌گویند. در میان شراکت و شرکت سهامی چند تفاوت اساسی وجود دارد:

۱) در شراکت، هر شخصی تمام دارایی را به طور مشاع مالک می‌شود. هر شریک وکیل شریک دوم و مسئولیت تمام شرکاء در قبال دیون مساوی است، اما در شرکت سهامی چنین نیست، شرکت سهامی یک شخص حقوقی و وجود خارجی آن جدا از وجود شرکاء است.

شرکت سهامداران در دارایی شرکت سهامی تا این حد است که در صورت تجزیه شرکت و تقسیم دارایی آن، به سهامدارن سهم متناسبی برسد. اما قبل از تجزیه شرکت، قانون این حق را به سهامداران نمی‌دهد که در دارایی شرکت اجازه هرگونه تصرفی داشته باشند، از این جهت اگر یکی از سهامداران مدیون گشته و قرار شود دارایی او ضبط شود، در این میان فقط سهام او ضبط می‌گردد اما به میزان آن از دارایی شرکت را ندارد.

۲) در شراکت، مسئولیت بدهکاری یا طلبکاری آن نتیجه فعالیت به عهده شرکاء برمی‌گردد و این شرکاء هستند که بدهکار یا بستانکار تلقی می‌شوند، اما شرکت سهامی به دلیل این که یک شخص حقوقی است، خود جوابگوی تمام این‌گونه مسائل می‌شود و در محکمه، یکی از افراد مسئولیت نمایندگی این شخص حقوق را انجام می‌دهد که به سهامداران مربوط نمی‌شود.

۳) شراکت دارای وجود قانونی جداگانه‌ای نیست، اما شرکت سهامی وجود قانونی جداگانه‌ای دارد که «شخص حقوقی» گفته می‌شود.

- ۴) در شراکت، هر یکی از شرکاء در صورت مایل بودن، قادر به فسخ شرکت و استرداد سرمایه خود خواهد بود، اما در شرکت سهامی چنین حقی به کسی از سهامداران داده نمی‌شود، البته می‌تواند سهام خود را به دیگری بفروشد.
- ۵) در شراکت، مسئولیت تا میزان دارایی‌هایی که محور فعالیت می‌باشند، محدود نمی‌شود اما در شرکت سهامی، مسئولیت تا همین حد محدود است.^۱

راهکاری تهیهی سرمایه برای شرکت سهامی عام:

در مرحلهی اول، یک قسمت از سرمایه از ناحیهی تأسیس‌کنندگان شرکت سهامی تهیه شده و قسمت اعظم آن از طریق صدور سهام و خرید سهام توسط مردم تهیه می‌شود اما اغلب این سرمایه برای شرکت ناکافی است و بعد از مدتی نیاز به تهیه سرمایه بیشتری پیدا می‌شود که برای آن راهکارهای متفاوتی در نظر گرفته می‌شود:

۱) صدور سهام جدید، اگر سرمایه‌ی مجاز ظرفیت آن را داشته باشد یا با تقاضای مجدد بر سقف سرمایه مجاز افزوده می‌شود.

سهامداران سابق هنگام خرید سهام جدید در اولویت قرار داده می‌شوند و به این نوع سهام «سهم الأولویة»^۲ (در فارسی حق تقدم خرید سهام) می‌گویند. این

۱- در ایران این قبیل شرکت‌ها را شرکت تضامنی می‌گویند و آن به این‌گونه است که کلیه شرکاء ضمانت بدهی هر یک از شرکاء را دارد و طلبکار می‌تواند به هر کدام از شرکاء برای وصول طلب خود مراجعه کند.

۲- "Right Shares"

اولویت یک هنجار نزدیک به حق شفعه است. در این قلمرو سهامداران سابق به دو فایده دست می یابند:

الف) اغلب پس از آغاز فعالیت شرکت، ارزش بازاری سهام نسبت به ارزش اسمی (مکتوب) آن افزایش می یابد. درچنین وضعیتی خرید سهام سودمند خواهد بود. به عنوان مثال: وقتی که ارزش اسمی (مکتوب) یک سهم ۱۰ تومان و ارزش بازاری (رسمی) آن ۲۰ تومان باشد، به معنای آن است که یک سهم ۱۰ تومان خریداری شده و ۲۰ تومان به فروش رسیده است که به نفع دارندگان سهام تمام می شود، وانگهی برای به دست آوردن این سود، سهامداران سابق را در اولویت قرار می دهند.

ب) با افزایش میزان سرمایه شرکت از طریق صدور سهام جدید، مسلماً میزان متناسب شرکت سهامداران سابق در سرمایه شرکت سهامی کاهش می یابد، به طور مثال: اگر مجموعه سرمایه قبلی شرکت ۱۰۰ هزار تومان است و یکی از سهامداران به مبلغ ۲۰۰۰ تومان سرمایه گذاری کرده باشد نسبت مشارکت او در سرمایه ی این شرکت ۲٪ است و با افزایش ۱۰۰ هزار تومان دیگر بر سرمایه ی قبلی، مجموع سرمایه شرکت ۲۰۰ هزار تومان می شود که نسبت سرمایه سهامدار را از ۲٪ به ۱٪ کاهش می دهد، زیرا نسبت ۲۰۰۰ تومان با ۲۰۰ هزار تومان ۱٪ است. بنابراین، جهت حفظ این نسبت با توجه به وضعیت سابق خود، به سهامدار سابق شرکت، حق تقدم در خرید سهام جدید داده می شود.

۲) استقراض، به دلیل وجود یک سری مشکلات در شیوهی اول از قبیل اعمال برخی محدودیت ها در افزایش دادن سهام مجاز، افزایش آمار سهامداران، کنترل و دخالت آنها در فعالیت های تولیدی شرکت و شرکت ها در تهیهی

سرمایه اضافی و افزایش توان مالی خود به ندرت متوسل به شیوه اول می‌شوند، بلکه به جای آن به استقراض روی می‌آورند. استقراض از دو منبع مالی صورت می‌گیرد:

الف) استقراض از بانک یا یکی دیگر از سازمان‌های مالی که اغلب به نزول همراه است.

ب) استقراض از مردم، مردم به جای خرید سهام، مستقیماً دعوت به دادن قرض به شرکت می‌شوند و در این راستا دو گونه تضمین از طرف شرکت برای آنها صادر می‌گردد تا وثیقه ای باشد دال بر این که شرکت مدیون حامل وثیقه است.

۱) سند "Bond"

مدت اعتبار سند مشخص است و تا آن وقت سود سالیانه به حساب دارنده آن اضافه می‌شود. مدت اعتبار این سندها گاه کوتاه و گاهی دراز مدت و تا ۹۹ سال هم خواهد بود و دارنده آن قبل از پایان مدت اعتبار نیز می‌تواند آن را بفروشد.

۲) شهادة الاستثمار "Debenture"

۱- در ایران به این نوع سند، اوراق قرضه می‌گویند و قانون تجارت ایران به موجب ماده‌های ۵۱ تا ۷۱ بخشی را به اوراق قرضه اختصاص داده که برخی از مواد آن به شرح ذیل است.

۲- حواله دولتی (اوراق قرضه دولتی): به اوراقی می‌گویند که توسط دولت منتشر شده و سررسید آنها طولانی باشد. معمولاً نرخ بهره این اوراق برای کل دوره ثابت است. مورد مصرف این اوراق برای تمام مردم روشن نیست). دولتها همواره در حال گسترش هستند و نیاز زیادی به پول دارند از این رو برای تأمین بخشی از هزینه‌های خود و جبران کسری بودجه سالیانه مبادرت به انتشار اوراق قرضه‌ی دولتی می‌کنند و از سازمانها و مردم وام می‌گیرند و به عنوان استقراض دولت از مردم

وجه اشتراک دو وثیقه‌ی مزبور (یعنی سند یا اوراق مشارکت و اوراق قرضه دولتی) این است که دارنده آن دو، هیچگونه اشتراکی در شرکت ندارد، بلکه فقط قرض‌دهنده یا دائن می‌باشد که سالیانه مبلغی بهره از طرف شرکت به او داده می‌شود و با پایان رسیدن مدت اعتبار اوراق (مشارکت و قرضه)، مبلغ اصلی به او برگشت داده می‌شود و از دو جهت با هم تفاوت دارند:

یکی اینکه سند قرضه سند قرض است و نشان دهنده بدهکاری شرکت صادرکننده در مقابل دارنده سند است. حالا گاهی جهت تضمین بازپرداخت قرض، اسنادی صادر می‌گردد که در آن یک یا چند قسمت از شرکت را به عنوان پشتوانه آن قرار داده می‌شود تا در صورت عدم پرداخت دیون، پرداخت آنها از ناحیه این پشتوانه تأمین شود، این پشتوانه را حواله دولتی "Debenture" می‌گویند. پس گویا اوراق قرضه سندی برای قرض‌ها و حواله‌ی دولتی وثیقه برای رهن آن قرض است.

می‌باشد. فرق این اوراق با اوراق مشارکت این است که موضوع انتشار اوراق قرضه دولتی برای مردم معلوم نیست و فقط دولت با انتشار این اوراق و تضمین بازپرداخت اصل و بهره‌ی آن، از مردم وام می‌گیرد بدون این‌که محل مصرف سرمایه‌ی حاصله را اعلام دارد. اما اوراق مشارکت در ایجاد طرح‌های زیربنایی و ملی از قبیل راه‌سازی، سدسازی و غیره منتشر می‌شد که مورد مصرف آن مشخص است. در ایران پس از پیروزی انقلاب تا کنون اوراق قرضه‌ی دولتی منتشر نشده و به جای آن برای تکمیل و یا احداث طرح‌های ملی و عمرانی اوراق مشارکت چاپ و منتشر شده که مورد استقبال مردم نیز قرار گرفته است. (بورس اوراق بهادار، دکتر علی جهانخواهی، دکتر علی پارسائیان، انتشارات دانشکده مدیریت دانشگاه تهران، چاپ دوم، آبان ۱۳۵۷) اخیراً دولت هم مبادرت به انتشار و فروش اوراق مشارکت (قرضه) دولتی برای جبران هزینه‌های جاری خود نموده و با سود از پیش تعیین شده از مردم وام گرفته است.

دوم این که در صورت ورشکسته شدن شرکت، کسانی که حق ثابت در دارایی‌های شرکت دارند قانوناً برای پرداخت حق آنها ترتیبی در نظر گرفته می‌شود. در این ترتیب، پرداخت بهای اوراق قرضه دولتی تا آن میزان که صادر شده و در اختیار مردم است مقدم قرار داده می‌شود و پرداخت وجه سهام اوراق مشارکت پس از آن انجام می‌گیرد. نوع دیگری از سند قرضه آن است که حامل در تغییر آن به سهام، اختیار تام خواهد داشت. پس از انجام تغییر دارنده ورقه قرضه که قبلاً فقط دائن (قرض‌دهنده) بود، از سهامداران شرکت قرار می‌گیرد. گاهی برای این نوع اسناد قرضه مدتی [که در آن مدت قابل تغییر خواهد بود] در نظر گرفته می‌شد و گاهی بدون مدت خواهند بود. گاهی نیز شرایط مخصوصی در نظر گرفته می‌شود و گاه خیر. این نوع اسناد قرضه را «سندات القابلة للتحويل» «Convertible Bonds» (اسناد قابل تبدیل به سهم) می‌گویند.

۳) اجاره؛ "Leasing" برای تهیه سرمایه راهکار دیگری نیز رواج دارد که اجاره گفته می‌شود. اجاره به دو شکل انجام می‌گیرد:

۱) **اجاره معمولی**؛^۱ "Opeartingleas" این همان اجاره‌ی معروف است که در آن معنای اجاره گرفتن و اجاره دادن در میان طرفین به‌طور واقعی دیده می‌شود اما این نوع اجاره برای تهیه سرمایه به‌کار گرفته نمی‌شود. اجاره‌ای که برای تهیه سرمایه واسطه قرار می‌گیرد، نوع دوم است.

۱- اجاره در لغت به معنی «پاداش عمل، اجرت و مزد» و در اصطلاح عبارت است از: «تملیک منفعت معلوم به عوض معلوم» (فرهنگ اصطلاحات فقه اسلامی (باب معاملات) تحقیق و نگارش محسن جابری عربلو، انتشارات امیر کبیر، سال ۱۳۶۲، صفحه ۳۳، ۳۲) اجاره دهند را «موجر» و اجاره کننده را «مستأجر» و مورد اجاره را «عین مستأجر» و عوض را «مال‌الإجاره» نامند.

۲) **اجاره به شرط تملیک**؛^۱ "Financiailease" در این نوع اجاره هدف اصلی پیاده ساختن صورت واقعی اجاره نیست^۲ (بلکه تهیه سرمایه می‌باشد). مثلاً زمانی شرکت به اثاثیه ثابت (مثل ماشین آلات و غیره) نیاز پیدا می‌کند، آن وقت از بانک قرض می‌گیرد، اما به جای خرید مستقیم، به واسطه یکی از بانکها یا اداره‌های مالی، آن را تهیه کرده و به اجاره می‌گیرد. در دوران اجاره بانک یا اداره

۱- تعریف اجاره به شرط تملیک: ۱- اجاره به شرط تملیک قرارداد اجاره‌ای است که در آن شرط شده است مستأجر در پایان مدت اجاره؛ عین مستأجره را تملک نماید. بدین ترتیب اجاره به شرط تملیک متضمن سه مرحله اساسی است: ۱- خرید؛ ۲- اجاره؛ ۳- فروش یا واگذاری. مراحل ۱ و ۳ در ارتباط با عقد بیع و مرحله ۲ در ارتباط با عقد اجاره است و از این رو اجاره به شرط تملیک تلفیقی از دو عقد بیع و اجاره محسوب می‌شود. بیع در لغت هم به معنای خریدن و هم به معنای فروختن و عبارت است از: «انتقال عین از شخصی به دیگری در مقابل عوض معین با تراضی» (فرهنگ اصطلاحات فقه اسلامی (باب معاملات) نگارش محسن جابری، انتشارات امیرکبیر، سال ۶۲، ص ۶۲ و ۶۳)

در قانون عملیات بانکی ایران (مصوب ۸ شهریور ماه ۱۳۵۸) اجاره به شرط تملیک به شرح زیر تعریف شده است.

ماده ۵۷- اجاره به شرط تملیک عقد اجاره‌ای است که در آن شرط شود مستأجر در پایان مدت اجاره در صورت عمل به شرایط مندرج در قرار داد، عین مستأجر را مالک گردد.

ماده ۵۸ - بانک‌ها می‌توانند به منظور ایجاد تسهیلات لازم جهت گسترش امور خدماتی، کشاورزی، صنعتی و معدنی به‌عنوان موجر مبادرت به معاملات اجاره به شرط تملک بنمایند.

۲- هدف اصلی دریافت سود در قبال اقراض می‌باشد. در عرف تجارت امروز آن را «اجاره به شرط تملیک» می‌نامند. اجاره به شرط تملیک خود یکی از عقود معین است که عرف تجارت، شرایط آن را معین می‌کند و از نظر تحلیلی اجاره است همراه با وعده‌ی خرید. (مترجم)

مالی، مالک آن دستگاه تلقی می‌شود و شرکت به عنوان مستأجر از آن کار می‌گیرد. میزان کرایه نیز برای یک مدت معین، چنان تعیین می‌شود که اصل قیمت آن دستگاه و نرخ سودی که بر اصل قیمت کالا حاصل می‌شود در طول این مدت دریافت گردد.

کرایه، دستگاه خودبه‌خود در مالکیت شرکت داخل می‌شود، این تعهدنامه گاهی کتباً نوشته می‌شود و گاه نوشته نمی‌شود، ولی در عرف تجارت معروف است. انتخاب شیوه اجاره به شرط تملیک به جای قرض به منظور دو هدف انجام می‌گیرد. دست یافتن به معافیت‌های کلی مالیات یا کاهش یافتن میزان آن در برخی صورت‌های اجاره به شرط تملیک.

به‌خاطر تأمین اعتماد در وصول مبلغ پرداخت شده که در شیوهی اجاره نسبت به قرض بیشتر است. زیرا در اجاره به شرط تملیک، دستگاه یا ساختمان مورد اجاره در مالکیت موجر قرار دارد و صرفاً تصرف مالکانه خود او در آن جریان می‌یابد و اگر فرضاً مبلغ پرداخت شده ادا نشود موجر به دلیل قادر بودن به هر نوع تصرف در آن، واهمه‌ای نخواهد داشت.^۱

در اینجا نباید فراموش شود که چون در «اجاره‌ی مالی» (اجاره به شرط تملیک) تا حدودی هدف، مدد گرفتن در تهیه سرمایه است، از این رو به‌عنوان یکی از راهکارهای تهیه سرمایه و در ردیف سرمایه‌گذاری "Financig" آورده شده است،

۱- در قانون عملیات بانکی ایران در مورد تصفیه اجاره به شرط تملیک چنین آمده:

ماده ۶۴) در قرار داد اجاره به شرط تملیک باید شرط شود که، در پایان مدت اجاره و پس از پرداخت آخرین قسط مال الإجاره در صورتی که کلیه تعهدات مستأجر طبق قرار داد انجام شده باشد، عین مستأجره در ملکیت مستأجر در آید.

والا در واقع اجاره مالی، یک نوع سرمایه‌گذاری به شمار نمی‌رود، زیرا سرمایه‌گذاری آن است که در آن چیزی در ملک شرکت داخل شود و در اینجا این دستگاه هنوز در ملک شرکت وارد نشده است.

حسابداری شرکت:^۱

هر شرکت نسبت به ثبت و نگهداری حساب‌های خود در دفتر مخصوص حسابداری (دفتر روزانه و کل) طبق قانون مؤظف است اهتمام خاصی در مورد حساب‌های خود داشته باشد و ضوابطی را برای ثبت و نگهداری آن در نظر گیرد. حسابداری در جای خود یک فن خاص می‌باشد.

شناخت مختصر حسابداری نیز لازم است، زیرا برای درک بهتر معاملات کاملاً به آن نیاز است.

ترازنامه^۲

- ۱- حسابداری: از نظر کلی، حسابداری عملی است شامل قواعد و اصول، ترتیب و تلخیص معاملات بازرگانی و تفسیر نتایج حاصله از این عملیات به منظور اطلاع از دارایی، بدهی، سرمایه و سود.
- ۲- ترازنامه صورت مالی است که معمولاً در پایان سال مالی از روی دفاتر کل یک مؤسسه‌ی تجاری استخراج می‌شود و نشان‌دهنده‌ی میزان دارایی و بدهی یک مؤسسه است. ترازنامه معمولاً دو ستون دارد (ترازنامه‌های چهار و هشت ستونی نیز در برخی از مؤسسه‌ها تهیه می‌شود) در ستون سمت راست ترازنامه میزان دارایی‌ها اعم از دارایی‌های نقدی (اسکناس و مسکوکات طلا)، دارایی‌های منقول (اثاثیه و ابزار کار و ماشین‌آلات) و غیرمنقول (زمین و ساختمان) و سایر دارایی‌ها ثبت و در ستون چپ آن بدهی‌های مؤسسه اعم از بدهی‌های کوتاه‌مدت و یا بلندمدت و

املاک (منقول و غیرمنقول) شرکت را (دارایی) و در عربی (موجودات) یا (اصول) و در انگلیسی "Aaets" می‌گویند و حقوق افرادی که پرداخت آن بر عهده‌ی شرکت لازم می‌گردد «مسئولیات» و در عربی «دیون یا حقوق یا مطلوبات» و در انگلیسی "Liabilites" و در فارسی بدهی نامیده می‌شود.

شرکت‌ها، هر سال یک بار در یک مرحله‌ی مشخص تجاری (پایان سال مالی)، لیستی از بدهی‌ها و شرح دارایی‌ها را تهیه می‌کنند که آن را ترازنامه، لائحة الرصيد "Balance Sheet" می‌گویند.

تعریف مختصر ترازنامه این است که، در یک ستون آن شرح دارایی‌های شرکت و در ستون دیگر آن، شرح بدهی‌ها نوشته می‌شوند. هدف از دارایی‌های شرکت، اموال قابل دریافت "Receivable" آن هستند مقصود از بدهی‌ها، آن سری از تعهدات مالی شرکت می‌باشند که متعلق به دیگران و بر عهده‌ی شرکت واجب الأداء می‌باشند، براساس بررسی موازنه و نسبت‌های این دو [دارایی / بدهی] استحکام و فعالیت شرکت تخمین زده می‌شود.

چه تناسبی بایستی بین بدهی‌ها و دارایی‌ها باشد؟ در این زمینه عموماً نظر بر این است که اگر نسبت یک به دو باشد، به این معنا که دارایی‌ها دو برابر بدهی‌ها باشند، آن‌گاه شرکت از بنیه‌ی اقتصادی محکمی برخوردار است، بانک‌ها و سایر

همچنین سرمایه‌ی صاحبان سهام درج می‌شود. جمع کل دو طرف ستون‌های بدهکار و بستانکار ترازنامه باید با یکدیگر توازن داشته باشد.

ترازنامه آخرین صورت مالی رسمی است که پس از تهیه‌ی صورت سود و زیان و تقسیم سود تهیه می‌شود.

مؤسسات مالی دیگر، نیز برای قرض دادن به این گونه شرکت‌ها تمایل بیشتری نشان می‌دهند.

توضیح مختصر در مورد تهیه‌ی ترازنامه این است: در یک ستون آن به ترتیب ذیل دارایی شرکت نوشته می‌شوند:

دارایی‌ها

در عربی آن را (موجودات) و در انگلیسی "Assets" می‌گویند. سه نوع دارایی در این ستون نوشته می‌شود:

۱) دارایی‌های جاری "Current Assets" و در عربی آنها را (موجودات

المتداولة) یعنی دارایی‌هایی که به آسانی نقدپذیر باشند، می‌گویند. این

دارایی‌ها از چهار منبع مالی تأمین می‌گردند:

الف) پول نقد "Cash" (پولهایی که بابت فروش کالا، وصول طلب، حق الزحمه و یا عناوین دیگر نقداً دریافت می‌گردد).

ب) حساب‌های قابل دریافت شرکت "Accounts Receivable" مثلاً شرکت

چیزی را به فروش رسانده و وصول قیمت آن از ناحیه‌ی مشتری متوقع است^۱.

ج) اسناد و رسیدهای مؤسسات مالی که از شرکت قرض گرفته اند و این اسناد

به عنوان وثیقه در دست شرکت قرار دارد. اینها نیز از دارایی‌های شرکت به شمار

می‌روند، نظیر اوراق قرضه و غیره، آن‌ها را "Notes Receivable" می‌گویند.

۱- بدهکاران تجاری این حساب برای نگهداری حساب طلب‌هایی است که شرکت از فروش نسبه

بدون آن‌که سفته یا چکی گرفته شود، حاصل می‌نماید.

د) حساب‌هایی که دریافت آنها به علت سرمایه‌گذاری در یک شرکت یا مؤسسه مالی دیگر در آینده انجام می‌شود.

۲) دارایی‌های ثابت "Fixed Assets" آن‌ها را در عربی «موجودات الثابتة» می‌گویند.

هدف از آن، دارایی‌های غیر نقدی می‌باشند که در کوتاه مدت (یعنی ظرف مدت یک یا دو سال) نقد پذیر نیستند. مانند: زمین، ساختمان، دستگاه تولید، و غیره.

۳) دارایی‌های نامحسوس (غیر مادی) "Intan Gible Assets" آن را در عربی «موجودات غیر المادیه» می‌گویند. یعنی دارایی‌هایی که به‌طور مادی محسوس نمی‌شوند. مثل اعتبار حق، کسب و پیشه. اینگونه دارایی‌ها دارای قیمت بوده و خرید و فروش نیز می‌شوند اما چیزهایی نیستند که بتوان به‌طور مادی آن‌ها را احساس کرد، یا مثلاً مبلغی برای تبلیغات یک شرکت بازرگانی هزینه می‌شود و شرکت تا چندین سال از آن تبلیغات فایده می‌برد. این نیز از نوع دارایی‌های نامحسوس شمرده شده است. پس از درج دارایی‌های شرکت (در ستون ویژه خود) در ترازنامه، ذکر مبلغ تأمین آن دارایی‌ها و جایی که برای آن‌ها سرمایه‌گذاری "Financing" شده است نیز در آن جا قید می‌گردد.

قیمت برخی دارایی‌ها از جمله اثاثیه و لوازم اداری و زمین و ساختمان و دستگاه تولید مختلف می‌باشد یک قیمت، آن است که هنگام خرید بر آن گذاشته می‌شود. این قیمت به علت فرسودگی دستگاه در نتیجه استفاده، کاهش می‌یابد و همچنین با گذر زمان احتمال افزایش نیز هست، اما به دلیل مشکل بودن تخمین دقیق این

نوسانات قیمت‌ها، در ترازنامه فقط قیمت خرید اثاثیه [که آن را ارزش مکتوب "Book Value"^۱ یا ارزش دفتری می‌گویند] نوشته می‌شود.

به علت نوسانات پیوسته در قیمت بازار، معمولاً ترازنامه نمی‌تواند منعکس کننده وضعیت واقعی توان اقتصادی شرکت باشد، بلکه تمام محاسبات آن حدسی و تقریبی است. از این رو احتمال نفوذ فریب و کلاه برداری در آن داده می‌شود.

بدهی‌ها:

در ستون دیگر ترازنامه، بدهی‌ها (مسئولیت‌ها) نوشته می‌شوند، یعنی مبالغی که پرداخت آنها بر شرکت لازم است، حقوق قابل پرداخت کارمندان، قیمت اشیای خریداری شده، دیون و امثال آن از جمله بدهی‌ها می‌باشند.

ابتدا بدهی‌های دراز مدت "Longterm Liabilities" مثل قرض‌های بالای پنج سال، بعد از آن بدهی‌های کوتاه مدت "Current Liabilities" مثل حقوق کارمندان، مالیات، سال باید پرداخت شوند مانند آن درج می‌گردند.

ارزش خالص:

پس از کسر بدهی‌ها از کل دارایی، آن چه باقی می‌ماند، (ارزش خالص) (المالیة الصافیة) "Net Worth" (سود ویژه) گفته می‌شود و در واقع همین ارزش به ملکیت سهامدارن می‌رسد.

۱- قیمت خرید اولیه با قیمت دفتری

میزان نفع و ضرر:

ترازنامه فقط تشخیص قدرت اقتصادی شرکت بوده و در زمینه برآورد میزان نفع و ضرر شرکت نقشی ندارد، صورت حسابی که برای مشخص نمودن میزان نفع و ضرر تهیه می‌شود، در عربی (اللائحة المالية) یا (البیان المالی) و در انگلیسی "Income Statement" (و در فارسی صورت سود و زیان) گفته می‌شود.

ترتیب صورت حساب (سود و زیان) به شرح ذیل است:

"Gross Sales "	فروش ناخالص
"Returns"	برگشتی‌ها
"Net Seles"	فروش خالص
"Direct Expenses" (هزینه‌های تولید)	هزینه‌های مستقیم
"Gross Profit"	سود ناخالص
"Indirest Expenses"	هزینه‌های غیر مستقیم
" Net Profit(Pretex)"	سود خالص (قبل از مالیات)
" Tax"	مالیات
" Net Profit(Aftertax)"	سود خالص (بعد از مالیات)
"Reserve "	سپرده
"Divid End"	سود قابل تقسیم

نمونه صورت سود و زیان در پایان سال مالی

۱۰۰۰۰۰۰ ریال	فروش ناخالص
۱۰۰۰۰ ریال	کسر می‌شود: برگشت از فروش

فروش خالص	۹۹۰۰۰۰ ریال
کسر می شود: هزینه های مستقیم	۳۰۰۰۰ ریال
سود ناخالص (ناویژه)	۹۶۰۰۰۰ ریال
کسر می شود هزینه های غیر مستقیم (هزینه های اداری)	۶۰۰۰۰ ریال
سود خالص (قبل از مالیات)	۹۰۰۰۰۰ ریال
کسر می شود: مالیات	۹۰۰۰۰ ریال
سود خالص (پس از کسر مالیات)	۸۱۰۰۰۰ ریال
کسر می شود: سپرده (اندوخته یا ذخیره قانونی)	۵۰۰۰۰۰ ریال
سود قابل تقسیم (سود ویژه)	۷۶۰۰۰۰ ریال

منظور از «برگشتی ها» آن دسته از اشیاء و کالاهایی هستند که پس از فروش، دوباره برگشت داده شده اند، چون این اشیاء یک بار به فروش رسیده اند، از این جهت پس از کسر این اشیاء از مجموعه «فروش ناخالص» آن چه باقی می ماند «فروش خالص» است.

مراد از «هزینه های مستقیم» مبالغی است که برای تهیه کالاهای اساسی تجارت شرکت هزینه می شود، مثلاً هزینه ای که برای خرید مواد خام کارخانه پارچه بافی و غیره مصرف می شود، از هزینه های مستقیم است و تأمین هزینه ای که برای چاپ و تهیه غیره مصرف می شود، از هزینه های مستقیم است و تأمین هزینه ای که برای چاپ و تهیه کاغذ یک روزنامه، مصرف می گردد نیز، از همین منبع است. پس از کسر «هزینه های مستقیم» از «فروش خالص»، آن چه باقی می ماند «سود ناخالص» است.

مقصود از «هزینه‌های غیر مستقیم» آن دسته از هزینه‌هایی می‌باشند که مستقیماً کالایی با آن خریداری نمی‌شود، مثل هزینه ای که برای کرایه ساختمان دفتر یا حقوق سردبیر و غیره مصرف می‌شود [به این نوع هزینه‌ها در ایران هزینه‌های اداری می‌گویند].

تفاوت میان هزینه‌های مستقیم و غیرمستقیم در این است که تحقق هزینه‌های مستقیم پس از تهیه اشیاء برآورده می‌شود، قبل از تهیه اشیاء هزینه‌ای درکار نیست، با تهیه اشیای بیشتر، بر مصارف هم اضافه شده و در صورت تهیه اشیای کم، از مصارف نیز کاسته می‌شود. اما هزینه‌های غیرمستقیم در هر صورت کماکان ثابت نگه داشته می‌شوند، کاهش یا افزایش و حتی نبودن تولید^۱ نیز در این زمینه تأثیری ندارد.

پس از کسر هزینه‌های غیرمستقیم از سود ناخالص (سود ناویژه)، آن چه می‌ماند، سود خالص (قبل از مالیات) می‌باشد که با کسر مالیات دولت، سود خالص (بعد از مالیات) باقی می‌ماند.

پس از انتقال قسمتی از سود خالص، برای سپرده (اندوخته قانونی)، مبالغی که باقی می‌ماند، سود قابل تقسیم یا "Production Distributable Profit"^۲ گفته می‌شود.

سود خالصی که در صورت حساب درآمد (سود و زیان) دیده می‌شود، لازم نیست به شکل نقد باشد گاهی سود شرکت بسیار زیاد می‌شود، اما به مقدار آن

۱- Production

۲- سود قابل توزیع (سود ویژه)

نقدینگی در شرکت موجود نخواهد بود، بلکه در زمینه تولید مصرف می‌شود، در این‌گونه شرایط، به صدور «سهام اضافی»^۱ نیاز پیدا می‌گردد.

بازار سهام یا بورس سهام^۲ "Stock Exchange"

به منظور بررسی احکام شرعی شرکت، دانستن شرح و تفصیل اصول اساسی بازار سهام، لازم و ضروری است.

هنگامی که یک شخص با خرید سهام یک شرکت، جزو سهامداران آن شرکت قرار می‌گیرد، دوباره نمی‌تواند، سرمایه‌ی خود را با مراجعه به شرکت پس گرفته و به شراکت خود پایان دهد و تا زمانی که شرکت طبق قانون تجارت منحل نشده و بر وجود خود باقی است، استرداد سرمایه‌ی پشتوانه سهام از شرکت، غیر ممکن است، اما چون گاهی بسیاری از سهامداران نیاز به پول پیدا می‌کنند خواستار پایان شراکت خود در یک شرکت و استرداد بهای سهام خود به صورت پول نقد می‌شوند، بنابراین لازم شد تا یک نوع تضمینی که امکان تبدیل شدن سهام به پول نقد را در صورت نیاز فراهم آورد از ناحیه شرکت به صاحبان سهام داده شود. برای

۱- Bonus Share

۲- واژه‌ی «بورس» از نام خانوادگی شخصی به نام «واندربروس» اخذ شده که در اوایل قرن پانزده میلادی در شهربروز (Bruggs) در بلژیک می‌زیسته و صرافان (خریداران و فروشندگان پول و اوراق بهاردار و سهام) در مقابل خانه او گرد می‌آمدند و به داد و ستد کالا و پول و اوراق بهادار می‌پرداختند (بورس، سهام، غلامحسین دوائی، نشر نخستین تهران، ۱۳۵۷. ص ۱۱-۱۰)

اینکار (بازار سهام)^۱ (بورس اوراق بهادار) تشکیل گردید که در این بازار می توان به داد و ستد سهام پرداخت، به این معنا که سهامدار با پایان دادن شراکت خود اگر چه به طور مستقیم نمی تواند پشتوانه سهام را از شرکت بگیرد، اما در عوض می تواند سهام خود را در بازار سهام به شخص دیگری بفروشد، در نتیجه، آن شخص به جای او از سهامداران شرکت قرار می گیرد. بنابراین به محلی که در آن داد و ستد سهام انجام می گیرد (بازار بورس) "Stok Market" می گویند. داد و ستد سهام به دو گونه انجام می شود:

۱- معامله دو نفر بدون واسطه اداره ای

۲- معامله دو نفر با واسطی یک اداره

اداره ای که در داد و ستد سهام نظارت دارد و واسطه قرار می گیرد، (بورس سهام) و در عربی (بورصه) نام دارد و به معاملاتی که در (بورس سهام) بدون واسطه آن انجام می گیرد، (عملیات من وراء المنصة) "Over The Counter

۱- تعریف بورس سهام (بورس اوراق بهادار): به موجب ماده اول قانون تأسیس بورس اوراق بهادار ایران بورس اوراق بهادار (بازار سهام) بازار خاصی است که در آن داد و ستد اوراق بهادار توسط کارگزاران بورس انجام می شود، اوراق بهادار، بنا به تعریف همین قانون عبارتست از: سهام شرکت ها، شهرداری ها و مؤسسات وابسته به دولت و خزانهداری کل که قابل معامله و نقل و انتقال باشد. تشکیل اولین بورس در جهان، در سال ۱۴۶۰ میلادی روی داده است. در این سال در شهر «آنورس» (Anvers) بلژیک که موقعیت تجاری قابل ملاحظه ای داشت، اولین بازار متشکل خرید و فروش سهام به وجود آمده است و اولین بورس سهام در ایران در سال ۱۳۴۵ تأسیس گردید. (بورس، سهام - غلامحسین دوانی، ص ۱۱).

Transation"^۱ می‌گویند. این نوع معاملات دارای نظام خاصی نبوده و نیازی به دانستن تفصیلات آن هم نیست.

در اینجا دانستن برخی از توضیحات معاملاتی که به واسطه بورس سهام انجام می‌گیرد ضروری است:

بورس سهام یک اداره شخصی ثبت شده و دارای شخصیت حقوقی می‌باشد که با اجازه و سرپرستی دولت در زمینه داد و ستد سهام شرکت‌هایی که دارای سابقه خوب و اعتبار نسبی می‌باشند، فعالیت می‌کند.^۲

شرکت‌هایی که سهام آنها در بورس سهام به فروش می‌رسند (شرکت‌های پذیرفته شده در بورس) "Listed Companies" نامیده می‌شوند، داد و ستد سهام این نوع شرکت‌ها هم در «بورس سهام» و هم در «خارج از پیشخوان»^۳ می‌تواند، انجام گیرد.

۱- معاملات خارج از تابلو بورس

۲- در ایران - در ۲۱ اردیبهشت سال ۱۳۴۵ شمسی قانون تأسیس بورس اوراق بهادار از تصویب مجلس گذشت، ارکان بورس به عنوان شخصیت حقوقی که قانوناً به ثبت رسیده عبارتند از: شورای بورس، هیئت پذیرش اوراق بهادار و سازمان کارگزاران بورس و هیئت داوری بورس. (آشنایی با بورس اوراق بهادار تهران - مؤسسه تحقیقات پولی و بانکی خرداد ماه ۱۳۵۷ ص ۴۳).

۳- پیشخوان = در اصطلاح بورس، محلی است که نام و قیمت سهام انواع شرکت‌ها بر روی تابلویی جهت تماشا و رؤیت مردم درج شده است. امروزه این تابلو به صورت تابلوی بزرگ الکترونیکی که به وسیله کامپیوتر کنترل می‌شود. در تالارهای بورس اوراق بهادار وجود دارد.

ثبت (پذیرش) "Listing" یک شرکت در بورس، گاهی بعد از تأسیس آن انجام می‌شود و گاهی بعد از ثبت شدن و قبل از آغاز فعالیت تولید، بلکه گاهی قبل از انتشار سهام نیز صورت می‌گیرد. پذیرش این قبیل شرکت‌ها را ثبت موقت (پذیرش موقت) "Provisional" می‌گویند.

پیشخوان (تابلوی اعلام مشخصات و بهای هر سهم) این شرکت‌ها نیز جدا می‌باشد. شرکت‌هایی که «بورس سهام» حاضر به پذیرش سهام آنها نمی‌شود، (شرکت‌های غیر قابل پذیرش) "Unlisted Companies" گفته می‌شوند. داد و ستد سهام این نوع شرکت‌ها فقط در خارج از پیشخوان (توسط افرادی خارج از بورس) می‌تواند انجام بگیرد.

طرح عضویت^۱:

کارمبادله‌ی سهام در بازار بورس برای هرکس مقدور نیست، فقط کسانی می‌توانند در آن به مبادله سهام بپردازند که عضو (کارگزار بورس) باشند، از این جهت عضو بودن در آن ضروری است و حق الزحمه و کارمزدی نیز برای این کار (یعنی خرید و فروش سهام برای مردم) در نظر گرفته می‌شود.

علت لزوم عضویت (یا کارگزاری) در بازار بورس از این جهت است که داد و ستد و نقل و انتقال سهام کاری بسیار وسیع، دقیق و محتاج تخصص فنی خاصی است. بازار بورس دارای اصطلاحات مخصوص به خود می‌باشد و یک فرد تازه وارد و بدون تجربه، ممکن است در معامله‌ی آن دچار اشتباه بشود و از جهتی سازمان بورس، مسئولیت صحت انجام تمام معاملات آن جا را به عهده دارد و

مسلماً این سازمان مسئولیت معاملات هر شخصی را به عهده نمی‌گیرد، بنابراین عضو (کارگزار) بودن (در معاملات بازار بورس) لازم قرار داده شده است.

دلالی در بورس سهام:^۱

عضو بورس (کارگزار) سهام، هم اجازه دارد برای خود سهام بخرد و هم برای دیگران و هم به عنوان یک دلال (کارگزاری) در ازای دریافت اجرت و کارمزد سهام خریداری نماید، فرد غیر عضو به واسطه یکی از این دلال‌ها (کارگزاران) می‌تواند برای خود سهام تهیه کند.

سفارش‌هایی که به کارگزار بورس برای خرید سهام داده می‌شود سه نوع می‌باشد:

سفارش بازار، "Market Order" یعنی سفارشی که به موجب آن به کارگزار توصیه می‌شود، سهام یک شرکت را با نرخ بازار بخرد.

۱- به دلال در بورس سهام طبق قانون تأسیس بورس در ایران «کارگزار بورس» می‌گویند. دلالی یا «کارگزاری در بورس اوراق بهادار» نوع ارایه خدمات مشاوره ای است که محتاج تخصص، هوشمندی، سرعت عمل و صداقت و امانت است. کارگزار بورس (دلال) باید اطلاعات عملی لازم در مورد ساز و کارهای بورس اوراق بهادار را دارا بوده و یا لااقل به همان میزان کسب تجربه کرده باشد. داشتن اطلاعات مالی و حسابداری از نیازهای اولیه اوست. به همین جهت است که کارگزاری در بورس (دلالی سهام) حرفه ای است که عموماً دارای شرایطی است که توسط بورس اوراق بهادار تعیین می‌شود (آشنایی با بورس اوراق بهادار تهران - مؤسسه تحقیقات پولی و بانکی - خرداد ۱۳۵۷ - ص ۲۸-۲۷).

سفارش محدود، "Limited Order" یعنی در محدوده و تا سقف یک قیمت مشخص به کارگزار اجازه خرید سهام داده می‌شود. سفارش راکد، (مشروط) "Stop Order" یعنی سهامدار با این شرط به کارگزار اجازه فروش می‌دهد که قیمت آن در بازار در حال کاهش باشد و در صورتی که قیمت سهام در حال افزایش و یا تعادل آن برقرار باشد، اجازه فروش آن را نمی‌دهد.

تعیین نرخ سهام:

همواره نرخ سهام شرکت‌ها بالا و پایین می‌رود و دارایی شرکت‌ها نیز در این تحول نقش بسزایی دارد، با افزایش دارایی، نرخ سهام نیز بالا می‌رود. اما علاوه بر دارایی، عوامل بیرونی دیگری از قبیل: ارزش منافع، افزایش عرضه و تقاضا، اوضاع سیاسی، شرایط فصلی و عامل غیرمادی، نظیر تبلیغات و پیام‌ها و پیش‌بینی وضع سهام در آینده نیز، در تعیین نرخ سهام شرکت‌ها تأثیر دارند. به دلیل تأثیر عوامل خارجی در کاهش یا افزایش نرخ سهام، قیمت (اسمی یا دفتری) سهام، هیچ‌وقت نمی‌تواند ارزیاب دقیقی برای تعیین دارایی شرکت باشد. در اصطلاح «بورس سهام» به بازار سهامی که در آن قیمت سهام یک شرکت بالا باشد "Bull Market" اگر پایین باشد "Bear Market" می‌گویند.

۱- بازار گاو نر

۲- بازار خرس

انواع خریداران سهام:

مشتریان خرید سهام دو گونه‌اند:

(۱) عده‌ای به نیت و ارادهٔ سهیم شدن در شرکت، سهام می‌خرند و آن را نزد خود نگه داشته، سالیانه سود سهام را می‌گیرند اما تعداد این‌گونه مشتری‌ها (خریداران) بسیار کم است.

(۲) اغلب مشتریان خرید سهام، کسانی هستند که از سهام به عنوان یک کالای تجاری استفاده نموده و به داد و ستد آن می‌پردازند، هنگام کاهش قیمت، آن را خریده و زمان افزایش قیمت، آن را به فروش می‌رسانند و تفاوت میان دو قیمت، سود آن‌ها است.

سودی که به سبب افزایش قیمت‌ها به دست می‌آید "Copitalgain" (تفاوت نوسان قیمت سهام در بازار) گفته می‌شود.

در این نوع داد و ستدها، کاهش یا افزایش قیمت‌های انواع سهام در آینده، از قبل تخمین زده می‌شود، به این عمل تخمین "Speculation" پیش‌بینی نوسان قیمت‌ها می‌گویند. این تخمین گاه درست و گاه اشتباه از آب در می‌آید.

شیوهی مبادله‌ی سهام:

مبادله‌ی سهام به سه گونه انجام می‌گیرد:

(۱) معامله‌ی نقد، "Spot Sale" این شیوه، روش ساده‌ی مبادله سهام است که به دنبال انتقال سهام، پول آن نیز بلافاصله پرداخت می‌شود. در این مبادله سهام هم، تحویل وثیقه‌ی سهام عموماً بعد از یک هفته صورت می‌گیرد.

۲) معامله نقد و نسیه "Sale On Margin" هدف از معامله مذکور این است که براساس آن مقداری از درصد قیمت سهام، به طور نقد به کارگزار پرداخت و بقیه به صورت نسیه حساب می‌شود، مثلاً ده درصد از بهای سهام نقداً پرداخت و ۹۰٪ باقیمانده به طور نسیه پرداخت می‌گردد. روش عمل آن به این شکل است: خریدارانی که اکثراً به مبادله‌ی سهام می‌پردازند، همواره با کارگزاران بورس در ارتباط هستند، گاه یکی از مشتریان از کارگزار می‌خواهد که سهام یک شرکت را به طور مثال به شیوه "Margin" بخرد و در آن معامله نیز نرخی که از ناحیه‌ی مشتری و کارگزار پرداخت می‌شود، تعیین می‌گردد که، به طور مثال ده درصد قیمت را مشتری و ۹۰٪ بقیه را کارگزار از جانب مشتری پرداخت می‌کند و این مبلغ به عنوان قرض بر عهده مشتری می‌باشد که گاهی برآن به کارگزار بهره نیز پرداخت می‌گردد. و گاه تا یک مدت کوتاه، بدون بهره و پس از آن به همراه بهره خواهد بود.

سود اصلی کارگزار در این معامله همان اجرت و کارمزدی است که به خاطر به دست آوردن آن و تداوم بازار معامله‌ی خود، حاضر به قرض دادن هم می‌شود.

۳) فروش بدون تسلیم سهم "Short Sale" و این در واقع معامله‌ی فروش جنس غیر مملوک است، یعنی فروشنده، سهامی را که هنوز در مالکیت خود ندارد، می‌فروشد، ولی در این میان تعهد تهیه سهام برای خریدار را، پس از انجام معامله به عهده دارد.

۱- مشتری مبلغی را به کارگزار خود در بورس اوراق بهادار می‌دهد تا او را در مقابل زبان‌های احتمالی پوشش بدهد (فرهنگ توصیفی علم اقتصادی مرکز آموزش بانکداری حسن گلریز)

معامله‌ی نقد و پیش فروش:

معامله‌ی سهام به دو صورت انجام می‌گیرد:

(۱) نقد، "Spot Sale"

(۲) پیش فروش، "Forward Sale"

در معامله‌ی نقد، فروش سهام و انتقال حقوق آن هنگام عقد فروش صورت می‌گیرد و در همان لحظه به مشتری حق گرفتن سهام داده می‌شود، اما بنا به برخی معذورات اداری و انجام نقل و انتقال دفتری، در تحویل سند سهام حداکثر تا سه هفته تأخیر می‌شود و اغلب این تأخیر در تحویل سهام ثبت شده^۱ (که اسم حامل بر آن ثبت است) صورت می‌گیرد که علت آن نیز، مراجعه به شرکت جهت تغییر نام حامل می‌باشد، اما در مورد داد و ستد سهام بی نام^۲ کمتر تأخیر می‌شود.

چون در معامله نقد "Spot Sale" نیز تحویل سهام با تأخیر انجام می‌گیرد، در اینجا هم ممکن است خریدار قبل از تحویل گرفتن سند سهام، آن را به شخص بعدی بفروشد و چه بسا گاهی اسناد سهام قبل از تحویل به خریدار، تا چند به دست می‌رسد. در صورتی که شرکت تصمیم به تقسیم سود بگیرد، در معامله نقدی، اگر سهمی به فروش رسیده ولی هنوز به خریدار تحویل نشده است، سود آن

۱- "Registered Share"

۲- براساس ماده ۳۹ قانون تجارت ایران، سهام بی نام به صورت سند در وجه حامل تنظیم و مالک دارنده‌ی آن شناخته می‌شد مگر خلاف آن ثابت گردد. نقل و انتقال این‌گونه سهام به قبض و اقباض به عمل می‌آید. گواهی‌نامه موقت سهام بی نام در حکم سهام بی نام است و از لحاظ مالیات بر درآمد مشمول مقررات سهام بی نام می‌باشد.

به نام فروشنده اولیه صادر می‌گردد، بنابراین فروشنده موظف است، آن سود را به دلیل این که تقسیم بعد از فروش سهام صورت گرفته است، به مشتری خود بپردازد. در معامله‌ی پیش فروش، عقد بیع با اضافه شدن به سوی آینده صورت می‌گیرد. یعنی فروش سهم هنگام معامله صورت می‌گیرد، اما تحویل سهام به آینده موکول می‌شود.

با فرا رسیدن تاریخ تحویل سهام، گاهی سهام تحویل خریدار داده می‌شد و گاهی به جای تحویل سهام، مازاد بر قیمت سهام از تاریخ خرید تا تاریخ تحویل را به عنوان سود از فروشنده دریافت می‌کند. به طور مثال اگر در تاریخ یکم بهمن ماه معامله پیش فروش صورت گرفت و ۳۰ اسفند به عنوان تاریخ تحویل سهام در نظر گرفته شد و قیمت هر سهم نیز ۱۰۰ تومان مقرر گردید، وقتی که تاریخ تحویل سهام (۳۰ اسفند) فرا رسید بر قیمت هر سهم ۲۰ تومان اضافه شده بود، در اینجا فروشنده در موعد مقرر به جای تحویل خود سهام، در ازای هر سهم ۲۰ تومان به خریدار پرداخت می‌کند و در صورتی که در تاریخ تحویل، هر سهم ۲۰ تومان کاهش یافته باشد، خریدار به جای دریافت سهام به قیمت ۱۰۰ تومان، خود را موظف به پرداخت مبلغ ۲۰ تومان در ازای هر سهم، به فروشنده می‌داند.

وانگهی در معامله پیش فروش، گاهی در میان تاریخ معامله تا تاریخ تحویل اوراق سهام، داد و ستدهای متعددی ممکن است صورت گیرد و یک سهم تا چند دست به فروش برسد و گاهی ممکن است هر خریدار به جای تحویل گرفتن سهم از فروشنده خود، همان مازاد بر قیمت تاریخ خرید تا تاریخ تحویل را به عنوان سود دریافت کرده و حساب خود را با او تصفیه کند.

معامله‌ی نقد و پیش فروش در اجناس:

در برخی از کشورها، به سبب وجود بازار بورس برای عرضه اشیاء و اجناس نیز، مثل سهام، معامله نقد و پیش فروش انجام می‌گیرد و آن هم بابت چند قلم کالای عمده‌ی تجاری مثل گندم، پنبه و غیره^۱.

در معامله‌ی نقد اجناس، انتقال حقوق به نفع خریدار، همزمان با عقد بیع صورت می‌گیرد، اگر چه گاهی به علت پاره‌ای از مشکلات اداری در تحویل کالا به طور ناخواسته تأخیر می‌شود.

در معامله‌ی پیش فروش اجناس، انتقال حقوق و تحویل کالا به تاریخ مشخصی در آینده موکول می‌شود، اصولاً آن را "Forward Sale" یا "Future Sale" نیز می‌گویند.

اما امروزه عملاً در میان این دو تفاوت وجود دارد: اگر هدف هر دو، داد و ستد در تاریخ معین است، یعنی هدف خریدار، دریافت کالا و هدف فروشنده دریافت قیمت، در تاریخ معین است، به آن پیش فروش کالا "Forward Sale" می‌گویند و

۱- «بورس کالا» بازار متشکل و سازمان یافته‌ای (مانند بورس اوراق بهادار) است که تعداد زیادی از تولیدکنندگان و بازرگانان، کالا یا متاع خود را در عرضه و کالای مربوطه پس از بررسی‌های کارشناسی و قیمت‌گذاری توسط کارگزاران آن بازار، برای خریداران ابلاغ می‌شود، مانند بورس طلا، بورس فولاد، بورس گندم و غیره، در ایران اصطلاح «بورس کالا» به بازارهای اختصاصی کالاهای سرمایه‌ای، واسطه‌ای یا مصرفی اطلاق می‌شود، که در یک محدوده معین واقع شده و تعداد زیادی از عناصر عمده فروشی، آن کالای خاص را در بر می‌گیرد مانند فرش، بازار آهن آلات، بورس ابزار و یراق و غیره (بورس، سهام - غلام حسین دانی، انتشارات نخستین، ۱۳۷۵ ص ۱۰-۹).

اگر هدف هر دو داد و ستد نیست، بلکه انتخاب کالا صرفاً به لحاظ اساس معامله می‌باشد، به آن (فروش در آینده) "Future Sale" می‌گویند. در این نوع معامله، هدف داد و ستد نیست، بلکه یکی از دو منظور زیر می‌باشد.

(۱) دریافت نفع در تاریخ معین به صورت "Speculation"

(۲) تأمین خسارت های احتمالی "Heding"

توضیح:

هدف از "Speculation" دریافت نفع به کمک ابزار تعادل قیمت‌ها^۱ در تاریخ معین می‌باشد. مثلاً در یکم دی ماه، معامله به این شکل انجام گرفته که فروشنده در یکم بهمن صد محموله پنبه با قیمت یک میلیون تومان برای مشتری تهیه کند.

اما هدف هیچ یکی [اعم از فروشنده و خریدار] در این معامله، داد و ستد کالا نیست، بلکه در سررسید معین فقط به تعادل سود و زیان می‌پردازند. اگر در یکم بهمن نرخ افزایش یافته و قیمت صد محموله پنبه به طور مثال، به یک میلیون و صد هزار تومان برسد، فروشنده صد هزار تومان به خریدار داده، حساب خود را با او تصفیه می‌کند و اگر در تاریخ سررسید نرخ کاهش یافته و قیمت صد محموله پنبه به ۹۰۰ هزار تومان برسد، فروشنده صد هزار تومان از خریدار وصول کرده، حساب خود را با او تصفیه می‌کند.

هدف از "Heding" در معامله فروش آینده، تأمین نمودن خسارت های احتمالی می‌باشد که به آن "Heding" می‌گویند و در عربی به آن «تأمین ضدالخسارة» می‌توان گفت. توضیح آن به این صورت است که یک شخص به منظور دریافت یک کالا، آن را به صورت پیش فروش "Furward Sale" از کسی می‌خرد، اما از ترس

این که شاید در سررسید تحویل جنس، قیمت آن در بازار کاهش یابد، به خاطر محفوظ ماندن از ضرر احتمالی، باز همان جنس را در "Futures Market" تعادل عرض و تقاضا به طور "Future" (فروش در آینده) با تعیین همان تاریخ به عنوان تاریخ سررسید تحویل جنس، به دیگری می فروشد تا مقدار زیانی که در معامله‌ی اول نصیب او شده، به وسیله‌ی معامله‌ی دوم جبران شود.

به عنوان مثال: زید در یکم دی ماه صد محموله پنبه را با قیمت یک میلیون تومان خرید نموده و یکم بهمن به عنوان موعد تحویل جنس مقرر گردیده، اما زید از ترس این که مبادا در سررسید تحویل، قیمت جنس کاهش یافته و او دچار ضرر شود، برای محفوظ ماندن از این خسارت احتمالی دوباره آن را با قیمت یک میلیون تومان برای تاریخ یکم بهمن در بازار "Futures" به خالد می فروشد، حال اگر در یکم بهمن، قیمت صد محموله پنبه به ۹۰۰ تومان برسد، زید صد هزار تومان ضرر کرده است، اما چون همین مقدار پنبه را برای تاریخ یکم بهمن به خالد فروخته است، در یکم بهمن با ۹۰۰ هزار تومان، صد محموله پنبه از جای دیگر خریده با قیمت یک میلیون تومان به خالد می فروشد، به این ترتیب ضرر صد هزار تومانی زید در معامله اول، از راه معامله‌ی دوم او با خالد، جبران می‌شود، فروش آینده "Future Sale" به منظور محفوظ ماندن از این نوع خسارت ها نیز انجام می‌گیرد که، به آن "Heding" می‌گویند، در برخی از کشورها معامله‌ی های "Future" و غیره در بازار بورس و در برخی دیگر از کشورها در بازارهای جداگانه‌ای انجام می‌گیرد.^۲

۱- بازار فروش های آینده.

۲- معمولاً در بازارهای بورس کشورهای خارج، دلالتان نفتی نفت را به این شیوه خرید و فروش

اختیار خرید و فروش "Options"

حق فروش یا خرید شی خاص با قیمت مخصوص را، اختیارات یا "Options" می‌گویند.

(اختیار فروش این است که) شخصی به دیگری وعده‌ی خرید یک کالای مشخص با قیمت معین تا یک مدت مقرر را می‌دهد که، هر گاه بخواهد می‌تواند در طول این مدت مذکور، آن کالا را با همان قیمت مشخص به او بفروشد (شخص اول را اختیار دهنده و شخص دوم را اختیار گیرنده می‌گویند) اختیار دهنده در قبال این حق (خدمت) اجرت نیز می‌گیرد و در طول این مدت، موظف به خرید آن کالا می‌شود و این در حالی است که اختیار گیرنده، موظف به فروش آن به اختیار دهنده در طول این مدت نمی‌شود.

اختیار خرید برعکس اختیار فروش است، در آن یک شخص، مسئولیت فروش یک جنس به شخص دیگر را با قیمت معین تا یک تاریخ مقرر می‌پذیرد و به مشتری اختیار می‌دهد که جنس مذکور را در طول این مدت با همان قیمت می‌تواند بخرد. این اختیار "Options" گاهی به خاطر تضمین ارزش پول و گاهی به خاطر تضمین نرخ اجناس، صورت می‌گیرد. به این معنا که اختیار دهنده، اختیار گیرنده را از کاهش نرخ اجناس یا کاهش ارزش پول مطمئن ساخته در قبال آن مبلغی از او دریافت می‌دارد. به طور مثال: شخصی ۲۵۰ دلار به قیمت ۲/۰۰۰/۰۰۰ ریال خرید، اما در صورت نگهداری آن دلارها نزد خود، از کاهش ارزش آن‌ها مطمئن نیست و به امید افزایش دلار در آینده، حاضر به فروش آن نیز نمی‌شود. در این میان یک شخص جهت تضمین این خسارت احتمالی وعده‌ی خرید این دلارها را در ظرف مدت سه ماه به او می‌دهد و در قبال آن مبلغی به عنوان اجرت از او می‌گیرد، با این وصف اختیار گیرنده، از خسارت احتمالی کاهش ارزش دلار به ریال مطمئن

می‌شود، باز در صورت افزایش پول در آینده، دلارها را به دیگری می‌فروشد و در صورت کاهش ارزش، آنها را با اختیار دهنده به دویست هزار تومان می‌فروشد. "Options" به طور مستقل یک مال تجاری تلقی می‌گردد، فروش آن به شخص ثالث نیز امکان پذیر است و معامله‌ی آن در کشورهای دیگر نیز در سطح وسیعی جریان دارد، که صورت‌های آن هر روز بیش از گذشته پیچیده تر می‌گردد.^۱

بازار مالی (السوق المالية) "Financial Market"

بازار بورس، بخشی از یک بازار بزرگ است که به آن «السوق المالية» "Financial Market" یا "Capital Market" می‌گویند. در آن نه تنها سهام شرکت‌ها، بلکه اسناد مالی مؤسسه‌های دیگر (از قبیل بانک، مؤسسه‌های مالی و غیره) نیز به فروش می‌رسد.

اگر چه محدوده جغرافیایی جداگانه‌ای برای این بازار لازم نیست و تمام این فعالیت‌ها در بازار بورس نیز می‌تواند انجام بگیرد، اما در اصطلاح تجاری، این بازار دارای تصور معنوی است و در همین بازار مالی "Fincal Market" تضمین نامه‌های دولتی^۲ "Government Securities" نیز به فروش می‌رسند.

۱- این نوع داد و ستدها در مورد پول‌های خارجی مانند روپیه و دلار و افغانی در شهر زاهدان و توسط صرافان به وفور انجام می‌شود.

۲- اوراق قرضه دولتی

دولت، این اسناد تضمینی (وثیقه های مالی) را در صورت احساس ناکافی بودن درآمد منابع مالی (مالیات و غیره) برای کسری بودجه دولت، جهت قرض گرفتن از مردم صادر می کند^۱، (ذیلاً به نمونه برخی از این وثایق اشاره می شود):

۱) سند قرضه جایزه؛ در اینجا به هر سند جداگانه سود تعلق نمی گیرد، اما به مجموعه‌ی سرمایه‌ای که از جمع قرضه ها به دست می آید، به طور مجموع سودی تعلق می گیرد که به قید قرعه بین دارندگان آن تقسیم می شود.

۲) وثیقه پس انداز حمایتی

۳) سند سپرده ویژه

۴) سند حامل ارز (پول خارجی)

در زمان گذشته مردم، حق نگهداری پول خارجی (ارز) را نزد خود نداشتند، در نتیجه هنگام نیاز به پول خارجی برای به دست آوردن آن با مشکلات قانونی زیادی مواجه می شدند یکی از ضررهای این ممنوعیت این بود که مردم برای تهیه پول خارجی (ارز) ناچار متوسل به راه های غیر قانونی می شدند، ثانیاً از آن جا که دولت به پول ارز نیاز پیدا می کرد، مردم پس از تهیه آن از راه خلاف، آن را به دولت نیز نمی دادند. به همین سبب جهت قانونی ساختن این عمل، دولت وثیقه هایی را برای وام گرفتن پول ارز از مردم، صادر می نماید که به آن (سند حامل پول خارجی)^۲ "F.E.B.C" می گویند. به این ترتیب که دولت پس از دریافت دلار، معادل آن، سند قرضه به ریال ایرانی صادر می کند. به طور مثال اگر یک شخص مبلغ ۱۰۰ دلار به دولت وام می دهد و نرخ دلار نیز در آن وقت به طور مثال ۲۵۰ تومان باشد، دولت

۱- در ایران نیز در سال ۸۲ این گونه سهام از طرف دولت صادر و به مردم فروخته شد.

۲- مخفف کلمه‌ی "Foreign Exchange Bearer. Certificate"

سند ۲۵۰۰ تومان (معادل ۱۰۰ دلار) را برای وی صادر می‌کند که نشانگر این است که دولت مبلغ ۲۵۰۰ تومان به حامل این سند بدهکار است. سالیانه به میزان ۱۲٪ بهره اضافی بر این قبیل اسناد "F.E.B.C" می‌رسد و حامل آن هر وقت بخواهد می‌تواند با ارائه دادن این سند، دوباره دلارهای خود را پس بگیرد یا آن را به شخص دیگری بفروشد.

تمام این وثایق، ضمانت نامه های دولتی هستند که طرف های معامله در آن، فقط دولت و قرض‌دهنده (حامل سند) می‌باشد، اما جهت تسهیل برای مردم، حق فروش آن‌ها به دیگران نیز داده شده است. داد و ستد این اسناد در بازار مالی "Financial Market" صورت می‌گیرد. حامل وثیقه با فروش آن، دیگر طلبکار نیست و معامله‌ی او با دولت تمام می‌شود و پس از آن خریدار جدید دائن و طرف معامله‌ی دولت می‌شود.

جایی که سهام یا اسناد قرضه به جای فروش آن‌ها به صادر کننده، به شخص ثالث فروخته می‌شود، «بازار درجه دوم» "Secondary Market" گفته می‌شود. اسنادی که بازارهای درجه دوم دارند، یعنی می‌توان آنها را به شخص ثالث فروخت، دارای مرغوبیت بیشتری هستند و ابراز علاقه مردم برای خرید این نوع اسناد به جای دریافت پول نیز، به همین دلیل است که، هر وقت خواسته باشند می‌توانند آن را در «بازار درجه دوم» فروخته، و پول نقد وصول کنند^۱.

۱- در حال حاضر در ایران این کار انجام نمی‌شود یعنی پول خارجی (ارز) از کسی دریافت و برای وی سند ضمانت نامه در وجه حامل صادر نمی‌شود.

جایگاه شرکت سهامی از دیدگاه شرع:

تا اینجا شرح سیستم رایج در شرکت سهامی ذکر شد، پس از معلوم شدن حقیقت شرکت سهامی، به بررسی آن از دیدگاه شرع می‌پردازیم. بحث در این زمینه را به دو قسمت می‌توان تقسیم کرد:

یک قسمت مربوط به حکم جواز یا عدم جواز شرکت از نظر اساس و بنیاد است، و قسمت دیگر مربوط به مسائل جزئی شرکت سهامی است.

در رابطه با بحث اول، پیشتر تا این حد روشن گردید که با توجه به فعالیت‌های مخصوص شرکت سهامی، شرکت سهامی در هیچ یک از اقسام شناخته شده شرکت (مذکور در کتب فقه) داخل نیست. فقهاء، چهار نوع شرکت را ذکر کرده‌اند و اگر مضاربه را هم در آن‌ها شامل کنیم، جمعاً ۵ نوع شرکت به دست می‌آید که سیستم رایج شرکت سهامی با توجه به تفاوت‌های آن با شراکت [که قبلاً بیان گردید] در هیچ یک از این پنج نوع به طور کامل داخل نیست. علمای معاصر در این زمینه سه نظر ارائه داده‌اند:

(۱) نظریه اول: چون شرکت‌ها شرعاً منحصر به همین پنج نوع هستند و شرکت سهامی با هیچ یک از آنها به طور کامل انطباق ندارد، لذا جائز نیست.

(۲) دیدگاه دوم: صرفاً به خاطر عدم انطباق شرکت سهامی با هیچ یک از این پنج نوع، نمی‌توان آن را ناجائز گفت، زیرا فقهای کرام اقسامی از شرکت را که بیان کرده‌اند، هیچ یک از آنها منصوص نیست. بلکه آنها در پرتو استقراء صورت‌های رائج شرکت به تقسیم آن پرداخته‌اند و در نص یا کلام فقهاء، چنین تصریحی که علاوه بر اقسام پنج‌گانه، نوع دیگری از شرکت جایز نیست، دیده نمی‌شود، بنابراین نوع دیگری از شرکت خارج از این اقسام نیز،

در صورتی که با قواعد و اصول منصوصه شرکت تضاد نداشته باشد، جائز است.

۳) سومین نظر مربوط به: حکیم‌الامت مولانا اشرف علی تهانوی رحمته است. ایشان فرمودند:

«شرکت سهامی به اعتبار روح حقیقی خود در (شرکت عنان) داخل است». با آن که شرکت سهامی دارای شرایط مخصوصی است که در «شرکت عنان» یافت نمی‌شود، اما به سبب آنها ماهیت عنان تغییر نمی‌یابد.

اینک جهت بحث پیرامون جایگاه شرعی شرکت سهامی و مطابقت آن با شریعت اسلام، لازم است که هر یک از خصوصیات شرکت سهامی به طور جداگانه مورد تحقیق و بررسی قرار گیرد. اغلب این خصوصیات از نوع اداری و انتظامی می‌باشند که از نظر شرعی ایرادی ندارند، البته دو مورد از شرایط موجود در شرکت سهامی به طور خاص ایجاد تردید می‌کنند که جنبه های شرعی آنها باید مورد کنکاش و دقت قرار گیرد. بنده در زمینه این دو مورد، نتیجه تحقیق و اندیشه و نظر فعلی خود را خدمت علما و محققین ارائه می‌دهم تا آنها نیز، باب تحقیق را درباره جایگاه شرعی آن دو باز کنند.

۱) حیثیت شرعی «شخص حقوق»

۲) حیثیت شرعی «مسئولیت محدود»

توضیح در مورد اول این است که، شرکت عنان دارای وجود حقوقی مستقل نیست، اما شرکت سهامی دارای وجود حقوقی مستقل می‌باشد که به «شخص حقوقی» در شرع جای پای دارد یا خیر؟ پس از بررسی معلوم می‌شود که اگر چه

در شریعت اصطلاحی به نام «شخص حقوقی» وجود ندارد، اما نظایر آن به شرح ذیل دیده می‌شوند:

نظایر شرکت حقوقی:

۱) وقف: اگر چه اصطلاح شخص حقوقی برای وقف بکار برده نمی‌شود اما وقف در واقع یک شخص حقوقی است. به دلیل این‌که وقف صلاحیت مالک، دائن، مدیون، مدعی و مدعی علیه بودن را که از اوصاف شخص حقیقی می‌باشند، دارد. کمکهای مالی و عطیه‌هایی که به یک مسجد یا وقف داده می‌شوند، تا آن زمان که به وقف بودن آنها تصریح نشود، حکم وقف را به خود نمی‌گیرند، و پس از تصریح، در ملکیت وقف داخل شده و وقف مالک آنها می‌شود.

مثلاً شخصی زمین وقف را به کرایه می‌گیرد، کرایه زمین برای وقف، دین است و خود وقف دائن (اجاره دهند) تلقی می‌گردد. حقوقی که برای مسئول وقف در نظر گرفته می‌شود، بر عهده وقف، دین است و وقف از این لحاظ مدیون تلقی می‌شود.

اگر دادخواستی به نفع یا ضرر وقف در دادگستری داده شود، وقف مدعی یا مدعی علیه قرار می‌گیرد که متولی وقف در هر دو صورت به نمایندگی از آن می‌پردازد. با این تفصیل معلوم گردید که در وقف ویژگی‌های «شخص حقوقی» پذیرفته شده‌اند، اگر چه فقهاء این اصطلاح (جدید) را به کار نگرفته‌اند.

۲) بیت المال، با این‌که همه آحاد ملت و مردم در مال بیت المال سهم دارند، اما مالک اصلی آن مال، فقط بیت المال (دولت) است و هر فرد به تنهایی نمی‌تواند در آن مال ادعای مالکیت بکند. پس معلوم شد که بیت المال نیز،

یک «شخص حقوقی» است، بلکه از تفصیل فقها، چنین معلوم می‌شود که، هر منبع درآمد بیت المال یک شخص حقوقی مستقل است. بیت المال دارای دو قسمت جداگانه است: «بیت مال الصدقة» و «بیت مال الخراج».

امام زیلعی رحمته الله می‌نویسند: اگر در یک قسمت بیت المال، مال وجود نداشته باشد، می‌توان هنگام ضرورت از قسمت دیگر قرض گرفت.

در این صورت آن قسمت که از آن قرض گرفته شده، دائن (بستانکار) و قسمت دیگر که برای آن قرض گرفته شده است. مدیون (بدهکار) قرار می‌گیرد. و آشکار است که فقط شخص می‌تواند دائن یا مدیون قرار گیرد، پس معلوم شد که بیت المال نیز، یک «شخص» فرض شده است.

۳) ترکه (باقیمانده از میت) مستغرقه بالدین در صورتی که تمام مال باقیمانده از یک میت در پرداخت دیون او خرج شود، نه میت بدهکار تلقی می‌شود و نه ورثه او، زیرا بعد از مرگ، هیچ فردی صلاحیت مدیون بودن را ندارد و به وارثین نیز میراثی تعلق نگرفته است که مدیون قرار بگیرند. بنابراین در این جا خود مال میراث مدیون فرض می‌شود که یک شخص حقوقی است.

۴) خلطة الشیوع: این مورد مطابق با مذهب ائمه ثلاثه (غیر از حنیفه) است. نزد ائمه ثلاثه، اگر مال زکات (نصاب) بین چند نفر به طور مشاع مشترک باشد، زکات بر مجموعه آن لازم می‌گردد، نه این که بر سهم هر شریک به طور جداگانه (در صورتی که به اندازه نصاب برسد) زکات واجب می‌شود. پس معلوم شد که نزد ائمه ثلاثه، مجموعه آن مال، یک «شخص حقوقی» است. در این جا قابل یاد آوری است که تفاوت «خلطة الشیوع» با سیستم شرکت سهامی این است که در اولی، زکات نزد ائمه ثلاثه بر مجموعه آن لازم می‌شد

و هر شریک دوباره ملزم به ادای زکات مال خود می‌شود، اما در سیستم شرکت سهامی مالیات شرکت از مالیات سهامداران آن جدا است و از هر یک به صورت جداگانه مالیات گرفته می‌شود.

با توجه به این مثال‌ها، معلوم شد که تصور مفهوم «شخص حقوقی» تصور ناجایزی نیست و در فقه اسلامی نیز یک تصور بیگانه نمی‌باشد. البته در جدید بودن اصطلاح «شخص حقوقی» شکی نیست.

توضیح مورد دوم: (بررسی اعتبار شرعی مسئولیت محدود "Limited Liability" تا جایی که به مسئولیت محدود سهامداران مربوط می‌شود، از نگاه شرع یک مانند برای آن یافت می‌شود.

در عقد مضاربه، اگر رب‌المال (صاحب سرمایه) به مضارب (عامل) اجازه قرض گرفتن از دیگران را نداده باشد، مسئولیت (صاحب مال) تا سقف سرمایه او محدود می‌شود، بنابراین: اگر مضارب (عامل) در نتیجه معاملات خود مقروض شود، نقصان صاحب سرمایه تا حد سرمایه‌ای که به مضارب داده است محدود می‌گردد و مطالبه مازاد بر آن به علت استقراض مضارب بدون مسئولیت سهامدار که خود دخالتی در فعالیت شرکت ندارد، بر مبنای اصول مضاربه درست معلوم می‌شود. البته در اینجا این سؤال را می‌توان مطرح نمود که تقریباً در «دفترک» (اساسنامه) کلیه شرکت‌های سهامی، این مورد ذکر می‌شود که: «شرکت در مواقع ضروری می‌تواند از بانکها و مؤسسه‌های مالی دیگر قرض بگیرد» و اقدام مردم به خرید سهام پس از آگاهی یافتن به محتوای این اساسنامه، خود دلیل رضایت معنوی آن‌ها به قرض گرفتن شرکت می‌شود. همانگونه که در مضاربه، اگر رب‌المال راضی به قرض گرفتن مضارب بشود. مسئولیت او محدود نمی‌گردد.

در جواب این سؤال می‌توان گفت که، از طرف دیگر، اساسنامه شرکت با مسئولیت محدود این مورد تصریح شده است که مسئولیت سهامداران محدود خواهد بود؛ به معنای این است که اجازه قرض گرفتن از ناحیه سهامداران مشروط بر این است که مسئولیت سهامداران در قرض‌ها تا سقف سرمایه گذاشته شده آنان محدود است، مثل اینکه رب المال، مضارب را مجاز به گرفتن قرض نماید، مشروط بر این که مسئولیت آن را نیز به عهده گیرد.

اما مورد اشکال اصلی از دیدگاه شرعی این مطلب است که در شرکت مضاربه، مسئولیت رب المال محدود است، ولی مسئولیت مضارب محدود نیست، از این جهت بستانکاران می‌توانند مطالبه دیون مازاد بر مبلغ اصل سرمایه مضاربه را از مضارب بکنند و حقوق بستانکاران ضایع نمی‌شود، اما در شرکت سهامی، مسئولیت مدیران شرکت و مسئولیت خود شرکت که یک شخص حقوقی می‌باشد، نیز محدود است، در نتیجه راهی برای وصول دیون مازاد بر دارائی شرکت باقی نمی‌ماند و حقوق طلبکاران تلف می‌شود، اصطلاح «خراب الذمة» (تلف شدن حقوق) از اصطلاحات فقها و به معنای این است که راه وصول دین برای طلبکاران کاملاً بسته گردد و محلی برای دریافت دیون باقی نماند.

براساس همین اشکال، برخی از علمای عصر حاضر، قائل بر این هستند که اجرای مسئولیت محدود به علت از بین رفتن حقوق مردم، از دیدگاه شرع درست نیست، حداقل مسئولیت مدیران شرکت باید غیر محدود باشد. اگر این مسئله را از زاویه دیگر بنگریم. به این نتیجه می‌رسیم که اساس تصور مسئولیت محدود شرکت، در اصل بر تصور شخص حقوقی استوار است، پس از پذیرش شخص حقوقی به عنوان یک واقعیت، مانعی برای پذیرش مسئولیت محدود نمی‌ماند به فرض

ورشکستگی شخص حقیقی، مطالبه طلبکاران تا سقف دارایی او محدود می‌شود و حق مطالبه مازاد بر آن‌ها داده نمی‌شود (در حدیث آمده است) آن حضرت صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بعد از ورشکستگی حضرت معاذ بن جبل رضی الله عنه به طلبکاران فرمودند: «خُدُوا مَا وَجَدْتُمْ وَلَيْسَ لَكُمْ إِلَّا ذَلِكَ» «هرآنچه از مال او را می‌یابید، بگیرید و به جز آن حق دیگری ندارید».

البته در صورت غنا بار دیگر حق مطالبه برای طلبکاران ثابت می‌گردد ولی اگر مدیون در همان حالت ورشکستگی فوت کند، حق طلبکاران تلف شده و راهی برای وصول دیون آن‌ها باقی نمی‌ماند. معلوم شد اگر شخص حقیقی در حالت افلاس فوت کند، مسئولیت وی تا حد دارایی او محدود مانده و حقوق طلبکاران تلف می‌شود. بنابراین وقتی که شرکت سهامی نیز به عنوان یک شخص پذیرفته شد، مسئولیت آن نیز بایستی در صورت تجزیه آن به علت افلاس، تا حد دارایی‌های آن محدود باشد، چه؛ تجزیه شرکت به معنای فوت شخص حقوقی می‌باشد، خصوصاً وقتی که معامله کننده با شرکت سهامی، پس از آگاهی به محدود بودن مسئولیت یک شرکت با آن معامله می‌کند، از این رو است که نوشتن «با مسئولیت محدود» به همراه نام این گونه شرکتها لازم می‌باشد، و از طرف دیگر، ترازنامه شرکت نیز همواره منتشر می‌شود. قرض‌دهنده به شرکت پس از دریافت اطلاع بر استحکام وضعیت مالی شرکت، از طریق ترازنامه، اقدام به دادن قرض می‌کند. هدف این‌که اقدام هر معامله کننده با شرکت با مسئولیت محدود براساس بصیرت و آگاهی است و مجال هیچ نوع فریب (خطر ریسک) در آن وجود ندارد. از این جهت رأی اغلب علمای معاصر این است که به علت تصور مفهوم «مسئولیت محدود» نمی‌توان شرکت سهامی را فاسد گفت.

نظر فقهی (شرکت با مسئولیت محدود):

در فقه برای «شرکت با مسئولیت محدود» نظیر بسیار مرغوبی که خیلی به آن نزدیک است، وجود دارد و آن «عبد مأذون فی التجارة» است، یعنی غلامی که مملوک بوده و از طرف مالک خود مجاز به تجارت است و آن چه در این راه به دست می‌آورد نیز، ملک مالک قرار می‌گیرد. این غلام اگر در دوران تجارت مدیون شود، دیون او تا سقف قیمت وی محدود می‌گردند و مطالبه دیون اضافه بر آن سقف نه از غلام می‌شود و نه از مالک او، در این جا نیز ذمه طلبکاران خراب شده است. شباهت نزدیک این نظیر با «شرکت با مسئولیت محدود» از این جهت است که، همانطور که در شرکت با وجود زنده بودن سهامداران، ذمه طلبکاران خراب می‌شود؛ در این جا نیز با آن که مولی (مالک) زنده است، ذمه طلبکاران خراب می‌گردد.

چند مسئله جزئی شرکت سهامی:

اعتبار شرعی "Under Writing" (تعهد خرید سهام)

توضیح ضمان الاکتاب "Under Writing" در ابتدا گذشت که به موجب آن، یکی از مؤسسه‌ها به شرکتی که تازه در شرف تأسیس است، تعهد خرید سهام انتشار داده آن شرکت را که به فروش نروند، می‌دهد و در قبال این تعهد، مبلغی را به عنوان اجرت از (شرکت) دریافت می‌کند

دو مورد در اینجا قابل تحقیق و بررسی است:

(۱) اعتبار شرعی این تضمین از ناحیه تعهد دهنده "Under Writer"

(۲) اعتبار شرعی اجرتی که در عوض تعهد خرید سهام فروش نرفته "Under

Writing" گرفته می‌شود.

تضمین مذکور از دیدگاه فقهی نمی‌تواند ضمان یا کفالت باشد، زیرا کفالت یا ضمانت در برابر دیونی پذیرفته می‌شود که واجب باشند و خرید سهام یک امر واجب نیست، لذا تعهد خرید سهام نمی‌تواند کفالت یا ضمانت (شرعی) باشد، البته می‌توان آن را یک وعده یا (در اصطلاح مالکیه) التزام قلمداد کرد. [التزام به معنای این‌که بر خود چیزی را لازم قرار دادن و این یک باب مستقل نزد مالکیه است] نزد حنفیه، وفای به عهد از روی دیانت لازم است و از روی قضا لازم نیست، ولی نزد مالکیه، در برخی صورتها (از روی قضا) لازم می‌شود. بنابراین با اختیار قول مالکیه، حداکثر می‌توان وفای به وعده را لازم قرار داد.

اما در رابطه با مورد دوم، باید گفت که: گرفتن این نوع اجرت هیچ گونه مشروعیتی ندارد، چه، این اجرت بدون عوض می‌باشد که در فقه به رشوه تعبیر می‌شود، تضمین کننده با خرید سهام، از سهامداران شرکت قرار می‌گیرد و گرفتن اجرت در عوض سهامدار شدن، هیچ مشروعیتی ندارد.

البته با اتخاذ تغییر شیوه می‌توان اعتبار شرعی به آن داد به این گونه که، تضمین کننده قبل از «ضمنانته الاکتاب» پاره ای از فعالیت های شرکت را تحت بررسی و نظارت خود قرار می‌دهد، که فعالیت در چه زمینه ای است و اداره کنندگان آن، چه کسانی اند و امکان نفع و ضرر در آن تا چه حد است، به این بررسی «دراسات» "Studies" (یا مطالعه وضع شرکت) می‌گویند، تضمین کننده می‌تواند هزینه واقعی این «دراسات» را بگیرد (و از نظر شرع هیچ گونه اشکال ندارد).

همچنین می‌توان نوعیت این تضمین را به این صورت تغییر داد که، بانک به جای تضمین خرید سهام، تعهد پیدا کردن مشتری برای سهام خریداری نشده را بدهد و این عمل از قبیل سمسره می‌باشد که اخذ اجرت در قبال آن درست است و

در اجرای آن نیز مشکل خاصی وجود ندارد. زیرا در شکل رایج نیز، بانک به همین شیوه عمل می‌کند که به جای نگهداری سهام، آنها را به دیگران می‌فروشد، واضح شود که بعضی از معاصرین برای جواز دریافت اجرت در قبال (ضمان الاکتاب) "under Writing" این پیشنهاد را ارائه داده اند که به جای اجرت دادن به (ضامن الاکتاب) "under Writer" از قیمت سهامی که به او فروخته می‌شوند، کاسته شود، به طور مثال سهم ۱۰۰ تومانی به ۹۵ تومان به او داده شود اما در واقع این صورت هم جایز نیست زیرا خرید سهام به معنای اشتراک در شرکت می‌باشد و دادن سهم ۱۰۰ تومانی به ۹۵ تومان به معنای این است که تضمین کننده با ۹۵ تومان مالک دارائی ۱۰۰ تومان می‌شود که در ابتدای شروع شرکت جایز نیست. (زیرا شرکت هنوز درآمدی کسب نکرده و سرمایه آن همه به صورت نقد است).

حکم شرعی سهام و خرید و فروش آنها:

تعداد کمی از علمای معاصر بر این باورند که، سهم دارای پشتوانه مالکیت سهامدار در دارایی شرکت نیست، بلکه صرفاً نوشته‌ای است مبنی بر این که سهامدار به اندازه وجه سهم، در شرکت سرمایه دارد، مثل سایر اسناد قرضه نظیر Bond و غیره البته با این تفاوت که نرخ سود اوراق قرضه مشخص است ولی نرخ سود سهم مشخص نیست بلکه از کل نفع شرکت مقدار متناسبی به آن تعلق می‌گیرد. اگر سهم، دارای پشتوانه مالکیت سهامدار در دارایی شرکت می‌بود یا ورشکستگی سهامدار همانطور که املاک دیگر او ضبط می‌شد دارایی متناسب او در شرکت نیز ضبط می‌شد.

اما چنین نیست. پس معلوم می‌شود که سهامدار در دارایی شرکت ملکیتی ندارد و بر اساس آن، نه گرفتن سهم جایز می‌شود و نه فروش آن به قیمت کمتر یا بالاتر

از مبلغ مکتوب آن، و به دلیل عدم ملکیت سهامدار در داریی شرکت، به عقیده این دسته از علماء، زکات سهام نیز واجب نمی‌گردد. این دیدگاه پس از بررسی کامل، صحیح به نظر نمی‌رسد. زیرا به اعتبار تصور ظاهری شرکت و در پرتو کتاب‌هایی که در این موضوع نوشته شده‌اند، به اثبات می‌رسد که سهامدار در داریی شرکت ملکیت متناسبی دارد، به همین جهت در صورت تجزیه شرکت با هماهنگی شرکاء سهم متناسبی از داریی شرکت به سهامدار داده می‌شود، درحالی که به دارندگان اسناد مالی دیگر، مثل اوراق قرضه و غیره، در صورت تجزیه شرکت سهامی عام فقط سرمایه آنان به همراه سود باز گردانده می‌شود، (و سهم متناسبی از داریی شرکت به آنان داده نمی‌شود) بنابراین معلوم می‌شود که سهم صرفاً یک سند برای قرض نیست، بلکه سندی برای ملکیت سهامدار در داریی شرکت سهامی می‌باشد.

پس از روشن شدن این واقعیت، معلوم شد که سهام به ذات خود فاقد ارزش هستند، آن چه مورد نظر قرار می‌گیرد، پشتوانه سهام (املاک و دارائی) شرکت می‌باشد، لذا داد و ستد سهام به معنای داد و ستد ملکیت متناسبی از داریی شرکت است. داریی شرکت دارای اشکال مختلفی از قبیل: پول نقد، دیون قابل وصول، داریی‌های ثابت، اجناس تجاری و غیره می‌باشد. سهامداران در تمام انواع داریی شرکت، دارای یک سهم متناسب هستند. بنابراین: سهم به معنای این است که سهامدار ملکیت متناسب خود در هر یک از داریی‌های شرکت، شامل پول نقد، دیون، داریی‌های ثابت و اجناس تجاری را می‌خواهد بفروشد.

شرایط و چگونگی خرید و فروش سهام حسب این اعتبار، به این شرح می

باشند:

شرایط خرید و فروش سهام (از دیدگاه شرع):

۱) خرید و فروش سهام با قیمت کمتر یا بیشتر از بهای مکتوب آن (یعنی ارزش رسمی سهم) به شرطی جایز است که مجموعه دارایی شرکت متشکل از دارایی ثابت (مثل ساختمان، ماشین آلات و غیره) یا اجناس تجاری باشد، اگر کلیه دارایی آن به شکل نقد یا دیون [که بر ذمه دیگران واجب است] باشد، خرید و فروش سهام چنین شرکتی به قیمت بالاتر یا پایین تر از وجه مکتوب (ارزش اسمی نوشته شده بر برگه سهام) "Face Value" آن درست نیست. زیرا با این وصف^۱ هنوز پشتوانه سهام شرکت پول نقد می‌باشد، مثلاً پشتوانه سهم صد تومانی فقط صد تومان است، اگر به صد و ده تومان فروخته شود به معنای این است که ۱۰۰ تومان به ۱۱۰ تومان فروخته شده که ربا و ناجایز است.

اما وقتی که در دارایی شرکت علاوه بر پول نقد، کالا نیز وجود داشته باشد، دارایی شرکت مخلوط و مشتمل بر جنس و پول نقد می‌گردد، آنگاه معنای فروش سهم این خواهد بود که فروشنده، سهم متناسب خود در دارایی شرکت را فروخته است، که مدار آن بر مسئله «مدعجوه» عنوان یک مسئله اختلافی بین امام ابوحنیفه و امام شافعی است که به «سیف محلی» و «منطقه مفضضه» نیز تعبیر می‌شود.

توضیح مسئله مذکور [یعنی خرید و فروش دارایی نقد و غیر نقد، مخلوط با هم] این است که چیز مرکب از مال ربوی و غیر ربوی به عوض مال ربوی خالص فروخته شود. به عنوان مثال یک شمشیر که دارای خرده های طلا باشد به عوض

۱- یعنی در حالی که تمام دارایی شرکت پول نقد یا قرض برعهده سایرین است، مانند این است که پول نقد داد و ستد می‌شود که خرید و فروش پول نقد یا وامی که بر ذمه دیگران است، به بهای کم یا زیاد حالت ربا دارد و جایز نیست.

دینار (نقد طلائی) فروخته شد. شمشیر از اموال غیر ربوی و طلاجات آن از اموال ربوی می‌باشد. در مورد حکم این معامله اختلاف نظر است:

نزد امام شافعی رحمته فروش جنس مرکب (شامل مال ربوی و غیر ربوی) به عوض مال ربوی خالص تا زمانی که مال ربوی از جنس مرکب جدا نشود، جایز نیست (یعنی فروش تمام یا قسمتی از دارائی یک شرکت تا زمانی که مقدار نقد و غیر نقد آن جدا نشود، جایز نیست).

نزد امام ابوحنیفه رحمته این معامله به شرطی درست است که مقدار مال ربوی خالص اضافه بر مقدار مال ربوی موجود در مال مرکب باشد، تا مال ربوی در مقابل مال ربوی جنس مرکب قرار گرفته و مقدار اضافه مال ربوی خالص به عوض مال غیر ربوی (جنس مرکب) قرار بگیرد. البته بعضی از شافعیه و حنابله می‌گویند، در صورتی که در جنس مرکب، مال ربوی بیشتر از غیر ربوی باشد (یعنی مقدار پول نقد بیشتر از ارزش کالای غیر نقد باشد) بیع با مال ربوی خالص درست نیست و اگر در جنس مرکب مال غیر ربوی بیشتر از مال ربوی باشد، بیع با مال ربوی جایز می‌باشد.

در مورد فروش سهام نیز عیناً همین قضیه مطرح است، که مال مرکب شامل نقد و جنس به عوض پول نقد خالص فروخته می‌شود، لذا طبق رأی امام شافعی رحمته در چنین شرایطی فروش سهام جایز نیست و حسب نظر برخی از شافعیه و حنابله اگر دارایی غیر نقد (اجناس) شرکت بیشتر از پول نقد آن باشد جایز و اگر پول نقد بیشتر از سایر دارایی غیر نقد (کالا) باشد جایز نیست.

در حال حاضر فتوای اکثر علمای عرب همین است بنابراین لازم است قبل از خرید سهام هر شرکتی، بررسی کامل دارائی شرکت، جهت تشخیص ترکیب اکثریت دارائی های آن (نقد و جنس و دارائی ثابت) به عمل آید.

اما نزد امام ابوحنیفه، نیازی به این تحقیق نیست. وقتی که وجود یک مقدار از اموال جنسی (غیر نقد) در دارائی شرکت ثابت گردد، فروش سهم به قیمت بالاتر یا پایین تر از قیمت مکتوب "Face Value" جایز می شود.

البته اگر کل قیمت سهم با سهم متناسب از وجوه نقد یا دیون دارایی شرکت مساوی یا کمتر از آن باشد، بیع جایز نمی شود. مثلاً قیمت مکتوب (ارزش اسمی) یک فقره سهم ۱۰۰ تومان است و در پشتوانه آن ۸۰ تومان نقد یا دیون و ۲۰ تومان دارایی ثابت (ساختمان و غیره) وجود دارد، فروش این سهم به ۸۰ تومان یا کمتر از آن جایز نیست، اما اگر به ۹۰ تومان یا بیشتر از آن فروخته شود جایز است.^۱

۲) شرط دوم برای جواز خرید و فروش سهام این اسیت که، شرکت در تولید اشیاء غیر مشروع فعالیت نداشته باشد. پس اگر شرکتی در تولید اشیاء حرام، مثل شراب و غیره فعالیت داشته باشد، یا مثل بانک و غیره فعالیت اقتصادی آن روی سود و ربا متمرکز باشد خریدن سهام آن شرکت و بانک جایز نیست.

۱- زیرا در صورت فروختن آن به ۸۰ تومان، ۲۰ تومان دارایی ثابت بدون عوض می ماند و در صورت فروختن آن به کمتر از ۸۰ تومان، ۲۰ تومان دارایی ثابت به اضافه مبلغ مازاد بر قیمت فروش تا سقف ۸۰ تومان، بدون عوض می ماند که ربا است و ملاحظه ای این امر زمانی لازم می گردد که سهامدار سهام خود را به قیمت کمتر از قیمت مکتوب سهام بفروشد. (مترحم)

۳) گاه فعالیت اصلی شرکت سهامی در محدوده مشروع است، اما به نحوی مبتلا به سود می گردد. مثلاً: وام نزولی از بانک می گیرد، یا این که مبلغ اضافی خود را در بانک گذاشته و در قبال آن سود دریافت می کند. این از فعالیت های ضمنی شرکت است و امروزه بیشتر شرکتها از همین نوع می باشند. در مورد حکم خرید سهام این گونه شرکتها، بین علمای معاصر اختلاف وجود دارد:

بعضی از علماء بر این نظرند که خرید سهام شرکتی که فعالیت (خواه به هر کیفیت و مقدار) داشته باشد، درست نیست، اگرچه فعالیت واقعی آن درست باشد، زیرا خرید سهام شرکتی که فعالیت ربوی دارد به معنای وکالت دادن به شرکت در انجام فعالیت ربوی است، بنابراین فعالیت ربوی شرکت به سوی آن سهامدار نیز منسوب می شود.

اما آنچه درست به نظر می رسد، این است که فعالیت ربوی شرکتها بر دو گونه است:

۱) شرکت از بانک قرض می گیرد و به آن وام، سود می پردازد، در این صورت هنوز جزء حرامی در درآمد شرکت داخل نشده است، چه: با آن که عمل قرض گرفتن نزولی حرام و گناه سنگینی است، ولی با این وجود شخص قرض گیرنده، مالک آن قرض قرار می گرد و بهره ای که با این پول حاصل می شود نیز حلال است.

بر این نوع فعالیت ربوی، حداکثر این اشکال را می توان وارد ساخت که، شرکت به دلیل این که در فعالیت های خود از ناحیه سهامدار وکیل می باشد، عمل گرفتن

قرض ربوی به طرف سهامدار نیز محسوب شده و براساس وکالت مذکور، سهامدار موافق با این فعالیت ربوی پنداشته می‌شود.

حضرت حکیم‌الامت مولانا اشرف‌علی تهانوی رحمته، اشکال مذکور را این‌طور جواب داده‌اند که، سهامدار باید (جهت تبرئه خود از این فعالیت) به‌گونه‌ای عدم رضایت خود را نسبت به این فعالیت ربوی شرکت اعلام دارد، تا مسئولیت او در این زمینه تمام شود و در این راستا نوشتن یک نامه به نام مسئولین شرکت کفایت می‌کند^۱. (امروزه بهترین روش آن این است که در مجمع عمومی سالیانه A.G.M عدم موافقت سهامدار کتباً به شرکت اعلام شود).

در این‌جا یک اشکال دیگر وارد می‌شود که، حضرت تهانوی رحمته، آنرا ذکر نکرده‌اند و آن این‌که مسئولین شرکت سهامی به دلیل شراکت سهامدار، به هر حال وکیل او محسوب می‌شوند و مسلم است که بر عدم رضایت سهامدار، هیچ‌گونه ترتیب اثری داده نمی‌شود، پس با بودن وکالت چگونه سهامدار صرفاً با اعلام عدم رضایت خود که تأثیری در روند فعالیت شرکت نیز نمی‌گذارد، بری‌الذمه می‌شود؟ جواب این اشکال این است:

وکالت در شرکت سهامی با وکالتی که در شراکت "Partner Ship" وجود دارد متفاوت است. در شراکت، وکالت هر شریک به قدری قوی است که اگر یکی از آنان با نوعی از فعالیت مخالف باشد، بقیه‌ی شرکاء قادر به انجام آن نخواهند بود و هر کار به اتفاق رأی تمام شرکاء انجام می‌گیرد، در حالی که در شرکت سهامی رابطه وکیل با موکل تا این حد قوی نیست که با عدم توافق یک فرد از سهامداران، برنامه‌های شرکت متوقف گذاشته شود.

در شرکت سهامی، برنامه‌ریزی براساس توافق رأی صورت نمی‌گیرد و چنین کاری ممکن نیست، بلکه بر مبنای اکثریت آراء انجام می‌گیرد و با اعلام عدم رضایت یک فرد از فعالیت ربوی شرکت سهامی، به دلیل قرار گرفتن وی در اقلیت، ترتیب اثری به عدم رضایت او داده نمی‌شود لذا نمی‌توان فعالیت ربوی آن شرکت را با وکالت و توافق این سهامدار دانست، پس آنچه صحت دارد این است که، هرگاه اصل فعالیت شرکت در محدوده‌ی شرع باشد، خریدن سهام آن نیز جایز است، به شرط این‌که مشتری عدم رضایت خود را نسبت به فعالیت ربوی اعلام دارد.

۲) صورت دوم فعالیت ربوی شرکت این است که، شرکت به دیگران قرض داده و از آنها سود دریافت کند، همان‌طور که اغلب شرکت‌های سهامی امروزه مبالغ اضافی خود را در حساب‌های پس‌انداز و سپرده بانک گذاشته و سود می‌گیرند.

دو اشکال بر این صورت وارد می‌شود:

۱) در معاملات ربوی، سهامدار نیز شریک فرض می‌گردد و راه حل آن همان است که قبلاً ذکر شد.^۱

۲) درآمدی که شرکت سهامی تقسیم می‌کند نیز مشتمل بر سود می‌گردد و آن قسمت از درآمد که از طریق سود به‌دست آمده، حرام است.

حضرت مولانا تهانوی رحمته، دو جواب راجع به این اشکال ارائه داده‌اند:

یکی این‌که: در مورد هر شرکت نمی‌توان به یقین گفت که سود می‌گیرند و ما هم ملکف به این تحقیق و بررسی نیستیم. دوم این‌که: اگر به فرض سود هم بگیرد،

۱- یعنی اعلام کتبی سهامدار مبنی بر عدم موافقت او با فعالیت ربوی شرکت.

باز هم مقدار آن کم و به دلیل مخلوط بودن با مال حلال، استفاده از آن شرعاً جایز قرار می‌گیرد. اما بر این مطلب اشکال می‌شود که، اگر شخصی از مال مخلوط خود که مقدار حرام در آن کمتر باشد به کسی هدیه بدهد، گرفتن آن برای طرف دیگر به این گمان که وی از مال حلال خود داده است، جایز دانسته می‌شود. اما کیفیت نفع شرکت با آن متفاوت است زیرا در منافع شرکت میزان متناسبی از درآمد کلیه‌ی منابع وجود دارد. براساس آن، میزان متناسبی از سود نیز در نفع وجود خواهد داشت. اگر ده درصد از درآمد شرکت از حساب سود باشد، لزوماً ده درصد از نفع شرکت نیز ربوی خواهد بود. لذا صدقه و هدیه دادن آن قسمت از منافع که ربوی است بدون نیت ثواب، لازم می‌باشد و کمیت میزان سود در درآمد را از طریق (صورت حساب درآمدهای)^۱ شرکت می‌توان مشخص کرد و اگر از این طریق مشخص نشود، تشخیص آن به وسیله مسئولین شرکت نیز امکان‌پذیر است.

خلاصه این‌که برای جواز خرید و فروش سهام شرکت، چهار شرط وجود دارد:

- ۱) فعالیت واقعی آن شرکت در محدوده‌ی حلال باشد.
- ۲) در صورت فروش سهم به قیمت بالاتر یا پایین‌تر از قیمت مکتوب (ارزش اسمی)، لازم است کلیه دارایی شرکت به شکل نقد نباشد.
- ۳) سهامدار عدم رضایت خود را نسبت به سود اعلام دارد.
- ۴) به‌قدر میزان سود درآمد شرکت، از منافع باید بدون نیت ثواب صدقه شود.

حکم شرعی تجارت به وسیله سهام:

بحثی که تا اینجا در مورد داد و ستد سهام مطرح گردید، مخصوص صورتی است که هدف خریدار سهم، صرفاً شراکت و سرمایه‌گذاری در شرکت باشد، اما در حالتی که هدف، فروش سهام به وقت بالا رفتن ارزش آن و کسب نفع باشد، چه حکمی می‌گیرد؟^۱

در این زمینه دو دیدگاه وجود دارد:

۱) دیدگاه متخصصین فقه، به ویژه فقه‌المعاملات عالم معروف جهان اسلام شیخ محمد صدیق‌الضریر، این است که، شیوهی مذکور به دلیل این که براساس تخمین محض و قیاس‌پردازی^۲ (تخمین ارزش سهام) انجام می‌گیرد، جایز نیست. ایشان می‌گویند: مجاز قرار دادن معاملاتی که بر اساس قیاس‌پردازی انجام می‌گیرند به معنای باز گذاشتن راه برای قیاس‌پردازی است، لذا خرید سهام به شرطی جایز قرار می‌گیرد که مشتری در نفع و ضرر شرکت سهام و به قصد و نیت سرمایه‌گذاری آن را خریده باشد.

اما اگر واقع‌بینانه عمل کنیم به این نتیجه می‌رسیم که جای سؤال در واقع این نیست که مشتری با چه هدفی سهام را می‌خرد؟ بلکه محل سؤال اینجاست که، آیا سهامی «فی‌نفسه» قابل داد و ستد هستند یا خیر؟ بعد از پذیرفتن قابلیت آنها برای دادوستد و این که فروش سهم در واقع به معنای فروش میزان متناسب دارائی خود در شرکت است؛ خرید و فروش سهم باید جایز باشد، خواه به قصد سرمایه‌گذاری

۱- یعنی خریدار فقط برای کسب منافع بیشتر در زمانی که ارزش سهام بالا می‌رود، خرید سهام انجام

می‌دهد.

باشد یا جلب نفع هنگام بالا رفتن ارزش آن، اعتبار قصد در جایز و ناجایز قرار دادن خرید سهم، هیچ‌گونه توجیه فقهی ندارد، البته رعایت شرایط شرعی خرید و فروش لازم است و با رعایت این شرایط خودبه‌خود می‌توان «قیاس‌پردازی» را سد باب کرد.

مشهور شده است که تخمین و قیاس‌پردازی به‌ذات خود حرام است، اما این درست نیست؛ زیرا تخمین این است که: وضعیت ارزش اجناس را تحت کنترل قرار دهند که به وقت احتمال افزایش ارزش یک جنس در بازار، اقدام به خرید آن شده و هنگام احتمال کاهش ارزش آن، اقدام به فروش آن شود و این عمل به‌ذات خود ممنوع نیست و در هر تجارت وجود دارد، آنچه ممنوع می‌باشد، عدم رعایت شرایط معامله است، مثلاً کار یا شیء غیرمملوک یا غیرمقبوض (کالایی که وجود ندارد) به دیگری فروخته شود، یا در معامله‌ای، قمار وجود داشته باشد و غیره.

تعریف قمار:

شرایط تحقق قمار دو چیز است:

(۱) پرداخت وجه از یک‌جانب معلوم و تعیین شده و از جانب دیگر موهوم باشد.

(۲) مبلغ پرداخت شده در میان دو احتمال مظنون قرار بگیرد: خود مبلغ به طور کامل سوخت بشود یا دوباره با مبلغی بیشتر از قبل به طرف پرداخت‌کننده عودت داده شود. براساس این تفصیل اگر به جزئیات خرید و فروش سهام توجه شود، مسائل ذیل روشن می‌گردند:

(۱) قبلاً یادآور شدیم که برخی از شرکت‌های سهامی قبل از تأسیس، در بازار بورس به‌طور موقت ثبت می‌شوند، (سهام آن‌ها نیز در بورس ارائه می‌شود)

خرید و فروش سهام این گونه شرکت های سهامی^۱ جایز نیست، زیرا فروش سهام در واقع فروش دارائی شرکت است و در حالت مذکور هنوز در ملکیت شرکت سهامی، دارائی دیگری وارد نشده است و تمام سرمایه شرکت، نقدی است و فروش سهم «بیع غیرمملوک» خواهد بود.

عملاً خرید و فروش این گونه سهام در بازار بورس انجام می گیرد و نمونه های زیادی وجود دارد که گاهی قبل از تأسیس یک شرکت، سهم صد تومانی آن تا مبلغ ۱۸۰۰ تومان به فروش رسیده است.

۲) معامله ای که در آن داد و ستد سهام مقصود نباشد، بلکه صرفاً کسب نفع به وسیله متعادل ساختن نفع و ضرر باشد (که قبلاً تفصیل آن با مثال گذشت) نیز شرعاً جایز نیست.

۳) پیش فروش^۲ که در آن بیع به سوی آینده متوجه می شود نیز، شرعاً جایز نیست، زیرا اضافه یا تعلیق بیع به زمان آینده، به اتفاق تمام فقهاء جایز نیست. البته وعده بیع در زمان آینده را می توان قبول نمود که با سررسید موعد، انشاء عقد بیع جداگانه ضروری می گردد.

۴) معامله نقد جایز است، خواه به قصد سرمایه گذاری انجام بگیرد یا کسب نفع از راه فروش سهام.

۵) در معامله نقد نیز گاهی قبض سهام به دلیل برخی موانع اداری از یک تا سه هفته به تأخیر انداخته می شود.

اما آیا فروش سهم بعد از معامله نقد و قبل از قبض آن جایز است یا خیر؟

۱- ثبت موقت (Provisionally listed)

۲- Forward sale

مدار حکم این معامله بر این است که، مشخص شود آیا این معامله از قبیل «بیع قبل از قبض» است یا خیر؟ اگر از این قبیل است، معامله ناجایز والا جایز است. برای رسیدن به یک قضاوت درست در این زمینه، اول باید معلوم شود که به چه چیزی قبض سهم گفته می‌شود؟

همان‌طور که قبلاً یادآور شدیم «سهم» در واقع به همان شراکت متناسب در دارایی شرکت می‌گویند و «سند سهم» نیز نوشته کتبی دال بر شراکت مذکور است، پس منبع در واقع همان سهم مشاع از دارایی شرکت است نه «سند سهم» و انتقال سهم مشاع با به پایان رسیدن عقد بیع به طرف مشتری صورت می‌گیرد.

آنگاه باید به دلیل ناممکن بودن قبض حسی به علت مشاع بودن سهم، قبض معنوی هم در آن اعتبار کرده شود. حالا برای تحقق قبض معنوی دو صورت امکان‌پذیر است:

(۱) با قبض سند، قبض معنوی تحقق می‌یابد.

(۲) یا با آمدن سهم مشاع در ضمان مشتری، قبض معنوی تحقق می‌یابد.

برای فهمیدن این که با کدام صورت، قبض معنوی محقق می‌شود، لازم است حقیقت «بیع قبل‌القبض» را بدانیم. مدار ممنوعیت «بیع قبل‌القبض» بر دو چیز است:

(الف) منبع قبل از قبض مقدور التسلیم نیست (یعنی تحویل آن به مشتری برای فروشنده مقدور نیست)، بنابراین به طور قطعی مشخص نیست که آیا فروشنده می‌تواند آن را به مشتری تحویل دهد یا خیر؟ لذا به علت غرور و فریب، معامله شرعاً جایز نمی‌شود. اما نمونه‌های بسیاری از بیع نیز وجود دارد که در آن‌ها احتمال این فریب مشاهده نمی‌شود با آن‌که در آن‌ها منبع به طور حسی قبض نشده است و

آن در صورتی است که منبع حکماً در قلمرو تصرف مشتری قرار داده شود (که برای رفع غرور کفایت می‌کند) این صورت‌ها از «بیع قبل القبض» مستثنی هستند. (ب) منبع قبل از قبض، از ضمان مشتری خارج است و «ریح مالم یضمن» (برداشت نفع از چیزی که در ضمان داخل نیست) جایز نمی‌باشد.

پس هر جا که قبض حسی نباشد، اما به دلیل وارد شدن منبع در قلمرو تصرف و ضمان مشتری، قبض حکمی مشتری تحقق یافته باشد، بیع جایز می‌شود. پس از گفتگوی تفصیلی با کارشناسان بازار بورس، چنین معلوم می‌شود که بعد از معامله نقد، کلیه حقوق و مسئولیت‌های سهام به نام مشتری جدید سهام انتقال داده شده و در ضمان او داخل می‌گردند. چنان‌که بعد از معامله نقد و قبل از قبض حسی سهام، اگر شرکت سهامی بر اثر یک حادثه‌ی طبیعی به‌طور کلی از بین برود، ضرر متوجه خریدار می‌شود و بازار بورس، پول سهام را از خریدار گرفته به فروشنده برمی‌گرداند، همچنین اگر قبل از قبض حسی، نفع توزیع شود، اگرچه شرکت سهامی نفع را به نام فروشنده سهام صادر می‌کند، زیرا هنوز در دفاتر شرکت نام فروشنده ثبت است، اما از نظر قانون تجارت، فروشنده موظف به تحویل سهم به‌همراه نفع آن به خریدار^۱ است، پس معلوم می‌شود که سهم قبل از قبض حسی نیز در ضمان مشتری داخل می‌گردد. پس از آن فقط گواهی کتبی ملکیت سهام (سند سهام) به‌دست مشتری، قبض منتفی نمی‌گردد. بر این اساس فروش سهم قبل از قبض سند نیز باید جایز باشد. اما از ناحیه‌ی دیگر با توجه به این‌که قبض هر چیز براساس عرف مشخص می‌گردد و عرفاً سهم، زمانی مقبوض دانسته می‌شود که

۱- یعنی از تاریخ فروش و تحویل سهم به خریدار هرگونه نفعی که به‌سهام تعلق بگیرد مربوط به

سند آن قبض شود، باید فروش سهم (قبل از قبض سند آن) جایز نباشد، به‌ویژه وقتی که با این‌گونه معاملات امکان ترغیب مردم برای قیاس‌پردازی وجود دارد. پس با بودن جهات متعارض در این قضیه، احتیاط همین است که سهم قبل از قبض سند آن، فروخته نشود.

زکات سهام:

در مورد احکام زکات سهام شرکت سهامی، سه قول قابل ذکر است:

۱) بر شرکت سهامی به حیث شرکت (که یک شخص حقوقی است) زکات واجب نیست، زیرا مدار آن بر مسئله خلطة الشیوع است. خلطة الشیوع نزد ائمه ثلاثه امام شافعی رحمته، امام مالک رحمته، امام احمد بن حنبل رحمته معتبر و زکات بر مجموعه (منافع شرکت سهامی) لازم است، حتی نزد امام شافعی رحمته خلطة الشیوع نه تنها در احشام، بلکه در اموال تجارت نیز اعتبار کرده می‌شود، از این‌رو نزد شوافع بر شرکت سهامی زکات واجب می‌گردد، با آن‌که شرکت سهامی یک موجود غیرمکلف است و زکات نوعی عبادت است که بر فرد مکلف واجب می‌شود، اما از آنجا که طبق اصول شوافع وجوب زکات به مال متعلق می‌شود، نه به‌خود انسان (از این جهت است که نزد آنان بر مال فرد نابالغ نیز با آن که غیرمکلف می‌باشد، زکات واجب است). بنابراین، نزد شوافع زکات بر شرکت واجب می‌شود و دوباره از سهامداران گرفته نمی‌شود، زیرا این اصل در حدیث مذکور است که «لا ثنی فی الصدقه!». «از یک مال دو بار زکات گرفته نمی‌شود».

نزد حنفیه، خلطه الشیوع اعتباری ندارد و زکات بر خود فرد مکلف واجب می‌شود، بنابراین زکات بر شرکت سهامی به حیث یک شخص حقوقی واجب نیست، بلکه بر خود سهامداران واجب است.

۲) در مورد این که زکات سهام به چه حسابی داده شود، باز دو مطلب قابل تحقیق است:

الف) قیمت‌های سهم سه گونه‌اند:

۱) ارزش مکتوب (ارزش نمایان) یعنی قیمتی که روی ورقه‌ی سهم نوشته شده است.

۲) ارزش بازار "Market Value" یعنی قیمتی که سهم در بازار به آن قیمت به فروش می‌رسد.

۳) نقطه‌ی توقف ارزش اضافی سهم یا نقطه‌ی تعادل^۱ یعنی از دارایی شرکت میزان متناسبی که پس از تجزیه شرکت در قبال هر سهم قرار می‌گیرد^۲. حالا

زکات سهم بر اساس کدام یک از این قیمت‌ها باید محاسبه و داده شود؟

(باید گفت): اگر توقف ارزش اضافی یک شرکت را بتوان به آسانی معلوم کرد، غالباً گذاشتن بنای حساب زکات سهام بر این قیمت، از همه مناسب‌تر خواهد بود. اما تعیین این نوع قیمت، خیلی مشکل است، خصوصاً برای سهامداران عمومی.

اما ارزش مکتوب، با آن که در هنگام سرمایه‌گذاری با ارزش واقعی دارایی هماهنگی است، اما وقتی که سرمایه به شکل دارایی تبدیل می‌شود، ارزش مکتوب

۱- توقف ارزش اضافی "Breakup Value"

۲- به هر میزان متناسب از دارایی شرکت که در قبال یک سهم قرار می‌گیرد Break up Value

می‌گویند. (مترجم)

به جهت بالا و پایین بودن قیمت دارائی، از ارزش واقعی دارائی فاصله می‌گیرد (و نمی‌تواند در بیان ارزش واقعی آن کامل و کافی باشد) بنابراین، تقریباً تمام علمای معاصر بر اعتبار ارزش بازار اتفاق نموده‌اند. اگرچه علاوه بر دارایی، عوامل خارجی دیگر نیز می‌تواند در ناهماهنگ ساختن و ایجاد فاصله بین ارزش بازار و ارزش واقعی دارایی تأثیر داشته باشد، اما باز هم ارزش بازار به نسبت بقیه ارزش‌ها با واقعیت نزدیک‌تر است.

(ب) پشتوانه سهم، مالکیت متناسب در کلیه دارایی شرکت است و از میان دارایی شرکت، برخی دارائی از قبیل: پول نقد، اموال تجارت و غیره قابل زکات هستند و برخی دیگر نظیر، ساختمان، ماشین‌آلات و غیره قابل زکات نیستند. حال هنگام ادای زکات، آیا جدا نمودن بین این دو نوع دارایی لازم است یا خیر؟ در این زمینه از فقهای معاصر دو رأی وجود دارد:

(الف) رأی شیخ مصر، مرحوم ابوزهره رحمته، این است که: سهام به‌ذات خود از اموال تجارت قرار گرفته‌اند، از این جهت زکات بر ارزش کامل بازاری آن لازم است و نیازی به تحقیق تعیین مقدار دارایی قابل زکات و غیر قابل زکات در پشتوانه‌ی آن نیست.

(ب) رأی علمای دیگر این است که: چون پشتوانه‌ی سهام صرفاً دارایی شرکت است، لذا می‌توان دارایی قابل زکات را از غیرقابل زکات تفکیک و مشخص کرد.

(رأی استاد مفتی محمدتقی عثمانی مدظله‌العالی)

بنده میان دو دیدگاه فوق به شرح ذیل تطبیق داده‌ام:

(الف) اگر کسی سهام را به اراده شرکت در منافع شرکت سهامی خریده باشد، آنرا از جمله‌ی اموال تجاری قرار دادن مشکل است؛ لذا اگر برای کسی امکان

تحقیق و تشخیص دارایی قابل زکات از غیرقابل زکات وجود داشته باشد، باید تحقیق کرده، فقط زکات دارایی قابل زکات را پردازد. و اگر برای کسی چنین تشخیصی ممکن نباشد، باید از باب رعایت جانب احتیاط، زکات ارزش کامل بازاری سهام را پردازد.

ب) اگر کسی سهام را به منظور تجارت و خرید و فروش (Capital Gain) خریده باشد، از جمله اجناس تجاری قرار می‌گیرد، زیرا (در این صورت خرید سهام) به معنای این است که آن شخص میزان متناسبی از دارایی شرکت را به قصد تجارت خریده است، لذا بر کل قیمت بازاری آن زکات لازم می‌گردد.

۳) اصل فقهی این است که در صورت مدیون بودن یک شخص، مبلغ دیون او استثناء شده و زکات بقیه سرمایه بر وی لازم می‌گردد. اما امروزه این اصل قابل تجدیدنظر و بررسی مجدد است، زیرا اغلب سرمایه‌داران بزرگ چنان مبلغ‌های کلانی به عنوان قرض از بانک‌ها یا مؤسسات مالی دیگر می‌گیرند که عموماً سرمایه‌ی قابل زکات آنان را نیز تحت الشعاع قرار می‌دهند و اغلب با جدا کردن مبلغ دیون، نه تنها بر آنان زکات واجب نمی‌شود که در برخی از موارد خود مستحق گرفتن زکات قرار می‌گیرند.

تدبیری که در این زمینه ارائه می‌شود این است که، بر ماشین‌آلات باید زکات واجب قرار داده شود. اما این تدبیر از آن جهت قابل قبول نیست که در نص ثابت است که ماشین‌آلات را نمی‌توان از اموال زکات قرار داد. حل درست این مسئله، این است که: اولاً استثنای دیون از مال زکات نزد همه‌ی فقها، متفق علیه نیست، حنفیه و حنابله قایل به استثناء و شافعیه قایل به عدم استثناء

هستند، مالکيه نيز در نفوذ قايل به استثناء و در غيرنفوذ به عدم استثناء می‌باشند.^۱

(نظر علامه مفتی محمدتقی عثمانی مدظلہ العالی)

رأی ناچیز بنده در این مورد این است که، در وهله‌ی اول مصرف قرض باید مورد بررسی قرار گیرد: اگر با پول قرض، جنسی خریده شده که بر خود آن زکات واجب می‌گردد، مبلغ قرض مستثنی می‌شود و اگر جنسی خریداری شده که بر خود آن زکات لازم نمی‌گردد (بلکه بر درآمد آن زکات واجب می‌شود) قرض مستثنی نمی‌شود و در مورد این گونه قرض‌ها به قول مالکيه و شافعيه عمل می‌شود. بعد از ارائه این نظر از حسن اتفاق، نظرم بر کتاب حافظ ماردینی رحمته «الجواهر النقی» افتاد که قول امام مالک نیز نزدیک به همین مطلب است. ایشان می‌فرمایند: «إن كان عنده عروض تفي بدینه عليه زكاة العين»^۲.

اصول قانون اساسی ایران مربوط به تجارت:

اصل چهل سوم: برای تأمین استقلال اقتصادی جامعه و ریشه‌کن کردن فقر و محرومیت و برآوردن نیازهای انسان در جریان رشد، با حفظ آزادی او، اقتصاد جمهوری اسلامی ایران براساس ضوابط زیر استوار می‌شود:

۱- کتاب الفقه علی المذاهب الأربعة للجزیری: ۶۰۲/۱-۶۰۵ مبحث زکات‌الدین - و - الفقه الإسلامی

وآدلته: ۷۴۷/۲

۲- الجواهر النقی، حاشیه‌ی بیهقی - باب‌الدین مع الصدقة. ۱۴۹/۴

- ۱) تأمین نیازهای اساسی، مسکن، خوراک، پوشاک، بهداشت، درمان، آموزش و پرورش و امکانات لازم برای تشکیل خانواده برای همه.
- ۲) تأمین شرایط و امکانات کار برای همه به‌منظور رسیدن به اشتغال کامل و قرار دادن وسایل کار در اختیار همه کسانی که قادر به کارند ولی وسایل کار ندارند، در شکل تعاونی، از راه وام بدون بهره یا هر راه مشروع دیگر که نه به تمرکز و تداول ثروت در دست افراد و گروه‌های خاص منتهی شود و نه دولت را به‌صورت یک کارفرمای بزرگ مطلق درآورد. این اقدام باید با رعایت ضرورت‌های حاکم بر برنامه‌ریزی عمومی اقتصاد کشور در هر یک از مراحل رشد صورت گیرد.
- ۳) تنظیم برنامه‌ی اقتصادی کشور به‌صورتی که شکل و محتوا و ساعات کار چنان باشد که هر فرد علاوه بر تلاش شغلی، فرصت و توان کافی برای خودسازی معنوی، سیاسی و اجتماعی و شرکت فعال در رهبری کشور و افزایش مهارت و ابتکار داشته باشد.
- ۴) رعایت آزادی انتخاب شغل و عدم اجبار افراد به‌کاری معین و جلوگیری از بهره‌کشی از کار دیگری.
- ۵) منع اضرار به‌غیر و انحصار و احتکار و ربا و دیگر معاملات باطل و حرام.
- ۶) منع اسراف و تبذیر در همه‌ی شؤون مربوط به اقتصاد، اعم از مصرف سرمایه‌گذاری، تولید، توزیع و خدمات.
- ۷) استفاده از علوم و فنون و تربیت افراد ماهر به نسبت احتیاج برای توسعه و پیشرفت اقتصاد کشور.
- ۸) جلوگیری از سلطه‌ی اقتصادی بیگانه بر اقتصاد کشور.

۹) تأکید بر افزایش تولیدات کشاورزی، دامی و صنعت که نیازهای عمومی را تأمین کند و کشور را به مرحله‌ی خودکفایی برساند و از وابستگی برهاند.

بخش دولتی شامل کلیه‌ی صنایع بزرگ، صنایع مادر، بازرگانی خارجی، معادن بزرگ، بانکداری، بیمه، تأمین نیرو، سدها و شبکه‌های بزرگ آبرسانی، رادیو و تلویزیون، پست و تلگراف و تلفن، هواپیمایی، کشتیرانی، راه و راه‌آهن و مانند اینها است که به‌صورت مالکیت عمومی و در اختیار دولت است.

بخش تعاونی شامل شرکت‌ها و مؤسسات تعاونی تولید و توزیع است که در شهر و روستا بر طبق ضوابط اسلامی تشکیل می‌شود.

بخش خصوصی شامل آن قسمت از کشاورزی، دامداری، صنعت، تجارت و خدمات می‌شود که مکمل فعالیت‌های اقتصادی دولتی و تعاونی است.

مالکیت در این سه بخش تا جایی که با اصول دیگر این فصل مطابق باشد و از محدوده‌ی قوانین اسلام خارج نشود و موجب رشد و توسعه‌ی اقتصادی کشور گردد و مایه‌ی زیان جامعه نشود مورد حمایت قانون جمهوری اسلامی است.

تفصیل ضوابط و قلمرو و شرایط هر سه بخش را قانون معین می‌کند.

اصل هشتماد و یکم: دادن امتیاز تشکیل شرکت‌ها و مؤسسات در امور تجاری و صنعتی و کشاورزی و معادن و خدمات به خارجیان مطلقاً ممنوع است.

اصل یکصد و چهل و یکم: رئیس جمهور، معاونان رئیس جمهور، وزیران و کارمندان دولت نمی‌توانند بیش از یک شغل دولتی داشته باشد و داشتن هر نوع شغل دیگر در مؤسساتی که تمام یا قسمتی از سرمایه آن متعلق به دولت یا مؤسسات عمومی است و نمایندگی مجلس شورای عمومی و وکالت دادگستری و مشاوره‌ی حقوقی و نیز ریاست و مدیریت عامل یا عضویت در هیأت مدیره انواع

مختلف شرکت‌های خصوصی، جز شرکت‌های تعاونی ادارات و مؤسسات برای آنان ممنوع است. سمت‌های آموزشی در دانشگاه‌ها و مؤسسات تحقیقاتی از این حکم مستثنی است.

گزیده‌ای از قانون نظام صنفی:

قانون نظام صنفی که در تیرماه سال ۱۳۵۹ به تصویب شورای انقلاب رسیده و سپس در تاریخ‌های ۱۳۶۸/۲/۳۱ و ۱۳۶۸/۱۲/۱۳ و ۱۳۷۴/۶/۲۶ در مجلس شورای اسلامی به تصویب رسیده، مقرراتی را برای ایجاد واحد صنفی (واحد کسب) تعیین نموده که برخی از مواد آن به شرح زیر می‌باشند:

ماده ۲- فرد صنفی: شخص حقیقی و یا حقوقی که در یکی از فعالیت‌های صنفی اعم از تولید، تبدیل، خرید و فروش، توزیع و انجام خدمات بدنی یا فکری سرمایه‌گذاری نموده و به عنوان پیشه‌ور و صاحب حرفه و مشاغل آزاد خواه شخصاً یا با مباشرت دیگران محل کسبی دایر و یا وسیله کسب فراهم کند و تمام یا قسمتی از کالا و یا محصول و یا خدمات را مستقیماً به مصرف‌کننده عرضه نماید فرد صنفی شناخته می‌شود (مانند شخصی که دارای مغازه‌ی خواربارفروشی است)

ماده ۳- واحد صنفی: واحدهای اقتصادی و یا خدماتی که فعالیت آن‌ها در محل ثابت یا وسیله‌ی سیار باشد و توسط فرد یا افراد صنفی به اخذ پروانه‌ی کسب و یا پروانه اشتغال دایر شده و یا بشود واحد صنفی شناخته می‌شود. (مانند خواربارفروشی، خیاط، تعمیرکار، ماشین و ...).

تبصره: منظور از وسیله‌ی سیار تاکسی‌بار، کمپرسی، بارکش‌های شهری و جراثقال می‌باشد.

براساس تبصره‌ی ماده چهار قانون نظام صنفی، انواع صنف به چهار گروه ذیل تقسیم می‌گردد:

(۱) **صنوف تولیدی:** آن دسته از صنوفی که فعالیت و خلاقیت‌های آنها منجر به تغییر فیزیکی و یا شیمیایی مواد گشته و منحصرأ تولیدات خود را مستقیم و یا غیرمستقیم در اختیار مصرف‌کننده قرار می‌دهند، صنف تولیدی نامیده می‌شود. [مانند تولیدکنندگان لوازم خانگی و یا لوازم پلاستیکی و غیره که خود مبادرت به عرضه‌ی تولیدات خود چه به صورت مستقیم و یا از طریق نمایندگی‌های خود می‌نمایند].

(۲) **صنوف خدماتی فنی:** آن دسته از صنوفی که فعالیت آنها منجر به رفع عیب و نقص یا مرمت و نگهداری کالا می‌گردد یا اشتغال به آن مستلزم داشتن صلاحیت فنی لازم می‌باشد، صنف خدمات فنی نامیده می‌شود. [مانند تعمیرکار لوازم خانگی و مشابه آن ...].

(۳) **صنوف توزیعی:** آن دسته از صنوفی که صرفاً نسبت به عرضه‌ی کالا از محل واردات یا تولیدات داخلی اقدام می‌نمایند بدون آنکه در تولید کالا یا تغییر شکل دادن کیفیت آن نقش داشته باشند. صنف توزیع نامیده می‌شود. [مانند فروشنده‌ی مواد غذایی، پوشاک، لوازم خانگی و ...].

(۴) **صنوف خدماتی:** آن دسته از صنوفی که با فعالیت‌های خود قسمتی از نیازهای جامعه را تأمین نموده و این فعالیت در زمینه‌ی تبدیل مواد به فرآورده و یا خدمات فنی نباشد، صنف خدماتی نامیده می‌شود. [مانند بنگاه‌های معاملات املاک و تاکسی‌های تلفنی و ...].

ماده ۵ - (قانون نظام صنفی) پروانه کسب: اجازه‌ای است که طبق مقررات این قانون به منظور شروع و ادامه کسب و کار و حرفه یا افراد صنفی برای محل مشخص و یا وسیله کسب شخص داده می‌شود. [مانند جواز خواربار فروشی یا خیاطی و مانند آنها].

ماده ۶- پروانه اشتغال: گواهینامه مهارت فنی است که توسط مراجع ذیصلاح صادر می‌گردد. [معمولاً این نوع گواهی توسط مراکز آموزش فنی و حرفه‌ای صادر می‌شوند].

ماده ۸- اتحادیه منطقه‌ای صنفی: در هر منطقه‌ی شهرداری افراد یک صنف با یکدیگر تشریک مساعی و معاضدت نموده، برای حفظ حقوق و حیثیت و شئون شغلی خود تشکیل یک اتحادیه منطقه‌ای صنفی را می‌دهند.

تبصره: در شهرهایی که شهرداری به مناطق تقسیم نشده است افراد هر یک از صنوف تشکیل یک اتحادیه صنفی می‌دهند.

ماده ۹- اتحادیه‌های مرکزی صنفی: در شهرهایی که اتحادیه‌های منطقه‌ای صنفی وجود دارد به منظور ایجاد هماهنگی بین اتحادیه‌ی مذکور یک اتحادیه مرکزی مرکب از نمایندگان اتحادیه‌های منطقه‌ای صنفی تشکیل خواهد شد.

ماده ۱۰- مجمع امور صنفی: تشکیل می‌شود از نمایندگان منتخب اتحادیه‌های مرکزی صنفی یا اتحادیه‌های صنفی.

براساس بند ۲ ماده ۱۴ قانون نظام صنفی: هر کس بخواهد یک واحد صنفی ایجاد کند قبل از سپردن هرگونه تعهد و یا پرداخت سرقفلی و یا عقد اجاره و یا خرید محل باید به اتحادیه‌ی منطقه‌ای مربوطه مراجعه و با توجه به مقررات مربوط تقاضای کتبی خود را تسلیم کند. اتحادیه منطقه‌ای موظف است با رعایت حق تقدم

درخواست‌های رسیده نظر خود را ظرف یک هفته به متقاضی اعلام نماید. در صورت قبول تقاضا اتحادیه مرکزی دریافت و به متقاضی تسلیم نماید و متقاضی مکلف است از تاریخ دریافت پروانه، ظرف سه ماه نسبت به افتتاح محل کار اقدام کند والا رعایت حق تقدم متقاضی الزامی نخواهد بود.

ماده ۱۵- تأسیس هر نوع محل کسب و واحد صنفی و اشتغال به هر نوع کسب و حرفه مستلزم داشتن صلاحیت و پروانه از اتحادیه‌ی صنفی مربوطه خواهد بود و در غیر این صورت فعالیت آنان غیرقانونی محسوب می‌گردد.

شرکت تعاونی:

شرکت تعاونی شرکتی است از اشخاص حقیقی یا حقوقی که به منظور رفع نیازهای مشترک و بهبود وضع اقتصادی و اجتماعی شرکاء از طریق خودیاری و کمک متقابل و همکاری آنان و تشویق به پس انداز موفق اصولی که در قانون بخش تعاون نظام اقتصادی کشور مطرح است، تشکیل می‌شود و دارای اقسام گوناگونی است.

شرکت تعاونی تولید، شرکت تعاونی مصرف، شرکت تعاونی روستایی، شرکت تعاونی مسکن و ...

مراحل تأسیس شرکت تعاونی به شرح زیر است:

- ۱) ابتدا تعدادی از افراد حقیقی و حقوقی به منظور تأمین هدف مالی مشترک گرد هم آمده و هیئت مؤسس را تشکیل می‌دهند.
- ۲) پس از تعیین هیئت مؤسس مبادرت به اخذ موافقت اداره‌ی تعاون (در مراکز استان‌ها اداره‌ی کل تعاون) به منظور تشکیل تعاونی می‌نمایند.

۳) اداره تعاون پس از رسیدگی به موضوع شرکت و نوع فعالیتی که مورد نظر اعضای تعاونی است، فرم اساسنامه‌ی شرکت تعاونی را در اختیار هیئت مؤسس قرار می‌دهد.

۴) هیئت مؤسس با دعوت کتبی از اعضای تعاونی و تشکیل مجمع عمومی اساسنامه مورد نظر را به تأیید رسانیده و از بین اعضاء هیئت مدیره‌ی تعاونی را انتخاب می‌نماید.

۵) هیئت مدیره در اولین جلسه از بین خود یک نفر را به سمت مدیر عامل و یک نفر را به عنوان رئیس هیئت مدیره برای مدت سه سال انتخاب می‌نماید.

۶) سپس کلیه مدارک شرکت شامل اساسنامه، اسامی اعضای هیئت مدیره و یک نسخه از صورت‌جلسات مجمع عمومی و هیئت مدیره جهت تأیید به اداره‌ی تعاون ارسال و اداره‌ی مذکور پس از رسیدگی مدارک آنها را تأیید و به دایره‌ی ثبت شرکت‌های اداره‌ی ثبت اسناد و املاک (در تهران به اداره‌ی ثبت شرکت‌ها)، ارسال می‌نماید که پس از ثبت شرکت به فعالیت می‌پردازد.

تفاوت‌های شرکت سهامی عام و خاص:

۱) قسمتی از سهام شرکت سهامی عام در مرحله‌ی تأسیس به مردم عرضه می‌گردد. در حالی که سهام شرکت‌های سهامی خاص کلاً باید توسط مؤسسین تأمین گردد.

۲) تعداد شرکاء در شرکت سهامی عام حداقل پنج نفر و در شرکت سهامی خاص سه نفر خواهند بود.

۳) سرمایه‌ی شرکت سهامی عام در هنگام تأسیس حداقل پنج میلیون ریال و در مورد شرکت سهامی خاص حداقل یک میلیون ریال می‌باشد.

۴) مبلغ اسمی سهام در شرکت‌های سهامی عام نباید از ده‌هزار ریال بیشتر باشد در حالی که در شرکت‌های سهامی خاص این حد وجود ندارد.

۵) شرکت سهامی عام می‌تواند تحت شرایط مندرج در قانون تجارت به‌انتشار اوراق قرضه اقدام نماید در حالی که در مورد شرکت سهامی خاص چنین مجوزی پیش‌بینی نشده است.

۶) در مورد افزایش سرمایه‌ی شرکت سهامی عام پرداخت مبلغ اسمی باید به‌صورت نقد باشد، در حالی که در شرکت سهامی خاص به‌صورت غیرنقد نیز مجاز است.

بورس اوراق بهادار ایران:

در بند ۳ از ماده‌ی یک قانون بورس اوراق بهادار ایران (مصوب سال ۱۳۴۵) چنین آمده است: کارگزاران بورس اوراق بهادار اشخاصی هستند که شغل آنها داد و ستد اوراق بهادار است و معاملات در بورس منحصرأً توسط این اشخاص انجام می‌گیرد.

هر شخص حقیقی و حقوقی، پس از رؤیت قیمت سهام واحدهای تولیدی و صنعتی در تابلوی بورس اوراق بهادار برای خرید سهام به کارگزار بورس مراجعه و با تکمیل فرم درخواست خرید سهام، دستور خرید سهام موردنظر خود را به کارگزار می‌دهد، چنان‌چه از سهام مورد تقاضای خریدار نزد کارگزار موجود باشد بلافاصله برای وی خریداری و در صورت موجود نبودن سهام تقاضای خریدار تا زمان خرید سهم برای وی نزد کارگزار باقی می‌ماند.

در مورد فروش سهام نیز، فروشنده با در دست داشتن اوراق سهام به کارگزار مراجعه و فرم درخواست فروش سهام را به تکمیل و به کارگزار بورس اجازه

می‌دهد نسبت به فروش سهام وی به قیمت مورد نظر اقدام نماید، چنانچه در همان زمان برای خرید سهام مورد نظر فروشنده، خریدار موجود باشد، سهام وی به فروش رفته و در غیر این صورت تقاضای وی در نوبت فروش قرار داده می‌شود.

بازار پول و سرمایه در ایران:

بازار پول و سرمایه در ایران اساساً بازاری جوان و نوپا است. اقتصاد کشور که تا ربع قرن پیش اقتصادی بسته و فلاحتی بود، همراه با افزایش درآمدهای ارزی حاصل از صدور نفت، به یک اقتصاد دوگانه مبدل شده است که بخشی از آن «پولی شده» و بخش دیگر یک اقتصاد معیشتی و «غیرپولی» است. به همین علت مناسب است در بازار پول و سرمایه در ایران، این بازار را به دو بازار متشکل و غیرمتشکل پول تقسیم نمود. بازار متشکل پول شامل نظام بانکی کشور و بورس اوراق بهادار است. بازار غیرمتشکل پول عمدتاً شامل تأمین مالی سنتی توسط تجار است که در بازار شهرهای بزرگ و برای فعالیت‌های تجاری صورت می‌گیرد و نیز سلف‌خری (پیش‌خرید محصولات کشاورزی) سنتی که در بخش کشاورزی معمول است و بالآخره از صندوق‌های قرض‌الحسنه و تعاونی‌های اعتبار که به‌ویژه بعد از انقلاب اسلامی از نظر تعداد و حجم فعالیت وسعت زیادی یافته‌اند، نام برد.

خودآزمایی:

- ۱) شرکت سهامی را تعریف نمایید.
- ۲) انواع شرکت‌های سهامی را نام ببرید.
- ۳) شرکت سهامی عام چگونه شرکتي است؟
- ۴) مراحل تأسیس شرکت سهامی عام را بنویسید.
- ۵) سرمایه‌ی شرکت سهامی عام چگونه تأمین می‌شود؟
- ۶) سهم را تعریف نمایید.
- ۷) اساسنامه‌ی شرکت سهامی چیست؟
- ۸) سود در شرکت‌های سهامی چه موقع محاسبه و تقسیم می‌شود؟
- ۹) شرکت با مسئولیت محدود را تعریف نمایید.
- ۱۰) شرکت و شراکت چه تفاوت‌هایی دارند؟
- ۱۱) سند یا ورقه‌ی قرضه را تعریف نمایید.
- ۱۲) مختصری در باره‌ی حسابداری شرکت‌ها بنویسید.
- ۱۳) ترانزنامه چیست؟
- ۱۴) انواع دارایی‌ها - و بدهی‌های یک شرکت را بنویسید.
- ۱۵) صورت سود و زیان در چه زمان و چگونه تهیه می‌شود؟
- ۱۶) بورس اوراق بهادار (بورس سهام) را تعریف نمایید.
- ۱۷) خرید و فروش سهام در بورس چگونه انجام می‌شود؟
- ۱۸) بازار مالی چیست؟
- ۱۹) جایگاه شرعی شرکت سهامی را توضیح دهید.
- ۲۰) نظایر شخص حقوقی را توضیح دهید.
- ۲۱) نظیر فقهی شرکت با مسئولیت محدود کدام است؟

- ۲۲) مسائل جزئی شرعی مربوط به شرکت سهامی را نام ببرید.
- ۲۳) حکم شرعی سهام و خرید و فروش آنها را بنویسید.
- ۲۴) آنچه در باره‌ی حکم شرعی تجارت به وسیله‌ی سهام می‌دانید چیست؟
- ۲۵) قمار را تعریف کنید.
- ۲۶) چگونگی پرداخت، زکات سهام و نظر علمای مذاهب را در مورد استثنای دیون از مال زکات بنویسید.

فصل سوم

سیستم پولی

سیستم پولی^۱ "Monetary System"

۱- پول چیست؟ چیست این عنصر که فقرا در حسرت آن می‌سوزند و اغنیا در کثرت آن؟ این ناب‌تر از طلا که دکان کیمیاگران را تخته کرده است؟ چگونه سلاحی است این سلاح که چون شمشیر دو دم می‌برد و می‌براند؟ و مگر مسیحا نفسی است که حیات‌بخش است و ملک‌الموت دمی که جان می‌ستاند. چیست این مفهوم که این چنین با زندگی بشر عجین شده است؟

شش هزار سال تاریخ مدون بشر مشحون از جنگ‌ها، شورش‌ها، انقلاب‌ها و جهان‌گشایی‌هایی است که اگر با حوصله ریشه‌یابی شوند، ردپای پول، اگر نه در همه، لاقلاً در بیشتر آنها مشهود است.

تمدن بشری و دستاوردهای حیرت‌انگیز علمی آن مرهون پول است. تحقیقات و پژوهش‌های علمی برای اعتلای زندگی انسان مستلزم صرف هزینه‌های سنگین بوده است که جز دستی سخاوتمند و کیسه‌ای پر فتوت را یارای تأمین آن نیست.

کدام آدمی که به نان شب محتاج است در فکر تحقیق و پژوهش‌های علمی و فنی است؟ کدام سازمانی که دخل و خرج روزمره‌اش رو به‌راه نیست، توانسته است به امور پژوهشی و تحقیقاتی بپردازد؟ و کدام کشور است که هنوز ضرورت‌های اولیه‌ی مردمش را تأمین نکرده، در اندیشه‌ی تعالی تمدن و فرهنگ و هنر است؟

بجای دوری نرویم و به تاریخ کهن رجوع نکنیم که بارزترین نمودهای قدرت پول را می‌توان در همین نزدیک و در همین زمان در کشورهای صنعتی غرب و یا کشورهای کوچک صادرکننده نفت به‌وضوح مشاهده نمود. قربانیان قحطی در آفریقا در سال‌های اخیر در مقایسه با کشورهای صنعتی و نفت‌خیز، فقط چند چاه نفت کم دارند. اگر ثروت و پول فراوان در اختیار کشورهای صنعتی قرار

تعریف پول^(۱) "Money": چیزی که عرفاً^(۲) وسیله‌ی مبادله و ارزیابی بوده و حفظ مالیت به وسیله‌ی آن ممکن باشد، پول گفته می‌شود. این سه ویژگی در هر چیز یافته شوند، در اصطلاح اقتصادی آن را پول و در عربی «نقد» و در انگلیسی "Money" می‌گویند.^۳

نداشت هرگز نمی‌توانستند به تحقیقات علمی پیشرفته و پژوهش‌های فضایی بپردازند. و برای کشورگشایی استعمار خود انواع سلاح‌های مدرن را تولید کنند.

۱- پول به عنوان وسیله‌ی مبادله: در اکثر قریب به اتفاق جوامع امروزی امر مبادله‌ی کالاها و خدمات در ازای مقدار معینی پول صورت می‌گیرد و قیمت کالاها و خدمات چیزی جز بیان ارزش کالاها و خدمات برحسب پول نیست.

۲- به طور کلی رسم و عادت‌هایی که در نتیجه‌ی تکرار و استمرار یک عمل یا رفتار بین مردم یا بین اکثریت افراد یک جامعه، صنف یا طبقه و گروه اجتماعی به وجود می‌آید، عرف نامیده می‌شود. عادت به رسم و رسومی که بین بازرگانان در خصوص نحوه‌ی معاملات تجاری آنها متداول است عرف تجاری یا عرف بازرگانی گفته می‌شود. عرف می‌تواند منبع حق قرار گیرد و هر جا که قانون و مقررات مسکوت باشند به عرف مراجعه می‌شود.

۳- در اکثر قریب به اتفاق جوامع امروز مبادله کالاها و خدمات در ازای مقدار معینی پول صورت می‌گیرد و قیمت کالاها و خدمات چیزی جز بیان ارزش کالاها و خدمات برحسب پول نیست. به طوری که افراد با پول به دست آمده نیازهای خود را با خرید کالاها و خدمات مرتفع می‌نمایند. همچنین مقایسه ارزش کالاها و خدمات با یکدیگر به وسیله پول انجام می‌شود. به عبارت ساده‌تر با ورود پول در اقتصاد به آسانی مشخص می‌شود که چه مقدار از یک کالا یا خدمات با چه مقدار از کالاها و یا خدمات دیگر باید مبادله شود. در این رابطه ارزش تمام کالاها و خدمات ابتدا با پول رایج کشور تعیین می‌شود و از رابطه‌ی بین قیمت هر دو کالا که با پول مشخص شده است

حفظ مالیت به وسیله یک چیز به این معنا است که با نگهداری آن در هر شرایطی ارزش آن محفوظ بماند و به استثنای اوضاع بحرانی، ارزش ذاتی آن ثابت و یکسان و خرید یک چیز به وسیله آن در هر زمان امکان پذیر باشد. و به وسیله نفوذ حفظ مالیت کاملاً ممکن است. برخلاف اجناس که با نگهداری آن مالیت کاملاً محفوظ نیست و ارزش آن پیوسته کاهش یا افزایش می یابد و فروش آن نیز در هر زمان مقدور نمی باشد.

فرق بین نقد "Money" و پول "Currency"

نقد چیزی است که با آن مبادله، ارزیابی و حفظ مالیت صورت می گیرد. اما لازم نیست که قانوناً هم وسیله‌ی - قهری - مبادله قرار داده شود. مانند چک‌های تضمینی یا وثیقه‌هایی مانند قبض‌های جایزه‌دار (امثال ارمغان بهزیستی و غیره) که اگرچه با آن مبادله‌ی پول صورت می گیرد، اما اگر بستانکار از گرفتن آنها به جای طلب خود خودداری کند، قانوناً مجبور به گرفتن و پذیرش آنها نمی شود. پول به وسیله‌ای گفته می شود که در یک کشور به طور قانونی ابزار مبادله کالا و خدمات قرار داده شده است، مانند روپیه (در پاکستان) (یا تومان در ایران) اگر کسی بخواهد با تومان دین خود را بپردازد، صاحب حق قانوناً ناگزیر به پذیرش آن می شود. به این پول‌های قانونی در زبان عربی (عمله قانونیه) و در زبان اردو «زر قانونی» و در انگلیسی "Legal Tender" و در فارسی پول رایج کشور می گویند. پول قانونی دارای دو نوع است:

- ۱) پولی که تأدیه با آن فقط تا یک سقف مشخص محدود است، در مازاد بر آن صاحب حق مجبور به گرفتن نمی شود، مانند چونی^۱.

ارزش مبادلاتی با یکدیگر مقایسه می شود. (پول و بانک: علی ماجدی، حسن گلریز، ۱۳۶۸، ص ۱۸-۱۹).

۱- هر واحد پول روپیه پاکستانی برابر با ۱۶ آنه می باشد، سابقاً در پاکستان روپیه به واحدهای کوچکتر ۴ آنه و ۸ آنه‌ای نیز ساخته می شد به واحدهای ۴ آنه‌ای چونی می گفتند. (مترجم)

اگر صاحب حق از پذیرش چونی انکار کرده و از بدهکار درخواست رویه بکند حق به جانب او قرار داده می‌شود. به این نوع پول، در عربی «عملة القانونية محدودة» و در اردو «محدود زر قانونی» و در انگلیسی "Limited Legal Tender" می‌گویند.

۲) پولی که تأدیه حقوق با آن تا سقف مشخصی، محدود نباشد، مانند مسکوکات یا پول کاغذی. در عربی آن را «عملة القانونية غيرمحدودة» و در اردو «غیرمحدود زر قانونی» و در انگلیسی "Unlimited Legal Tender"^۲ گفته می‌شود.

سیر تحول پول و سیستم‌های مختلف آن:

در آغاز، معامله‌ها در بین مردم، به صورت تهاتری و پایاپای بود که در عربی «مقایضة» و در انگلیسی "Barter"^۳ گفته می‌شود.^۴ اما در این نوع معاملات مشکلات گوناگونی از قبیل حمل و نقل اجناس، عدم موافقت در عرضه و تقاضا بر روی یک جنس و غیره وجود داشت. مثلاً شخصی متقاضی مبادله‌ی گندم با پارچه بود، اما صاحب پارچه نیازی به گندم نداشت و تقسیم اجناس به واحدهای کوچکتر و اساس داد و ستد قرار دادن آنها نیز مشکل به نظر می‌رسید. از این روی معامله

۱- پول قانونی محدود

۲- پول رایج غیرمحدود

۳- مبادله کالا (بدون مبادله‌ی پول)، روش دادوستد پایاپای.

۴- در کتاب‌ها همین طور ذکر شده است اما تاریخ این مطلب را تأیید نمی‌کند به دلیل اینکه از نظر

تاریخی هیچ یافت نمی‌شود که در آن چیزی به عنوان پول یا ثمن رواج نداشته باشد. (مترجم)

پایاپای "Barter" برچیده شده و به جای آن، فقط برخی از اجناس ضروری و همیشه قابل استفاده و مبادله نظیر گندم، جو، پوست و غیره به عنوان مبنای قیمت مقرر گردید. پس از مدتی از تعداد اقلام کالاهای اساسی نیز کاسته شد و صرفاً طلا و نقره [به دلیل قابل پذیرش در سطح تجارت بین‌المللی و آسان بودن حمل و نقل آنها] به طور پایه پولی در نظر گرفته شدند.

در وهله‌ی نخست مبادله با طلا بدون سکه زدن، صورت می‌گرفت. اما بعداً که زدن با آن نیز شروع شد و هر شخصی به ضرب سکه به آن مجاز قرار داده شد. به سیستم رایج در این دوره «سیستم واحد پولی طلا» و در عربی «قاعدة الذهب» و در انگلیسی "Goldstandard" می‌گویند.

پس از آن سکه زدن با نقره نیز رواج گرفت و به مجموعه این دو سیستم «سیستم دو فلزی» و در عربی «نظام المعدنین» و در انگلیسی "Bimetalic Standard" می‌گویند.

به مرور زمان دوره‌ای فرا رسید که مردم سکه‌های طلایی و نقره‌ای را پیش صراف‌ها به طور امانت گذاشته و از آنها رسید دریافت می‌کردند، تا هنگام ضرورت با ارائه رسید، آنها را از صراف پس بگیرند. پس از آن داد و ستد مردم به تدریج به وسیله‌ی همین «رسیدها» صورت گرفت و مشتری به جای گرفتن طلا از صراف و تحویل آن به فروشنده خود، اصل رسید را (که در واقع حواله‌ای برای گرفتن طلا از صراف بود) به فروشنده می‌داد و این به معنای انتقال پشتوانه و اعتبار رسید به فروشنده بود. رواج گرفتن این نوع معامله سبب گردید که طلا تا مدت زمانی بیشتری نزد صراف بماند و صراف با احساس چنین شرایطی، توانست طلاهای امانت را به دیگران قرض بدهد و این معامله پیش‌درآمدی برای آغاز دوره‌ی پولهای

کاغذی و بانکداری قرار گرفت که توضیح بیشتر آن انشاالله در مباحث بانکداری خواهد بود.

در آغاز پیدایش پول کاغذی هر شخص توانست پول کاغذی صادر کند، اما پذیرش آن صرفاً براساس دادوستد بین مردم بود. در غیر این صورت پول قانونی "Legal Tender" یا پول رایج تلقی نمی شد.

با در نظر داشتن همین پذیرش و جهت رفاه مردم در دستورها، بعدها پول کاغذی اعتبار پول قانونی یا پول رایج "Legal Tender" را پیدا کرد، اما با این وصف که مسئول صدور آن فقط اداره‌ی مجاز "Authorised" دولت (بانک) قرار داده شد پس از آن، این مسئولیت از بقیه بانک‌ها سلب و فقط به «بانک مرکزی» واگذار گردید.

بعد از اعتبار قانونی گرفتن پول‌های کاغذی نیز، مدارج زیادی طی شده است. در یک‌زمان پشتوانه پول تا میزان صد درصد، طلا بوده است و براساس قانون هر بانک مؤظف بوده است تا به‌میزان طلای موجود نزد خود، پول انتشار دهد، در عربی به این نظام «قاعدة سبائك الذهب» و در انگلیسی 'Gold Bullion Standard' و به فارسی «پشتوانه طلا» گفته می‌شود.

پس از آن به‌علت کاهش مراجعه مردم برای دریافت طلا، از ارزش پشتوانه‌ی پول کاسته شد و همواره این کاهش میزان پشتوانه، در دوره‌های بعدی نیز ادامه پیدا کرد تا به صفر رسید و کم‌کم در محدوده‌ی معاملات داخلی کشور، نیازی به پشتوانه برای پول احساس نشد. به پول‌هایی که به‌میزان کم‌تر از صددرصد، پشتوانه‌ی طلا داشتند، «النقودالثقة» "Fiduciary Money"^۱ و به پول‌هایی که

۱- پول اعتباری "Fiduciary Currency"

میزان پشتوانه طلای آنها صفر باشد، «النقودالرمزیه»^۱ "Token Money" می‌گویند.

ارزش قانونی این نوع پول‌ها در واقع انعکاس دهنده‌ی ارزش واقعی آنها نیست، به‌طور مثال ارزش قانونی یک اسکناس هزار تومانی، همان هزار تومان است، اما ارزش واقعی آن این مقدار نیست (که به معادل آن، طلا در پشتوانه خود داشته باشد).

تا مدتی، اعتبار پول‌های بدون اعتبار "Token Money" در بیشتر کشورها، به‌گونه‌ای وابسته به دلار بود و پشتوانه دلار نیز [به‌دلیل تعهد دولت آمریکا به پرداخت طلا در قبال دلار] طلا بود. به این ترتیب پول کشورهای دیگر نیز به‌واسطه دلار، با طلا وابسته بود. تا این‌که در سال ۱۹۷۱م دولت آمریکا نیز پشتوانه‌ی طلایی دلار را به صفر رسانید، که تفصیل آن انشاءالله خواهد آمد. با توجه به مطالب ذکر شده، اکنون در پشتوانه‌ی پول هیچ کشوری، طلا وجود ندارد و پول کاغذی صرفاً یک «ثمن عرفی» تلقی می‌شود که پشتوانه‌ی آن فقط ارزش خرید آن است.

تعیین نرخ ارز:^۲

برای تعیین نرخ ارز کشورها در طول ادوار مختلف، روش‌های گوناگونی به‌کار گرفته شده است. از سال ۱۸۸۰م تا ۱۹۱۳م «سیستم واحد پولی طلا» در دنیا رواج داشته است. با آن‌که سیستم مذکور قبل از این سال‌ها نیز، رایج بوده

۱- پول بدون اعتبار (بدون پشتوانه).

۲- پول خارجی، پول رایج یک کشور در داخل کشور دیگر را ارز می‌گویند. مثلاً پول کشور پاکستان در داخل ایران ارز گفته می‌شود و پول ایران در سایر کشورها را نیز ارز می‌گویند. (مترجم)

است، اما رواج آن به اندازه‌ی رواج این دوران نبوده است. در «سیستم واحد پولی طلا» پشتوانه پول هر کشور یک میزان متناسبی از طلا بود. مثلاً انگلستان برای پشتوانه هر واحد پوند، آمریکا برای پشتوانه هر واحد دلار، میزان شخصی از طلا را اعلام کرده بودند. در «سیستم واحد پولی طلا» نرخ ارز هر کشور براساس میزان پشتوانه پول آن کشور محاسبه می‌شد. یعنی با در نظر گرفتن میزان پشتوانه پول هر کشور، میزان ارزش آن سنجیده شده و با پول کشورهای دیگر مبادله می‌شد. مثلاً اگر پشتوانه هر واحد پوند چهار «تولا» طلا و پشتوانه هر واحد دلار دو «تولا» طلا می‌بود، بین پوند و دلار نسبت $1/2$ وجود داشت. بنابراین یک پوند با دو دلار مبادله می‌شد. بعد از آن به تدریج «سیستم واحد پولی طلا» پایان یافت. جهت شناخت شیوه‌ی تعیین نرخ ارز کشورها در ادوار بعدی، نیاز به توضیح اجمالی تحولات سیستم‌های تجاری جهانی در آن ادوار می‌باشد:

بعد از جنگ جهانی اول، نظام اقتصادی دنیا دچار بحران شدیدی شده و در سال ۱۹۳۰ میلادی، تجارت جهانی طلا با رکود مواجه شد و تمام کشورها از دادن طلا در قبال پول‌های کاغذی خودداری ورزیدند.

بعد از جنگ جهانی دوم، انگلستان و کشورهای دیگر اتحادیه اروپا نیز، دچار بحران اقتصادی شدند، اما آمریکا به علت داشتن ذخایر فراوان طلا از استحکام اقتصادی فوق‌العاده‌ای برخوردار بود.

در سال ۱۹۴۴ میلادی، جهت بازسازی اروپا، با همکاری آمریکا، کنفرانس بزرگی از کشورهای مختلف در شهر (بریتون وودز)^۱ آمریکا تشکیل داده شد. توسعه تجارت جهانی و گسترش دامنه سرمایه‌گذاری "Investment" در سطح بین‌المللی و زدودن ضعف‌های «سیستم واحد پولی طلا» از سیستم پولی جدید جهانی، از موارد قابل بحث در این کنفرانس بزرگ بودند. در این کنفرانس، تشکیل سه سازمان و استقرار یک سیستم واحد نرخ ارز به تصویب رسید، ابتدا به معرفی این سازمان‌ها پرداخته، سپس مورد سیستم نرخ ارز این کنفرانس، گفتگو خواهیم کرد.

سازمان‌های کنفرانس «بریتون وودز»:

(سه سازمانی که تشکیل آنها در کنفرانس «بریتون وودز» تصویب شد، عبارت از این بودند: ۱- سازمان تجارت جهانی ۲- صندوق بین‌المللی پول ۳- بانک جهانی. اکنون به‌طور خلاصه به توضیح هر یک می‌پردازیم):

سازمان تجارت جهانی "International Trade Organization"

این اولین سازمانی بود که تشکیل آن در کنفرانس «بریتون وودز» به تصویب رسید در عربی آن را «منظمة التجارة الدولية» می‌گویند.

پیشینه تاریخ سازمان مذکور به این شرح است:

از قرن شانزدهم تا هیجدهم میلادی تأکید تمام کشورهای جهان (به‌عنوان یک نظر تجاری) بر این امر بود که هر کشور جهت توسعه اقتصاد کشور باید بر

۱- Bretton Woods شهری در ایالت نیوهمپشایر آمریکا: این کنفرانس از ۱ تا ۲۲ ژوئن ۱۹۴۴ با

شرکت ۴۴ کشور جهان تشکیل شد.

میزان طلای خود بیفزاید و برای آن، صادرات خود را توسعه داده و از واردات بکاهد.

این نظر تجاری میرکانتی‌لیسم "Mercantilism" و در عربی «مذهب‌التجاریین» گفته می‌شود، اما بعد از قرن هیجدهم میلادی نظر تجاری کشورها به این سو معطوف گشت که جهت توسعه اقتصاد کشور باید تجارت جهانی توسعه داده شده و در امور واردات، ضوابطی که باعث ایجاد مانع در توسعه‌ی تجارت جهانی می‌شوند از میان برداشته شوند. برای اجرای این دستورالعمل و برداشتن موانع حایل در تجارت جهانی، تأسیس «سازمان تجارت جهانی» در کنفرانس یاد شده به تصویب رسید. اما آمریکا با تشکیل این سازمان مخالفت کرد، زیرا با توجه به زراعتی بودن کشور آمریکا، در صورت گسترش تجارت جهانی، محصولات کشاورزی اروپا با قیمت ارزان در بازارهای آمریکا وارد می‌شد و این امر باعث می‌گردید که کشاورزان آمریکایی از کشاورزی دست کشیده و به سوی تجارت روی آورند و با این کار آنان فعالیت کشاورزی آمریکا لطمه می‌خورد. بنابراین تشکیل این سازمان تا مدتی بین آمریکا و کشورهای دیگر مورد اختلاف بود، تا این که در سال ۱۹۴۸م تشکیل این سازمان، به شرط استثنای محصولات کشاورزی از جمله‌ی کالاهای وارداتی، به توافق همه رسید.

برای انجام این کار، سازمان دیگری به نام "General Agreement on Tariff and Trade" که در فارسی به «پیمان عمومی تعرفه و تجارت» تعبیر می‌شود، تأسیس گردید.

در عربی آن را «الاتفاقية العامة للتصرفات الجمركية والتجارة» می‌گویند. این سازمان به طور مخفف "GATT" نیز گفته می‌شود.

برای توسعه تجارت جهانی در کالاهای تجاری دیگر، (به‌استثنای محصولات کشاورزی) ضوابطی نیز مقرر گردید که به شرح ذیل‌اند:

الف) هر کشور در صورت مشاهده‌ی ایجاد مانع در تجارت جهانی از ناحیه یک کشور، حق اعتراض بر علیه آن را در "GATT" خواهد داشت، و "GATT" مسئول حل این نوع قضایا می‌باشد و بر کشورهای عضو "GATT" نیز، لازم است که حکم صادره از آن سازمان را به مرحله‌ی اجرا درآورند. ایجاد مانع در امور تجارت جهانی می‌تواند به دو شکل انجام بگیرد:

۱- در سال ۱۹۴۶، شورای اقتصادی و اجتماعی سازمان ملل متحد به منظور برگزاری یک کنفرانس بین‌المللی در باره‌ی تجارت و اشتغال کمیته‌ی تدارکاتی متشکل از ۱۹ کشور که ۷۰ درصد تجارت جهانی را در اختیار داشتند، تشکیل داد. هدف اصلی «گات» هدایت روابط بازرگانی و اقتصادی به‌منظور بهبود سطح زندگی، اشتغال کامل، افزایش مستمر درآمدهای واقعی، استفاده بهتر از منابع تولید، گسترش تولید و مبادله‌ی کالاها و بالآخره توسعه‌ی فراگیر کشورهای عضو می‌باشد. گات این هدف‌ها را از طریق کاهش دادن حقوق گمرکی، حذف محدودیت‌های تجاری و هر نوع تبعیض در تجارت بین‌المللی تعقیب می‌کند. بنابراین گات یک سازمان بین‌المللی است که مقررات رفتار در تجارت جهانی را تعیین می‌کند. تعداد اعضای گات در حال حاضر بیش از یک صد کشور هستند و ایران عضو گات نیست.

۱) ایجاد موانع گمرکی؛ یک کشور بر میزان عوارض گمرکی کالای وارداتی کشور دیگر می‌افزاید، در نتیجه قیمت کالاهای وارداتی در کشور بالا می‌رود و خریداران آن جنس نیز به سبب افزایش قیمت آن کم می‌شوند.

۲) ایجاد موانع غیرگمرکی، یک کشور با اعمال یک ضابطه تجاری خاص موجب محدودیت و فشارهایی برای مردم، در امر وارد ساختن کالا از کشور دیگر می‌شود.

مثلا (زمانی) فرانسه اجازه بارگیری وی، سی، آر ساخت ژاپن را فقط در یک بندر ویژه داده بود.

ب) رابطه‌ی تجاری تمام کشورها با یکدیگر باید مساوی بوده، تبعیض و امتیازی در کار نباشد. در صورت مشاهده‌ی تبعیض در رابطه‌ی تجاری یک کشور با دیگری، آن کشور حق اعتراض بر علیه کشور تبعیض‌کننده را در "GATT" خواهد داشت.

ج) هیچ کشوری حق گرفتن عوارض ویژه بر کالای یک کشور را ندارد. در صورت مشاهده تخلف از این بند، آن کشور می‌تواند بر علیه کشور مختلف اعتراض کند.

د) کشورهای فقیر می‌توانند بر میزان عوارض گمرکی کالاهای وارداتی بیفزایند، زیرا در صورت کاهش دادن عوارض گمرکی، قیمت صنایع خارجی در بازارهای کشور کاهش می‌یابد و بر اثر آن، از میزان فروش صنایع داخلی کاسته شده و صنعت کشور دچار رکود می‌شود.

ه) در صورت بروز اختلاف تجاری در میان دو کشور، سازمان "GATT" داوری آن‌ها را انجام خواهد داد.

صندوق بین‌المللی پول^۱:

دومین سازمانی که تشکیل آن در کنفرانس به‌تصویب رسید، صندوق بین‌المللی پول بود. در عربی آن را «صندوق النقد الدولي» و در انگلیسی "International Monetary Fund" می‌گویند. اسم مخفف آن "I.M.F" است. این سازمان که تأسیس آن در سال ۱۹۴۴م به‌تصویب کنفرانس رسیده بود، در سال ۱۹۴۸م به وجود آمد، همانطور که کلیه بانک‌های یک کشور، وابسته به یک بانک مرکزی هستند، بانک‌های مرکزی تمام کشورها نیز به سازمان صندوق بین‌المللی پول وابسته می‌شوند. بنابراین گویا این سازمان، به عنوان یک بانک مرکزی، برای جهان به شمار می‌رود که به کشورهایی که برای پرداخت‌های فوری، نیاز به پول داشته باشند، قرض کوتاه‌مدت می‌دهد. گاهی با آن که وضعیت اقتصادی یک کشور رضایت‌بخش است، اما برای یک فعالیت بازرگانی به طور فوری به پول نقد نیاز پیدا می‌کند، در چنین شرایطی صندوق بین‌المللی پول، وجهی را به عنوان قرض به آن کشور می‌پردازد. هر کشور در صندوق بین‌المللی پول، دارای سهمیه "Quata" می‌باشد که میزان آن، براساس تناسب تجارت آن کشور با تجارت بین‌المللی مشخص می‌شود. به عنوان مثال: اگر میزان سرمایه تجارت جهانی یک میلیارد دلار و میزان سرمایه‌ی یک کشور در

۱- صندوق بین‌المللی پول در ژوئن سال ۱۹۴۴ تأسیس شد. مقر صندوق در شهر واشنگتن، پایتخت ایالات متحده آمریکا است و گرچه از مؤسسات وابسته به سازمان ملل به‌شمار می‌آید، ولی به موجب اساسنامه از استقلال کامل برخوردار است. اهداف صندوق بین‌المللی پول عبارتند از: تدوین مقررات برای نظام پولی بین‌المللی و نظارت بر اجرای آن - بررسی و کنترل حجم نقدینگی بین‌المللی - اعطای وام کوتاه مدت و بلند مدت به کشورهای عضو.

تجارت جهانی پنجاه میلیون دلار باشد، سهمیه‌ی آن کشور در صندوق بین‌المللی پول ۵ درصد مقرر می‌شود. میزان نرخ این سهمیه گاه کمتر یا بیشتر از این نیز می‌شود. مبلغ این سهمیه با معادل دلار مقرر می‌گردد و هر کشور ۲۵ درصد سهمیه‌ی خود را به شکل طلا و ۷۵ درصد دیگر را به شکل پول کشور خود، در صندوق بین‌المللی پول جمع‌آوری می‌کند و به این ترتیب در "I.M.F" مقادیر زیادی از طلا و پول تمام کشورها جمع می‌گردد. کشورهای عضو صندوق بین‌المللی پول، در صورت نیاز حق استقراض خواهند داشت که به آن "Drawing Rights"^۱ و در عربی «حقوق السحب» می‌گویند.

نرخ مبلغ قرض به هر کشور براساس میزان متناسب با مبلغی که آن کشور در صندوق بین‌المللی پول گذاشته است، تعیین می‌گردد. مثلاً به هر کشور تا سقف ۵ برابر سرمایه گذاشته شده‌ی خود، حق برداشت داده می‌شود و این نرخ همواره تغییر نیز می‌یابد.

مبلغ قرضی که براساس "Drawing Rights" (حق برداشت) به هر کشور می‌رسد. به چندین قسط کوچک‌تر تقسیم می‌گردد. به هر قسط "Tranche"^۲ گفته می‌شود. اولین مبلغ قسط این قرض، ۲۵ درصد می‌باشد که حق برداشت آن، به هر کشور داده می‌شود و قرض آن همیشه بدون شرط و کم‌بهره است. این قسط را "Gold Tranche" می‌گویند. در قسط‌های بعدی به‌حسب ترتیب، بر شرایط و محدودیت‌های قرض افزوده می‌شود و صندوق بین‌المللی پول با

۱- حق برداشت (از حساب).

۲- کلمه فرانسوی و به معنای قسط و بخش می‌باشد. (مؤلف)

اعمال شرایط سنگین و تعیین سودهای کلان برای دادن قرض های کوتاه مدت آماده می شود. این اقساط را "Conditionality Tranches"^۱ می گویند.

شیوهی کار و طرح های اجرایی این سازمان نیز از طریق آرای، کشورهای عضو مشخص می گردد و مقدار رأی نیز بر مبنای میزان سهمیه "Quata" هر کشور تعیین می شود. پس کشوری که دارای سهمیه بیشتر در صندوق است، حق رأی بیشتر را نیز خواهد داشت. در "I.M.F" حساب دیگری وجود دارد که به آن در انگلیسی "Drawing Rights Special"^۲ و به صورت اختصار "D.R.S" و در عربی (حقوق السحب الخاصة) می گویند. در این حساب، با تصویب و هماهنگی کشورهای عضو، قرض های اضافی مازاد بر مبلغ قرض های مجاز، پرداخت می گردد. تناسب تقسیم مبالغ قرض های اضافی در میان کشورها نیز، مطابق با نرخ سهمیه هر کشور می شود.

۱- اقساط مشروطه.

۲- حق برداشت مخصوص. در سال ۱۹۶۹م، صندوق بین المللی پول به منظور کمبود نقدینگی بین المللی، به ویژه بعد از جنگ جهانی دوم که یکی از مشکلات تجارت بین المللی شده بود، اساسنامهی خود را برای ایجاد یک پول ذخیره ی جدید به نام «حق برداشت مخصوص» اصلاح نمود تا به این وسیله کمبود نقدینگی بین المللی را تا حدودی جبران کند. بنابراین حق برداشت مخصوص در واقع یک نوع دارایی یا ذخیره ی پولی بین المللی است که توسط صندوق ایجاد شده و پشتوانه ی آن موافقت کشورهای شرکت کننده در طرح مذکور است.

بانک جهانی:^۱

سومین سازمانی که تشکیل آن در کنفرانس (بریتون وودز) به تصویب رسید "International Bank for Reconstruction and Development" بود که آن را "I.B.R.D" نیز می‌گویند. و در عربی «البنک الدولی للإنشاء والتعمیر» گفته می‌شود و نام کوچک آن "World Bank" است. اگرچه در ابتدا همان نام اول تصویب شده بود ولی اکنون همین نام کوچک بیشتر معروف است. تفاوت بانک جهانی با صندوق بین‌المللی پول در این است که، صندوق بین‌المللی پول، قرض‌های کوتاه‌مدت که به سه تا پنج سال محدود است، به مردم می‌دهد، اما بانک جهانی قرض‌های درازمدت می‌دهد که باز پرداخت آن به ۱۵ تا ۳۰ سال می‌رسد.

در آغاز، این بانک برای پروژه‌های بزرگ مثل، راهسازی و غیره قرض می‌داد، اما بعد از سال ۱۹۶۰م به دادن قرض‌های عمومی نیز پرداخت. اکنون برای سیاست‌گذاری‌های مشروط نیز به کشورهای قرض می‌دهد، مثلاً به کشورهایی که در سیاست‌گذاری مملکت خود از دستورالعمل‌های بانک جهانی تبعیت کنند، مبلغ مشخصی را قرض می‌دهد.

۱- بانک بین‌المللی ترمیم و توسعه که به بانک جهانی شهرت یافته است، بزرگترین سازمان مالی بین‌المللی است که در زمینه‌ی تأمین مالی توسعه اقتصادی کشورهای در حال رشد فعالیت می‌کند. این بانک فعالیت خود را عملاً در سال ۱۹۴۶ شروع کرد. مقر بانک جهانی در شهر واشنگتن [پایتخت آمریکا] است.

سیستم نرخ ارز بریتون وودز:

پس از معرفی سازمان‌هایی که تشکیل آنها در کنفرانس «بریتون وودز» به تصویب رسیده بود، اکنون به توضیح سیستم نرخ ارز آن می‌پردازیم. سیستم واحد پولی طلا در سال ۱۹۳۱م. برجیده شده بود. در این کنفرانس سیستم جدیدی برای تعیین نرخ ارز روی کار آورده شده که به نام "Bretton Woods System of Exchange Rate" معروف است. در ضوابط این سیستم آمده بود:

واسطه‌ی ارزیابی پول اسکناس، مثل سابق باید طلا باشد، اما به جای دادن طلا به عوض پول هر کشور، وسیله‌ی مبادله پول در سطح تجارت جهانی، فقط باید دلار باشد. با این تفصیل که پشتوانه دلار آمریکا به دلیل استحکام وضعیت اقتصاد آن کشور، طلا و پشتوانه پول بقیه کشورها، دلار باشد.^۲ چنان‌که در ابتدا در مقابل مبلغ ۳۵ دلار، یک اونس^۳ طلا قرار داده شد بعد از آن آمریکا بر نرخ دلار افزوده و در عوض مبلغ ۴۲ دلار یک اونس قرار داد و این مبادله (دلار با طلا) نیز صرفاً از طریق بانک مرکزی هر کشور صورت می‌گرفت. اگرچه آمریکا آمادگی خود را برای اینکار اعلام کرده بود، اما معاملات تجاری کشورها اغلب با دلار انجام می‌گرفت و مراجعه

۱- سیستم نرخ ارز بریتون وودز.

۲- پشتوانه‌ی پول به صورت طلا یا ذخایر ارزی خارجی و امثال آن در حال حاضر، عملاً کنار گذاشته شده و بیشتر ثبات اقتصادی و سیاسی کشورها و قدرت تولیدی آنها تعیین‌کننده‌ی ارزش پول و میزان چاپ اسکناس جدیدی گردیده است و بدیهی است هر چه پشتوانه‌ی سیاسی و اقتصادی دولتی مستحکم‌تر باشد، ارزش پول وی بیشتر خواهد بود و فشار تورمی کمتر بر جامعه وارد خواهد کرد.

۳- Ounce: مقدار ۱/۱۶ هر واحد پوند انگلستان

برای دریافت طلا کم بود. به این ترتیب پشتوانه پول معادله‌ای تحت این عنوان صورت گرفت: هر کشور نرخ پول خود را به دلار و طلا تعیین کند، یعنی توضیح دهد که در عوض هر واحد پول آن کشور، چقدر دلار و چقدر طلا قرار می‌گیرد. اما از روی عمل، نرخ پول فقط به دلار گفته می‌شود.

همچنین در سازمان مذکور مقرر گردید که در صورت کاهش یا افزایش نرخ پول یک کشور بر اثر تورم یا افلاس، تا دو درصد (۲٪) قابل تحمل و اضافه بر این میزان خارج از تحمل قرار می‌گیرد و بانک مرکزی باید با ایجاد تعادل در میان قیمت‌ها، تعادل نرخ مقرر پول کشور را حفظ کند.

ایجاد تعادل در میان قیمت‌ها به این شکل خواهد بود که، بانک مرکزی در صورت کاهش نرخ پول، با قیمت بالاتر و در صورت افزایش نرخ پول، با قیمت پایین‌تر، پول را از مردم خرید نماید، که در نتیجه آن، امکان قوی برای برقراری تعادل نرخ پول وجود دارد.

بعد از اعمال این شیوه، اگر باز هم نرخ پول، مهار نشود، صندوق بین‌المللی پول واسطه شده و برای کنترل نرخ، مبلغ بیشتری دلار می‌پردازد، یا این که کل نرخ پول آن کشور را عوض می‌کند.

با این تفصیل روشن شد که در سیستم مذکور، نرخ ارز "Exchange Rate" "Fixed" ثابت است. به همین جهت در انگلیسی آن را "Fixed Exchange Rate System" و در عربی «نظام سعرالصراف الثابت» می‌گویند.

مهمترین ویژگی سیستم نرخ ارز واحد پولی طلا که قبل از این سیستم جریان داشت، مقرر بودن میزان طلا در پشتوانه هر واحد پول و ثابت بودن "Fixed" نرخ

بود و براساس آن تاجر با اعتماد کامل بر ثابت بودن نرخ پول، به تجارت می‌پرداخت.

در «سیستم بریتون وودز» هم سعی بر این شد تا این مزیت سیستم واحد پولی طلا، حفظ شود.

البته سیستم واحد پولی طلا با این خوبی، یک نقطه‌ی ضعف نیز داشت و آن این‌که دولت در تغییر دادن نرخ ارز آن، هیچ نقشی نداشت. در سیستم جدید، این ضعف برطرف شده و نقش کلیدی تغییر نرخ ارز، به دولت واگذار گردید. زوال سیستم نرخ ارز بریتون وودز،

همان‌طور که دانستیم مدار این سیستم بر آن بود که یکی از کشورهای ثروتمند، حاضر به دادن طلا در عوض پول کشور خود باشد و آمریکا آن‌وقت حاضر به این کار شد، ولی در مقام عمل مطالبه طلا به جز فرانسه، کشور دیگری از آمریکا مطالبه طلا نکرد و بر اثر آن روابط بین‌المللی آمریکا و فرانسه تیره شده و ذخیره‌ی طلای آمریکا نیز کاهش پیدا کرد تا این‌که در یکی از سالها، به دنبال خودداری نمودن آمریکا از دادن طلا در عوض دلار، سیستم نرخ ارز ثابت "Fixed Exchange Rate System" برچیده شد. پس از آن، برای تعیین نرخ ارز دو راه وجود داشت:

۱) نرخ ارز باید مثل نرخ سایر کالاهای تجاری براساس قانون عرضه و تقاضا در بازار آزاد، تعیین می‌شد. به عنوان مثال: نرخ پول ایران با دلار آمریکا باید براساس عرضه و تقاضای هر یک در بازار آزاد، مشخص شود و نرخ پول سایر کشورها با ریال ایران نیز به وسیله‌ی همین قانون در بازارهای تجاری

بین‌المللی مشخص شود. این سیستم را "Freely Floating Exchange"^۱ و در عربی «أسعارالصرف العائمة الحرة» می‌گویند.

۲) اصولاً نرخ آزاد گذاشته می‌شد، اما دولت نیز بر آن نظارت می‌کرد، تا در صورت تورم یا افلاس نرخ، با وساطت بانک مرکزی، تعادل را در آن برقرار می‌ساخت. این سیستم را "Managed Float" و در عربی «أسعارالصرف العائمة المدراة» می‌گویند.

اعتبار پول کاغذی و احکام فقهی آن:

با توجه به توضیحاتی که داده شد، روشن گردید که پول کاغذی، دوران متعددی را پشت سر گذاشته است. زمانی در پشتوانه‌ی پول به طور صد درصد طلا وجود داشت که آن را "Gold Bullion Standard" می‌گفتند، پس از آن دوران "Fidiciary Money" فرا رسید که در پشتوانه‌ی پول فقط تا میزان متناسبی طلا وجود داشت. سپس دوران وابستگی تمام پول‌ها به دلار و وابستگی دلار به طلا فرا رسید.^۲ تا این‌که در سال ۱۹۷۱ میلادی آمریکا از دادن طلا ظفره رفت و تمام پول‌ها از پشتوانه‌ی طلا خالی شد.

اکنون چیزی در پشتوانه پول‌ها وجود ندارد و وسیله‌ی مبادله بودن آن‌ها هم اصطلاحی بیش نیست و این عبارت که مثلاً بر روی اسکناس‌های پاکستانی چاپ شده است. که: «به حامل این پول به وقت مطالبه، این قدر روپیه داده می‌شود» بی‌معنا شده است.

۱- نرخ ارز آزاد شناور.

۲- پول اعتباری

اکنون در مورد اعتبار پول‌های کاغذی دو نظر وجود دارد:

۱) اغلب کارشناسان اقتصادی می‌گویند: دلیل این‌که طلا را به عنوان پشتوانه‌ی پول قرار می‌دادند این بود که، طلا در زمان گذشته به عنوان یک وسیله‌ی مبادله رواج داشت و در تمام کشورها، براساس آن تجارت می‌شد. اگر همین مقصود از پول کاغذی، بدون واسطه قرار دادن طلا، حاصل شود و آن به طور یک وسیله‌ی مبادله شناخته شود، نیازی به واسطه قرار دادن طلا نمی‌شود. به موجب این نظر، پول کاغذی عبارت از، قدرت خرید مخصوص است، یعنی با آن می‌توان مقدار مشخصی از کالا را خرید. پس به‌جای طلا، مجموعه‌ای از کالاهای مختلف و غیرمعین پشتوانه‌ی "Basket of Goods"^۱ و در عربی «سلة البضائع» می‌گویند.

۲) پول کاغذی یک نقد اصطلاحی و ثمن عرفی است. به این معنا که، اگرچه دارای ارزش ذاتی نیست، اما در اصطلاح، به عنوان ابزاری برای مبادله‌ی ارزش مالی مخصوص قرار داده شده است.

اعتبار فقهی پول کاغذی:

در راستای اعتبار فقهی پول کاغذی، علما دارای دیدگاه مختلفی هستند که ذیلاً ذکر می‌شوند:

۱) در گذشته نه چندان دور، اکثریت علمای هندوستان بر این نظر بوده‌اند که، پول کاغذی به ذات خود دارای ارزش مالی نیست، بلکه وثیقه‌ای برای وام است. بنابراین پرداخت پول کاغذی به یک شخص به معنای دادن حواله برای

۱- به پول‌های این دوران «پول بی‌شتوانه» "Tolen Money" می‌گفتند. (مترجم)

وام است. در نتیجه‌ی این رأی، مسایل فقهی بی‌شماری شکل گرفت، از جمله آنها:

- ادا نشدن زکات، با دادن پول کاغذی، تا آن وقت که فقیر با آن چیزی نخریده باشد.

- ناجایز بودن خرید طلا و نقره با پول کاغذی، به جهت این که در پشتوانه‌ی پول کاغذی طلا قرار داشت و خریدن طلا یا نقره با آن، در واقع مبادله‌ی طلا با طلا یا نقره است که بیع صرف گفته می‌شود و در معامله‌ی صرف، قبض (تحویل و تحول) هر دو بدل در مجلس عقد لازم است، در حالی که در معامله‌ی پول با طلا یا نقره، از ناحیه‌ی قبض کننده‌ی پول، بدل، که همان پشتوانه‌ی طلائی است، هنوز قبض نشده است.

طبق این رأی، مبادله‌ی پول‌های کاغذی بین هم نیز نباید جایز باشد، زیرا معامله وام با وام (بیع‌الکالی بالکالی) می‌شود، که شرعاً جایز نیست. این رأی تا یک زمان قابل قبول بود، اما اکنون بنابر دلایلی صحیح به نظر نمی‌رسد، چه، اکنون پول‌های کاغذی پشتوانه‌ی طلا ندارد، بلکه به نفس خود ثمن قرار داده شده‌اند، لذا «رسید» یا «سند وام» گفتن آنها، مشکل به نظر می‌رسد.

۲) اسکناس یک روپیه‌ای (پاکستان) دارای ارزش مالی و بقیه‌ی اسکناس‌ها «رسید» برای آن است.

این نظریه را در چارچوب تئوری می‌توان درست گفت. زیرا بین اسکناس یک روپیه‌ای و بقیه‌ی اسکناس‌ها تفاوت وجود دارد. اسکناس‌های یک روپیه‌ای از طرف دولت و بقیه اسکناس‌ها از ناحیه‌ی بانک مرکزی چاپ

می‌شوند. در اسکناس‌های بزرگ این جمله نوشته شده است: «به حامل این اسکناس به وقت مطالبه این قدر روپیه داده می‌شود». و روی اسکناس‌های یک روپیه‌ای چنین چیزی نوشته نشده است. زمانی که دولت به پول نیاز داشته باشد، از بانک مرکزی قرض می‌گیرد و بانک مرکزی نیز پول چاپ کرده به دولت می‌دهد. به جز آن چه ذکر شد، توضیح دیگری برای تفاوت بین این دو اسکناس، به ظاهر ممکن نیست که یکی از آن دو دارای ارزش مالی بوده و دیگری فاقد آن ارزش باشد.

اما در محدوده‌ی عمل، این نظر هم درست به نظر نمی‌رسد، زیرا چاپ اسکناس‌های بزرگ هیچ‌وقت براساس تعداد اسکناس‌های یک روپیه‌ای انجام نمی‌گیرد و هیچ‌گونه ارتباطی در میان چاپ آن دو وجود ندارد. علاوه بر این، ثمن عرفی قرار دادن یک چیز موقوف به دانستن حقیقت آن نمی‌شود، بنابراین اگر یک «رسید» را هم ثمن قرار دهند، کلیه احکام ثمن عرفی باید بر آن جاری گردد.

۳) رأی اکثریت علمای عرب این است که، پول کاغذی جانشین طلا و نقره است و کلیه احکام طلا و نقره بر آن جاری می‌گردد، به دلیل این‌که پول کاغذی به عنوان یک ابزار مبادله جای طلا و نقره را گرفته است، پس در مسایلی چون زکات، معامله صرف، ربا و غیره ... احکام طلا و نقره باید بر آن جاری شود. بلکه برخی از علمای عرب، گامی فراتر نهاده و طلا و نقره را از ردیف ثمن بیرون آورده و در حکم عروض (اسباب و آلات) قرار دادند.

مبنای این نظر بر این اندیشه می‌تواند استوار باشد که، چیزی را به عنوان ثمن خلقی نپذیریم و ثمن بودن یک چیز را مشروط بر این بدانیم که مردم آن را

وسیله مبادله قرار دهند که به محض دست کشیدن مردم از مبادله با آن، ثمن بودن آنرا، تمام شده بدانیم. اما این مبنا نیز درست نیست، زیرا بین طلا و نقره و پول‌های کاغذی تفاوت وجود دارد؛ قطع نظر از این که طلا و نقره ثمن خلقی هستند یا نه، ثمن حقیقی بودن آنها از دیدگاه شرع، کاملاً مسلم و پذیرفته شده است، باین معنا که ثمن بودن آنها بسته به اعتبار عرفی وسیله‌ی مبادله بودن آنها نیست. اعتبار یا استعمال آنها نزد مردم به‌طور وسیله‌ی مبادله باشد، یا به‌عنوان اسباب و آلات، تأثیری روی حکم شرعی آنها نخواهد داشت. به‌همین جهت است که، اگر زیورآلات طلایی یا نقره‌ای در عوض طلا و نقره فروخته شود باز هم معامله‌ی صرف دانسته می‌شود، در حالی که زیورآلات وسیله‌ی مبادله نیستند. پس معلوم می‌شود طلا و نقره در هر صورت، ثمن حقیقی و شرعی هستند، اما پول‌های کاغذی ثمن عرفی هستند. پس، پول‌های کاغذی را جانشین طلا و نقره قرار دادن درست نیست و طلا و نقره را در ردیف عروض قرار دادن نیز، باطل است.

۴) رأی درست این است که، پول‌های کاغذی به‌ذات خود دارای ارزش مالی هستند، اما ثمن بودن آنها، مثل طلا و نقره، حقیقی نیست، بلکه عرفی است و احکام آنها عین احکام فلوس [که در کتب فقه ذکر شده است] می‌باشد، بنابراین زکات با پرداخت آنها ادا می‌شود و معامله‌ی با یکدیگر آنها نیز «بیع صرف نیست».

حکم مبادله‌ی دو نوع پول در یک کشور

مبادله‌ی پول‌های کاغذی بین هم، به‌دو شکل انجام می‌گیرد:

(۱) مبادله‌ی دو پول یک کشور. مانند مبادله‌ی یک اسکناس صد تومانی با ده اسکناس ده تومانی.

(۲) مبادله‌ی پول دو کشور.

حکم شکل اول:

همان‌طور که یادآور شدیم، این مبادله بیع صرف نیست پس قبض هر دو بدل در مجلس عقد نیز، لازم نیست. اما برای این‌که «بیع‌الدین بالدین» (معامله وام با وام) صورت نگیرد، لازم است یکی از دو بدل در مجلس قبض گردد.^۱

در رابطه با معامله به‌صورت نامساوی (مثلاً معامله صد تومان با نود تومان) هم باید عرض شود؛ اگر هر دو بدل تعیین نشده باشد (یعنی معامله صد تومانی معین و خاص با نود تومان معین و خاص مقصود نباشد) نزد هر سه ائمه احناف، معامله نامساوی جایز نیست. زیرا با توجه به عدم اعتبار وصف مرغوبیت و نامرغوبیت در فلوس، نمی‌توان وصف مرغوبیت در یک بدل را، عوض اضافه در مقدار بدل دیگر

۱- اکنون استاد محترم از این فتوای خود رجوع فرموده‌اند. رجوع ایشان در ماهنامه «البلاغ» شماره جمادی‌الأولی ۱۴۲۲ هـ ق و پس از آن در هفته‌نامه «ضرب مؤمن» شماره ۱۱ مورخه ۲۱ محرم ۱۴۲۵ هـ ق چاپ و منتشر شده است. ترجمه متن رجوع ایشان در هفته‌نامه مذکور به‌شرح ذیل است:

«این حکم براساس اعتماد بر کتاب «تنویر الأبصار» و شرح آن «الدرالمختار» و حاشیه‌ی ابن عابدین نوشته شده بود، پس از آن در طی مطالعه‌ی مقاله‌ای از حضرت مفتی رشید احمد رحمته به نقل از علامه کاشانی نظر قبلی خود را به‌شرح زیر اصلاح و اعلام می‌کنم:

اگرچه این مبادله بیع صرف نیست. اما به‌دلیل وجود یکی از دو علت ربا یعنی «اتجاد جنس» در آن، نسبه جایز نیست. بنابراین اگر اسکناس‌های پول یک کشور با هم مبادله شود، قبض کردن هر دو بدل در مجلس لازم است.»

یا اضافه در مقدار را، عوض مرغوبیت در وصف قرار داد، پس هر دو بدل از امثال متساویه قرار می‌گیرند و مقدار اضافه در یک بدل به‌علت نداشتن عوض، ربا می‌شود.

اگر هر دو بدل تعیین شده باشند، نزد شیخین (امام ابوحنیفه: و امام ابویوسف): معامله به‌صورت نامساوی جایز است. زیرا نزد آنها، ثمن بودن هر دو بدل به‌علت تعیین طرف‌های معامله، باطل می‌گردد و حکم عروض (اسباب و آلات) می‌شوند و در عروض، معامله به‌صورت نامساوی جایز است، پس یک اسکناس صد تومانی معین را با نه اسکناس ده تومانی تعیین شده، می‌توان معامله کرد.

نزد امام محمد: به‌دلیل عدم بطلان ثمن بودن فلوس با تعیین طرف‌های معامله، معامله به‌صورت نامساوی جایز نیست. امروز به‌جهت سد باب ربا، فتوی باید براساس رأی امام محمد، داده شود. همان‌گونه که فقهای ماوراءالنهر فتوی به‌حرمت تفاضل در معامله «عدالی» و «غطارفه» داده‌اند، در حالی که «غش» (ناخالصی) در آنها غالب است و در چنین نفوذی، طبق اصل مذهب، تفاضل جایز است [زیرا به‌علت غالب بودن غش، در حکم عروض می‌شوند که تفاضل در آنها جایز است]. اما فتوای حرمت، به‌دلیل سد باب ربا، داده شده است. پس در معامله پول‌های رایج یک کشور تفاضل (اضافه گرفتن یا دادن) جایز نیست و تساوی در آنها نیز به‌اعتبار شمارش و تعداد اسکناس‌ها پذیرفته نمی‌شود، بلکه به‌اعتبار قیمت نوشته شده "Face Value" هر اسکناس صورت می‌گیرد.

حکم شکل دوم:

در مبادله‌ی پول دو کشور، تفاضل جایز است. اما [بخاطر اجتناب از بیع‌الدین بالدین] لازم است، یکی از دو پول قبض شود. ظاهر است که جنس پول دو کشور با هم مختلف است، زیرا پول هر کشور به ذات خود در معامله مقصود نیست، بلکه

نمایندگی از یک قدرت خرید مخصوص می‌کند و قدرت خرید پول هر کشور، با هم مختلف است. بنابراین؛ پول هر کشور دارای جنس مختلف و مبادله‌ی آن با پول یک کشور دیگر به صورت تفاضل جایز است. نرخ ارز نیز در هر کشور از طرف دولت آن کشور تعیین می‌گردد و معامله با نرخ کم‌تر یا بیش‌تر از آن، اگرچه ربا محسوب نمی‌شود، اما به علت ارتکاب خلاف و عدم پیروی از قانون جایز دولت، گناه است. توضیح بیشتر این مسئله را در رساله مؤلف «أحكام الأوراق النقدية» که ترجمه‌ی اردوی آن نیز چاپ شده است، ملاحظه فرمایید.

ارزش پول، تورم^۱ و افلاس^۲ و فهرست نرخ‌ها:

با توجه به توضیحاتی که داده شد، روشن گردید که: پول کاغذی "paper Gurrency" به‌خودی خود دارای ارزش حقیقی نیست و صرفاً بازگوکننده‌ی قدرت خرید پاره‌ای از اجناس و خدمات "Goods and Services" است. همین قدرت خرید، ارزش پول "Value of Money" تلقی می‌شود.

ارزش پول همواره به وسیله قیمت کالا و خدمات تعیین می‌شود. با کاهش نرخ کالا و خدمات، ارزش پول افزایش یافته و با افزایش نرخ کالا و خدمات، ارزش

۱- تورم از نظر عموم مردم، عبارت است از افزایش عمومی سطح قیمت‌ها که در عین حال مترادف با کاهش ارزش پول است. گاهی تورم را وجود پول زیاد در مقایسه با میزان داد و ستد می‌دانند. بهترین تعریف از تورم را خانم جون رابینسون (اقتصاددان انگلیسی) ارائه داده است. وی تورم را «افزایش نامنظم و افسارگسیخته‌ی قیمت‌ها» می‌داند (پول و بانک - علی ماجدی و حسن گلریز - انتشارات بانک مرکزی - ۱۳۶۸).

۲- افلاس به معنی ورشکستگی است. براساس ماده ۴۱۲ قانون مدنی ایران ورشکستگی تاجر یا شرکت تجارتي در نتیجه‌ی توقف از تأدیه‌ی وجوهی که بر عهده‌ی او است حاصل می‌شود.

پول کاهش می‌یابد. پس در واقع، «نرخ کالا» و «ارزش پول» همیشه در دو قطب مخالف حرکت می‌کنند. وقتی که بر گردش پول اضافه شود، بر تقاضای اجناس افزوده می‌شود، در نتیجه نرخ اجناس نیز بالا می‌رود و این امر سبب کاهش ارزش پول می‌شود. این وضع را «تورم» و در عربی «تضخم» و در انگلیسی "Inflation" می‌گویند [پس در واقع افزایش گردش و انتشار پول، سبب نزول ارزش آن می‌شود] ولی اکنون بر اثر عام شدن اصطلاح، کلمه‌ی «تورم» برای هر نوع اضافه در نرخ‌های کالا، به‌کار می‌رود، خواه آن اضافه در نتیجه‌ی «افزایش انتشار پول» پیدا شده باشد، یا عامل دیگر. اگر «تورم» به‌سبب افزایش تقاضای کالا پیدا شود، آن را "Demand Pulses Inflation"^۱ و در عربی «تضخم بسبب الطلب» می‌گویند.

و اگر به‌سبب افزایش خدمات تولید کالا، مثل بالا رفتن دستمزد کارگر یا غیره باشد، آنرا "Cost Push Inflation"^۲ و در عربی «تضخم بسبب رفع الأسعار» می‌گویند. برعکس آن اگر از نرخ کالا کاسته شده و بر ارزش پول اضافه شود آن را «افلاس» و در عربی «انکماش» و در انگلیسی (Deflation) می‌گویند. فهرست قیمت‌ها برای ارزیابی ارزش پول، تورم و افلاس از قیمت اجناس و خدمات استفاده می‌شود و برای آن یک سیستم محاسبه وجود دارد که به آن در عربی «قائمة الأسعار» و در انگلیسی (Price Index) می‌گویند برای تدارک آن، ابتدا فهرستی از اجناس مورد نیاز اولیه، که کاهش یا افزایش قیمت آنها در زندگی روزمره‌ی مردم تأثیر می‌گذارد، تهیه می‌شود. سپس نرخ این اجناس را در ابتدا و انتهای مدتی که می‌خواهند کاهش یا افزایش ارزش پول در طول آن مدت را بدانند، مشخص کرده

۱- تورم به‌سبب تقاضا.

۲- تورم به‌سبب افزایش نرخ.

و میانگین آن را به دست می‌آورند. براساس آن معلوم می‌شود که در طول این مدت، به طور متوسط چند درصد بر قیمت آن اجناس کم یا اضافه شده است. این میانگین ساده‌ی کاهش یا افزایش قیمت‌ها است، ولی ارزیابی دقیق ارزش پول بر این میانگین ممکن نیست، زیرا برای به دست آوردن این میانگین، تمام اجناس در یک ردیف مساوی گذاشته شده‌اند، در حالی که کاهش یا افزایش در قیمت تمام اجناس، تأثیر یکسانی در زندگی روزمره‌ی مردم ندارد. تأثیر نوسان قیمت در اجناسی که نیاز آنها بیشتر است، حساس‌تر از تأثیر نوسان قیمت در اجناسی است که ضرورت آنها کمتر است. بنابراین برای ارزیابی دقیق ارزش پول، به هر جنس، مطابق با میزان اهمیت و نیاز آن، یک وزن داده می‌شود. در عربی آن را «وزن البضائع» و در انگلیسی "Weight of Commodity"^۱ می‌گویند. این وزن را در میانگین ساده ضرب کرده، حاصل ضرب به دست آمده «میانگین وزن شده» است. در عربی «المعدل الموزون» و در انگلیسی "Weight Average"^۲ گفته می‌شود. جمع کل این میانگین وزن شده، فهرست نوسانات قیمت است که با آن کاهش یا افزایش ارزش پول را به طور دقیق می‌توان ارزیابی کرد. از نقشه‌ی مندرجه‌ی ذیل کیفیت اجمالی "price Index"^۳ واضح می‌گردد:

اجناس	نرخ سال ۱۹۹۱	نرخ سال ۱۹۹۲	میانگین ساده	وزن	میانگین وزن شده
خوراک	۵۰	۱۰۰	۲	٪۰.۵	۱/۰۰

۱- وزن کالا.

۲- میانگین وزن کالا.

۳- فهرست نرخ‌ها.

پوشاک	۲۰	۳۰	۱/۵	۲٪	۳٪
مسکن	۳۰	۶۰	۲	۳٪	۶٪
			میانگین جمع کل ۱/۸۳		جمع کل ۱/۹۰

از میانگین ساده جدول معلوم می‌شود که نرخ‌ها در طول یک‌سال از یک به ۱/۸۳ افزایش یافته و ارزش پول ۸۳ درصد کاهش یافته است. از میانگین وزن شده معلوم می‌شود که نرخ‌ها از یک به ۹۰ درصد کاهش یافته است.

همچنین معلوم شد که فهرست قیمت‌ها یک امر تخمینی و غیرتحقیقی است، زیرا قضاوت در تعیین اجناس و تعیین وزن و نرخ برای هر جنس تخمینی است. گاه بسیاری از معاملات را با فهرست قیمت‌ها تراز می‌کنند. در پاکستان تا مدتی حقوق کارمندان به وسیله «فهرست قیمت‌ها» تراز کرده می‌شد و به میزان کاهش ارزش پول به حقوق کارمندان نیز به همان میزان اضافه می‌شد.^۱ تراز یک چیز به وسیله فهرست قیمت‌ها را "Infrestion" می‌گویند.

تأثیر تورم بر پرداخت‌ها

پول کاغذی دارای دو ارزش است: ارزش مکتوب، آنچه که بر روی اسکناس نوشته شده است. در عربی «القيمة الاسمية» و در انگلیسی "Face Value" گفته می‌شود و ارزش واقعی که همان قدرت خرید آن است. در عربی «القيمة الحقيقية» و در انگلیسی "Real Value" گفته می‌شود.

ارزش مکتوب همیشه ثابت است، اما ارزش واقعی در صورت تورم، کم و در صورت افلاس، زیاد می‌شود. اکنون این سؤال مطرح می‌شود که پرداخت دیون

۱- در ایران نیز همه‌ساله حقوق کارکنان دولت براساس نوسانات نرخ کالاها افزایش می‌یابد.

هنگام سررسید آن، براساس ارزش مکتوب پول صورت بگیرد یا براساس ارزش واقعی آن؟ به عنوان مثال: شخصی صد تومان از دیگری برای یک سال قرض گرفته، بعد از گذشت یک سال، ده درصد از قدرت خرید صد تومان کاسته شده، حالا اگر پرداخت قرض براساس ارزش مکتوب انجام شود، بدهکار باید همان صد تومان را بپردازد و اگر براساس ارزش واقعی صورت گیرد، باید صد و ده تومان بپردازد. پس پرداخت براساس کدام ارزش باید انجام بگیرد؟ اگر بگوییم براساس ارزش مکتوب انجام بگیرد، بستانکار ضرر خواهد کرد. به ویژه در کشوری که نرخ تورم آن پایه‌ی ثابتی نداشته باشد، همانند پول کشور لبنان که زمانی با دلار آمریکا همسانی داشت، اما اکنون ارزش آن به قدری پایین آمده است که تقریباً هفتصد لیره‌ی آن، مساوی با یک دلار می‌شود^۱.

برای حل این مشکل، علماء و کارشناسان اقتصادی نظرهای مختلفی دارند. با ذکر هر یک، به توضیح هر یک از آنها پرداخته می‌شود:

۱) قرض پول به معنای قرض مقدار طلایی است که در پشتوانه‌ی آن قرار دارد، پس بستانکار هنگام دریافت قرض، مجاز به دریافت همان مقدار طلا یا مبلغ پولی که بتوان آن مقدار طلا را با آن تهیه کرد، می‌شود. مبنای این فرضیه بر این است که، پشتوانه طلا داشتن پول را قبول نکنیم، در حالی که واقعیت بدون پشتوانه بودن پول، قبلاً بیان شد.

۱- در ایران نیز به همین طریق است، زمانی ارزش دلار در ایران برابر با سه تا چهار هزار ریال بود ولی اکنون به بیش از هشت هزار ریال رسیده و همچنان در حال نوسان است.

۲) مبادله‌ی پول در واقع، مبادله‌ی طلا است، قطع نظر از این که پشتوانه‌ی طلا داشته باشد یا خیر؛ به دلیل این که در شرایط کنونی، پول جای طلا را گرفته است. پس پرداخت قرض‌ها باید براساس قیمت طلا صورت گیرد.

این رأی نیز درست به نظر نمی‌رسد، چه قبلاً ثابت شده که اسکناس اکنون پشتوانه ندارد و مثل فلوس «ثمن عرفی» است و در پرداخت ثمن عرفی ارزش ذاتی آن را اعتبار می‌کنند، نه ارزش واقعی و قدرت خرید آن را.

برخی در این مقام از مذهب امام ابو یوسف رحمته الله استدلال می‌کنند که در صورت کاهش یا افزایش قیمت فلوس قبل از پرداخت، نزد او، پرداخت به اعتبار قیمت انجام می‌شود^۱. اما این استدلال و قیاس درست نیست؛ زیرا میان فلوس و اسکناس در برخی جهات تفاوت وجود دارد:

- فلوس [در آن زمان] با طلا و نقره ارتباط داشته و ارزش آن براساس طلا و نقره تعیین می‌شد، لذا فلوس در واقع خرده‌ی درهم یا دینار بود و با آن یک تناسب ویژه داشت. مثلاً، یک فلس، یک‌دهم درهم و ده فلس مساوی با یک درهم بود. در اصطلاح بازار، تبدیل این تناسب به کاهش یا افزایش قیمت فلوس تعبیر می‌شود. بر این اساس امام ابو یوسف، اعتبار کردن قیمت را در پرداخت فلوس لازم می‌داند. اما اسکناس یک ثمن مستقل اصطلاحی است، که هیچ ارتباطی با طلا و نقره ندارد. تفاوت دیگری نیز در میان فلوس آن زمان و اسکناس فعلی وجود دارد که برای تعیین ارزش فلوس، معیار واضح طلا و نقره وجود داشت که به واسطه‌ی آن ارزش حقیقی فلوس مشخص می‌شد اما برای مشخص کردن ارزش واقعی پول کاغذی،

معیار واضحی وجود ندارد و فهرست قیمت‌ها "Price Index" برای تشخیص ارزش پول، همان‌طور که گفتیم یک معیار تخمینی و حدسی است.

۳) در پرداخت‌ها باید از فرمول "Indexation" کار گرفته شود. یعنی، مبلغ‌های پرداختی هنگام پرداخت، باید به وسیله فهرست قیمت‌ها تراز شود به دلیل این‌که، پول عاری از ارزش واقعی است و «سلة البضائع» "Basket of Goods"^۱ یعنی، قدرت خرید پاره‌ای از اجناس، پشتوانه‌ی آن است. پس قرض دادن یک مبلغ، در واقع قرض دادن پشتوانه‌ی آن است که هنگام پرداخت بنابر اقتضای «الأقراض تقضی بأمثالها» (در قرض، مثل چیز قرض داده شده پرداخت می‌شود) باید همان پشتوانه‌ی آن‌که "Basket of Goods" است، پرداخت گردد و راهکار آن، تراز مبلغ‌های پرداختی به وسیله "Price Index" است. یعنی وقت پرداخت‌ها بر مبلغ پرداختی، تا مقداری که با نرخ تورم مساوی قرار بگیرد، افزوده شود. به عنوان مثال اگر هنگام پرداخت قرض، ده درصد بر تورم اضافه شده بود، بر هر صد تومان قرض، ده تومان اضافه بکند.

این رأی نیز از دیدگاه فقه از چند جهت قابل اعتراض است:

۱) اگر پشتوانه‌ی پول‌های کاغذی، پاره‌ای از اجناس معین و مخصوص می‌بود، ادعای پشتوانه بودن «سلة البضائع» صحت داشت، اما قبلاً روشن گردید که «سلة البضائع» مقدار معینی از اجناس معلوم نیست، بلکه مقدار معینی از اجناس نامعلوم است که تعیین آنها نیز صرفاً از روی تخمین انجام گرفته

است که به لحاظ افراد مختلف، تغییر می‌یابد. پس «سلة البضائع» در واقع، ارزش حقیقی پول نیست، بلکه فایده‌ای است که از طریق پول به دست می‌آید و پرداخت پول کاغذی به معنای پرداخت «سلة البضائع» نیست، بلکه پرداخت وسیله‌ی مبادله‌ای است که بتوان با آن «سلة البضائع» خرید.

۲) مطابق با این نظر، مماثلت در پرداخت، باید به اعتبار ارزش حقیقی "Real Value" باشد، نه فقط به اعتبار ارزش مکتوب. در حالی که از دیدگاه شرع، قضیه برعکس آن است. در پرداخت قرض‌ها، اعتبار مماثلت در مقدار است. نه در ارزش واقعی. به طور مثال: اگر کسی از دیگری ده کیلو گندم قرض گرفته باشد، هنگام ادای قرض، همان ده کیلو گندم را می‌دهد، خواه قیمت آن زیاد باشد یا کم.

دلیل روشن دیگر بر این مطلب، حدیث ابن عمر رضی الله عنهما است. او در «تقیع» به فروش شتر اشتغال داشت. گاهی معامله براساس درهم و پرداخت با دینار یا معامله براساس دینار و پرداخت با درهم انجام می‌گرفت. در این باره از رسول اکرم صلی الله علیه و آله سؤال شد، فرمود: «به شرط این که پرداخت براساس قیمت روز ادا باشد اشکال ندارد»^۱.

بنابراین ثابت گردید آنچه که بر عهده‌ی مدیون لازم می‌شود، مقدار دینی است که هنگام بیع بر او لازم شده بود. پس به وقت پرداخت، می‌تواند قیمت روز ادای آن را مبادله کند. اگر قیمت دین بر عهده‌ی مدیون لازم می‌گشت، لازم بودن قیمت

روز ادا به وقت پرداخت معنا نداشت، بلکه قیمت روز و جوب (روز عقد) لازم قرار داده می‌شد.

۳) شریعت، مماثلت در اموال ربوی را لازم قرار داده است. به همین جهت، معامله‌ی اموال ربوی به صورت مجازفه (تخمینی، بدون کیل یا وزن) جایز نیست، زیرا تحقق مماثلت به طور کامل تضمین نمی‌شود. به کارگیری فرمول 'Indexation' در پرداخت قرض و امثال آن، مستلزم «مجازفه» می‌شود، چه قبلاً توضیح داده شد که «فهرست قیمت‌ها» از روی تخمین تهیه می‌شود. در جواب این مشکل که در صورت پرداخت قرض براساس ارزش مکتوب، اگر از ارزش پول کم شده باشد، بستانکار ضرر می‌کند، چند مطلب عرض می‌شود:

الف) در پایین رفتن ارزش پول، بدهکار هیچ نقشی نداشته است. بنابراین مسئولیت آن را بر عهده‌ی او گذاشتن نیز، یک ظلم است.

ب) دادن قرض به دیگران به دو غرض انجام می‌گیرد:

- به غرض شراکت در منفعی که از آن به دست می‌آید

- به غرض همکاری.

در صورتی که به غرض شراکت در منافع باشد، باید گفت که، راه شراکت در منافع، قرض نیست، بلکه مشارکت یا مضاربه است. در صورتی که به غرض همکاری باشد، دادن قرض در چنین صورتی به مثابه‌ی این است که قرض دهنده آن را نزد خود نگه داشته است. در این صورت، اگر ارزش پول کاهش پیدا می‌کرد هیچ‌کس مسئول نبود، در صورت قرض هم، نباید کسی مسئول باشد.

ج) اگر "Indexation" فرمول و ضابطه‌ی درستی می‌بود، باید در مورد حساب جاری بانک‌ها نیز بکار گرفته می‌شد، در حالی که آنجا کار گرفته نمی‌شود.

د) همان‌گونه که در صورت تورم "inflation"، پرداخت مبلغ اضافی، لازم قرار داده می‌شود، در صورت افلاس "Deflation" هم باید مبلغی کسر شود، در حالی که کسی آن را نمی‌گوید. البته، در کشورهایی که ارزش پول به‌حدی نزول کند که با کساد نزدیک شود، می‌توان حکم دیگری را برای آن جستجو کرد. اما یک نکته برای علما بسیار قابل توجه و حائز اهمیت است که کاهش ارزش پول، گاهی از ناحیه‌ی خود دولت انجام می‌گیرد، آن را "Devaluation"^۱ می‌گویند. در چنین شرایطی آیا می‌توان گفت که دولت گویا، پول اول را فاقد اعتبار قرار داده و پول جدیدی که دارای ارزش کمتر است، رایج نموده است تا در صورت صحیح بودن این فرضیه، بتوان جوازی برای پرداخت قرض به‌وسیله‌ی پول رایج، برابر با قیمت پول قبلی فراهم آورد؟ مثلاً، کسی هزار تومان زمانی قرض گرفته بود که معادل ارزش آن ۴ دلار بود، هنگام پرداخت قرض ارزش مبلغ بر اثر کاهش دادن دولت، به‌معادل ۳ دلار رسیده بود. دولت با این کار گویا پول جدیدی را رایج نموده که ارزش آن ۳۳ درصد کمتر از ارزش پول قبلی است. پس بدهکار باید هزار و سیصد و سی تومان از پول جدید را که با هزار تومان قبلی برابر است، به‌عنوان ادای قرض خود پرداخت کند.

این موضوع باید در دستور کار تحقیقی علماء قرار گیرد و به‌هنگام قضاوت فراموش نشود که تأثیر مستقیم این کاهش از ناحیه‌ی دولت، صرفاً بر نرخ ارز می‌افتد و تأثیر آن بر معامله‌های داخلی غیرمستقیم است. دوم این‌که، فرضیه‌ی تغییر یافتن پول به‌سبب کاهش ارزش آن، اعتبار واقعی ندارد، بلکه معنوی و حکمی است، زیرا فقط ارزش پول تغییر داده می‌شود، اما از آن جایی که ارزش پول

۱- کاستن از ارزش پول.

اعتباری است، این امر از طرف دولت به حساب تغییر معنوی خود پول، گذاشته می شود.

سیر تحول پول:

اقتصاددانان و به ویژه نویسندگان تاریخ اقتصاد مایلند از پول به عنوان یک «اختراع» نام ببرند و برخی از اندیشمندان اقتصادی، تاریخ اقتصاد را از نظر پیدایش پول به سه دوره تقسیم کرده اند:

۱) دوره‌ی اقتصاد پایاپای: در این دوره کالا با کالا مبادله می شد و اقتصاد در مراحل بدوی و ابتدایی بوده است و پولی وجود نداشته تا در دادوستد روزمره‌ی جامعه نقشی داشته باشد. در این زمان هر فروش در واقع متضمن یک خرید هم‌ارزش و هم‌زمان خودش بوده است. مثلاً یک گوسفند با صد کیلوگرم گندم معاوضه می شد یا ده عدد مرغ با یک رأس بز مبادله می گردید.

۲) دوره اقتصاد پولی: دوره‌ای است که اقتصاد از حالت ابتدایی و ساده خارج شده و پول به عنوان وسیله‌ی مبادله وارد زندگی مردم شده است. در این نوع اقتصاد پولی، پول حاصل از فروش کالا الزاماً به طور هم‌زمان صرف خرید کالای دیگر نمی شود، بلکه فروشنده می تواند از پول به دست آورده در زمان دیگری کالاهای مورد نیازش را بخرد.

۳) دوره اقتصاد اعتباری: در این دوره که هم‌اکنون در آن زندگی می کنیم نه فقط پول در زندگی روزمره‌ی انسان‌ها وارد شده، بلکه مناسبات پیچیده‌ی اعتباری، دادوستد را به عنوان یک هنر ظریف و فنی دقیق تبدیل نموده است. در این دوره که دوره‌ی کنونی تمدن بشر است از پول به عنوان شی‌ای که همواره باید همراه دارنده‌ی خود باشد، استفاده نمی شود، بلکه پول در بانک‌ها یا سایر

مؤسسه‌های مالی اندوخته می‌شود و به صورت چک یا اسناد اعتباری استفاده می‌شود، همچنین بانک‌ها به دارندگان حساب‌های خود تا مبلغی به صورت اعتبار و بدون این که حساب آنها موجودی داشته باشد پرداخت و سپس در آینده آن را یافت می‌کنند.

چرا پول به وجود آمد؟

در اقتصاد شبانی و معیشتی، مناسبات تهاتری و پایاپای کالاها پاسخگوی نیازهای جامعه‌ی آن روز بود، ولی به تدریج و با افزایش کالاهای تولید شده و فراوانی محصولات کشاورزی که می‌بایستی با کالاهای دیگر مبادله شوند و در مقابل نیازمندی‌های اشخاص هم تأمین می‌گردید، مشکلات مبادله‌ی کالاها با یکدیگر به وجود آمد، این مشکلات موجب گردید که بشر به فکر ایجاد وسیله‌ای برای تسهیل در امر دادوستد بیافتد. ابتدا (پول کالا) به وجود آمد، به این معنا که برخی از کالاها به عنوان وسیله‌ی سنجش ارزش پول مورد استفاده قرار گرفت. مثلاً اقلامی مانند: دندان نهنگ، گوسفند، گاو، نمک، صدف، گندم، برنج، تنباکو و نظایر آن به عنوان (پول کالا) به کار برده شده‌اند. یعنی در هر محل بنا به اقتضای امکانات آن، یکی از این کالاها به عنوان معیار عمومی و مشترک برای سنجش ارزش کالاهای دیگر مورد استفاده قرار می‌گرفت.

سال‌ها طول کشید تا پول فلزی به صورت سکه با وزن معین و عیار مشخص به وجود آمد و رواج یافت. مورخ مشهور یونانی «هرودت» پیدایش سکه فلزی را به شاهان لیدی که حدود ۸ قرن قبل از میلاد حضرت مسیح ﷺ حکومت می‌کردند، نسبت می‌دهد.

علت‌های به‌وجود آمدن تورم:

متداول‌ترین علت تورم، فشار روزافزون تقاضا برای خرید کالا و کند بودن رشد تولید کالاها و خدمات است. در کشورهای در حال توسعه و از جمله ایران، سرمایه‌گذاری‌های عمرانی و تولیدی تا قبل از بهره‌برداری، تنها به توزیع درآمد بیشتر در جامعه کمک می‌کند و لذا در کوتاه‌مدت افزایش تقاضاهایی را ایجاد می‌کند که کالاهای مورد نیاز آن در بازار موجود نیست. کسر بودجه‌ی دولت‌ها در کشورهای در حال توسعه در اغلب موارد مستقیماً به افزایش تقاضا و لاجرم به افزایش سطح عمومی قیمت‌ها و تورم منجر می‌شود. یکی دیگر از علل تورم از فشار هزینه‌های زندگی ناشی می‌شود، به این صورت که سطح عمومی قیمت‌ها در شرایط مشخصی، در نتیجه‌ی افزایش دستمزدها و حقوق‌ها بالا می‌رود و یا اینکه ممکن است سود ناشی از وام‌ها و تسهیلات بانکی افزایش یابد و در نتیجه قیمت‌ها را بالا ببرد و منجر به تورم شود. همچنین ممکن است دولت با مداخله‌ی خود، هزینه‌ی تولید کالا را بالا ببرد، مثلاً افزایش مالیات متعلق به کالا، هزینه‌ی تولید آن را افزایش می‌دهد و در نتیجه قیمت آن را بالا می‌برد.

تأثیر تورم بر درآمدها:

همه‌ی تولیدکنندگان، تجار و کسبه از تورم منتفع می‌شوند. زیرا قیمت کالاها بیشتر و سریع‌تر از هزینه‌های تولید افزایش می‌یابد. چرا که از سوی هزینه‌های تولید (مثل دستمزد، نرخ سود، هزینه بیمه و غیره) کم و بیش تحت کنترل و نسبتاً ثابت هستند و از سوی دیگر بین افزایش قیمت‌ها، میزان حقوق و دستمزد و درآمد خود را بالا ببرند، اینها کارمندان و کارگران دولت و بخش خصوصی هستند و غالباً افزایش حقوق و دستمزدهایشان یا منع قانونی دارد و یا با مقاومت شدید

کارفرمایان مواجه است. (و یا چنان که در ایران انجام می‌شود، متناسب با نرخ تورم رسمی یک‌ساله که توسط بانک مرکزی اعلام و با نرخ واقعی تورم و افزایش سطح عمومی قیمت‌ها بسیار فاصله دارد، افزایش می‌یابد). از این‌رو است که تورم، توزیع درآمد را به‌نفع کارفرمایان و صاحبان دارایی و به‌ضرر مزدبگیر و حقوق‌بگیر، تغییر می‌دهد. یعنی در شرایط تورمی، فقرا، فقیرتر و اغنیاء ثروتمندتر می‌شوند. (نمونه‌ی بارز و آشکار تورم در حال حاضر در کشور ما وجود دارد و به عینه مشاهده می‌شود که در چنین شرایطی فاصله‌ی بین فقیر و غنی روزبه‌روز بیشتر می‌شود).

تأثیر تورم بر تخصیص عوامل تولید:

با توجه به اینکه در دوره‌ی تورمی، قیمت کالاها و خدمات متناسب و به یک اندازه افزایش نمی‌یابد، بنابراین تولیدکنندگان به‌تولید کالاهایی گرایش پیدا می‌کنند که قیمت آنها به‌نسبت بیشتری افزایش یافته و سود بیشتری عایدشان می‌کند و در نتیجه سرمایه‌گذاری بیشتر به سوی تولید این قبیل کالاها متمرکز می‌شود، در حالی که تولید این قبیل کالاها لزوماً بهترین و مفیدترین تولید در اقتصاد ملی نیست و به‌این ترتیب است که تورم تخصیص بهینه‌ی عوامل تولید را تغییر می‌دهد. به‌عنوان مثال، تولید انبوه موتورسیکلت در ایران را می‌توان نام برد. قیمت موتورسیکلت تا چند سال قبل بسیار ارزان بود و با تقریباً سه میلیون ریال می‌شد بهترین نوع موتورسیکلت را خرید، با توجه به افزایش تورم و بالا رفتن سرسام‌آور قیمت خودروهای سواری و به‌تبع آن رویکرد اقشار با درآمد کمتر به استفاده از موتورسیکلت، کارخانجات بسیار زیادی برای مونتاژ (سرهم‌بندی) و تولید موتورسیکلت ایجاد شد و قیمت یک دستگاه موتورسیکلت گاری که تا چند سال قبل از یکصد و پنجاه هزار ریال تجاوز نمی‌کرد به یکباره به دو میلیون و پانصد هزار

ریال سید، در حالی که به نظر بسیاری از کارشناسان اقتصادی، این قبیل تولید لزوماً بهترین تولید در اقتصاد ملی ایران نیست.

راه‌های مهار تورم:

فشارهای تورمی بر جامعه بایستی در نخستین مراحل مهار شود و تحت کنترل درآید، زیرا در مراحل بعدی که تورم تشدید شده است، کنترل آن بسیار دشوار می‌گردد، روش‌های مهار تورم به‌طور کلی بر انتخاب سیاست‌هایی مبتنی است که به کاهش تقاضا برای کالاها و خدمات منجر شود. بنابراین مبارزه‌ی صحیح با تورم مستلزم شناخت ریشه‌ی تورم و سپس استفاده از ابزارهای مناسب برای مقابله با آن است. روش‌های مبارزه با تورم به‌طور کلی در چهار گروه طبقه‌بندی می‌شوند:

(۱) اعمال سیاست پولی انقباضی از سوی بانک مرکزی، از جمله نرخ بهره، عملیات بازار باز و کنترل مستقیم اعتبارات، کمک زیادی به کنترل تورم می‌کند.

(۲) گرفتن مالیات سنگین و کاهش هزینه‌های دولت، به تعدیل فشارهای تورمی منتهی می‌شود.

(۳) کنترل مستقیم قیمت‌ها و در واقع نرخ‌گذاری دولتی روی اجناس و استفاده از یک نظام جیره‌بندی و نیز تعیین و تثبیت نرخ دستمزدها که درآمد افراد را تحت تأثیر قرار می‌دهد از روش‌هایی است که برای کنترل تورم به‌ویژه تورم ناشی از هزینه و به‌خصوص در شرایط بحرانی، مثلاً در زمان جنگ، اعمال می‌شود.

(۴) از روش‌های دیگر کنترل تورم می‌توان از افزایش تولید یا افزایش واردات به‌منظور بالا بردن عرضه نام برد.

خودآزمایی

- ۱) پول را تعریف کنید.
- ۲) تفاوت بین نقد و پول چیست؟
- ۳) تعریف ارز را بنویسید.
- ۴) سازمان تجارت جهانی چه نوع سازمانی است؟
- ۵) صندوق بین‌المللی پول چگونه سازمانی است؟
- ۶) بانک جهانی چه نوع مؤسسه‌ای است؟
- ۷) احکام فقهی پول‌های کاغذی را شرح دهید.
- ۸) ارزش پول چگونه مشخص می‌شود؟
- ۹) اعتبار شرعی خرید و فروش ارز را بنویسید.
- ۱۰) تأثیر تورم بر ارزش پول ملی را شرح دهید.

فصل چهارم

بانکداری Banking^۱

تعریف بانک:

بانک به مؤسسه‌ی تجاری گفته می‌شود که به جمع‌آوری سرمایه‌های مردم می‌پردازد و از آن به بازرگانان، صنعتگران و افراد نیازمند دیگر قرض می‌دهد. بانک‌های کلاسیک امروز در مقابل این قرض‌ها سود دریافت می‌کنند و به سپرده‌گذاران خود مبلغی سود با نرخ کم می‌پردازند و میزان تفاوت میان دو سود پرداختی و دریافتی «نفع» بانک محسوب می‌شود.

۱- بانک، مؤسسه‌ی مالی است که با هدف کسب سود، وجوه مردم را تحت انواع مختلف سپرده دریافت کرده و به اشکال مختلفی، چون وام، اعتبار، خرید و فروش اوراق بهادار و ... مصرف می‌کند. این بانک‌ها را امروزه به جهت اینکه همانند یک تاجر به دنبال کسب سود هستند بانک‌های تجاری نیز می‌گویند.

تاریخچه‌ی پیدایش بانک:

۱- نخستین بانک در سال ۱۴۰۱ میلادی به نام بانک بارسلون توسط دولت اسپانیا تأسیس شده است. این بانک علاوه بر فعالیت‌های رایج در آن‌زمان، به عملیات صندوق‌داری دولت نیز مبادرت می‌ورزید. (اصول بانکداری، صدقی، ص ۹)

اولین تجربه بانکداری به‌شکل جدید آن در سال ۱۷۱۶ میلادی و در کشور فرانسه صورت عملی به‌خود گرفت. «جان‌لا» که مردی اسکاتلندی بود با طراحی برای ایجاد یک بانک به فرانسه آمد و لویی چهاردهم (پادشاه فرانسه) که وضع مالی اسفباری داشت، تقاضای «جان‌لا» را برای تأسیس بانک و انتشار اسکناس پذیرفت. فعالیت بانکی که وی ایجاد کرد گسترش یافت، اما «جان‌لا» به‌همین حد بسنده نکرد و با افزایش تقاضای مردم برای وام از سوی مشتریان، به انتشار پول جدید دست زد. در اوایل سال ۱۷۲۰ یکی از مشتریان بزرگ بانک به‌دلیل کدورتی که با وی داشته بود، محموله‌ی بسیار بزرگی از اسکناس‌های منتشر شده را به «جان‌لا» ارائه داد و در مقابل درخواست طلا نمود، وی از تحویل مقدار زیادی طلا در مقابل اسکناس ناتوان شد و این امور موجب شد که مردم برای دریافت طلا به بانک مراجعه نمایند و بانک مزبور ورشکسته شد و «جان‌لا» پنهان شد و بعداً از فرانسه گریخت.

سابقه بانکداری در ایران

صرافی به صورت ابتدایی آن، در زمان هخامنشیان که در انحصار شاهزادگان و معابد بود، وجود داشت. در دوران ساسانیان، بانکداری در ایران توسعه پیدا کرد. در این زمان ارسال پول از نقطه‌ای به نقطه‌ای دیگر توسط «برات» متداول شد. واژه «چک» که امروزه در همه‌ی بانک‌های جهان رواج دارد از زبان پهلوی گرفته شده و در زمان ساسانیان هم معمول بوده است.

با ورود اسلام به ایران و گسترش و رواج احکام آن، از جمله ربا، فعالیت بانکداری ربوی در ایران متوقف شد و این امر تا زمان حکومت صفویه ادامه داشت. دولت صفویه به فعالیت‌های صرافان که عملیات بانکی را انجام می‌دادند رونق بخشید، برخی از صرافان بزرگ که مورد حمایت دولت نیز

بودند با باز کردن حساب نزد بانک‌های بزرگ خارجی و تعیین کارگزار در خارج و اعزام نماینده به مراکز عمده تجارت حوزه‌ی فعالیت خود را گسترش دادند. کارمزد و سودی که از بابت نقل و انتقال وجوه و دادن وام نصیب صرافان می‌شد، فعالیت صرافی را به صورت یکی از مشاغل پردرآمد درآورده بود. بنیانگذار صرافی ایران که توانست تجارتخانه کوچک خود را عملاً به یک بانک تبدیل کند شخصی مسیحی ارمنی به نام «هاراتون تومانیانس» بود وی برای مشتریان خود حساب جاری باز می‌کرد و به موجودی این حساب‌ها تا ۶ درصد سود می‌داد. در معرفی توسعه فعالیت مؤسسه تومانیانس همین بس که در تابستان سال ۱۲۵۵ که میرزا نصرالله خان مشیرالدوله، وزیر امور خارجه وقت ایران احتیاج فوری به یکصد هزار تومان پول پیدا کرد، حواله‌ای به تجارتخانه‌ی وی (تومانیانس) نوشت و مبلغ مزبور را دریافت کرد به نظر می‌رسد واژه «تومان» که برای نامیدن پول رایج ایران نیز به کار می‌رود از نام خانوادگی «تومانیانس» گرفته شده است.

ایجاد نخستین بانک در سال ۱۲۵۱ شمسی که ناصرالدین شاه قاجار برای هزینه سفر خود به انگلستان از شخصی به نام «جولیوس رویتر» (بنیانگذار خبرگزاری رویتر که هم اکنون نیز یکی از بزرگترین خبرگزاری‌های جهان می‌باشد) مبلغ ۴۰/۰۰۰ لیره انگلستان قرض کرد، برمی‌گردد.

ناصرالدین شاه در مقابل دریافت این مبلغ، امتیاز تأسیس بانکی را در ایران به رویتر داد، گرچه این امتیاز در سال ۱۲۶۷ شمسی لغو گردید. اما در همین سال امتیاز دیگری به وی اعطا شد که بر اساس از تشکیل «بانک شاهنشاهی ایران» را پایه‌ریزی نمود. بانک شاهنشاهی تا سال ۱۳۲۷ شمسی و به مدت ۶۰ سال در ایران فعالیت می‌کرد.

سرانجام نخستین بانک ایرانی در سال ۱۳۰۴ شمسی و دوران حکومت رضاشاه پهلوی تحت نام «بانک پهلوی قشون» و از محل وجوه صندوق بازنشستگی درجه‌داران ارتش با سرمایه اولیه ۳/۸۸۳/۹۵۰ ریال تأسیس شد. این بانک بعدها به نام «بانک سپه» تغییر نام گرفت و در حال حاضر یکی از بانک‌های بزرگ تجاری کشور است (پول و بانک، از نظریه تا سیاست، علی

ماجدی، حسن گلریز، مرکز آموزش، بانکداری، ۱۳۶۸).

در بحث پیرامون پیشرفت سیستم پولی مطرح شد که، در زمان‌های گذشته مردم طلاهای خود را نزد صرافان به امانت می‌گذاشتند و یک «قبض رسید» از آنها دریافت می‌کردند، سپس به مرور زمان معاملات مردم براساس همین رسیدهای طلا صورت می‌گرفت.

صرافان نیز به دلیل مراجعه‌ی محدود مردم برای گرفتن طلاها، آن‌را به‌طور قرض به‌دیگران می‌دادند و با مشاهده‌ی معاملات مردم به وسیله‌ی رسیدهای کاغذی به جای پرداخت طلا، به قرض‌داران رسید می‌دادند، و به این صورت بانک پدید آمد و با مرور زمان شکل یک اداره‌ی منظم به‌خود گرفت.

چگونگی تأسیس بانک:

۱- در ایران، قبل از پیروزی انقلاب بسیاری از بانک‌ها غیردولتی و به صورت شرکت سهامی عام اداره می‌شدند اما در تاریخ ۱۳۵۸/۳/۱۷ طبق قانون ملی شدن بانک‌ها که به تصویب شورای انقلاب رسید، همه بانک‌ها (جمعاً ۲۸ بانک) ملی شدند و در اختیار دولت قرار گرفتند و قانون عملیات بانکی بدون ربا در تاریخ ۱۳۶۲/۶/۱ از تصویب مجلس شورای اسلامی گذشت و از آن تاریخ تا سال ۱۳۸۰ بانک‌های خصوصی اجازه فعالیت نداشتند و سپس اجازه فعالیت به آنها داده شد که تاکنون چهار بانک خصوصی به صورت شرکت سهامی عامل به ثبت رسیده‌اند.

براساس ماده ۳۰ قانون پولی و بانکی کشور ایران مصوب ۱۳۵۸/۱۲/۱۸ شورای انقلاب، شرایط تأسیس بانک در ایران به قرار زیر است:

الف) تأسیس بانک و اشتغال به عملیات بانکی و استفاده از نام بانک در عنوان مؤسسات اعتباری فقط طبق مقررات این قانون ممکن است.

ب) تشخیص عملیات بانکی با شورای پول و اعتبار است. [شواری پول و اعتبار یکی از ارکان تشکیل‌دهنده بانک مرکزی است که به موجب ماده ۱۸ قانون پولی و بانکی تشکیل می‌شود و اعضای آن عبارتند از: رئیس کل بانک مرکزی (ریاست شورا)، دادستان کل کشور با معاون او، معاونین وزارتخانه‌های امور اقتصادی و دارایی، جهاد کشاورزی، بازرگانی، صنایع و معادن، سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی، رئیس اتاق بازرگانی و صنایع و معادن، دو نفر مطلع در امور مالی و پولی و یک نفر از خبرگان بانکی].

ج) تأسیس بانک در ایران موقوف به تصویب اساسنامه آن به وسیله شورای پول و اعتبار و صدور اجازه از طرف بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران است.

د) مراجع ثبت شرکت‌ها نمی‌توانند تقاضای تأسیس بانکی را در ایران به ثبت برسانند مگر آنکه اجازه‌نامه بانک مرکزی ایران و رونوشت گواهی شده اساسنامه مربوط که به تصویب شورای پول و اعتبار رسیده است ضمیمه تقاضای ثبت باشند.

اساساً بانک نیز یک نوع شرکت سهامی است و چگونگی تأسیس آن مانند کیفیت تأسیس شرکت سهامی می‌باشد. بانک مردم را به جمع‌آوری سرمایه‌های خود در بانک دعوت می‌دهد (که در اصطلاح فقه قرض گفته می‌شوند) سرمایه‌های جمع شده در بانک را در فارسی (سپرده)، در عربی (ودائع) و در انگلیسی "Depostis" می‌گویند.

انواع سپرده‌ها در بانک:

۱) حساب جاری "Current Account" در عربی آن را «الحساب الجاری» می‌گویند.

سپرده‌ی این حساب بدون سود است و سپرده‌گذار هر مبلغی را در هر زمان که خواسته باشد می‌تواند از حساب خود برداشت کند^۱.

۲) حساب پس‌انداز "Saving Account" که در عربی «حساب التوفیر» گفته می‌شود.

سپرده‌ی این حساب دارای سود است و سپرده‌گذار آن معمولاً تحت برخی شرایط خاص می‌تواند از حساب خود پول برداشت کند.

۳) سپرده‌ی غیرجاری "Fixed Deposit" که در عربی «ودائع ثابتة» گفته می‌شود.

۱- به این نوع سپرده‌ها در نظام بانکداری ایران «سپرده قرض الحسنه جاری» می‌گویند و سپرده‌گذار پس از افتتاح حساب در بانک یک جلد دسته‌چک دریافت می‌کند و از طریق صدور چک می‌تواند تمام یا قسمتی از موجودی حساب خود را از بانک خارج و یا به‌دبگری منتقل کند، به این نوع حساب‌ها سودی پرداخت نمی‌گردد.

سپرده‌ی این حساب نیز دارای سود است و نرخ آن نیز براساس مدت وجود آن در حساب مشخص می‌شود که با طولانی بودن مدت، نرخ سود بالا و با کوتاه بودن مدت، نرخ سود کم می‌شود. سپرده‌گذار این حساب، قبل از مدت مشخص شده (سررسید سپرده) قادر به برداشت پول از حساب خود نیست^۱.

بانک با سرمایه‌ی اولیه خود و مجموعه‌ی سرمایه‌ای که از طریق این سه نوع سپرده‌گذاری از مردم جمع‌آوری می‌کند به فعالیت می‌پردازد. نخست مبلغ مشخصی از آن را باید به صورت سرمایه سیال در بانک مرکزی نگهداری کند.

این سپرده معمولاً به صورت وثیقه‌های دولتی که در هر زمان قابل نقد باشند، در بانک مرکزی جمع می‌شوند و مبلغی سود نیز به آن تعلق می‌گیرد. بانک مرکزی کلیه بانک‌های تجاری را موظف به پرداخت درصد مشخصی از سپرده‌های خود به بانک مرکزی می‌کند و تناسب این درصد براساس تغییر اوضاع اقتصادی متغیر می‌شود، امروزه تقریباً چهل درصد از سپرده‌ها در بانک مرکزی گذاشته می‌شود.

۱- در بانکداری ایران، سپرده‌های غیرجاری «غیردیداری» به دو دسته تقسیم می‌شوند:

الف) سپرده‌های کوتاه مدت که براساس آن سپرده‌گذار پول خود را به مدت کوتاه که از یک سال تجاوز نمی‌کند، نزد بانک می‌گذارد و مبلغی سود از بانک دریافت می‌کند. دریافت از این حساب با دفترچه سپرده کوتاه مدت و در هر زمان و به هر مبلغ امکان‌پذیر است اما سود آن به نسبت مدت تغییر می‌کند.

ب) سپرده‌های بلندمدت که مدت سپرده‌گذاری صاحب حساب بیش از یکسال (بین یک تا پنج سال) است و براساس مدت زمانی که سپرده نزد بانک نگهداری شده سودی به دارنده حساب پرداخت می‌شود.

از آنجا که حفظ منافع سپرده‌گذاران از وظایف بانک مرکزی است و در بانک‌ها سرمایه‌ی افراد بی‌شماری گذاشته می‌شود، بانک مرکزی وظیفه گذاشتن درصد مشخصی از سپرده‌های خود به بانک مرکزی را به عهده این بانک‌ها می‌گذارد. مقصود از سرمایه‌ی سیال (سرمایه در گردش) سرمایه‌ای است که نقد بوده یا در هر زمان نقدپذیر باشد، که در عربی «السیولة» و در انگلیسی "Liquidity" گفته می‌شود، پول نقد، حساب بانک‌های دیگر و وثیقه‌های نقدپذیر مانند وثیقه‌های دولتی و غیره، جزو سرمایه‌های سیال می‌باشند. مبلغی از این سرمایه سیال را هر بانک نیز جهت تأمین مطالبات مشتریان نزد خود نگه می‌دارد.

فعالیت‌های بانک:^۱

بانک پس از جمع‌آوری سرمایه به فعالیت‌های مختلفی مانند سرمایه‌گذاری، سیاست پولی، واسطه در صادرات و واردات و غیره می‌پردازد. ذیلاً به توضیح مختصر فعالیت‌های یاد شده‌ی بانک پرداخته می‌شود. سرمایه‌گذار^۲ "Financing"

۱- عملیات وام‌دهی و اعتبارات در سیستم بانکداری ایران به عملیات تخصیص منابع نامیده می‌شود.
 ۲- در ایران پس از ملی شدن بانک‌ها (۱۳۵۸/۳/۱۷) اهداف و وظایف نظام بانکی طبق قانون عملیات بانکی بدون ربا تعیین شده است که به طور اختصار عبارتند از استقرار نظام پولی و اعتباری، تحقق اهداف و سیاست‌ها و برنامه‌های اقتصادی دولت جمهوری اسلامی، ایجاد تسهیلات لازم جهت گسترش تعاون عمومی، حفظ ارزش پول، تسهیل در امور پرداخت‌ها و دریافت‌ها، افتتاح انواع حساب‌های قرض‌الحسنه (جاری و پس‌انداز) و قبول سپرده‌های سرمایه‌گذاری مدت‌دار.

عمده‌ترین فعالیت بانک فراهم‌آوری قرض جهت تأمین نیازها به‌ویژه نیازهای تجاری مردم است. گاه این قرض‌ها درازمدت و گاه کوتاه‌مدت [معمولاً برای سه تا شش ماه] می‌شود. به قرض‌های درازمدت در عربی «ائتمان طویل الأجل» و در انگلیسی "Long Term Credit" گفته می‌شود و به قرض‌های کوتاه‌مدت در عربی «ائتمان قصیر الأجل» و در انگلیسی "Short Term Credit" می‌گویند.

مردم از بانک‌ها سه نوع وام می‌گیرند:^۱

- ۱) قرض برای تأمین نیازهای روزمره، چون پرداخت پول قبض‌های برق و آب و پرداخت حقوق، این نوع قرض‌ها را "Over Head Expenses" می‌گویند.^۲
- ۲) قرض برای تأمین هزینه‌های جاری معاملات، مثل کالاهای تجاری و مواد اولیه. در عربی آن را «رأس المال العامل» و در انگلیسی "Working Capital" می‌گویند.^۳

-
- ۱- در ماده ۶۴۸ قانون مدنی ایران قرض چنین تعریف شده است: «قرض عقدی است که به موجب آن احدی از طرفین مقدار معینی از مال خود را به طرف دیگر تملکی می‌کند که طرف مزبور مثل آن را از حیث مقدار و جنس و وصف رد نماید و در صورت تعذر رد مثل قیمت یوم‌الرد را بدهد»
 - ۲- در سیستم بانکی ایران، برای رفع احتیاجات ضروری از محل درصدی از مانده مجموع سپرده‌های قرض‌الحسنه پس‌انداز و جاری مردم نزد بانک‌ها، وام قرض‌الحسنه پرداخت می‌گردد.
 - ۳- در سیستم بانکی ایران برای تأمین بهای کالاهای تجاری (بخش خدمات و بازرگانی) معمولاً از محل درصدی از مانده مجموع سپرده‌های مدت‌دار (کوتاه و بلندمدت) و تحت عنوان مضاربه بانکی تسهیلات در اختیار متقاضی قرار می‌گیرد، در حال حاضر نرخ سود این قبیل تسهیلات حداقل ۲۵٪ است. در سیستم بانکی ایران، آنچه را که مردم به‌عنوان سپرده قرض‌الحسنه پس‌انداز یا جاری نزد بانک می‌سپارند، به عنوان وام از مردم تلقی می‌شود، که بنابراین بانک اختیار دارد از

کنترل تسهیلات اعطایی:

تسهیلات اعطایی بانک‌ها در یک محدوده خاصی کنترل می‌شود و از ناحیه‌ی بانک مرکزی برای آن سقفی قرار داده می‌شود که بانک‌ها در محدوده‌ی آن اقدام به دادن قرض (یا تسهیلات) می‌نمایند. در عربی آن را (سقف‌الاعتماد) و در انگلیسی "Credit Ceiling" می‌گویند.

امروزه دستور بانک مرکزی به بانک‌ها در پاکستان، این است که چهل درصد سپرده‌های خود را که به آن «احتیاطی السیولة» و در فارسی «اندوخته احتیاطی» و در انگلیسی "Liquidity Reserve" می‌گویند^۱ در بانک مرکزی گذاشته و پنج درصد آن را به صورت نقد "Cash" نزد خود نگه دارند و تا سقف سی درصد به افراد شخصی یا سازمان‌ها و اداره‌ها قرض (یا تسهیلات اعتباری) بدهند و با بیست و پنج درصد دیگر وثیقه‌های دولتی (اوراق قرضه دولتی) بخرند یا آن را به اداره‌های دولتی مثل شرکت هواپیمایی، شرکت برق و غیره قرض بدهند.^۲

این محل به افراد متقاضی قرض یا وام پرداخت نماید و همچنین بانک سپرده‌های بلندمدت را به صورت وکالت از سپرده گذار می‌پذیرد و از این محل آن‌چه را به متقاضیان می‌پردازد، تسهیلات می‌نامند.

۱- نرخ اندوخته احتیاطی یا سپرده قانونی همواره تغییر می‌یابد، حداقل و حداکثر نرخ سپرده قانونی در قانون پولی و بانکی کشور ایران مصوب ۱۳۵۱ ش ۱۰ و ۳۰ درصد مانده سپرده‌ها تعیین شده است، علت این تغییر در بحث ابزار سیاست پولی در همین بخش خواهد آمد. (مترجم)

۲- میزان سقف ذخیره احتیاطی در ایران برحسب تصمیم شورای پول و اعتبار تعیین می‌شود، همچنین آن‌چه را که بانک‌ها و مردم به‌عنوان کمک به هزینه‌های جاری و یا اجرای طرح‌های عمرانی به صورت اوراق بهادار می‌خرند در ایران (اوراق مشارکت) می‌گویند که همه ساله در چند نوبت

در تعیین سقف اعتباری بانک‌ها عوامل مختلفی دخالت خواهند داشت: گاهی نیاز به سرمایه‌گذاری بیشتر در برخی بخش‌های خاص مثل کشاورزی یا صنعت و غیره باعث متمرکز شدن توجه بانک‌ها به آنسو می‌شود.

گاهی برای کنترل تورم، یک سقف اعتباری برای قرض‌ها تعیین می‌گردد، زیرا افزایش مبالغ قرض بانک‌ها، باعث بالا رفتن تورم می‌شود که این‌که در بحث (سیاست پولی) روشن خواهد شد و گاهی تأمین هزینه‌های دولت از طریق مالیات‌های رایج، غیرممکن و بالا بردن میزان مالیات نیز با مشکل مواجه می‌شود. در چنین شرایطی دولت (ذخیره احتیاطی) "Liquidity Reserve" بانک مرکزی را اضافه نموده و بانک‌ها را موظف به خرید اوراق قرضه دولتی (اوراق مشارکت) می‌کند و قسمت بزرگتری از پول‌های مردم را قرض می‌گیرند.

روش قرض دادن بانک‌ها در محدوده‌ی سقف اعتباری، چنین است که بانک در مرحله‌ی نخست به بررسی املاک و اعیان (وثایق و تضمین‌ها) قرض‌گیرنده می‌پردازد تا به وصل قرض در وقت مقرر از ناحیه‌ی قرض‌گیرنده اطمینان حاصل کند. پس از جلب اطمینان، بانک آمادگی خود را برای قرض دادن تا سقف معین برای یک مدت مشخص اعلام می‌دارد تا قرض‌گیرنده حسب ضرورت آن‌را در اقساط مختلف از بانک وصول کند. تجدید سقف قرض را در عربی «تحدیدالسقف» و در انگلیسی "Sanction of The Limit" و در فارسی (حد سقف اعتباری) می‌گویند.

منتشر و به فروش می‌رسد و به خریداران این قبیل اوراق (اوراق قرضه یا مشارکت) سودی معادل

حداقل ۱۷٪ پرداخت می‌شود.

پس از تجدید سقف، برای قرض‌گیرنده یک حساب در بانک باز می‌شود که از آن حساب در هر وقت هر مبلغی را که خواسته باشد، برداشت کند. بانک در مقابل افتتاح این حساب از قرض‌گیرنده مبلغی سود با نرخ بسیار کم (مثلاً ۰.۵٪ یا ۱٪) نیز وصول می‌کند. دریافت بقیه سود با نرخ منظم پس از وصول قرض صورت می‌گیرد. قرض‌گیرنده معمولاً در این مدت مبلغ مشخصی را از بانک گرفته و اضافی را دوباره به بانک برمی‌گرداند. این سلسله دریافت و پرداخت اضافی همواره تا پایان مدت وصول قرض ادامه می‌یابد. با پایان یافتن مدت، بانک به محاسبه مبلغ دریافت شده و مدت استفاده آن مبلغ توسط قرض‌گیرنده پرداخته و به حساب آن از وی سود می‌گیرد^۱.

انواع بانک‌ها (به اعتبار سرمایه‌گذاری):

بانک دارای انواع مختلفی است، برخی از بانک‌ها منحصراً در بخش‌های خاص سرمایه‌گذاری می‌کند و برخی دیگر به سرمایه‌گذاری عمومی می‌پردازند. با این وصف بانک‌ها به انواع زیر تقسیم می‌شوند:

۱- به این نوع سقف اعتباری در سیستم بانکی سابق ایران (قبل از انقلاب)، اعتبار در حساب جاری می‌گفتند، اما در سیستم بانکی پس از انقلاب اعطای این قبیل وام‌های اعتبار در حساب جاری متوقف شده است.

- ۱) بانک کشاورزی، در عربی آن را «المصرف الزراعی» و در انگلیسی "Agricultural Bank" می‌گویند، این بانک به فراهم‌آوری منابع مالی جهت استفاده در بخش کشاورزی می‌پردازد^۱.
- ۲) بانک صنعتی؛ در عربی آن را «المصرف الصناعی» و در انگلیسی "Industrial Bank" می‌گویند. این بانک در زمینه پیشرفت صنعت به سرمایه‌گذاری می‌پردازد^۲.
- ۳) بانک توسعه؛ بانکی را که در بخش‌های مختلف توسعه و پیشرفت سرمایه‌گذاری می‌کند و قرض و اعتبار می‌پردازد «بانک توسعه» می‌گویند. در عربی آن را «بنوک التیمیة» و در انگلیسی "Development Bank" می‌گویند^۳.

۱- بانک کشاورزی در سیستم بانکی ایران قبل از انقلاب فقط امور مالی مربوط به کشاورزان را انجام می‌داد، اما پس از ملی شدن و دولتی شدن بانک‌ها علاوه بر پرداخت وام به روستائیان و کشاورزان به سایر عملیات بانکی برای عموم مردم نیز مبادرت می‌نماید.

۲- این نوع بانک در ایران به نام بانک صنعت و معدن طی سال‌های اخیر شروع به‌کار نموده و امور مربوط به فراهم آوردن منابع مالی برای بخش صنعت و معدن را انجام می‌دهد. این بانک نیز دولتی است.

۳- این نوع بانک‌ها قبل از انقلاب ایران تحت‌نام شرکت‌های توسعه استانی (مانند شرکت توسعه و گسترش خزر) فعالیت می‌کردند، اما بعد از انقلاب منحل و در سایر بانک‌ها ادغام شدند و در حال حاضر بانکی به نام بانک توسعه در ایران وجود ندارد.

۴) بانک تعاون؛ "Cooperation Bank" در عربی آن را می‌توان به «مصرف‌التعاونی» نام‌گذاری کرد.^۱

۵) بانک سرمایه‌گذاری؛ "Investment Bank" در عربی آن را «بنک‌الاستثمار» می‌گویند. به‌ظاهر این اصطلاح در کشورهای مختلف برای مفاهیم گوناگون به‌کار می‌رود. در کشور (پاکستان) منظور از آن، بانکی است که در آن سپرده‌ها برای یک مدت محدود گذاشته می‌شود، حساب جاری یا حساب پس‌انداز عمومی در آن وجود ندارد. فقط حساب سپرده‌های غیرجاری در آن وجود دارد. مدت قرض‌های آن نیز محدود است که برای مدت کم‌تر از آن قرض داده نمی‌شود. دایره فعالیت تمام این بانک‌ها محدود است.^۲

۶) بانک تجاری "Commercial Bank" در عربی آن را «بنک‌التجاری» می‌گویند. بانک‌هایی که در سرمایه‌گذاری عام فعالیت دارند و مخصوص به یک بخش

۱- این بانک در ایران وجود ندارد، در چند سال اخیر مقدمات تشکیل آن فراهم آمد و لایحه تشکیل آن به مجلس شورای اسلامی تقدیم شد، اما تاکنون تأسیس نشده است، به‌جای آن مؤسسه‌ای تحت نام صندوق تعاون کشور، و تحت نظر وزارت تعاون، به منظور خدمت به بخش تعاون مشغول فعالیت است.

۲- این نوع بانک در ایران تأسیس نشده، اما اخیراً برخی از مؤسسات مالی و تعاونی‌های اعتبار و صندوق‌های قرض‌الحسنه با افتتاح حساب‌های پس‌انداز مبادرت به دریافت سپرده و نگهداری آن تا مدت معینی می‌نمایند و پس از این مدت وام مورد درخواست سپرده‌گذار را متناسب با میزان سپرده سپرده‌گذار، به وی می‌پردازد.

خاص نیستند، بانک تجاری گفته می‌شوند.^۱

نقش بانک در امر صادرات و واردات:

واسطه بودن بانک در تجارت بین‌المللی (صادرات و واردات) از جمله وظایف بانک است که بدون وکالت و وساطت آن، کار صادرات و واردات به سهولت امکان‌پذیر نیست.

۱- در ایران و پس از پیروزی انقلاب و ملی شدن بانک‌ها تمامی بانک‌ها اعم از بانک‌های تخصصی و غیرتخصصی در بخش خدمات و تجارت و بازرگانی نیز به فعالیت می‌پردازند. در ایران علاوه بر شش نوع بانک موجود در پاکستان که نویسنده محترم به آن‌ها اشاره نموده است، بانک‌های تخصصی دیگری نیز وجود دارد که گرچه در بخش‌های خدمات و بازرگانی و خدمات هم به سپرده‌گیری و اعطای وام و اعتبار می‌پردازند. اما در حقیقت بانک‌های تخصصی هستند. این بانک‌ها عبارتند از: الف) بانک مسکن که منابع مالی خود را در بخش مسکن به کار می‌گیرد. ب) بانک سپه: که علاوه بر انجام امور مربوط به پرسنل نیروهای مسلح از قبیل پرداخت حقوق و مستمری و کمک‌های مالی در سایر بخش‌ها نیز برحسب مورد و تکلیف دولت به پرداخت وام و تسهیلات می‌پردازد. ج) بانک رفاه کارگران؛ که زیر نظر سازمان تأمین اجتماعی قرار دارد و به کمک‌های مالی مربوط به کارگران و همچنین پرداخت وام به سایر مردم اقدام می‌کند. علاوه بر بانک‌های دولتی موجود در کشور (بانک ملی، بانک سپه، بانک مسکن، بانک تجارت، بانک کشاورزی، بانک رفاه کارگران، بانک ملت و بانک صنعت و معدن) که برخی از آن‌ها از ادغام ۲۸ بانک و شرکت توسعه‌ی قبل از انقلاب تشکیل شده‌اند، در سال‌های اخیر تأسیس بانک‌های خصوصی به صورت شرکت‌های سهامی عام به بخش خصوصی داده شده است.

نقش بانک در امر واردات کالا:

تاجر صادر کننده‌ی کالا همواره به دنبال این مطلب است که جهت صدور کالای خود اعتماد لازم را از تاجر واردکننده کالا (خریدار کالا) به دست آورد؛ بنابراین از وی «ضمانت‌نامه‌ی بانکی» مطالبه می‌کند که به موجب آن بانک، ضمانت پرداخت قیمت جنس خریداری شده را به تاجر صادر کننده‌ی آن بدهد. این ضمانت‌نامه را در عربی «خطاب‌الضمان» یا «خطاب‌الاعتماد» و در انگلیسی "Letter of Credit" و در فارسی «اعتبار اسنادی» می‌گویند که به طور اختصار "L/C" (ال، سی) نیز گفته می‌شود^۱.

عملیات دریافت این ضمانت‌نامه را افتتاح "L/C" (در فارسی گشایش اعتبار اسنادی) و در عربی «فتح‌الاعتماد» می‌گویند. بانک پس از افتتاح "L/C" به نام تاجر وارد کننده، آن را به بانک مورد نظر تاجر صادرکننده می‌فرستد.

بانک صادرکننده (اعتبار اسنادی) را "Negotiating Bank" می‌گویند (این بانک معمولاً در کشوری که واردکننده کالا در آن مقیم است فعالیت می‌کند) بعد از رسیدن "L/C" (اسناد اعتبار اسنادی به دست تاجر صادرکننده)، کالا توسط صادرکننده به کشتی حمل می‌شود و شرکت کشتیرانی پس از قبول بار از صادرکننده برای حمل به کشور واردکننده یک برگ رسید حمل بار صادر می‌کند و یک نسخه

۱- اعتبار اسنادی قراردادی است که به موجب آن بانک (بازکننده‌ی اعتبار - Issuing Bank) متعهد

می‌شود که به دستور و به حساب خریدار کالا در قبال تسلیم مدارک و اسناد معین، بهای کالا را

به فروشنده بپردازد.

آنرا به صادرکننده تحویل می‌دهد، این برگ رسید را در عربی «بولیصة الشحن» و در انگلیسی "Bill of Lading" و به فارسی «بارنامه حمل بار» گفته می‌شود.^۱

بانک صادرکننده، بارنامه حمل بار را به همراه مدارک مربوط به بانک گشاینده‌ی "L/C" می‌فرستد، واردکننده پس از دریافت اسناد و بارنامه، آنرا با «اعتبار اسنادی» مطابقت می‌دهد در صورت مخالفت فهرست کالاهای وارداتی با شرایط "L/C" مدارک را دوباره برمی‌گرداند و در صورت موافقت فهرست کالاها با سفارش‌های او، بار خود را با ارایه مدارک به بندرگاه تحویل می‌گیرد. معمولاً بانک این اسناد را پس از دریافت قیمت کالا از تاجر واردکننده به او می‌دهد. پرداخت قیمت کالا به بانک نیز براساس یکی از صورت‌های زیر انجام شود:

۱) گاهی تاجر واردکننده هنگام افتتاح "L/C" تمام قیمت کالا را یکجا پرداخت می‌کند. این عمل را در اصطلاح، افتتاح "L/C" یا "Full Margin" و در عربی «فتح‌الاعتماد بعتاء الکامل» و در فارسی «پرداخت کامل بهای کالا» می‌گویند. (در این صورت بانک فقط کارمزدی بابت افتتاح اعتبار از واردکننده می‌گیرد).

۲) گاهی هنگام افتتاح "L/C" واردکننده کالا، فقط قسمتی از تمام قیمت کالا را پرداخت می‌کند. در این صورت افتتاح "L/C" به میزان درصد قیمت پرداخت

۱- چنانچه کالا به وسیله واگن‌های راه‌آهن حمل شود حمل بار را بارنامه حمل کالا به وسیله قطار، در انگلیسی "Bill of Railway" و چنانچه کالا به وسیله کامیون (تریلی) حمل شود به رسید حمل کالا، بارنامه حمل به وسیله کامیون و در انگلیسی "Bill of Track" و در صورتی که کالا به وسیله هواپیما حمل شود به رسید حمل بار، بارنامه حمل به وسیله هواپیما و در انگلیسی "Bill of Airplan" می‌گویند.

شده از کل مبلغ کالا افتتاح شده است. مثلاً اگر ۵۰ درصد از کل قیمت هنگام گشایش اعتبار پرداخت شود، می‌گویند افتتاح "L/C" با ۵۰ درصد انجام شده است (تاجر واردکننده بقیه بهای کالا را پس از رسیدن کالا به مقصد و دریافت اسناد حمل (و سایر اسناد) به بانک گشاینده اعتبار اسنادی "L/C" پرداخت می‌کند).

۳) گاهی تاجر واردکننده هنگام گشایش اعتبار اسنادی "L/C" هیچ مبلغی از بهای کالا را به بانک پرداخت نمی‌کند، بلکه قیمت کالا را در زمان رسیدن کالا به مقصد و دریافت رسید حمل بار و سایر مدارک به بانک بازکننده اعتبار پرداخت می‌کند، این مورد را در اصطلاح «افتتاح "L/C" با نرخ صفر» می‌گویند.

۴) گاهی با قرارداد مشترک بین بانک و تاجر واردکننده، بانک تمام قیمت کالا را از طرف او پرداخت می‌کند و تاجر واردکننده در طول یک‌مدت معین آن مبلغ را به بانک پرداخت می‌کند. در این صورت تاجر واردکننده به بانک بدهکار می‌شود بانک معمولاً در قبال این قرض از او سود دریافت می‌دارد.

کارمزد افتتاح اعتبار اسنادی "L/C"

بانک در عوض خدماتی که برای افتتاح "L/C" (اعتبار اسنادی) انجام می‌دهد، کارمزد دریافت می‌کند. خدمات بانک تاجر واردکننده‌ی کالا، به سه شکل انجام می‌گیرد:

۱) **وکالت "Agency"**؛ بانک بازکننده "L/C" به نمایندگی از طرف تاجر واردکننده با تاجر صادرکننده به صورت وکیل مذاکره می‌کند. اسناد و مدارک واردکننده را برای صادرکننده می‌فرستد و مدارک ارسال شده‌ی صادرکننده را

به تاجر واردکننده تحویل می‌دهد و در عوض این خدمات، اجرت دریافت می‌کند.

(۲) **ضمانت "Guarantee"** بانک بازکننده "L/C" ضمانت پرداخت تمام بهای کالای وارده را به تاجر صادرکننده می‌دهد و در عوض آن از واردکننده کارمزد می‌گیرد.

(۳) **قرض، (اعتبار) "Credit"**؛ در صورت عدم پرداخت به موقع قیمت کالا توسط واردکننده، بانک مبلغی را که به نمایندگی از طرف وی به تاجر صادرکننده می‌پردازد، به عنوان قرض (وام و اعتبار) به عهده‌ی تاجر واردکننده محسوب می‌دارد و در عوض آن از واردکننده سود (و کارمزد) دریافت می‌کند.

قرض به دو صورت می‌تواند باشد:

الف) واردکننده به طور مستقل از بانک قرض می‌گیرد، در این صورت بین واردکننده و بانک از قبل قرارداد می‌شود که بانک پس از حمل کالا توسط صادرکننده تمام بهای کالا را به صادرکننده بپردازد، و واردکننده این مبلغ وام را بعداً (مثلاً پس از فروش کالای وارداتی یا در سررسید معین) یکجا یا در چند نوبت به بانک بپردازد. این قرارداد مستقل است و سودی که در قبال این قرض گرفته می‌شود، دارای نرخ مستقل و جداگانه‌ای است و با اجرت "L/C" هیچ‌گونه ارتباطی ندارد.

ب) صورت دوم این است که واردکننده به طور مستقل از بانک وام نمی‌گیرد اما در خلال انجام عملیات ورود کالا به‌گونه‌ای عمل می‌شود که بازکننده‌ی "L/C" (واردکننده‌ی کالا) مبلغی را به بانک بدهکار می‌شود، به این شرح که:

گاهی هنگام افتتاح "L/C" (گشایش اعتبار اسنادی) پرداخت بهای کالا توسط واردکننده به طور کامل انجام می‌گیرد. این نوع افتتاح "L/C" را افتتاح "L/C" با نرخ Margin صددرصد می‌گویند.

گاهی گشایش اعتبار اسنادی (افتتاح "L/C") با پرداخت قسمتی از بهای کالا توسط واردکننده مثلاً ۲۵٪ انجام می‌شود. این روش گشایش اعتبار اسنادی را افتتاح "L/C" با نرخ ۲۵٪ می‌گویند و گاهی هنگام گشایش اعتبار هیچ‌گونه بهایی پرداخت نمی‌شود. این روش را افتتاح "L/C" با نرخ صفر می‌گویند.

در دو صورت اخیر، بانک بازکننده اعتبار با دریافت اسناد حمل و سایر مدارک مربوط به ورود کالا (از قبیل فاکتور یا سیاهه و بیمه‌نامه و غیره)^۱ و مطابقت فهرست کالاهای وارداتی با شرایط "L/C"، تمام بهای کالا یا قسمت باقی‌مانده را پرداخت می‌کند، و واردکننده به جای این که این وجه را که بانک بازکننده "L/C" از طرف او پرداخت نموده، بلافاصله بپردازد، بنابه دلایلی، مانند عدم اطلاع به موقع یا طولانی شدن مدت ترخیص کالا از گمرک و ... تأخیر روا می‌دارد. بانک نیز در مقابل

۱- فاکتور یا سیاهه، سندی است که صورت ریز کالای وارداتی و قیمت آن در آن درج شده و به انگلیسی "Invoice" می‌گویند و از جمله مدارک عمده و مهمی که صادرکننده معمولاً همراه با اسناد حمل کالا برای واردکننده ارسال می‌نماید عبارتند از:

(۱) گواهی بیمه کالا از محل حمل کالا از کشور صادرکننده تا محل تحویل کالا در کشور واردکننده که به آن در زبان انگلیسی "Certificate of Insurance" می‌گویند.

(۲) گواهی مبدأ، که نشان می‌دهد کالا ساخت کشوری است که صادرکننده می‌بایست از آنجا کالا را برای واردکننده بفرستد، به این سند در انگلیسی "Certificate of Origin" می‌گویند.

و جهی که بابت بهای کالا به صادرکننده پرداخت نموده، و به نسبت مدت زمان تأخیر شده از واردکننده سود دریافت می‌کند.

گاهی تاجر واردکننده به دلیل در اختیار نداشتن سرمایه برای خرید و یا تهیه کالای مورد درخواست خود یا راکد نکردن سرمایه خود در زمینه‌ی وارد ساختن کالا، از بانک قرض گرفته و کالا وارد می‌کند. بانک نیز مبلغی را به او قرض می‌دهد، این عملیات را «تمویل الواردات» و در انگلیسی "import Financing" می‌گویند.

نقش بانک در امر صادرات کالا:

از آن طرف بانک تاجر صادرکننده کالا، فقط دو نوع فعالیت را در زمینه صدور کالا توسط صادرکننده انجام می‌دهد و در مقابل آن سود یا کارمزد می‌گیرد:

۱) وکالت "Agency"

۲) قرض (اعتبار) "Credit"

اگر براساس توافق به عمل آمده بین واردکننده و صادرکننده کالا چنین قرارداد شده باشد که بهای کالا به محض تأیید اسناد حمل و سایر مدارک مربوط به کالا توسط واردکننده، قیمت آن توسط بانک مقیم در کشور صادرکننده کالا به صادرکننده پرداخت شود، در این صورت بانک طرف حساب صادرکننده به وکالت از طرف بانک طرف حساب واردکننده تمام بهای کالا را به صادرکننده پرداخت و کارمزدی از این بابت دریافت می‌کند. به اعتبار اسنادی "L/C" باز شده براساس این

نوع قرارداد، اعتبار اسنادی به دیدار یا "L/C-astight" می‌گویند، یعنی مفاد قرارداد این باشد که: «پس از وصول مدارک پرداخت وجه ضروری می‌باشد».

قرض یا اعتبار صادراتی بانک طرف حساب صادرکننده در برخی شرایط خاص پرداخت می‌گردد. اگر مفاد قرارداد منعقد شده بین واردکننده و صادرکننده کالا که به تأیید بانک‌های طرف حساب آنان نیز رسیده است این باشد که: «پس از رسیدن اسناد حمل کالا و سایر مدارک به دست واردکننده، وی بعد از یک ماه یا بیست روز مثلاً اقدام به پرداخت وجه کند». در چنین شرایطی اگر بانک تاجر صادرکننده پرداخت کند، وجه پرداخت شده به عهده‌ی تاجر صادرکننده، قرض قرار می‌گیرد. همچنین صادرکننده کالا هنگام دریافت سفارش صدور کالا از یک خریدار خارجی ممکن است به علت عدم کفایت سرمایه خود برای تهیه یا تولید کالا، از بانک قرض یا تسهیلات صادراتی بگیرد و کالای مورد نظر سفارش‌دهنده را آماده و صادر نماید و پس از دریافت بهای آن از واردکننده حساب وام خود را تصفیه نماید. قرض دادن بانک در زمینه صادرات را به عربی «تمویل الصادرات» و در انگلیسی "Export Financing" و در فارسی (اعتبار یا وام صادراتی) می‌گویند.

هر دولتی به منظور کسب درآمدهای ارزی و در جهت توسعه‌ی صادرات کالاهای کشورش تشویق بیشتری می‌کند تا کالاهای غیرنفتی و صنایع کشور وارد بازارهای خارجی شده و نرخ ارز در کشور تثبیت شود. در پاکستان جهت توسعه صادرات، بانک مرکزی آن کشور طرحی به عنوان "Export Refinancing"^۱ (اعاده‌ی تمویل الصادرات) پیاده ساخت. در این طرح بانک مرکزی به کلیه بانک‌های تجاری بخش‌نامه کرده بود تا از نرخ سود وام‌هایی که برای صادرات کالا به خارج

۱- تجدید سرمایه‌گذاری صادرات.

داده می‌شود، بکاهند. مثلاً اگر نرخ عمومی سود ۱۵ درصد است، از وام‌هایی که برای صادرات کالا داده می‌شود، ۸ درصد سود بگیرند. بانک مرکزی مبلغ قرض را نیز به بانک‌های تجاری می‌پردازد و از ۸ درصد سود، ۵ درصد را برای خود اختصاص داده و سه درصد باقی‌مانده را به بانک‌های تجاری می‌داد، به این ترتیب بانک‌های تجاری بدون این‌که در این زمینه سرمایه‌گذاری واقعی داشته باشند، سه درصد سود دریافت می‌کردند. اکنون تغییراتی در این طرح ایجاد شده است، بانک مرکزی به جای پرداخت مستقیم این سرمایه به بانک‌های تجاری، به میزان همین مبلغ حساب قرض الحسنه "Deposit Account" برای بانک‌های تجاری باز می‌کند و به حساب «اوراق قرضه»^۱ به آنها سود می‌دهد که معمولاً چهارده یا پانزده درصد می‌باشد. بانک تجاری هم از هشت درصد سودی که از قرض‌گیرنده دریافت می‌کند، ۵ درصد آن را به بانک مرکزی می‌دهد، در این صورت برای بانک تجارت سه درصد سود باقی می‌ماند و از ناحیه بانک مرکزی نیز چهارده یا پانزده درصد سود به او می‌رسد. هدف از این طرح گسترش فعالیت صادرات کالا می‌باشد.^۲

۱- توضیح آن در شرح وظایف بانک مرکزی خواهد آمد. تعیین نرخ سود در آن به طور مزایده صورت می‌گیرد. (مؤلف)

۲- در کشور جمهوری اسلامی ایران، به منظور توسعه صادرات و بازاریابی و تبلیغ در باره کالاها و صادراتی کشور، مرکزی تحت عنوان «مرکز توسعه صادرات ایران، براساس قانون مصوب ۱۳۴۵/۵/۲۹ در وزارت اقتصاد آن زمان تشکیل شد که پس از تشکیل وزارت بازرگانی در سال ۱۳۵۳ شمسی (قانون مصوب ۱۳۵۳/۴/۲۴) به صورت یکی از واحدهای وابسته به وزارت بازرگانی درآمد. هم‌اکنون مرکز توسعه صادرات ایران به موجب اساسنامه‌ی مصوب ۱۳۵۹/۱۰/۲۴ دارای یک شخصیت حقوقی است که به عنوان مؤسسه‌ی دولتی زیر نظر وزارت

سفته و برات:^۱

برات یک نوع سند بهادار مخصوصی است. وقتی که بازرگانی کالای خود را به خریدار می‌فروشد به نام او «برات» می‌کشد. پرداخت وجه برات گاهی موکول به آینده می‌شود. به منظور اعتبار قانونی دادن به این برات، خریدار بدهکار با امضای آن بر این موضوع صحه می‌گذارد که به میزان وجه آن به فروشنده بدهکار و متعهد

بازرگانی کار می‌کند. معمولاً یکی از معاونین وزارت بازرگانی ریاست مرکز توسعه صادرات را به‌عهده دارد.

از جمله سیاست‌های مرکز توسعه صادرات برگزاری نمایشگاه‌های متعددی است از محصولات تولیدی کشور، در کشورهای مختلف است که همه‌ساله برگزار می‌شود. همچنین از دیگر سیاست‌های تشویقی مرکز توسعه صادرات به منظور تشویق و افزایش صادرات کشور و حمایت از صادرکنندگان کالاها و خدمات در مقابل وقایع و خطرهایی که مؤسسات بیمه بازرگانی به طور معمول آن‌ها را بیمه نمی‌کنند و همچنین به منظور تأمین و تضمین اعتباراتی که صرف صدور کالاها و خدمات می‌شود، صندوقی به نام «صندوق ضمانت صادرات» ایران به موجب قانون مصوب ۱۳۵۲/۵/۹ تشکیل شده است. سایر وزارتخانه‌ها و دستگاه‌های دولتی به منظور حمایت از صادرات محصولات تولیدی زیرمجموعه‌ی خود، سیاست‌های تشویق صادرات را دنبال می‌کنند. به عنوان مثال، وزارت جهاد کشاورزی به منظور تشویق توسعه صادرات میگو اخیراً برای صادرات هر کیلو میگو به خارج مبلغ ۵۰۰۰ ریال یارانه به صادرکننده می‌دهد.

۱- سفته، یا سفته طلب، نوشته‌ای است که به موجب آن یک شخص متعهد می‌شود مبلغ معینی را در تاریخ معین یا عندالمطالبه در وجه شخص دیگری بپردازد. آنچه در این مبحث مطرح شده منظور پس از مهر و امضا به "Drawer" برات است. برات نوشته‌ای است که به موجب آن شخص (براتکش) دستور می‌دهد مبلغ معینی را به روایت (عندالمطالبه) یا در "Drawer" شخص دیگری (براتگیر) سررسید معین در وجه یا با حواله‌کرد خود او یا شخص ثالث پرداخت نماید.

و به پرداخت آن در تاریخ سررسید آن است. این سند بهاء‌دار را در عربی «کمبیالة» در اردو «هندی» و در انگلیسی "Bill of Exchange" و در فارسی (برات ارزی) می‌گویند. تاریخ سررسید برات را «نضج‌الکمبیالة» و در انگلیسی "Matuity" و تاریخ پرداخت آن را "Matuity Date" می‌گویند.^۱

طلبکار قبل از فرا رسیدن زمان سررسید، مجاز به مطالبه‌ی وجه برات از بدهکار نیست، اما گاهی به دلیل نیاز پیدا کردن به پول، برات را به شخص ثالثی می‌فروشد و وجه آن را از وی گرفته و با امضاء کردن پشت آن، کلیه‌ی حقوق قانونی آن را به طرف آن شخص منتقل می‌کند. شخص ثالث معمولاً مقداری از وجه برات کسر می‌کنند، مثلاً اگر وجه برات یک هزار تومان است شخص ثالث پس از پذیرش آن، پنجاه تومان از آن کسر نموده و نهصد و پنجاه تومان به صاحب آن می‌پردازد.

۱- ماده ۲۲۳ قانون تجارت ایران، برات علاوه بر امضاء یا مهر برات‌دهنده باید دارای شرایط ذیل باشد:

- ۱) قید کلمه (برات) در روی ورقه.
- ۲) تاریخ تحریر (روز و ماه و سال)
- ۳) اسم شخصی که باید برات را تأیید کند.
- ۴) تعیین مبلغ برات.
- ۵) تاریخ تأیید برات.
- ۶) مکان تأیید وجه برات اعم از این‌که محل اقامت محال‌علیه باشد یا محل دیگر.
- ۷) اسم شخصی که برات در وجه یا حواله‌کرد او پرداخت می‌شود.
- ۸) تصریح به این‌که نسخه اول یا دوم یا سوم یا چهارم الخ است.

این عملیات را در عربی «خصم الكمبیالة» و در انگلیسی "Discounting of the Bill of Exchange" و در فارسی «تنزیل مجدد برات» می‌گویند.

امضاء نمودن پشت برات را در عربی «تظهير» و در انگلیسی "End Orsement" و در فارسی «پشت‌نویسی» یا «ظهرنویسی» می‌گویند.

میزان نرخ «تنزیل مجدد» برات براساس سررسید "Maturity" آن مشخص می‌شود، سررسید یک برات هرچند که نزدیک‌تر باشد به همان میزان از نرخ تنزیل مجدد آن کم می‌شود.

بانک نیز معمولاً به تنزیل مجدد برات می‌پردازد و این عملیات جزو وام‌های کوتاه مدت بانک‌ها به‌شمار می‌رود زیرا پرداخت وجه برات معمولاً در ظرف سه ماه انجام می‌شود.^۱

عملکرد افزایش حجم نقدینگی:

یکی از عملکردهای هم بانک مرکزی که ذکر آن در اینجا لازم است، افزایش حجم نقدینگی و انتشار پول در گردش می‌باشد، که آن را «افزایش حجم نقدینگی» یا «افزایش حجم اعتبار» می‌گویند. ذیلاً به توضیح آن پرداخته می‌شود:

مردم میزان بسیار اندکی از درآمدهای خود را نزد خود نگه داشته و میزان قابل توجهی را در بانک نگهداری می‌کنند و هنگام قرض گرفتن از بانک، دریافت وام نیز معمولاً به صورت نقد انجام نمی‌شود، بلکه بانک به نام وام‌گیرنده حساب جاری باز می‌کند و دسته‌چک به او تحویل می‌دهد تا وی هنگام ضرورت بتواند با صادر

۱- به براتی که می‌توان از مبلغ آن کسر کرد و بقیه را نقداً دریافت نمود «برات نزولی» می‌گویند و به براتی که به بانک سپرده می‌شود که سر موعود آن را وصول کند «برات وصولی» می‌گویند.

کردن چک پرداخت‌های خود را انجام دهد. مثلاً شخصی می‌خواهد صد هزار تومان از بانک قرض بگیرد بانک به‌جای پرداخت پول نقد، حساب جاری با موجودی صد هزار تومان به نام او باز کرده و دسته‌چک برای وی صادر می‌کند تا هنگام پرداخت با استفاده از صدور چک بدهی‌هایش را پرداخت کند. با توجه به این موضوع، نتیجه می‌گیریم که بانک فایده‌ای چند برابر بیشتر از فایده مبلغ حقیقی وجوه و منابع خود را می‌برد. (مثلاً اگر مبلغ حقیقی منابع بانک یک میلیارد ریال است با اتخاذ این شیوه می‌تواند فایده‌ی ده میلیارد تومانی را از آن خود نماید. مترجم) توضیح بیشتر آن این است که:

منابعی که بانک جذب می‌کند نسبتی از آن را نزد بانک مرکزی به عنوان «سپرده» نگهداری می‌نماید و بقیه را به مردم قرض می‌دهد. وام‌گیرنده نیز قرض را به صورت افتتاح حساب و دریافت دسته‌چک، دریافت می‌نماید یا نقداً دریافت نموده و دوباره آن را در بانک می‌گذارد. با این عمل به میزان هر مبلغی که حساب باز می‌شود، انتشار پول به‌همان میزان افزایش می‌یابد در حالی که بر میزان مبلغ واقعی پول که در بانک وجود دارد چیزی اضافه نشده است. پس از آن بانک از سپرده‌ی جدیدی که به وسیله افتتاح حساب مقترض وارد بانک شده است نیز سپرده‌ی قانونی بانک مرکزی را کسر نموده و بقیه را به مردم قرض می‌دهد. مقترض نیز دوباره آن پول را در بانک می‌گذارد. به همین ترتیب حجم پول در گردش چند برابر افزایش می‌یابد. این عملکرد را «افزایش حجم نقدبنگی» می‌گویند. با ارائه یک مثال می‌توان توضیح را کامل‌تر کرد:

شخصی صد تومان در یک بانک می‌گذارد، بانک بیست درصد آن را به‌عنوان سپرده‌ی قانونی به بانک مرکزی داده و هشتاد تومان دیگر را به یک شخص قرض

می‌دهد. آن شخص نیز هشتاد تومان را قرض گرفته و دوباره آن را در بانک می‌گذارد، حالا صد و هشتاد تومان سپرده در بانک وجود دارد بانک بیست درصد آن، (یعنی ۳۶ تومان که بیست تومان آن را قبلاً داده است) را به بانک مرکزی می‌دهد و ۶۴ باقی مانده را دوباره به دیگری قرض می‌دهد. مقتضی نیز پس از قرض گرفتن، آن مبلغ را دوباره در بانک می‌گذارد. اکنون ۶۴ تومان دیگر بر سپرده بانک اضافه شده و مبلغ آن به ۲۴۴ تومان می‌رسد. بانک بیست درصد آن (یعنی ۴۸/۸۰ تومان که ۳۶ تومان آن را قبلاً داده است) را به بانک مرکزی می‌دهد و ۵۱/۲۰ تومان باقی مانده را دوباره به یک شخص قرض می‌دهد. او نیز دوباره آن مبلغ را در بانک می‌گذارد، با آن مبلغ، بر مجموعه‌ی سپرده‌ی بانک که ۲۴۴ تومان است اضافه شده و جمعاً به ۲۹۵/۳۰ تومان می‌رسد. به همین ترتیب، بانک مرتب قرض می‌دهد تا این که مبلغ تمام می‌شود.

در مثال داده شده، اصل مبلغ جمع شده در بانک صد تومان بود، اما بانک نفع ۲۵۹ تومان را از آن گرفت. از آنجا که هر سپرده‌گذار به میزان مبلغ سپرده خود می‌تواند چک صادر کند گویا با مبلغ صد تومان واقعی به میزان ۲۵۹ تومان چک صادر شده. بنابراین از مبلغ ۲۵۹ تومان صد تومان پول واقعی و ۱۹۵ تومان دیگر پول انتشار داده‌ی بانک است. این عملکرد بانک را «عملکرد افزایش حجم پول» که از عملکردهای «سیاست پولی» است، می‌گویند.

در این مثال قرض گرفتن از یک بانک و گذاشتن مبلغ قرض دوباره در همان بانک قرض شده است، اما گاهی قرض از یک بانک گرفته شده و در بانک دیگر گذاشته می‌شود در این صورت بر سپرده‌های بانک دوم اضافه می‌گردد، ولی نتیجه‌ی کار تفاوت نمی‌کند، زیرا با هر قرض بر سپرده‌ی یکی از بانک‌ها اضافه می‌شود. بر

این اساس می‌توان گفت، در این صورت عملکرد افزایش حجم پول را مجموعه‌ی این بانک‌ها انجام داده‌اند.

یکی از ابزارهای مهم دیگر افزایش حجم پول، (پول در گردش بانک)^۱ "Float" است. بانک بابت جذب منابع مالی بیشتر درصدی از این منابع را به‌عنوان سود به سپرده‌گذاران می‌پردازد^۲. این سود در واقع هزینه "Cost" آن منابع (سپرده‌ها) است که بانک با پرداخت آن می‌تواند این منابع را برای خود جذب کند. اما برخی از منابع (سپرده‌ها) جذب شده بدون هزینه است که بانک برای آن هیچ‌گونه بهره‌ای نمی‌پردازد^۳ زیرا نمونه‌هایی از آن ذکر می‌گردد:

۱- بخش مهمی از داد و ستدها و مبادلات از طریق پول تحریری «پول تحریری یا پول اعتباری به‌مجموع مانده‌ی حساب‌های مشتریان بانک‌ها و سایر مؤسسه‌هایی که سپرده می‌پذیرد. (مانند صندوق‌های قرض‌الحسنه، مؤسسات مالی و اعتباری و تعاونی‌های اعتبار) گفته می‌شود و معمولاً به‌وسیله‌ی چک یا وسایل دیگر (مانند دفترچه پس‌انداز، حواله و برگ سپرده مدت‌دار) از حسابی به حساب دیگر قابل انتقال است. پول تحریری به بیان ساده‌تر، همان حساب جاری و پس‌انداز و حساب اعتباری اشخاص و مؤسسات مختلف است که نزد بانک‌ها نگهداری می‌شود» صورت می‌گیرد و بخش دیگر آن با اسکناس و مسکوک انجام می‌شود. به همین سبب وقتی صحبت از حجم پول در گردش می‌شود، منظور مجموع پول تحریری و آن قسمت از اسکناس و مسکوک است که در دست افراد است.

۲- در ایران سود سپرده‌های کوتاه‌مدت بین ۹ تا ۱۴ درصد و سود سپرده‌های بلندمدت (بیش از یکسال) بین ۱۸ تا ۲۳ درصد است.

۳- در ایران علاوه بر آنچه که در این مبحث مطرح شده، بانک‌ها به دارندگان حساب‌های پس‌انداز و حساب‌های جاری هیچ‌گونه سودی نمی‌پردازند و برای تشویق مردم به این قبیل سپرده‌گذاری

الف) گاهی از طرف یک بانک چکی به نام بانک دیگر صادر می‌شود و در انتقال این مبلغ از بانکی که چک از آنجا صادر شده به بانک دیگر، مدتی تأخیر می‌شود و آن مبلغ تا مدتی در همان بانک اولیه باقی می‌ماند. در عرض این مدت این مبلغ از منابع بدون هزینه بانک محسوب می‌شود.^۱

ب) بانک حواله‌ای به نام یک شخص صادر می‌کند، تا نقد شدن مبلغ حواله، آن مبلغ از منابع بدون هزینه بانک به‌شمار می‌رود.^۲

ج) گاهی هنگام گشایش اعتبار اسنادی 'L/C' افتتاح‌کننده تمام بهای کالای وارده را قبل از دریافت کالا پرداخت می‌کند، اما بانک آن مبلغ را تا رسیدن اسناد حمل نزد خود نگه داشته و پس از رسیدن بارنامه حمل کالا و سایر مدارک و قبوض آن مبلغ را به فروشنده کالا (صادرکننده) پرداخت می‌کند. این مبلغ نیز تا این مدت در ردیف منابع بدون هزینه بانک قرار می‌گیرد.

جوایزی مانند خودرو و لوازم خانگی و سفرهای زیارتی و غیره برای آن‌ها در نظر گرفته و همه‌ساله بین دارندگان این نوع حساب‌ها قرعه‌کشی می‌کنند.

۱- مثلاً یک شخص از حساب جاری خود نزد بانک A چکی صادر و به شخصی تسلیم می‌نماید، شخص مزبور چک را به حساب جاری خود نزد بانک B واگذار می‌نماید مدتی را که وجه چک از بانک A وصول و به حساب جاری واگذارنده نزد بانک B واریز می‌شود، وجه چک جزو سپرده‌های بدون هزینه در بانک A محسوب می‌شود.

۲- مثلاً بانکی در شهرستان زاهدان مبلغی پول جهت پرداخت توسط شعبه خود در شهرستانی دیگر دریافت می‌کند، مدتی که مبلغ این حواله توسط گیرنده در شهرستان مقصد، وصول و دریافت می‌شود، مبلغ حواله جزو سپرده‌های بدون هزینه بانک تلقی می‌شود.

د) رسید حمل بار به وسیله قطار "Billet" یا "Bill of Railway" پس از دریافت قیمت کالا به صاحب بار تحویل می‌شود. بانک پول را از صاحب بار دریافت نموده و مدارک و رسید را به او تحویل می‌دهد، اما مبلغ دریافت شده را با اندکی تأخیر برای فرستنده‌ی رسید بار ارسال می‌دارد. در طول این مدت این مبلغ هم به‌عنوان منبع بدون هزینه در بانک می‌ماند.

پول واریز شده برای حج و غیره و منابع فراوان دیگری نیز وجود دارد که از همین قبیل منابع بدون هزینه بانک می‌باشند اینها سرمایه‌های هنگفتی هستند که از طریق منابع یاد شده در بانک جذب می‌شوند.^۱

به‌ظاهر چنین تصور می‌شود سودی که بانک‌ها به سپرده‌گذاران خود می‌دهند برابر با هزینه نگهداری سپرده‌ها است، اما در واقع چنین نیست، هزینه واقعی بانک به‌مراتب کمتر از سودی است که به سپرده‌گذاران می‌پردازد، زیرا (همان‌طور که یادآور شدیم) بسیاری از منابع جذب شده‌ی بانک (مانند سپرده‌های جاری و پس‌انداز و مشابه آن) بدون بهره می‌باشند که بانک از آن‌ها نفع می‌گیرد. یکی از آن منابع مکانیزم و حجم پول در گردش "Flood" و دیگری منابع سپرده‌هایی است که در حساب‌های جاری نزدیک نگهداری می‌شود. بنابراین روشن می‌شود منافعی که بانک به‌دست می‌آورد از هشت درصد آن هم کمتر به صاحبان سپرده می‌پردازد.

۱- در مورد وجوه ثبت‌نام برای حج تمتع تا قبل از این بانک در ایران هیچگونه سودی پرداخت نمی‌کرد، اما اخیراً طبق توافق بانک و سازمان حج و زیارت ایران، قرار شده بخشی از هزینه‌های سفر حج ثبت‌نام‌کنندگان از محل سود سپرده‌های حجاج که در حال حاضر با ۱۷ درصد محاسبه خواهد شد تأمین شود.

بنابراین تمایل بیشتر بانک به طرف سرمایه‌دارها و صاحبان ثروت و کمتر به طرف سپرده‌گذاران عادی است.

بانک مرکزی^۱:

"Central Bank" البَنک الرئِیسی

بانک مرکزی یکی از اداره‌های مهم اقتصادی هر کشور است که بر عملیات تمام بانک‌های تجاری "Commercial Bank" آن کشور نظارت دارد. بانک مرکزی در سیستم مالی کشور نقش مهمی را ایفا می‌کند، به‌همین دلیل توضیح مسئولیت‌های آن بیشتر مورد بحث قرار می‌گیرد. بانک مرکزی را در عربی «البَنک الرئِیسی» یا «المصرف الرئِیسی» و در انگلیسی "Central Bank" می‌گویند. در هر کشور نام‌های مختلفی برای بانک مرکزی گذاشته می‌شود مثلاً در پاکستان «استیت بانک آف پاکستان - "State Bank of Pakistan" در انگلستان «بانک آف انگلند» "Bank of England" و در هندوستان «رزرو بانک آف ایندیا "Reserve Bank of India" نام دارد.

وظایف بانک مرکزی^۲:

بانک مرکزی وظایف متعددی دارد که به‌شرح زیر ذکر می‌شوند:^۱

- ۱- بانک مرکزی ایران به موجب قانون بانکی و پول کشور مصوب ۷ خرداد ۱۳۳۹ تأسیس و در تاریخ هیجدهم مرداد سال ۱۳۳۹ رسماً عملیات بانکداری مرکزی را آغاز نمود.
- ۲- آن‌چه که در این‌جا در مورد وظایف بانک مرکزی نوشته شده، مربوط به وظایف بانک مرکزی در کشور پاکستان است که گرچه برخی از وظایف آن مشابه وظایف بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران است، اما با وظایف بانک مرکزی ایران تفاوت دارد.

۱- در مورد عملیات بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران در بندهای الف، ب و ج ماده ۱۰ قانون پولی و بانکی کشور که لایحه قانونی آن در جلسه مورخ هیجدهم اسفند ماه سال ۱۳۵۸ از تصویب شورای انقلاب گذشته است، چنین آورده شده است:

ماده ۱۰-

الف) بانک مرکزی ایران مسئول تنظیم و اجرای سیاست پولی و اعتباری براساس سیاست کلی اقتصادی کشور می‌باشد.

ب) هدف بانک مرکزی ایران حفظ ارزش پول و موازنه پرداخت‌ها و تسهیل مبادلات بازرگانی و کمک به رشد اقتصادی کشور است.

ج) بانک مرکزی ایران دارای شخصیت حقوقی است و در مواردی که در این قانون پیش‌بینی نشده است تابع قوانین و مقررات مربوط به شرکت‌های سهامی خواهد بود. همچنین در مواد ۱۱، ۱۲، ۱۳ و ۱۴ قانون پولی و بانکی، وظایف و اختیارات بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران به شرح ذیل تعیین شده است:

الف) انتشار اسکناس و سکه‌های فلزی رایج کشور طبق مقررات این قانون.

نظارت بر بانک‌ها و مؤسسات اعتباری طبق مقررات این قانون.

ج) تنظیم مقررات مربوط به معادلات ارزی و تعهد یا تضمین پرداخت‌های ارزی با تصویب شورای پول و اعتبار و همچنین نظارت بر معاملات ارزی.

د) نظارت بر معاملات طلا و تنظیم مقررات مربوط به این معاملات با تصویب هیئت وزیران.

ه) نظارت بر صدور و ورود پول رایج ایران و تنظیم مقررات مربوط به آن با تصویب شورای پول و اعتبار.

ماده ۱۲- بانک مرکزی به‌عنوان بانکدار دولت موظف به انجام وظایف زیر است:

الف) نگهداری حساب‌های وزارتخانه‌ها و مؤسسات دولتی و وابسته به دولت و شرکت‌های دولتی و شهرداری‌ها و همچنین مؤسساتی که بیش از نصف سرمایه آن‌ها متعلق به وزارتخانه‌ها و

مؤسسات دولتی و وابسته به دولت‌ها و شرکت‌های دولتی و شهرداری‌ها می‌باشند و انجام کلیه عملیات بانکی در داخل و خارج از کشور.

(ب) فروش و بازپرداخت اصل و بهره انواع قرضه دولتی و اسناد خزانه به عنوان عامل دولت واگذاری این عملیات به افراد و یا مؤسسات دیگر.

(ج) نگاهداری کلیه ذخایر ارزی و طلائی کشور.

(د) نگاهداری وجوه ریالی صندوق بین‌المللی پول و بانک بین‌المللی ترمیم و توسعه و شرکت مالی بین‌المللی و مؤسسات بین‌المللی توسعه و مؤسسات مشابه یا وابسته به این مؤسسات.

(ه) انعقاد موافقت‌نامه پرداخت در اجرای قراردادهای پولی و مالی و بازرگانی و ترانزیتی بین دولت و سایر کشورها.

ماده ۱۳- بانک مرکزی ایران دارای اختیارات زیر می‌باشد:

- ۱) دادن وام و اعتبار به وزارتخانه‌ها و مؤسسات دولتی با مجوز قانونی.
- ۲) دادن وام و اعتبار و تضمین وام و اعتبارات اعطایی به شرکت‌های دولتی و شهرداری‌ها و همچنین به مؤسسات وابسته به دولت و شهرداری‌ها با تضمین کافی.
- ۳) تنزیل مجدد برات‌ها و اسناد بازرگانی کوتاه‌مدت بانک‌ها و دادن اعتبار به بانک‌ها با تأمین کافی.
- ۴) خرید و فروش اسناد خزانه و اوراق قرضه دولتی و اوراق قرضه صادر شده از طرف دولت‌های خارجی یا مؤسسات مالی بین‌المللی معتبر.
- ۵) خرید و فروش طلا و نقره.
- ۶) افتتاح و نگهداری حساب جاری نزد بانک‌های خارجی و یا نگاهداری حساب بانک‌های داخل و یا خارج نزد خود و انجام کلیه عملیات مجاز بانکی دیگر و تحصیل اعتبارات در داخل و خارج به حساب خود و یا به حساب بانک‌های داخل.

ماده ۱۴- بانک مرکزی ایران در حسن اجرای نظام پولی کشور می‌تواند به شرح زیر در امور پولی و بانکی دخالت و نظارت کند:

۱) تعیین نرخ رسمی تنزیل مجدد و بهره وام‌ها که ممکن است برحسب نوع وام و اوراق و اسناد نرخ‌های مختلف تعیین شود.

۲) تعیین نسبت دارایی‌های آنی بانک‌ها به کلیه دارایی‌ها یا به انواع بدهی‌های آن‌ها برحسب نوع فعالیت بانک‌ها یا سایر ضوابط به تشخیص بانک مرکزی ایران.

۳) تعیین نسبت و نرخ بهره سپرده قانونی بانک‌ها نزد بانک مرکزی ایران که ممکن است برحسب ترکیب و نوع فعالیت بانک‌ها نسبت‌های متفاوتی برای آن تعیین گردد، ولی در هر حال این نسبت از ۱۰ درصد کمتر و از ۲۰ درصد بیشتر نخواهد بود.

۴) تعیین میزان حداقل و حداکثر بهره و کارمزد دریافتی و پرداختی بانک‌ها.

۵) تعیین نسبت مجموع سرمایه پرداخت شده و اندوخته‌ی بانک‌ها به انواع دارایی‌ها.

۶) تعیین حداکثر نسبی تعهدات ناشی از افتتاح اعتبار اسنادی، ظهرنویسی با ضمانت نامه‌های صادره از طرف بانک‌ها و نوع وثیقه این قبیل تعهدات.

۷) تعیین شرایط معاملات اقساطی که اعتبار آن از طرف بانک‌ها تعیین می‌شود.

۸) تعیین مقررات افتتاح حساب جاری و پس‌انداز و سایر حساب‌ها.

۹) تعیین نوع و میزان جوایز و هرگونه امتیاز دیگر که برای جلب سپرده‌های جاری یا پس‌انداز از طرف بانک‌ها عرضه می‌گردد و تعیین ضوابط برای تبلیغات بانک‌ها در این مورد.

۱۰) رسیدگی به عملیات و حساب‌ها و اسناد و مدارک بانک‌ها و اخذ هرگونه اطلاعات و آمار از بانک‌ها با توجه به لزوم حفظ اسرار حرفه‌ای.

۱۱) محدود کردن بانک‌ها به انجام یک یا چند نوع از فعالیت‌های مربوط به‌طور موقت یا دائم.

۱۲) تعیین نحوه مصرف وجوه سپرده‌های پس‌انداز و سپرده‌های مشابه آن.

۱) این بانک، بانک دولت است، سرمایه و منابع مالی دولت در آن نگهداری می‌شود، اما بانک در مقابل آن سودی به دولت پرداخت نمی‌کند. هنگامی که دولت نیاز به قرض داشته باشد مبلغ قرض را برای او فراهم آورده و سودی با نرخ معمولی از او دریافت می‌کند.

۲) در فعالیتهای اقتصادی دولت نقش معاونت و مشاوره را ایفا می‌کند.

۳) پول ارز را نگهداری و ذخیره کرده و هنگامی که نیاز ببیند سیاست‌های آن را اجرا هم می‌کند.

۴) بر تمام بانکهای تجاری "commercial Bank" نظارت دارد و نظم و انضباط را در آنها برقرار می‌کند تا از منافع مالی بانکها به نحو احسن استفاده شده و جلوی ضررهای احتمالی گرفته شود و برای رسیدن به این منظور فعالیتهای زیر را انجام می‌دهد:

الف) برای تأسیس هر بانک جدید مجوز صادر نموده و قبل از آن موارد مهم و ضروری آن را به‌طور کامل کنترل می‌نماید.

۱۳) تعیین حداکثر مجموع وامها و اعتبارات بانکها به‌طور کلی یا در هر یک از رشته‌های مختلف.

۱۴) تعیین شرایط کلی اخذ وام بانکها از اشخاص و صدور گواهی سپرده‌ها.

۱۵) تعیین مقررات مشروح در بندهای یک تا چهار بالا برای مؤسسات اعتباری غیربانکی.
(نقل از کتاب مجموعه قوانین و مقررات بانکی، تدوین مرتضی والی‌نژاد، انتشارات مرکز آموزش بانکداری، بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران، ۱۳۶۷، ص ۶۴-۶۳).

ب) توجه بانک‌های تجاری را به سرمایه‌گذاری در بخش‌هایی که نیاز به اختصاص سرمایه بیشتر داشته باشد، معطوف می‌دارد. اعم از بخش‌های کشاورزی، تجاری، صنعتی، زیربنایی و عمرانی و ...

ج) نسبت سپرده از میان منابع جذب شده‌ی سپرده‌گذاران "Depositors" را تعیین می‌نماید تا چه نسبتی از آن به‌عنوان سپرده‌ی قانونی در بانک مرکزی نگهداری شود و چه نسبتی از آن در خود بانک جذب کننده بماند.

د) وضع مالی بانک‌ها را کنترل می‌کند تا از نظر «داشت منابع» کاملاً غنی بوده و توان پرداخت کلیه تعهدات حقوقی خود را داشته باشند.

ه) مبادلات بین همه‌ی بانک‌ها مانند تبادل چک، حواله و غیره را تصفیه می‌نماید و برای این‌کار باجه‌ی مخصوصی را اختصاص داده است که در عربی «غرفه‌المقاصه» و در انگلیسی "Clearing House" گفته می‌شود.

و) اگر بانک‌های تجاری در شرایطی قرار بگیرند که نتوانند با دارایی جاری خود مراجعات مستمر مشتریان را جهت برداشت از حساب‌های خود نزد بانک پاسخگو باشند، بانک مرکزی با دادن قرض آمادگی کافی را برای بانک جهت پاسخگویی مراجعات مستمر ایجاد می‌کند. از این‌رو بانک مرکزی را "Lender of the last Resort" می‌گویند.

۵) حجم نقدینگی را تنظیم و کنترل می‌نماید.

اگر حجم پول در کشور افزایش یابد و نهایتاً موجب تورم شود بانک مرکزی دست به عملیاتی می‌زند که «وجوه» دوباره در بانک مرکزی جمع‌آوری شود و به

وقت کاهش حجم پول و نهایتاً افلاس به عملیاتی دست می‌زند که موجب «افزایش حجم پول در گردش» بشود.^۱

بانک مرکزی برای کنترل حجم پول از شیوه‌هایی مختلف استفاده می‌کند که در نظام بانکداری به‌عنوان «ابزار کنترل» نام برده می‌شوند. مهم‌ترین آن‌ها به شرح زیر می‌باشند:

الف) میزان نرخ بهره بانک؛ نرخ سودی که بانک مرکزی براساس آن به بانک‌های تجاری قرض می‌دهد "Bank Rate"^۲ و در عربی «سعر البنک» گفته می‌شود. آنرا "Official Rate" و در عربی «السعر الرسمي» نیز می‌گویند.

میزان نرخ بهره بانک در کنترل حجم پول (حجم نقدینگی) نقش مهمی دارد. بانک مرکزی جهت کاهش حجم پول بر میزان نرخ بهره بانک می‌افزاید. بر اثر آن بانک‌ها نیز با نرخ بالای سود، به مردم وام می‌دهند در نتیجه مراجعه‌ی مشتریان برای استفاده از وام بانک‌ها کم می‌شود و وجوه در بانک‌ها انباشته می‌شوند و نهایتاً حجم پول در گردش خود به خود کاهش می‌یابد.

بانک مرکزی به منظور افزایش دادن حجم پول در گردش، از میزان نرخ بهره‌ی بانک می‌کاهد در نتیجه بانک‌ها نیز با نرخ کم به مردم وام می‌دهند و مراجعه مشتریان برای دریافت وام زیاد می‌شود. در نهایت وجوه از بانک خارج شده و حجم پول در گردش افزایش می‌یابد.

۱- کنترل حجم نقدینگی را «سیاست پولی» و شیوه‌هایی که در آن زمینه مورد استفاده قرار می‌گیرد

«ابزار سیاست پولی» می‌نامند. (مترجم)

۲- نرخ بهره بانکی

ب) عملیات بازار باز "Open Market Operation"؛ در عربی آنرا «عملیات السوق المفتوحة» می‌گویند. گاهی بانک مرکزی جهت کنترل حجم نقدینگی، به جای استفاده از هر نوع کنترل مستقیم بانک‌های تجاری، خودبه‌خود به انتشار و عرضه اوراق قرضه^۱ در بازار باز می‌پردازد.

اگر کاهش حجم پول مقصود بانک باشد، «اوراق قرضه‌ی دولتی» یا «اسناد خزانه» را با قیمت کم می‌فروشد در نتیجه بانک‌های تجاری با دادن سرمایه‌ی خود

۱- قبلاً یادآور شدیم که دولت جهت گرفتن وام از مردم اسناد مختلفی را صادر می‌کند که «اوراق قرضه‌ی دولتی» گفته می‌شوند. بانک مرکزی نیز برای گرفتن وام از بانک‌های تجاری سندهایی را صادر می‌کند که «اسناد خزانه» یا «اوراق قرضه» گفته می‌شوند. در عربی آنرا «سندات الخزینة» و در انگلیسی "Treasury Bill" می‌گویند. این اوراق دارای مدت معین (که معمولاً شش ماه است) می‌باشند. فروش این اوراق به صورت مزایده می‌شود و اولین مشتری این اوراق فقط بانک‌های تجاری هستند و مردم دوباره آن را از بانک خریداری می‌نمایند.

فروش مزایده‌ی این اوراق به این صورت است که بانک مرکزی اعلام می‌کند که مثلاً می‌خواهد صد میلیارد تومان اوراق به فروش برساند، پس از اعلام بانک مرکزی، هر بانک آمادگی خود را برای خرید اوراق تا یک سقف مشخص از قیمت و مقدار اعلام می‌کند که امروز نرخ آن معمولاً سیزده تا چهارده درصد می‌باشد. یعنی هر ورق که قیمت مکتوب "Face Value" آن هزار تومان است به ۸۶۰ تومان فروخته می‌شود، هر بانکی که پیشنهاد او مورد پذیرش قرار بگیرد به میزان تقاضایش اوراق قرضه در اختیار وی قرار می‌گیرد و قیمت آنها از او دریافت می‌شود.

اکنون بانکی که هر ورق قرضه را به قیمت ۸۶ تومان خریده است پس از شش ماه دوباره آن را به هزار تومان می‌فروشد و ۱۴۰ تومان از آن سود او محسوب می‌شود. این اوراق را قبل از سررسید آن در خود بانک مرکزی یا «بورس سهام» "Stock Exchange" می‌توان مانند برات «تنزیل مجدد» نمود. (متن در حاشیه).

اوراق قرضه را می‌خرند. با این عمل وجوه بانک مرکزی جمع‌آوری می‌شود، به‌علت کم بودن وجوه در بانک‌ها، میزان قرض نیز کاهش می‌یابد و کاهش میزان قرض خود موجب کاهش «حجم پول در جریان» می‌شود.

اگر افزایش پول مورد نظر بانک باشد، اوراق قرضه را با قیمت بالا از مردم می‌خرد، در نتیجه مردم اوراق قرضه را فروخته و پول نقد از بانک دریافت می‌دارند و با آن حجم پول در گردش افزایش می‌یابد.^۱

ج) میزان نسبت سپرده‌ی قانونی؛ کاهش یا افزایش نسبت سپرده‌ی قانونی نیز در کنترل حجم پول نقش دارد. با کاهش نسبت سپرده مجال بیشتری برای دادن قرض به بانک‌ها می‌رسد و با افزایش میزان قرض، حجم پول در گردش نیز افزایش می‌یابد. با افزایش نسبت ذخیره‌ی قانونی (سپرده‌ی قانونی) بانک‌ها مجال کمتری برای دادن قرض پیدا می‌کنند و با آن حجم پول در گردش کاهش می‌یابد.

بر این مبنا بانک مرکزی جهت افزایش حجم پول از نسبت سپرده کاسته و جهت کاهش حجم پول بر نسبت سپرده می‌افزاید.^۲

۱- عملیات بازار باز در ایران خصوصاً بعد از قانون عملیات بانکی بدون ربا که در شهریور ماه ۱۳۶۲ تصویب و از ابتدای سال ۱۳۶۳ در سراسر کشور و در یک مرحله به‌اجرا درآمد، چندان مورد استفاده قرار نگرفته است و در سال ۱۳۶۳ الزام بانک‌ها به خرید این‌گونه اوراق لغو و به بخش خصوصی نیز اوراق ارائه نگردید. اما در سال‌های بعد دولت مبادرت به انتشار و توزیع اوراق قرضه تحت نام (اوراق مشارکت) نموده و به‌طور گسترده در اختیار مردم قرار داده است. سود این قبیل اوراق ۱۷ درصد است. (مترجم)

۲- کاربرد این ابزار زمانی است که بانک‌ها با مازاد منابع مواجه نباشند والا تغییر نرخ ذخیره قانونی به‌عنوان یکی از ابزارهای سیاست پولی بر کنترل حجم نقدینگی بی‌تأثیر است. (مترجم)

د) اعمال کنترل‌های مستقیم؛ کنترل‌های مستقیم معمولاً به دو صورت مورد استفاده قرار می‌گیرد:

۱) تعیین حداکثر نرخ سود پرداختی به سپرده‌ها و حداکثر سود تسهیلات اعطایی بانک‌ها.

۲) تعیین حدود تسهیلات.

بانک مرکزی تعیین حداکثر نرخ سود و تعیین حدود تسهیلات را نیز به‌عنوان یک ابزار برای کنترل حجم پول استفاده می‌کند. جهت کاهش حجم پول بر نرخ سود بانک‌ها افزوده و برای افزایش حجم پول از نرخ سود آنها می‌کاهد زیرا با افزایش نرخ سود میزان قرض پایین می‌آید و نهایتاً حجم پول در گردش کم می‌شود و با کاهش نرخ سود میزان قرض بالا می‌رود و نهایتاً حجم پول در گردش زیاد می‌شود. همچنین با تعیین حداکثر سقف قرض یا تسهیلات اعطایی در بخش‌های مختلف رشد نقدینگی را محدود می‌نماید، مثلاً بانک‌ها را ملزم می‌کند که فقط تا سقف ۴۰ درصد از وجوه خود را قرض بدهند یا تا سقف ۲۵ درصد از وجوه خود را برای تسهیلات فلان بخش اختصاص دهند. با اعمال این کنترل قرض کاهش پیدا کرده و حجم پول نیز کم می‌شود.^۱

ه) چاپ و نشر اسکناس.

۱- با وجود ابزارهای متعدد سیاست پولی در بانکداری، بانک مرکزی ایران در سال‌های اخیر تنها سیاست تعیین سقف‌های اعتباری را به‌عنوان عمده‌ترین ابزارهای سیاست پولی مورد استفاده قرار

۶) برای قرض دادن بانک‌ها به مردم سیستمی را پیدا می‌کند که باعث استحکام نظام اقتصادی کشور یا وضعیت مالی بانک بشود و مردم نیز در این میان ضرر نکنند.

۷) بر سازمان‌های مالی دیگر (که توضیح آنها در فصل بعدی مفصلاً خواهد آمد) نیز اشراف و نظارت دارد.

مؤسسه‌های مالی (غیر بانکی)

«المؤسسات المالية» (غیر المصرفية) Non Banking Financial Institution

نقطه اشتراک برخی از مؤسسه‌های مالی با بانک، این است که به جمع‌آوری وجوه پرداخته و با آن سرمایه‌گذاری می‌کنند و وظایف دیگر بانک را انجام نمی‌دهند مثلاً، در آنها مانند بانک حساب جاری یا حساب پس‌انداز وجود ندارد^۱ و حساب آنها فقط سپرده ثابت "Fixed Deposit" است در تجارت‌های بین‌المللی نیز مانند بانک واسطه نمی‌شوند. این‌گونه مؤسسه‌ها را در عربی المؤسسات المالية (غیر المصرفية) و در انگلیسی "Non Banking Financial Institution" می‌گویند.

انواع مختلفی از مؤسسه‌های مالی (با نام و وظایف جداگانه) وجود دارد که در زیر به توضیح هر یک پرداخته می‌شود:

۱) مؤسسه توسعه مالی "Development Financial Institution"

این مؤسسه‌ها در زمینه اجرای طرح‌های مختلف توسعه و زیربنایی کشور پاکستان به سرمایه‌گذاری می‌پردازند. در آغاز این مؤسسه‌ها از طرف سازمان‌های

۱- در ایران مؤسسه‌های مالی همانند بانک‌ها مبادرت به افتتاح انواع حساب نموده و وام تسهیلات می‌پردازند.

مالی بین‌المللی بنیانگذاری شده بودند و اعانه‌ای که از ناحیه این سازمان‌ها می‌آمد در زمینه طرح‌های عمرانی سرمایه‌گذاری می‌شد.

بانک مرکزی نیز در برخی موارد به آنان سرمایه می‌دهد. مؤسسه‌های بسیاری از این قبیل در کشور پاکستان وجود دارد. مثلاً:

الف) "National Development Finance Corporation"^۱ با علامت اختصاری (N.D.F.C)

ب) "Industrial Development Bank of Pakestan"^۲ با علامت اختصاری (I.D.B.P)

ج) "Pakistan Industrial and Credit Investment Carporation"^۳ با علامت اختصاری (P.I.C.I.C)

د) "Bankers Acuity"

ه) پاک سعودی

و) پاک کویت

ز) پاک لیبی و غیره

۲) "Agriculture Development Bank of Pakistan"

این مؤسسه در بخش توسعه کشاورزی سرمایه‌گذاری می‌کند، سازمان‌های جهانی و بانک مرکزی برای این مؤسسه سرمایه تهیه می‌کنند و مؤسسه آن را در این بخش اختصاص می‌دهد.

۱- تعاونی توسعه دارایی ملی

۲- بانک توسعه صنعتی پاکستان

۳- شرکت صنعتی و سرمایه‌گذاری اعتباری پاکستان

۴- بانک توسعه کشاورزی پاکستان

۳) "Co-Operative Society"

در عربی آن را «جمعیه التعاونیه» می‌گویند، این مؤسسه با مشارکت مردم جهت امداد آنان به وجود می‌آید و فقط به کسانی که در آن عضو هستند قرض می‌دهد.^۱

۴) شرکت اجاره "Leasing Company"

این شرکت‌ها از طریق اجاره سرمایه‌گذاری می‌کنند تفصیل آن انشاءالله در باب آینده خواهد آمد.

شرکت‌های اجاره‌ای قبلاً حق جمع‌آوری منابع مالی از مردم را نداشتند و این حق فقط به "National Development Leasing Company" (N.D.L.C) داده شده بود اما اکنون کلیه شرکت‌های اجاره‌ای می‌توانند از طریق منابع مردمی به جمع‌آوری وجوه پردازند به شرط این‌که (سند سرمایه‌گذاری) "investment Certificate" بیش از یک ماه صادر کنند.

۵) "National Investment Trust" با علامت اختصاری ("N.I.T")^۲

در بسیاری از کشورها ایده‌ی واحد سپرده‌گذاری "Unit Trust" وجود دارد. یعنی صندوقی "Fund" تهیه می‌شود که در آن منابع مردمی جمع‌آوری می‌گردد، این سرمایه به‌جای این‌که مستقیماً در زمینه تجارت و معامله به‌کار گرفته شود در کارهای درآمدزای مختلف گذاشته شده و مجموعه‌ی منافی که از آن به‌دست می‌آید بین سرمایه‌گذاران تقسیم می‌شود.

۱- شرکت تعاونی

۲- شبیه این مؤسسات با نام تعاونی‌های اعتبار ظرف چند سال اخیر در ایران تشکیل شده است.

۳- بنیاد سرمایه‌گذاری ملی

"N.I.T" نیز مؤسسه‌ای است که مسئولیت اداره‌ی این نوع صندوق را به عهده می‌گیرد. برای صندوق واحدهای "Units" سپرده، ساخته و با فروش آنها به جمع‌آوری وجوه می‌پردازد، معمولاً سرمایه‌گذاری این صندوق "Find" در زمینه خرید سهام شرکت‌های مختلف می‌باشد. هر شرکتی که سهام آن صادر می‌شود تا بیست درصد سهام حق تقدم خرید به این مؤسسه داده می‌شود.

۶) "Investment Corporation of Pakistan"

که علامت اختصاری آن (I.C.P) است. این مؤسسه فعالیت‌های مختلفی دارد، از جمله این‌که مثل مؤسسه "N.I.T" صندوقی تهیه می‌کند که "Mutal (I.C.P) Fund" گفته می‌شود. مردم در این صندوق سرمایه می‌گذارند و مؤسسه با آن به فعالیت پرداخته و منافع به دست آمده از آن را بین سرمایه‌گذاران تقسیم می‌کند. البته تفاوتی که بین صندوق‌های این دو مؤسسه وجود دارد این است که خریداران و دارندگان سهام واحدهای صندوق مؤسسه (N.I.T) می‌توانند سهام خود را دوباره به خود مؤسسه بفروشند، اما خریداران و دارندگان سهام مؤسسه (I.C.P) نمی‌توانند سهام خود را دوباره به آن مؤسسه بفروشند، البته می‌توانند آن را مثل سهام شرکت‌ها [در بازار بورس] به افراد دیگر بفروشند.

از جمله فعالیت‌های دیگر این مؤسسه این است که افرادی که در خارج از کشور بسر می‌برند می‌توانند نزد این مؤسسه حساب باز کنند. در یک حساب، مؤسسه اختیار خرید سهام هر شرکت را به خود می‌دهد و در حساب دیگر اختیار

۱- شرکت سرمایه‌گذاری پاکستان

۲- اوراق سهام‌دار شرکت سرمایه‌گذاری پاکستان

خرید سهام هر شرکت با خود بازکننده حساب است و او به مؤسسه نمایندگی می‌دهد تا از طرف او [مثلاً] سهام فلان شرکت را بخرد. از فعالیت‌های دیگر این مؤسسه این است که هر گاه یکی از مشتریان نیاز به وجه کلان پیدا کند، مؤسسه با جمع‌آوری آن وجه از طریق چند بانک نیاز او را برآورده می‌سازد.

سیستم جایگزین بانکداری ربوی:

در پرتو توضیحاتی که در مورد سیستم رایج بانکداری داده شده، روشن می‌شود که نظام موجود بانکی بر مبنای سود و ربا استوار است. حالا اگر بخواهیم سیستم ربوی را خاتمه بدهیم برای پیشبرد نظام بانکداری چه جایگزین مناسب دیگری وجود دارد؟ راهکارهایی که تاکنون در این زمینه پیشنهاد شده است ذکر می‌شوند، اما قبل از شناخت آنها بیان چند مطلب مهم ضروری به نظر می‌رسد:

(۱) در راستای تعیین جایگزین برای بانکداری ربوی نباید این توقع داشته شود که کلیه فعالیت‌هایی که بانک‌های فعلی در زمینه‌های گوناگون با کیفیت‌های مختلف دارد تا حدودی در همان قالب قبلی پابرجا بمانند و در مقاصد و اهداف آنها هیچ‌گونه تفاوت و تغییری ایجاد نشود. زیرا اگر کیفیت کار و فعالیت مثل گذشته باشد روی کار آوردن فعالیت‌هایی که در وضعیت کنونی تجارت لازم یا مفیداند شیوه‌ای اتخاذ شود که با اصول و ضوابط شرع برخورد منفی نداشته باشد و اهداف اقتصادی شریعت با آن برآورده شود و از انجام فعالیت‌هایی که حسب ضوابط شرعی لازم یا مفید نیستند و در چارچوب شرع نمی‌گنجند صرف نظر شود.

(۲) با توجه به تأثیر مستقیم ممنوعیت بهره بر کل سیستم تقسیم سرمایه، نباید توقع داشت که در سیستم جایگزین نیز تناسبت نفع برای تمام فریق مربوطه مثل گذشته فراهم خواهد بود، بلکه اگر احکام اسلامی به‌طور کامل در این سیستم پیاده شود تغییرات فاحشی در تناسب مذکور ایجاد می‌شود و این تغییرات برای به‌وجود آوردن یک اقتصاد نمونه اسلامی به ناچار لازم و مطلوب هستند.

(۳) بخش خدماتی واسطه بودن بانک در جمع‌آوری وجوه و منابع منتشر مالی و به‌کارگیری آنها در صنعت و تجارت از خدمات مفید بانک، بلکه با توجه به وضعیت فعلی اقتصادی از خدمات ضروری آن است. اگر این وجوه و پس‌اندازها در گاو صندوق‌های سرمایه‌داران راکد می‌ماند در فروغ صنعت و تجارت از آن فایده‌ای گرفته نمی‌شد. بدیهی است که راکد گذاشتن سرمایه مازاد نه از روی شرع مطلوب است و نه از روی عقل و اقتصاد مفید اما راهی که بانک‌های رایج برای بکارگیری این سرمایه‌ها در صنعت و تجارت انتخاب کرده‌اند راه قرض است [و دادن بهره در عوض قرض از دیدگاه شرع جایز نیست] کما این که بانک‌ها سرمایه‌داران را به این امر تشویق و هدایت می‌کنند که از ابزار مالی دیگران در جهت منافع مالی خود این‌گونه استفاده کنند که قسمت بیشتر سرمایه‌ی بدست آمده از آن ابزار در مالکیت آنان قرار بگیرد و مجال تصمیم‌گیری کما حقّه به مالکان اصلی سرمایه نرسد. بر مبنای آن در سیستم بانکداری کلاسیک (ربوی)، بانک صرفاً اعتبار اداره‌ای را دارد که به داد و ستد پول می‌پردازد و دخالتی در میران منافع به‌دست آمده از آن پول و شناخت ضرر برای یکی از دو طرف معامله ندارد، اما در بانکداری اسلامی

بانک تنها یک اداره نیست که به داد و ستد پول پردازد، بلکه یک بنگاه تجاری است که منابع مالی بسیاری از مردم را جمع‌آوری نموده و مستقیماً با آنها به تجارت می‌پردازد و کلیه شرکایی که در آن سرمایه گذاشته‌اند از سهامداران مستقیم این تجارت قرار می‌گیرند که در نفع و ضرر آن شرکت دارند. پس نباید بر راهکارهای پیشنهاد شده‌ی سیستم جایگزین بانکداری ربوی ایراد گرفته شود که با این راهکارها اعتبار قبلی بانک به‌طور کلی از بین می‌رود و حیثیت یک شرکت تجاری به خود می‌گیرد، زیرا بدون آن نمی‌توان به هدفی که جهت آن سیستم جایگزین در نظر گرفته می‌شود، نایل آمد.

۴) همواره تغییر یک نظام که قرن‌ها فعالیت داشته و ریشه دوانیده است و جایگزینی یک نظام جدید به‌جای آن مشکلاتی در پیش خواهد داشت پس به‌خاطر قرار گرفتن یک سری مشکلات بر سر راه نظامی که تغییر آن ضروری باشد، نظام جدید را غیرقابل عمل و پیاده شدن پنداشتن، هرگز درست نیست، در چنین شرایطی حل مشکلات آن را باید جستجو نمود، نه این‌که از بیم مشکلات و موانع از تکاپو دست کشید.

راهکار شرعی بانکداری:

بعد از بیان مطالب مهم و نکات تمهیدی، به‌ذکر راهکارهایی که جهت شرعی ساختن بانکداری پیشنهاد شده‌اند پرداخته می‌شود..

پیش از هر چیز باید دانست که رابطه‌ی بانک دوطرفه است. یک طرف رابطه بانک با کسانی است که در بانک سرمایه گذاشته‌اند و طرف دیگر رابطه‌ی بانک با کسانی است که از بانک سرمایه گرفته‌اند. ذیلاً در زمینه هر دو رابطه به‌صورت جداگانه بحث می‌شود.

رابطه بانک و سپرده‌گذاران:

در اصطلاح بانکداری امروزی اگرچه به‌وجوهی که در بانک گذاشته می‌شود «امانت» می‌گویند اما در واقع از نظر فقهی این وجوه باید «قرض» گفته شود.^۱

در بانکداری اسلامی بانک با سپرده‌گذاران خود معامله‌ی شرکت یا مضاربه می‌نماید. در این صورت این وجوه قرض قرار نمی‌گیرد، بلکه سپرده‌گذار «رب‌المال»، بانک «مضارب» و سرمایه «رأس‌المال» است و بانک موظف به دادن نرخ معینی از نفع در قبال این سرمایه نیست، بلکه هر مقدار نفع که به‌دست می‌آید طبق نسبتی که بر آن توافق شده است بین شرکاء تقسیم می‌گردد. به‌وجوه حساب‌های جاری در بانک‌های امروزی هیچ بهره‌ای داده نمی‌شود، در بانکداری اسلامی (بدون ربا) نیز برای این منبع نفعی در نظر گرفته نمی‌شود و وجوه واریز شده در این حساب قرض بدون بهره‌ی سپرده‌گذار به بانک تلقی می‌شود. البته منابع حساب‌های دیگر به سپرده‌های مضاربه یا شرکت تبدیل می‌شوند، اما نباید فراموش کرد که در تغییر دادن منابع این حساب‌ها به منابع مضاربه یا شرکت این مشکل وجود دارد که طبق قاعده‌ی عمومی شرکت سرمایه‌ی تمام شرکاء باید همزمان جمع شود و محاسبه‌ی نفع و ضرر و تقسیم منافع بین شرکاء نیز در یک مدت زمان مشخص صورت می‌گیرد، اما در بانک پیاده ساختن این قانون مشکل به‌نظر می‌رسد زیرا گذاشتن سرمایه در حساب و برداشت آن از حساب در بانک به‌طور مداوم و

۱- زیرا وجه امانت برخلاف وجه قرض مضمون نیست و در صورت تلف شدن امانتدار ضامن پرداخت آن نمی‌شود، اما وجوه مذکور در هر حال مضمون است و در صورت تلف شدن بانک

موظف به پرداخت آن می‌شود. (مترجم)

غیرمعین جریان دارد. در حساب سپرده‌های غیرجاری اگرچه زمان برداشت سرمایه معین است اما زمان گذاشتن آن معین نیست، هر شخص هر زمان که بخواهد می‌تواند برای خود در بخش سپرده‌های غیرجاری حساب باز کند. در حساب پس‌انداز نیز نه زمان گذاشتن سرمایه معین است و نه زمان برداشت آن مشخص. برای حل این مشکل دو راه وجود دارد:

(۱) به طور کلی روش دریافت از حساب و پرداخت به حساب به‌طور مستمر و غیرمعین برچیده شود و کلیه بازکنندگان حساب ملزم شوند تا در یک تاریخ معین وجوه خود را در بانک جمع‌آوری کنند و تاریخ برداشت از حساب نیز مشخص شود تا قبل از آن کسی برای برداشت مراجعه نکند و زمان شرکت نیز سه ماهه یا ماهیانه مقرر شود. هنگام اختتام زمان قرارداد شرکت، نفع و ضرر محاسبه شده و منافع بین شرکاء تقسیم شود، اما در این راهکار ایجاد مشکل برای مردم در گذاشتن سرمایه در حساب و برداشت آن در تاریخ مقرر و فشاری که بر بانک وارد می‌شود کاملاً مشهود و ملموس است و در نتیجه‌ی آن بسیاری از پس‌اندازها بدون استفاده می‌مانند.

(۲) راهکار دیگری که از ناحیه‌ی برخی از محافل علمی پیشنهاد شده، راهکار (محاسبه روزانه‌ی منافع) "Daily Product Basis" است که در اصطلاح حسابداری «الحساب الیومی» گفته می‌شود. طبق این راهکار، همه‌ی شرکاء در افتتاح حساب و برداشت وجه از حساب کاملاً آزاد گذاشته شوند، اما به‌وقت اختتام شرکت و محاسبه منافع، بررسی شود که چه مقدار از سرمایه‌ی هر فرد تا چند روز در بانک مانده و میانگین منافع هر صد تومان در روز

چقدر بوده است؟ سپس به میزان مبلغ سرمایه‌ی هر فرد و تعداد روزهایی که سپرده وی نزد بانک بوده، نفع هر شخص تعیین شود.

از دیدگاه شرعی بر این راهکار نیز اعتراض می‌شود، زیرا که تقسیم منافع در آن تقریبی است و بیم آن می‌رود که نفع حقیقی یکی از شرکاء نصیب شریک دیگر بشود، مثلاً اگر بعد از شش ماه منافع تقسیم شده است، امکان دارد میزان نفع در سه ماه اول بیشتر از سه ماه آخر بوده باشد در حالی که هنگام تقسیم، نفع فردی که سرمایه‌ی او در سه ماه آخر در بانک بوده با نفع فردی که سرمایه‌ی وی در سه ماه اول در بانک بوده مساوی است در این صورت مقداری از نفع حقیقی شریک دون نصیب شریک اول می‌شود.

بدون تردید این مشکل در راهکار دوم وجود دارد، اما می‌توان این راه‌حل را برای آن ارائه داد که در شرکت، سرمایه‌ی شرکاء به صورت مشاع آمیخته می‌شود، بنابراین به وقت تقسیم نفع، میزان نفع حقیقی سرمایه‌ی هر فرد را مورد بررسی قرار نمی‌دهند، بلکه مجموعه نفعی را که از مجموعه‌ی سرمایه به دست آمده است، بین شرکاء تقسیم می‌کنند، در حالی که احتمال دارد نفع فقط از سرمایه‌ی برخی از شرکاء به دست آمده و سرمایه‌ی عده‌ای دیگر در جذب منافع نقش نداشته است، پس مطمئن‌نظر در شرکت تقسیم حقیقی نفع نیست، بلکه تقسیم تقریبی نیز به شرط رضایت تمام شرکاء بسنده می‌کند. بنابراین برای تقسیم مذکور مجوز شرعی وجود دارد، به‌ویژه وقتی که هر شخص هنگام سرمایه‌گذاری از کیفیت تقسیم خبر داشته باشد.

این توضیح در آن صورت است که سرمایه‌گذاری کننده در میان دوران شرکت، سرمایه‌گذاری نموده و یا از حساب خود برداشت کرده، اما در صورتی که یک فرد

در میان دوران شرکت، حساب خود را به‌طور کلی بسته و مسدود کند، در آن صورت مبلغی که هنگام تقسیم به او داده می‌شود به عنوان سهمیه نفع او نخواهد بود، بلکه به این معنا است که او سهم خود در شرکت را به بانک فروخته و بانک قیمت سهم او را بر اساس نفع و ضرر شرکت تعیین کرده است.

رابطه‌ی بانک و سرمایه‌گیرندگان:

طرف دیگر، رابطه‌ی بانک با کسانی است که از بانک سرمایه می‌گیرند و بانک از طریق تهیه‌ی سرمایه برای آنان، سرمایه‌گذاری می‌کند و این هم از فعالیت‌های بانک است. در بانکداری اسلامی راه‌های مشروع زیادی برای سرمایه‌گذاری وجود دارد که ذیلاً ذکر می‌شوند:

(۱) شرکت و مضاربه^(۱)

جایگزین مشروع سود، روند شرکت و مضاربه است که دارای پیامدهایی به مراتب بهتر از نتایج بهره می‌باشد و شیوه‌ی نمونه و بسیار عادلانه‌ی سرمایه‌گذاری است که بر تقسیم سرمایه‌ی آن، پیامدهای بسیار خوبی حاصل می‌گردد و این ایده‌ی بانکداری که بانک صرفاً واسطه‌ای برای تهیه‌ی سرمایه بوده و دخالتی در عملکرد معاملات نداشته باشد، پایان می‌پذیرد. در نظام شرکت و مضاربه خواه نام بانک را بر روی بانک داشته باشند یا نداشته باشند، اعتبار فعلی آن خاتمه می‌یابد و بانک مستقیماً در عملکرد معاملات و فعالیت‌های اقتصادی دخالت می‌کند. تفاوت اساسی بین شرکت و مضاربه این است که در شرکت، شرکاء هم در سرمایه مشارکت داشته و هم در انجام عمل می‌توانند مشارکت داشته باشند، گرچه ممکن است عملاً

^۱ - مشارکت یک یا چند نفر در سرمایه‌گذاری با سود مشخص برای هر کدام

یکی از آنان در فعالیت دخالت نکند که این، بحث جداگانه‌ای است، ولی در مضاربه، سرمایه از رب‌المال و عمل از مضارب است و رب‌المال در عمل مشارکت ندارد. ذیلاً چند اصل مهم و اساسی شرکت و مضاربه که رعایت آن در معامله شرکت و مضاربه ضروری است، ذکر می‌شوند:

۱) تعیین نفع به تناسب سرمایه شرعاً جایز نیست.^۱ بلکه تعیین نفع باید به تناسب خود نفع باشد، یعنی درصدی از نفع حقیقی به‌عنوان منفعت یک شریک مقرر گردد.^۲

۲) نسبت نفع را حسب رضایت شرکاء می‌توان تعیین کرد. مثلاً اگر برای کسی که سرمایه‌ی او ۴۰ درصد کل سرمایه است، شصت درصد نفع و برای کسی که سرمایه‌ی او شصت درصد کل سرمایه است، چهل درصد نفع در نظر گرفته شود و همه بر آن توافق کنند جایز است. تقسیم نفع به اندازه سرمایه ضروری نیست.^۳ پس معلوم می‌شود که برای شرکاء نرخ‌های مختلفی از نفع را می‌توان تعیین کرد که در اصطلاح اقتصاد آنرا وزن دادن "Weightage"

۱- مثلاً بگویند؛ به میزان دو درصد سرمایه، نفع محاسبه می‌شود، لذا کسی که صد هزار تومان سرمایه‌گذاری کرده است، نفع او ماهانه دو هزار تومان است و کسی که دو صد هزار تومان سرمایه‌گذاری کرده است نفع او ماهیانه چهار هزار تومان است و ... (مترجم)

۲- مثلاً دو درصد سهمیه نفع یک شریک است. اگر نفع حقیقی ماهیانه صد هزار تومان باشد، سهم او دو هزار تومان می‌شود و اگر دو صد هزار تومان نفع حقیقی باشد، سهم او چهار هزار تومان می‌شود و اگر نفع حقیقی فرضاً صفر باشد، سهم او نیز صفر می‌شود. (مترجم)

۳- یعنی لازم نیست کسی که سرمایه‌ی او چهل درصد است، نفعش نیز باید چهل درصد باشد و کسی که سرمایه‌ی او پنجاه درصد است نفعش نیز پنجاه درصد باشد. (مترجم)

می‌گویند. به هر یک شریک در نفع وزن‌های مختلفی داده می‌شود. البته نفع شریکی که عدم فعالیت در شرکت را شرط کرده باشد. از تناسب سرمایه‌ی او بیشتر نمی‌شود.^۱

۳) وزن نفع هر شریک می‌تواند مختلف باشد^۲ اما وزن ضرر به قدر ضرر شرکت می‌شود. فقها آن را در یک جمله چنین تعبیر می‌کنند (الربح علی ما اصطالحوا علیه والوضیعة بقدر رأس المال)^۳.

مشکلات شرکت و مضاربه:

معمولاً دو مشکل برای بکارگیری شرکت و مضاربه مطرح می‌شود:

الف) متأسفانه، سطح دیانت و امانت در این دوره، بسیار پایین و خیانت و دروغ، عام شده است. با توجه به آن، دست‌اندرکاران شرکت هیچ‌وقت واقعیت میزان نفع حقیقی را بیان نمی‌کنند و همواره ضرر را بیشتر و بزرگ‌تر از نفع جلوه می‌دهند. [بنابراین نمی‌توان به گفته‌ی آنان در بیان مقدار نفع و ضرر اعتماد کرد. با این وصف شرکت و مضاربه نمی‌توانند شیوه‌های موفقی برای سرمایه‌گذاری باشند].

ب) مشکل دوم، مشکل موجود در سیستم مالیات بر درآمد "Income Tax" می‌باشد.

۱- یعنی در این صورت به میزان نسبت سرمایه‌ی او سهم مشاعی از نفع برای او در نظر گرفته می‌شود.

اگر سرمایه او چهل درصد باشد سهم او در نفع حقیقی نیز چهل درصد و اگر سرمایه‌ی او پنجاه درصد باشد سهم او از نفع حقیقی نیز پنجاه درصد می‌شود. (مترجم)

۲- یعنی براساس نسبت سرمایه معین نمی‌شود بلکه با توافق شرکاء مشخص می‌گردد. (مترجم)

۳- درالحکام - شرکه‌العنان؛ ۳۸۹/۲ ماده ۱۳۶۹ نفع براساس آنچه که شرکاء بر آن توافق کرده‌اند،

تعیین می‌شود و ضرر به‌قدر رأس‌المال خواهد بود.

معمولاً تجار دو اندازه سرمایه‌ی متفاوت برای سرمایه‌گذاری خود در نظر می‌گیرند، یکی میزان واقعی و دیگری میزان غیرواقعی سرمایه‌ی آنان است که جهت فرار از «مالیات بر درآمد» ارائه داده می‌شود و آن کم‌تر از میزان واقعی سرمایه آنها است. اگر روند مشارکت یا مضاربه اتخاذ شود به دلیل مشکل مزبور شناخت میزان حقیقی نفع دشوار خواهد بود، زیرا سرمایه‌گیرنده از ترس افزایش میزان مالیات، میزان واقعی نفع شرکت یا مضاربه را مخفی می‌نماید و با مجهول بودن میزان واقعی نفع، تقسیم نیز حقیقی و عادلانه نمی‌شود.

با توجه به وضعیت بد جامعه و ناهنجاری‌های دینی، اخلاقی و اجتماعی، مشکل اول تا حدی ملموس و مورد تأیید است، اما صرفاً با این دلیل نمی‌توان انجام یک فعالیت مشروع را در زمینه تجارت، متوقف کرد. در حالی که شیوه‌های مختلفی نیز از قبیل حسابداری، حسابرسی، نظارت و کنترل بانک مرکزی و غیره برای سد باب این مشکل وجود دارد. با اعمال این نوع سیاست‌ها بسیاری از خیانت‌ها و دروغ‌ها را می‌توان در مشارکت و مضاربه نیز مهار کرد. همچنین اگر یک مورد خیانت از کسی ثابت شود، می‌توان او را در تمام بانک‌ها^۱ "Blacklist" کرد و او را در «صورت اشخاص» مظنون داخل نمود، بدین وسیله چنین شخصی برای همیشه از تسهیلات اعطایی بانک و گرفتن سرمایه محروم می‌ماند. اقدامات قانونی دیگری نیز وجود دارد که اگر در سطح کشور و به‌طور عمومی نافذ شده و سیستم کلیه بانک‌ها با آن تطبیق داده شود، شیوه‌های خوبی برای سد باب این‌گونه مشکلات خواهند بود.

۱- نام کسی را در لیست سیاه نوشتن.

در زمینه‌ی مشکل دوم نیز اگر در سطح حکومتی تصمیم گرفته شود و در روند مشارکت و مضاربه قانون مالیات اصلاح شود و برای تأمین نیازهای دولتی به‌جای وابسته ساختن مالیات به درآمدها، قانون و نظامی برای آن وضع گردد که پنهان کاری‌ها و خیانت‌ها را مهار کند، این مشکل نیز خودبه‌خود حل می‌گردد. از طرفی برای سرمایه‌گذاری منابع زیاد دیگری نیز وجود دارد که در آن نیازی به محاسبه‌های طولانی در شرکت و مضاربه نمی‌شود. مثلاً در سرمایه‌گذاری صادرات کالا، صرفه‌ی کالای صادراتی و قیمت پیش‌بینی شده آن قبلاً معلوم است، لذا امکان فریب و خیانت در سرمایه‌گذاری آن به‌طور شرکت یا مضاربه خیلی کم است و این هم ضروری نیست که بانک در تمام فعالیت‌های تاجر مشارکت داشته باشد، بلکه می‌تواند در بخشی از فعالیت‌های وی که تعیین میزان نفع در آن مشکل نیست، مشارکت کند. علاوه بر این به‌دلیل ضروری نبودن مشارکت دایمی بانک و تاجر در فعالیت تجاری و موقت بودن آن مشارکت (مثلاً تا یک سال یا شش ماه) بانک و تاجر می‌توانند براساس توافق و تفاهم یکدیگر، در این مشارکت موقت و محدود خود در یک بخش معین، فقط هزینه‌های مستقیم "Direct Expences" آن فعالیت تجاری را تقبل کرده و سود ناخالص "Gross Profit" را بین خود تقسیم کنند و دارایی‌های غیرتجاری^۱ (مانند ساختمان، دستگاه ابزار تولید و ...) چون توسط تاجر تهیه شده‌اند، بانک می‌تواند بر نسبت نفع تاجر بیفزاید.

البته هزینه‌ی این نوع دارایی‌ها و هزینه‌های غیرمستقیم به عهده‌ی شرکت گذاشته نشود. در این صورت هم مشکل محاسبه حل می‌شود و هم بیم خیانت کاهش پیدا می‌کند و مشکل مالیات نیز به‌دلیل وارد شدن آن بر سود خالص،

خودبه‌خود حل می‌گردد. تفصیل بیشتر کاربری شرکت و مضاربه در سرمایه‌گذاری‌های مختلف، ان شاء الله بیان خواهد شد.

شیوه‌ی اصلی در سرمایه‌گذاری اسلامی، شرکت و مضاربه است، اما در برخی از شرایط کاربری آن دو غیرممکن می‌شود. مثلاً یک کشاورز برای خرید تراکتور به سرمایه نیاز پیدا می‌کند. حالا دادن سرمایه به صورت شرکت یا مضاربه به این کشاورز ممکن نیست. با در نظر داشتن چنین شرایط و مواقعی شیوه‌های مشروع دیگری نیز برای سرمایه‌گذاری در نظر گرفته شده است که ذکر می‌شوند:

۲) اجاره "Leasing"

اجاره نیز یکی از شیوه‌های مشروع سرمایه‌گذاری است. توضیح آن قبلاً در بخش دوم (تحت عنوان تهیه سرمایه برای شرکت) گذشت. در این جا توضیح داده می‌شود که صرفاً با کاربرد واژه‌ی اجاره برای یک معامله نمی‌توان بر مشروعیت آن فتوا داد، زیرا امروزه اغلب معاملاتی که واژه‌ی «اجاره» برای آنها به کار برده می‌شود، عاری از حقیقت اجاره هستند. حقیقت اجاره این است که موجر "Lessor" باید مالک و ضامن کالا یا شیء مورد اجاره باشد، ولی در اجاره‌ی سرمایه‌گذاری امروز چنین نیست، موجر هیچ نوع مسئولیتی را از مورد اجاره به‌عهده نمی‌گیرد، اگر مورد اجاره بر اثر حادثه دچار نقصان شود، ضرر آن به مستأجر برمی‌گردد و حتی در صورت تلف شدن هم، اجاره‌بها از او گرفته می‌شود.

۱- اجاره در قانون مدنی ایران به شرح ذیل تعریف شده است:

ماده ۴۶۶ - اجاره عقدی است که به موجب آن مستأجر مالک منافع عین مستأجره می‌شود، اجاره‌دهنده را موجر و اجاره‌کننده را مستأجر و مورد اجاره را عین مستأجره گویند.

ارتباط موجر با مورد اجاره فقط در همین حد است که در صورت عدم پرداخت کرایه از طرف مستأجر، موجر با داشتن حق قانونی اقدام به فروش آن کرده و قرض خود را وصول می‌کند. پس هدف اصلی در اجاره‌های معمول، دادن قرض سودی می‌باشد، اما به‌خاطر فرار از مالیات واژه‌ی اجاره برای آن به‌کار برده می‌شود. این نوع معاملات شرعاً جایز نیستند. البته اگر موجر به‌طور واقعی مالک چیز مورد اجاره باشد و مسئولیت آن را به‌عهده بگیرد، می‌توان آن را جایز گفت. تنظیم مبلغ اقساط اجاره‌بها در اوقات مقرر براساس این که کل قیمت مورد اجاره به همراه مبلغی نفع، در پایان مدت اجاره وصول شود نیز اشکال شرعی ندارد، اما هنگام عقد قرارداد انتقال مالکیت مورد اجاره در پایان مدت اجاره به طرف مستأجر شرط نشود.^۱ زیرا معامله‌ی «صفقه فی صفقه» که نامشروع است، لازم می‌آید.^۲ البته در انتقال مالکیت بدون شرط قبلی، در پایان مدت اجاره اشکال شرعی وجود دارد.

۳) مرابحه‌ی موجه (مرابحه مدت‌دار)^۳

مرابحه موجه نیز یکی از راه‌های مشروع سرمایه‌گذاری است. حاصل مرابحه موجه این است که، بانک به‌جای دادن پول نقد به ارباب رجوع خود، آن‌چه را که او برای گرفتن قرض جهت خرید آن مراجعه کرده است، تهیه نموده و سپس آن را

۱- این عقد در اصطلاح اقتصاد امروز «اجاره به شرط تملیک» گفته می‌شود. اجاره به شرط تملیک خود یکی از عقود معین است همراه با وعده بیع. (مترجم)

۲- یعنی یک عقد در ضمن عقد دیگر انجام می‌گیرد و آن عقد بیع در ضمن عقد اجاره است و چنین معامله‌ای «صفقه فی صفقه» گفته می‌شود که شرعاً ممنوع و در حدیث از آن منع شده است. (ملاحظه شود؛ ابوداود ۲۹۰/۳ (مترجم))

۳- در سیستم بانکداری ایران، فروش اقساطی نامیده می‌شود.

به صورت مرابحه با مبلغی اضافی به عنوان نفع و به طور وامی به او بفروشد. در شیوه مزبور نرخ مبلغ نفع را می توان به صورت قیمت بندی توافقی تعیین و به مبلغ قیمت اصلی داخل کرده و مجموعه‌ی قیمت اصلی و سود (ربح) را قیمت مورد توافق تلقی کرد، اما به خاطر حفظ تعادل در نظام مرابحه و وصول نفع با یک نرخ معین از تمام مشتری‌ها، نرخ مستقلی برای نفع در نظر گرفته شده و به صورت مرابحه فروخته می شود. نرخ را که برای نفع مشخص کرده می شود "Markup" می گویند. مرابحه‌ی موجهه را هم می توان به عنوان یکی از راه‌های مشروع سرمایه‌گذاری پذیرفت، به شرط آن که کاملاً با شرایط لازم انجام داده شود، زیرا افزایش قیمت به خاطر غیرنقدی بودن معامله به اتفاق تمام فقها جایز است. در بانک‌های اسلامی این شیوه در سطح گسترده‌ای مورد استفاده است اما این شیوه بسیار حساس و ظریف است و ذره‌ای بی احتیاطی آن را با نظام ربوی به هم می آمیزد. امروزه در بانک‌ها بدون دانستن حقیقت مرابحه‌ی موجهه و رعایت شرایط لازم آن، مرابحه موجهه مورد استفاده قرار می گیرد و نتیجتاً خرابی‌های بسیاری در آن پیدا می شود. ذیلاً به ذکر اشتباهاتی که بانک‌ها معمولاً هنگام معامله مرابحه دچار آن می شوند، پرداخته می شود برای این که مرابحه سالم و شرعی انجام داده باشیم اجتناب از این گونه اشتباهات ضروری است.

اشکالات شرعی در مرابحه موجهه:

۱) شیوه درست مرابحه این است که بانک کالا، ساختمان، ماشین‌آلات لوازم خانگی، خودرو و نظایر آن را بخرد سپس آن را به همراه مبلغ نفع "Markup" با قیمت بیشتر به دیگری بفروشد. اما در بانک‌های پاکستان، گاهی چنین می شود که مشتری آنچه را که جهت خرید آن به بانک مراجعه کرده است،

قبلاً در مالکیت خود دارد، بانک آن را نقداً با قیمت کم از وی خریده و سپس با قیمت بیشتر دوباره به صورت غیرنقدی به او می‌فروشد.^۱

این عملیات را "Buy Back" می‌گویند. در این صورت به جای اخذ نفع به طور مباحه‌ی حقیقی، نفع به شکل "Buy Back" از وی گرفته می‌شود که شرعاً و به طور کلی جایز نیست، چه خرید یک چیز از یک شخص با قیمت کم و فروش دوباره‌ی آن به همان فرد با قیمت بیشتر به طور غیرنقدی و مشروط، در واقع نوعی قرض ربوی است.

۲) حيله‌ی "Buy Back" معمولاً یک عملیات فرضی صرف و غیر واقعی است. در واقع چنین چیزی به طور کلی وجود ندارد که به صورت عملیات "Buy Back" خریداری می‌گردد، حتی بانک برای آن دسته از هزینه‌های اداری نظیر حقوق کارمندان، پول قبوض و غیره که با آن چیزی خریداری نمی‌گردد نیز قرض مباحه می‌دهد.

۳) اگر عملیات بازخرید "Buy Back" در معامله نباشد، بلکه مباحه به شکل واقعی انجام شود، باز هم ثبوت ضمان و قبض بانک در چیزی که به طور مباحه آن را می‌فروشد، مورد توجه قرار داده نمی‌شود در حالی که برای درست بودن مباحه، ثبوت ضمان و قبض بانک در منبع لازم است.

۴) بانک هنگام مراجعه مشتریان، میزان سقف اعتبار مباحه را برای آنها خوانده و قراردادی "Agreement" را با مفاد تعیین سقف اعتبار مباحه و اعلام آمادگی برای تهیه کالای موردنظر با مشتری امضاء می‌کند، سپس خود مشتری را وکیل خرید آن کالا قرار می‌دهد.

۱- این روش در بانکهای ایران نیز اجرا می‌شود.

بهترین نوع عملیات در این صورت آن است که بانک کالای مورد درخواست مشتری را از طریق امکانات خود خریداری کند و سپس به مشتری بفروشد، اما اگر مشتری را برای خرید وکیل قرار می‌دهد، لازم است مشتری آن کالا را به نمایندگی از طرف بانک خریداری کند، سپس مراتب را به اطلاع بانک برساند و با ایجاب و قبول جدید، دوباره آن را از بانک خریداری نماید. مشتری در این قضیه دارای دو اعتبار است: یکی اعتبار وکالت از بانک و دیگری اعتبار مشتری بودن وی است و تفکیک این دو اعتبار لازم است. مشتری تا زمانی که اعتبار وکالت از طرف بانک را دارد، باید احکام وکالت برای او جاری شود، بنابراین در صورت از بین رفتن غیر عمدی کالای خریداری شده، ضرر آن به حساب بانک می‌شود اما وقتی که با اطلاع دادن بانک و اجرای صیغه عقد بین او و بانک، اعتبار خریدار کالا را پیدا کرد، حکم خریدار کالا بر او جاری می‌گردد، لذا مبیع در قبض و ضمان مشتری داخل می‌شود و در صورت از بین رفتن آن به حساب او تمام گردد.

اما در معامله بانک و مشتری بعد از امضای معاهده، مبنی بر این که بانک بایستی این کالا را تحت شرایطی برای مشتری تهیه کند، هیچ‌گونه عقدی انجام می‌گیرد. مشتری به وکالت از طرف بانک کالای مورد نظر را خریداری می‌نماید و بدون این که آن را در مالکیت و ضمان بانک قرار بدهد و دوباره آن را از بانک خریداری کند، آن را مورد استفاده قرار می‌دهد و این به معنای آن است که بانک مبلغی پول به مشتری می‌دهد و پس از مدتی مبلغ بیشتری از وی دریافت می‌کند و این همان قرض ربوی می‌باشد که در شریعت محلی از اعراب ندارد.^۱

۱- این شیوه در نظام بانکی ایران رایج است و بانک در همان قرارداد اولیه با مشتری وی را وکیل خود می‌نماید تا کالا را بخرد و در دوران وکالت هیچ‌گونه ضرری را که به‌طور غیر عمد بر کالای

۵) پس از امضای قرارداد و تعیین سقف اعتبار مراحله موجهه، بانک از مشتری می‌خواهد تا روی سفته "Bill of Exchange"، (نامه طلب)^۱ امضاء کند. این عملیات از آن جهت اشتباه است که امضاء کننده‌ی سفته باید شخصی باشد که مدیون است و مشتری تا این مرحله هنوز مدیون قرار نگرفته، بلکه تازه قرارداد اعلام آمادگی طرفین برای مراحله موجهه به امضاء رسیده است و صرفاً با امضای قرارداد مزبور مشتری مدیون قرار نمی‌گیرد. مدیون قرار گرفتن او زمانی به حقیقت می‌پیوندد که کالای مورد نظر را از بانک خریداری نماید.

۶) در سیستم بانکداری ربوی، هر گاه بدهکار بنابر دلایلی در بازپرداخت اقساط وام تأخیر کند، بانک از وی «خسارت تأخیر تأدیه» می‌گیرد، یعنی با افزایش مهلت پرداخت، بر مبلغ سود نیز می‌افزاید. این عملیات را "Rollover"^۲ می‌گویند.

در مراحله نیز از همین عملیات کار گرفته می‌شود، وقتی که مشتری بنا به دلایلی در تأدیه‌ی ثمن تأخیر کند، دین او را "Rollover" می‌کنند، در حالی که مراحله موجهه نوعی بیع است و در عقد بیع، بعد از تعیین قیمت (ثمن) برای کالای مورد مراحله (منبع) و انجام گرفتن عقد، کاهش یا افزایش مبلغ ثمن از نظر شرعی

خریداری شده وارد شود نمی‌پذیرد و دو عقد خرید و فروش اقساطی و وکالت را در یک قرارداد با مشتری منعقد می‌کند.

۱- Promissory Note

۲- تجدید قرارداد، تمدید قرارداد

امکان‌پذیر نیست و در پی قرارداد قبلی مرابحه‌ی گذشته، مرابحه جدیدی را نیز نمی‌توان انجام داد.

با فقدان حقیقت مرابحه و رعایت نکردن شرایط لازم، به وجود آمدن نقص‌های یادشده حتمی است و بر اثر آن، معامله از نظر شرعی اشکال پیدا می‌کند بنابراین رعایت شرایط مرابحه در مشروع ساختن آن بسیاری ضروری است. ذیلاً به‌ذکر مسائلی چند مربوط به مرابحه موجه پرداخت می‌شود:

توثیق دین:^۱

در مرابحه موجه، ثمن منبع (قسمت تمام شده خرید کالا به اضافه سود بانک) بر ذمه‌ی مشتری دین است، لذا بانک توثیق (تضمین انجام تعهدات) آن می‌تواند از مشتری مطالبه‌ی کفیل یا رهن بکند. امروزه شیوه‌های مختلفی برای رهن، رایج است که در رساله‌ی عربی خود به نام «أحكام البيع بالتقسيط» در مورد احکام شرعی آنها مفصلاً بحث نموده‌ام.

در این جا خلاصه‌ای از آن ذکر می‌شود: شیوه‌های مختلف توثیق دین را به شرح ذیل می‌توان طبقه‌بندی کرد.

۱- وثیقه در لغت عمدتاً به معنی «محکم و استوار... و آنچه عهد و پیمان را استوار سازد» (فرهنگ معین، انتشارات امیرکبیر، چاپ ششم ۱۳۶۳).

- «تأمین با پوشش‌هایی که برای حسن اجرای تعهدات داده می‌شود».
 - در عرف بانکداری، معمولاً استنباط از وثیقه به معنی «سپرده یا ترهین یک دارایی قابل قبول به‌منظور گروگان وام و اعتبار» بوده است. (فرهنگ علوم بازرگانی، سیروس ملک‌زاده، مرداد ۱۳۵۳. تهران).

۱) خود منبع (کالای مورد معامله) به طور وثیقه نگهداری شود. نگهداری منبع جهت استیفای ثمن (بهاء) به طور «حبس مبیع»، (بازداشت کالا) در مباحه موجهه، صحیح نیست زیرا در بیع موجهه (معامله‌ی غیرنقدی) فروشنده حق حبس مبیع را نخواهد داشت.^۱ البته نگهداری مبیع به طور «رهن» درست است، به شرط آن که مشتری بعد از قبض مبیع آن را به طور رهن نزد فروشنده بگذارد.^۲

تفاوت «حبس مبیع» و «رهن» در این است که در صورت اول، مبیع «مضمون بالثمن» است و با تلف شدن آن، بیع فسخ می‌گردد و در صورت دوم مبیع «مضمون بالقیمه» است و با تلف شدن آن، بیع فسخ نمی‌گردد.

۲) در معاملات جدید، شیوه‌ی جدیدی از رهن رایج شده است که (الرهن الساذج) "Simple Mortgage"^۳ یا «الذمة السائلة» "Floatingchange" گفته می‌شود. در این نوع عملیات رهن‌گذاری (ترهین)، مورد رهن در تصرف راهن می‌ماند و به او حق استفاده نیز داده می‌شود، اما قبل از ادای دین، حق انتقال مالکیت به دیگری را در مورد رهن، ندارد و حق مرتهن در رهن فقط تا این حد است که در صورت عدم پرداخت در وقت مقرر، می‌تواند آن را بفروشد و از طریق آن، دین خود را وصول کند.

اشکال شرعی در این نوع رهن‌گذاری، عدم قبض مرتهن در کالای مرهون (شیء رهن گذاشته شده) است، در حالی که برای صحت رهن یکبار قبض آن برای

۱- الفتاوی الهندیة، کتاب البیوع - الباب الرابع ۱۵/۳.

۲- ردالمحتار مع الدر المختار، کتاب الرهن ۴۹۷/۶.

۳- رهن بسیط (ساده).

مرتهن لازم است، اما بنابر دلایلی و برخی وجوه (که تفصیل آن در رساله‌ی یاد شده آمده است) این نوع رهن جایز معلوم می‌شود.

۳) شخص ثالثی برای توثیق دین کفیل قرار داده شود که در اصطلاح فقها «کفالة» گفته می‌شود. این صورت نیز جایز است، البته گرفتن اجرت یا «حق الكفالة» در آن جایز نیست. احکام این مورد را فقها مفصلاً نوشته‌اند و با مراجعه به منابع می‌توان به آن دست یافت، من شاء فليراجع.

خسارت تأخیر تأدیه:

در سیستم ربوی در صورت تأخیر تأدیه دین، بر مبلغ سود افزوده می‌شود و مدیرون از بیم زیر بار رفتن سود گزاف ناشی از تأخیر اقدام به پرداخت دین (اقساط دین) در وقت مقرر (سررسید معین) می‌کند، اما در مشارکت و مضاربه به دلیل فقدان قانون «خسارت تأخیر تأدیه» مردم سوءاستفاده کرده و در پرداخت دین تأخیر می‌کنند. بنابراین راه مسدود ساختن این سوءاستفاده و حل آن در مشارکت و مضاربه اسلامی، چگونه خواهد بود؟ این مسئله از دیرباز موضوع مورد بحث علمای معاصر بوده است. در صورتی که علت تأخیر نادر بودن مدیون باشد، حکم آن در قرآن کریم بیان شده که به چنین شخصی باید تا فرصت دارا شدن مهلت داده شود.

﴿وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ﴾ (بقره/ ۲۸۰).

«و اگر (داین) تنگدست باشد پس او را تا زمان توانایی مالی مهلت

دهید».

اما اگر مدیون با وجود دارا بودن از ممطلت (وقت گذرانی) کار بگیرد و بدون علت در تأدیه وجه تأخیر کند، برخی از علمای معاصر، گرفتن خسارت مالی "Compensation" را برای او جایز دانسته‌اند و در بعضی از بانک‌ها بر آن عمل می‌شود. فرمول آن عبارت از این است که اولاً جهت اثبات مماطل بودن وی تا یک‌ماه برایش اخطاریه می‌فرستند. در صورتی که او به این اخطاریه‌ها وقعی نگذارد، مماطل محسوب شده و به حساب میزان نفعی که تا مدت تأخیر او در حساب سرمایه‌گذاری (حساب‌الاستثمار) بانک وارد شده، از او خسارت تأخیر گرفته می‌شود و مبلغ جریمه نیز به طرف متضرر [که بانک است] می‌رسد.

مثلاً اگر در حساب سرمایه‌گذاری ۵ درصد نفع در نظر گرفته شده، به میزان ۵ درصد از وام جریمه می‌شود و اگر فرضاً در این مدت نفعی حاصل نشده باشد از مدیون چیزی گرفته نمی‌شود.

اما اکثر علما قایل به جواز جریمه‌ی مالی (جریمه تأخیر تأدیه) نیستند. دلایلی که از ناحیه موافقین ارایه داده شده مخدوش هستند که تفصیل آن در رساله «أحكام البيع بالتقسيط» آمده است. علاوه بر مخدوش بودن دلایل، جریمه‌ی مالی عملاً چندان مفید هم نیست، زیرا به دلیل کم بودن میزان نفع حساب سرمایه‌گذاری و بالا بودن نرخ نفع مرابحه، جریمه‌ی مالی نمی‌تواند ابزار مؤثری برای اعمال فشار باشد، زیرا مرابحه‌کننده به جای مرابحه‌ی درازمدت با نرخ بالای نفع، مرابحه کوتاه مدت که نرخ نفع آن کمتر است انجام می‌دهد، سپس در هنگام بازپرداخت دین از روش تأخیر کار گرفته و در عوض آن، خسارت مالی را که نرخ آن کمتر است متحمل می‌گردد و این عمل نه تنها بر او فشاری وارد نمی‌کند، بلکه یک نوع نفع

برای او محسوب می‌شود، بنابراین بهترین راه برای سد باب تأخیر پارامتری است که بنده ارائه داده‌ام که بعدها مورد استقبال نیز قرار گرفت و آن به شرح ذیل است:

مدیون در معاهده‌ی (قرارداد) "Agreement" اجاره یا مرابحه، این مطلب را نیز قید کند که در صورت تأخیر تأدیه مبلغ معینی را (که میزان آن نیز باید قید گردد) به یکی از کارهای خیریه اختصاص دهد، یعنی خود را ملزم به پرداخت آن مبلغ برای آن کار بکند. این مبلغ را به تناسب دین می‌توان مشخص کرد. با این مبلغ می‌توان صندوق خیریه‌ای تأسیس کرد که از پول آن برای مساعدت به افراد مستمند یا پرداخت قرض بدون سود برای مردم بینوا، بهره‌برداری شود، اما نمی‌توان آن را از جمله منابع درآمد بانک به حساب آورد.

این پارامتر دارای فواید بیشتری است، زیرا چون نرخ مبلغ (خسارت تأخیر تأدیه) از قبل مشخص است، می‌توان میزان بالایی را برای آن مشخص کرد و مدیون را تحت فشار قرار داد.

گرفتن این مبلغ به دلیل این که نه جریمه است و نه ربا، بلکه التزام از جانب مدیون می‌باشد که آن را «یمین‌اللاج» می‌گویند، جایز است. امام حطاب رحمته در کتاب خود به نام «تحریر الکلام فی مسائل الالتزام» مطلبی را در همین مورد ذکر کرده است:

«أما إذا التزم المدعي عليه للمدعي أنه إن لم يوفه حقه في وقت كذا وكذا، فله عليه كذا وكذا، فهذا لا يختلف في بطلانه، لأنه صريح الربا - إلى قوله - وأما إذا التزم أنه إن لم يوفه حقه في وقت كذا، فعليه كذا، لفلان أو صدقة للمساكين،

فهذا هو محل الخلاف المعقود له هذا الباب، فالمشهور أنه لا يقضى به كما تقدم، وقال ابن دينار: يقضى به»^۱.

از مطالب ذکر شده بالا معلوم می‌شود که به موجب این التزام (ملزم شدن به پرداخت یک مبلغ برای امر خیر) از نظر دیانت بالاتفاق مبلغ بر او لازم است اما لازم بودن آن به لحاظ قضاء مورد اختلاف است براساس ضرورت فعلی می‌توان به قول کسانی که از لحاظ قضاء هم آنرا لازم می‌دانند، عمل کرد.

تخفیف دین در صورت پرداخت قبل از سررسید:

در نظام بانکداری ربوی اگر مدیون قبل از وقت سررسید دین، مبلغ دین را پرداخت کند از میزان سود او کاسته می‌شود و در مبلغ دین او تخفیف می‌گردد، اما آیا در چنین صورتی می‌توان از ثمن (بهای کالا) مرابحه کم کرد یا خیر؟ این مسئله دارای دو جنبه‌ی مختلف است:

۱) این نوع آن نزد فقها به «ضع و تعجل»^۲ تعبیر می‌شود، یعنی مدیون به داین می‌گوید: «مقداری از مبلغ دین را کم کرده و قبل از وقت دریافت بکن». در مورد این مسئله فقها اختلاف نظر دارند. جمهور فقها آنرا ناجایز می‌دانند و

۱- تحریر الکلام فی مسائل الالتزام، ص ۱۷۶، چاپ بیروت.

۲- کم کن و زودتر بگیر.

قول صحیح همین است.^۱ (تفصیل دلایل را در رساله‌ی «أحكام البيع بالتقسيط» ملاحظه کنید).

۲) نوع دوم کم کردن ثمن مرابحه موجه در صورت پرداخت مبلغ قبل از حلول اجل (فرا رسیدن سررسید دین) است. برخی از متأخرین حنفیه آن را جایز قرار داده‌اند. اما اگر بانک‌ها در به‌کار گرفتن این شیوه کاملاً آزاد گذاشته شوند تفاوتی میان نظام ربوی و مرابحه اسلامی باقی نمی‌ماند، از این جهت مناسب است که از تصریح این مطلب در قرارداد اجتناب شود، اما اگر شخصی قبل از وقت، دین خود را پرداخت کند می‌توان بدون قرارداد قبلی از مبلغ دین او کم کرد.

تطبیق جزئی راه‌های مشروع سرمایه‌گذاری:

تا این‌جا راه‌های مشروع سرمایه‌گذاری به‌صورت کلی و اصولی بیان شدند، اما راه تطبیق این شیوه‌های مشروع بر جزئیات روش‌های بانک چیست و چگونه آنها را بر کلیه انواع سرمایه‌گذاری‌های بانک تطبیق دهیم؟ مسلماً تا این شیوه‌ها را بر تمام معاملات جزئی بانک تطبیق ندهیم، پیاده ساختن عملی این نظام مشکل به‌نظر می‌رسد.

ذیلاً به ذکر معاملات جزئی بانک پرداخته می‌شود:

۱- برخی اندیشمندان و مراجع فقهی اهل تشیع آن را جایز می‌دانند. خمینی در مسئله شماره ۲۱۶۸ توضیح‌المسائل آن را بلاشکال می‌داند. (نشریه داخلی بانک ملی ایران، ص ۳۷، شماره ۴۲، شهریور ۱۳۷۶ - مترجم).

در بحث ذکر مسئولیت‌های بانک مرکزی به تفصیل بیان شد که بانک سه نوع سرمایه‌گذاری دارد:

- ۱) سرمایه‌گذاری‌های زیربنایی و پروژه‌ای "Project Financing"
 - ۲) سرمایه‌گذاری‌های تجاری و اعتباری "Working Capital Financing"
 - ۳) سرمایه‌گذاری‌های هزینه‌ای "Over Hand Expenses" (از قبیل هزینه‌هایی که رابطه مستقیم با تولید ندارند، مانند حقوق کارگران، کرایه‌ها، پول قبوض آب، برق و تلفن و غیره).
- برای این‌که به هر یک از آنها اعتبار شرعی داده باشیم، لازم به تحقیق است که کدام شیوه‌ی مشروع در سرمایه‌گذاری مطلوب کاربردی دارد تا از آن استفاده شود. در سرمایه‌گذاری‌های پروژه‌ای و زیربنایی، تمام راه‌های مشروع، اعم از شرکت، مضاربه، اجاره و مرابحه کاربری دارد. از طریق اجاره، با خرید ماشین‌آلات و اجاره دادن آنها، از طریق مرابحه، با فروختن آنها به صورت مرابحه (فروش اقساطی) می‌توان سرمایه‌گذاری کرد. از شرکت و مضاربه نیز در سرمایه‌گذاری‌های درازمدت آن می‌توان استفاده کرد.

در سرمایه‌گذاری‌های تجاری و اعتباری در محدوده‌ی معامله‌های خاص می‌توان مشارکت یا مضاربه کرد. مثلاً سرمایه‌ای که بانک در اختیار کارخانه‌ی پارچه‌بافی می‌گذارد، با آن پنبه خریداری شده و پارچه و غیره بافته می‌شود و در نفع به دست آمده از آن، بانک شریک می‌شود. در زمینه‌ی تهیه مواد اولیه، بانک می‌تواند از شیوه‌ی مرابحه کار بگیرد.

در بخش تأمین هزینه‌هایی که با تولید ارتباط مستقیم ندارند، سرمایه‌گذاری بسیار مشکل است. در این نوع سرمایه‌گذاری استفاده از اجاره و مراحه امکان‌پذیر نیست، در آن فقط می‌توان از دو شیوه‌ی مشروع ذیل کار گرفت:

الف) مشارکت

ب) قرض بدون سود (قرض الحسنه)

در صورت مشارکت، بانک مبلغ مورد نیاز را به صورت شرکت در بخشی از فعالیت‌های آن کارخانه در اختیار متقاضی قرار بدهد، سپس آن اداره یا کارخانه می‌تواند آن مبلغ را در بخشی که ضرورت داشته باشد، هزینه کند. در صورت قرض بدون سود، بانک می‌تواند فقط هزینه‌ی خدمات بانکی را به عنوان کارمزد از متقاضی قرض مطالبه نماید. اصولاً باید هزینه‌ای واقعی محاسبه شده و دریافت گردد، اما به دلیل ناممکن بودن سنجش هزینه‌ی واقعی و برآورد آن، بانک می‌تواند (اجرت‌المثل) هزینه‌های اداری و خدمات خود را وصول نماید و دریافت اضافه بر آن درست نیست.

مشابه آن مسئله‌ی اجرت گرفتن بر فتوا می‌باشد. اجرت گرفتن در عوض صدور فتوا، جایز نیست، اما در صورتی که مستفتی (استفتاکننده) درخواست کتابت آن را بکند (یعنی بخواهد که فتوای صادره نوشته و به‌وی تسلیم شود) مفتی می‌تواند اجرت نوشتن فتوی را از او بگیرد، اما طبق تصریح فقها اجرت کتابت نباید از «اجرت‌المثل» تجاوز کند.

عملکرد بانک‌های اسلامی در مورد واردات کالا:

در صفحات گذشته یادآور شدیم که در بانکداری موجود، بانک‌ها در امر صادرات و واردات کالا نقش بزرگی را ایفا می‌کنند. در زمینه واردات بانک با افتتاح

"L/C" (اعتبار اسنادی) از تاجر وارد کننده کالا در قبال خدمات و کفالت خود، اجرت و در عوض قرض، سود دریافت می‌کند. از دیدگاه شرع، گرفتن سود و اجرت کفالت جایز نیست. برای "L/C" (اعتبار اسنادی وارداتی) می‌تواند دو جایگزین وجود داشته باشد:

(۱) مرابحه

(۲) مشارکت یا مضاربه

عموماً در بانک‌های اسلامی امروزی کلیه معاملات "L/C" (برای واردات کالا) به شکل مرابحه انجام می‌گیرد. بانک به جای واسطه قرار گرفتن بین دو تاجر وارد کننده و صادرکننده، مستقیماً کالای وارداتی را خریداری و وارد می‌نماید، سپس آن را به صورت مرابحه به تاجر واردکننده می‌فروشد و اجرت "L/C" (گشایش اعتبار اسنادی و قیمت کالا) و کلیه هزینه‌های حمل و نقل را در نرخ مرابحه شامل می‌کند.

در فعالیت واردات، اگر کلیه شرایط مرابحه رعایت شود، اصولاً هیچ اشکال شرعی در آن دیده نمی‌شود، اما باز هم شیوه‌ی مرابحه بنابر دلایلی پسندیده نیست: الف) در بسیاری از مراحل و پیچ و خم‌های مرابحه، شرایط لازم در مشروعیت مرابحه متروک می‌شوند و بسا اوقات تکمیل عملی بسیاری از آن شرایط انجام نمی‌پذیرد.

ب) خریداری و مرابحه نمودن بانک، صرفاً یک عملیات فرضی است، زیرا تاجر وارد کننده قبلاً تمام مراحل معامله خود را با بائع (فروشنده کالا) طی می‌کند، بانک فقط به وقت سفارش کالا واسطه قرار می‌گیرد. در اسناد و مدارک دولتی و گمرکی

و از لحاظ قانونی نیز اصل مشتری، واردکننده "Importer" کالا است، نه بانک و تاجر فروشنده نیز واردکننده را طرف معامله‌ی خود می‌داند، نه بانک را. (ج) کالاهای وارداتی در ضمان (مسئولیت) بانک داخل نمی‌شوند، در حالی که برای صحت مرابحه و فروش کالا، لازم است کالا در ضمان فروشنده قرار گرفته باشد. با توجه به دلایل فوق، معامله‌ی "L/C" را به شکل مرابحه انجام دادن، درست نیست. اما اگر این اشکالات رفع شده و کلیه‌ی شرایط ملحوظ گردد، در جواز آن شبهه‌ای باقی نمی‌ماند.

شرکت یا مضاربه بهترین جایگزین برای معامله "L/C" می‌تواند باشد. اگر افتتاح "L/C" با پرداخت صفر (یعنی بدون پرداخت هیچ‌گونه مبلغی توسط واردکننده به بانک) همراه باشد، آن عقد در قالب مضاربه قرار می‌گیرد، در این صورت بانک، رب‌المال (صاحب سرمایه) و تاجر واردکننده مضارب (عامل، یعنی کننده کار) می‌شود و اگر افتتاح کننده‌ی "L/C" (هنگام گشایش اعتبار اسنادی وارداتی) مبلغی را پرداخت کند و افتتاح اعتبار وارداتی با نرخ چند درصد انجام شود، در قالب عقد شرکت قرار می‌گیرد. در هر دو عقد، بانک قیمت کالا را پرداخت می‌نماید و در نفعی که از طریق فروش کالاهای وارداتی به دست می‌آید، سهم شده و منافع برحساب تناسب توافق شده بین بانک و تاجر، تقسیم می‌شود.

در صورت انجام مضاربه و مشارکت این مطلب باید مورد توجه قرار بگیرد که مدت مضاربه یا مشارکت بانک، بایستی محدود باشد. اگر در ظرف این مدت کالای وارداتی کاملاً به فروش رسیده و قیمت آن نقد شد، منافع حاصله بین بانک و تاجر تقسیم شود و در صورت به فروش نرسیدن کالا و نقد نشدن قیمت، تاجر واردکننده سهم کالای بانک را خریداری نموده و قیمت آن را به او پرداخت کند.

علمکرد بانک‌های اسلامی در مورد صادرات کالا:

در زمینه صادرات کالا بانک دو نقش را ایفا می‌کند:

(۱) به عنوان بانک تاجر صادر کننده‌ی کالا "Negotiating Bank" خدمات: ارسال «رسید و یا بارنامه حمل بار» "Bill of Lading" دریافت قیمت کالا و هزینه‌های خدمات از تاجر وارد کننده‌ی کالا و غیره را انجام می‌دهد، این خدمات از نظر شرع خالی از اشکال می‌باشند، از این جهت دریافت اجرت (کارمزد) در عوض آنها جایز است.

(۲) سرمایه‌گذاری در زمینه‌ی خرید یا تولید کالای صادراتی برای تاجر صادر کننده (یا کارخانه‌ی تولیدکننده) این نوع سرمایه‌گذاری را «تمویل الصادرات»^۱ "Export Financing" می‌گویند. بانک در این زمینه به دو گونه سرمایه‌گذاری می‌کند که دانستن شیوه‌ی سرمایه‌گذاری و راهکار شرعی هر یک به‌طور جداگانه لازم است:

(الف) به تاجری سفارش تهیه کالا داده می‌شود، اما او برای تهیه‌ی کالا از طریق خرید یا تولید، سرمایه در اختیار ندارد، بانک برای او سرمایه تهیه می‌کند، این نوع سرمایه‌گذاری را در عربی «تمویل قبل الشحن» "Pre-shipment Financing"^۲ می‌گویند.

(ب) تاجر فروشنده کالا را تهیه نموده و برای واردکننده می‌فرستد اما تا رسیدن پول تاجر واردکننده (خریدار کالا) به میزان مبلغ بهای کالا از بانک خود وام می‌گیرد

۱- سرمایه‌گذاری در امور صادرات

۲- سرمایه‌گذاری قبل از حمل کالا

و بانک به او وام می‌دهد. این نوع سرمایه‌گذاری را «تمویل بعدالشحن» "Post-shipment Financing"^۱ می‌گویند.

در سیستم بانکداری ربوی در مقابل این هر دو نوع سرمایه‌گذاری توسط بانک، سود گرفته می‌شود. برای دریافت جایگزین این دو نوع سرمایه‌گذاری در سیستم بانکداری اسلامی، به مطالب زیر توجه کنید:

در «تمویل قبل‌الشحن» (سرمایه‌گذاری قبل از حمل کالا) به دو گونه می‌توان عمل کرد:

۱) در بسیاری از بانک‌های اسلامی بانک، کالا را با قیمت کمتر از بهای تعیین شده بین او و تاجر واردکننده (صادرکننده و واردکننده)، از تاجر صادرکننده خرید نموده و پول را به او می‌پردازد و تاجر صادرکننده بار دیگر همان کالا را از طرف خود برای تاجر واردکننده به همان قیمت توافق شده بین آن‌دو می‌فرستد و سود آن به بانک می‌رسد.

اما این عمل خالی از نقایص شرعی نیست و کلیه شرایطی که برای یک معامله‌ی شرعی لازم است در آن مورد لحاظ قرار نمی‌گیرد. به طور مثال، پس از انجام مراحل ذکر شده بایستی بانک، صادرکننده‌ی کالا قرار داده شود، اما پس از طی این مراحل هم موکل (تاجر فروشنده) صادرکننده کالا شناخته می‌شود و کلیه‌ی مزایا و تحقیقات دولتی (بازرگانی) به او تعلق می‌گیرند و تاجر واردکننده نیز تاجر صادرکننده را طرف معامله خود می‌داند نه بانک را. در صورت معیوب بودن کالا، تاجر واردکننده به تاجر صادرکننده مراجعه می‌کند.

۱- سرمایه‌گذاری پس از حمل کالا

بنابراین معامله‌ی بانک و تاجر صادرکننده صرفاً یک عملیات فرضی و صوری است (با واقعیت مطابقت ندارد) و در واقع دو طرف معامله، تاجر صادرکننده و تاجر واردکننده (فروشنده و خریدار) می‌باشند.

البته اگر این نقایص زدوده شود، معامله‌ی مذکور اعتبار شرعی پیدا می‌کند و قابل عمل قرار می‌گیرد.

لازم به یادآوری است که در درج نمودن نام بانک در «رسید حمل بار» «Bill of Lading» یا درج عبارت "to the Order of the Bank"^۱ و وصول بهای کالا و اسناد و قبوض توسط بانک به منزله‌ی این نیست که تمام حقوق قرارداد معامله به نفع و در اختیار بانک قرار گرفته است [و بانک طرف اصلی معامله قرار داده شده است!] زیرا درج نام بانک در آن به منظور توثیق است. بانک تا زمانی که حساب خود را با تاجر صادرکننده تصفیه نکرده است. «رسید حمل کالا» و سایر قبوض را به تاجر تحویل نمی‌دهد.

۲) نحوه‌ی بهتر این‌گونه سرمایه‌گذاری (در امور صادرات کالا) این است که بانک و تاجر صادرکننده با هم عقد شرکت یا مضاربه منعقد نمایند. در صورتی که تاجر صادرکننده مبلغی سرمایه برای تهیه‌ی کالا در نظر گرفته باشد، معامله به صورت شرکت می‌تواند انجام بگیرد و در صورت عدم سرمایه‌گذاری تاجر معامله به شکل مضاربه صورت می‌پذیرد، تاجر صادرکننده با مجموعه‌ی سرمایه‌ی خود و بانک (در صورت شراکت) و یا فقط از سرمایه‌ی بانک (در صورت مضاربه) کالای صادراتی را تولید یا خرید می‌نماید، سپس آن را به تاجر واردکننده می‌فروشد و نفع به دست آمده را

برحسب قرارداد قبلی بین خود و بانک تقسیم می‌نماید، در نحوه‌ی یادشده، عقد شرکت و مضاربه به دلیل مشخص بودن قیمت کالا با توافق هر دو تاجر و معاهده‌ی قبلی معامله بین آن‌دو، به آسانی می‌تواند انجام بگیرد و از طرفی دیگر تشخیص میزان صرفه‌ی تهیه کالا نیز مشکل نیست، بنابراین میزان سود معامله را می‌توان به‌طور دقیق پیش بینی کرد. البته موردی که ایجاد مشکل می‌کند ضرر بانک در صورت خودداری وارد کننده (خریدار) از خرید کالا بر اثر مطابق نبودن نوع کالا با سفارش او می‌باشد. بانک به منظور رهایی از قبول مسئولیت این نوع ضرر می‌تواند از تاجر صادرکننده تعهد (ضمانت و وثیقه) بگیرد که: «در صورت عدم مطابقت نوع کالا با سفارش واردکننده (خریدار)، مسئولیت ضرر آن به عهده‌ی خود صادرکننده است». تاجر صادرکننده نیز در صورت عدم اجرای تعهد خود ضامن ضرر قرار می‌گیرد، زیرا مخالفت با شرط ذکر شده در عقد مشارکت یا مضاربه تعدی محسوب می‌شود که براساس آن شریک یا مضاربه (عامل) ضامن قرار می‌گیرد.

در تمویل بعدالشحن "Postshipment Financing" (سرمایه‌گذاری بعد از حمل کالا) بر شیوه‌ی تنزیل مجدد برات "Discounting of the Bill Exchange" عمل می‌شود. تاجر صادرکننده پس از صادر نمودن کالا، برات آنرا قبل از تاریخ سررسید "Maturity" در بانک نقد می‌کند، بانک نیز براساس طولانی بودن یا کوتاه مدت بودن سررسید برات مبلغی از وجه آنرا کسر نموده و بقیه را به او پرداخت می‌نماید و در هنگام سررسید آن، همه‌ی وجه برات را از تاجر واردکننده وصول می‌کند، همان‌گونه که تفصیل آن در مبحث برات (و سفته) گذشت.

ابتدا لازم پیرامون حکم شرعی «**خصم الكمبالة**» (تنزیل مجدد برات) بحث شود: اعتبار فقهی تنزیل "Disciunting" این است که داین (کسی که حامل رسید است) دین را به تنزیل کننده "Disciunter" حواله می‌کند. در عملکرد یاد شده «**حوالة الدین بأنقص من الدین**» (حواله‌ی دین به عوض کمتر از مبلغ دین) لازم می‌شود و به دلیل «**ربوالفضل**» بودن جایز نیست.

این معامله همان‌طور که گفته شد «**حوالة الدین**» می‌باشد و نمی‌توان آن را «**بیع الدین**» گفت، زیرا حواله‌ی دین با فروش دین تفاوت دارد؛ در فروش دین، داین بعد از فروش آن بری‌الذمه قرار می‌گیرد و کلیه‌ی حقوق دین به طرف مدیون برمی‌گردد، اما در حواله‌ی دین، محیل (حواله‌دهنده) همواره داین می‌ماند و ذمه او بری نمی‌گردد و اگر دین به محتال (حواله داده شده) نرسد دوباره به محیل (حواله‌دهنده) رجوع می‌کند. امروزه در معامله‌ی تنزیل نیز همین وضعیت وجود دارد که اگر وجه برات به تنزیل کننده "Disciunter" نرسد، دوباره به داین اصلی مراجعه می‌کند، بنابراین معامله‌ی مذکور «**بیع الدین من غیر من علیه الدین**» (فروش دین به غیرمدیون) نیست، بلکه «**حوالة الدین بأنقص من الدین**» است.

ابتدا بنده جایگزین این معامله را به شرح ذیل ارائه داده بودم که: «در چنین شرایطی دو معامله به صورت جداگانه انجام شود. در معامله‌ی اول داین به میزان باقیمانده از وجه برات بعد از تنزیل، از بانک وام بگیرد. در معامله دوم داین وکالت وصول وجه برات را به بانک بدهد و در عوض آن مبلغی را به عنوان اجرت برای بانک در نظر بگیرد، آن‌گاه بانک به عنوان وکیل دین را وصول نموده و پس از کسر اجرت (کارمزد) خود، مبلغ باقیمانده را با قرض خود پایاپای می‌نماید.

به‌عنوان مثال تمامی وجه براتی هزار تومان است و بانک می‌خواهد نهصد تومان به دارنده‌ی برات بپردازد. در چنین شرایطی داین (دارنده برات) مبلغ نهصد تومان را از بانک وام بگیرد، سپس او را وکیل دریافت وجه برات از مدیون به‌عوض صد تومان به‌عنوان اجرت (کارمزد) قرار بدهد، بانک نیز هنگام فرا رسیدن سررسید برات، وجه آن‌را از مدیون وصول نموده و پس از کسر مبلغ اجرت خود باقیمانده را با مبلغ قرض خود پایاپای نماید.

اما در این دو جایگزین دو مورد قابل بررسی و توجه است: اول این‌که در جایگزین مذکور میزان اجرت معمولاً براساس وجه برات تعیین می‌شود. وجه برات هر چقدر بیشتر باشد، میزان اجرت بانک نیز به‌همان نسبت بیشتر می‌شود و در صورت عکس از میزان اجرت نیز کاسته می‌شود. دوم این‌که در تعیین میزان اجرت، مدت سررسید برات نیز نقش دارد. مدت سررسید برات هر چه طولانی‌تر باشد، میزان اجرت نیز به‌همان نسبت بالاتر می‌رود. آنچه قابل بررسی می‌باشد این است که آیا تعیین میزان اجرت براساس میزان وجه برات و مدت سررسید آن درست است یا خیر؟

در رابطه با مورد اول فقها اختلاف نظر دارند و علامه شامی رحمته‌الله جایز بودن آن‌را ترجیح داده‌اند^۱، به‌نظر ایشان دلال می‌تواند برای فروش کالایی پرارزش، اجرت بیشتر و در برابر فروش کالایی کم‌ارزش، اجرت کمتری مقرر کند. خلاصه‌ی توجیهی که علامه شامی برای جایز بودن آن نوشته‌اند، این است که با آن‌که فعالیت و عمل دلال در فروش هر دو نوع شیء تفاوتی نمی‌کند، اما در تعیین اجرت یک کارگر یا دلال صرفاً کمیت فعالیت و عمل را در نظر نمی‌گیرند بلکه کیفیت آن‌را نیز

۱- ردالمحتار - باب الإجارة الفاسدة: ۶۳/۶.

می‌نگرند و ظاهر است که ارزش دلالی فروش شیء، پرازش، زیادت‌تر و ارزش دلالی فروش شیء کم‌ارزش کمتر است، لذا بر مبنای آن می‌توان میزان اجرت را کم یا زیاد نمود^۱.

در مسئله مورد بحث به قیاس بر اجرت دلالی، کم و زیاد بودن اجرت وکالت براساس کم و بیش بودن وجه برات نیز جایز به نظر می‌رسد.

اما در تعیین میزان اجرت براساس مدت سررسید برات راه جوازی به نظر نمی‌رسد، زیرا مشابه «بیع عینه» قرار می‌گیرد که وام بدون سود داده شده و سپس به حساب مدت سررسید وام، اجرت وکالت وصول می‌شود. گویا سودی که گرفتن آن از طریق وام مقدور نبود، با افزایش دادن اجرت وکالت وصول شد. لذا این پارامتر پسندیده نیست و تا زمانی که یک صورت مشروع کاملاً بی‌غبار برای «تمویل بعدالشحن» پیدا نشود، فعالیت آن باید متوقف نگه داشته شود و کلیه‌ی معاملات در چارچوب «تمویل قبل‌الشحن» انجام شوند و اگر تاجر صادرکننده قبل از وصول قیمت کالای صادر شده به پول نیاز پیدا کند می‌تواند معامله‌ی شرکت یا مضاربه یا مرابحه‌ی جدید با بانک انجام دهد.

حکم «اعادة تمويل الصادرات»

در ضمن بحث در زمینه‌ی نقش بانک در صادرات و واردات کالا این مطلب نیز بیان شد که بانک مرکزی جهت تشویق در زمینه‌ی توسعه صادرات کالاهای غیرنفتی طرحی به نام «اعادة تمويل الصادرات» «Export Refinancing Scheme» پیاده

نموده است، توضیح دو روش این طرح نیز در محل خود بیان شد، در این جا حکم شرعی هر یک توضیح داده خواهد شد.

روش اول این طرح این بود که بانک مرکزی به بانک‌های تجاری وام می‌دهد و بر آن ۵ درصد سود می‌گیرد. سود بودن این پنج درصد نیازی به تأمل و تحقیق ندارد. اما روش جدیدی که پس از الغای روش قبلی اتخاذ شد این است که، بانک مرکزی به جای دادن وام، به نام بانک‌های تجاری حساب باز می‌کند که به او حق برداشت از این حساب داده نمی‌شود. این عملیات در واقع معامله‌ی وام نیست. بلکه صرفاً یک عملیات کاغذی (صوری) می‌باشد و وجهی که بانک مرکزی به حساب اوراق قرضه در قبال این حساب باز شده به بانک تجاری می‌دهد، نیز خالی از اشکال شرعی است، زیرا این وجه در وهله‌ی اول اعتبار یک جایزه را دارد که از ناحیه‌ی بانک مرکزی جهت تشویق تاجر صادرکننده اختصاص یافته است.

البته بانک مرکزی این نفع را که معمولاً سیزده یا چهارده درصد می‌باشد، پس از دریافت پنج درصد سود از بانک تجاری به او می‌دهد و در آن شبهه‌ی «ربو الفضل» وجود دارد، از این جهت اگر بانک مرکزی به جای دریافت آن از بانک‌های تجاری، از مقدار نفعی که خود به بانک‌های تجاری می‌دهد، بکاهد بهتر است. مثلاً به جای پرداخت سیزده درصد نفع، هشت درصد نفع به آنها بدهد. چون هدف اصلی بانک مرکزی توسعه صادرات کالا از طریق دادن سوبسید "Subsidy" (یارانه) به بانک‌های تجاری می‌باشد تا بانک‌ها با دادن نفع کم در زمینه‌ی صادرات سرمایه‌گذاری بکنند، بنابراین بهترین روش، اختصاص یارانه به‌طور مستقیم برای این کار می‌باشد.

حکم شرعی مؤسسه‌های مالی (غیربانکی)

قبلاً معرفی کوتاهی از مؤسسه‌های مالی (غیربانکی) "Non Banking Financial Institution (N.B.F.I)" و اقسام آنها به عمل آمد. در حال حاضر اغلب این مؤسسه‌ها سودی هستند و اساساً در زمینه سرمایه‌گذاری فعالیت دارند. از این جهت در شرعی ساختن فعالیت‌های آنان و تطبیق آنها با ضوابط شرعی، به شیوه‌ی بانک‌ها عمل می‌شود. البته بحث پیرامون آن چهار مؤسسه‌ای که «مجمع عقیدتی اسلامی» قبل از همه، آنها را به منظور پاکسازی از ربا انتخاب نموده بود، لازم به نظر می‌رسد. این چهار مؤسسه عبارت بودند از:

(۱) بنیاد سرمایه‌گذاری ملی (N.I.T)

(۲) شرکت سرمایه‌گذاری پاکستان (I.C.P)

(۳) شرکت مالی مسکن‌سازی (H.B.F.C)^۱

(۴) شرکت مالیه‌ی صنایع کوچک (S.I.F.C)^۲

پاکسازی این مؤسسه‌ها از ربا آسان‌تر بود، از این روی «مجمع عقیدتی اسلامی» در آغاز راهکار تصفیه از ربای این مؤسسه‌ها را ارائه داده بود که خلاصه آنها در زمینه‌ی هر مؤسسه ذکر می‌شود:

(۱) بنیاد سرمایه‌گذاری ملی (N.I.T)

قبلاً گفتیم شرکت سرمایه‌گذاری ملی، سهامی به ارزش مکتوب "Face Value" ده رویه صادر کرده و از منابع جذب شده از طریق فروش آنها سرمایه‌گذاری

۱- مخفف House Building Finance Corporation

۲- مخفف Smal Industries Finance Corporation

می‌کند و سود حاصله از سرمایه‌گذاری را به عنوان نفع "dividend" بین سهامداران تقسیم می‌نماید.

پس از بررسی سیستم و شیوه‌ی عمل این مؤسسه، دو اشکال شرعی در آن مشاهده شد:

الف) اغلب سرمایه‌گذاری این مؤسسه در زمینه‌ی خرید سهام می‌باشد و او در این راستا از خرید سهام بانک‌ها و مؤسسه‌های سودی و حتی شرکت‌هایی که اساس فعالیت و معامله‌ی آنها بر حرام استوار است نیز دریغ نمی‌کند. برای رفع این اشکال شرعی فعالیت شرکت در زمینه‌ی کارهای مشروع و غیرربوی محدود شد.

ب) دولت به منظور جلب اعتماد و اطمینان مردم نسبت به حفظ سرمایه و منافع آنان، تضمین جبران خسارت در صورت ضرر و حتی پرداخت قطعی دو و نیم درصد نفع در صورت عدم نفع را به سهامداران داده بود. در حالی که دولت خودش یکی از شرکای سهامداران در این شرکت بود و تضمین نفع یا به عهده گرفتن مسئولیت نقصان از ناحیه‌ی یک شریک برای شرکای دیگر جایز نیست:

۱) کفالت صرفاً برای حقی جایز است که قبلاً لازم و مضمون باشد. به همین علت کفالت برای ودیعه و عاریه صحیح نیست. در شرکت و مضاربه سرمایه مضمون نیست، لذا کفالت نقصان آن هم لازم و نافذ نمی‌گردد، بلکه آن یک وعده‌ی صرف قرار می‌گیرد که ایفای آن بر وعده‌کننده فقط از جنبه‌ی دیانت لازم است و از جنبه‌ی قضا چیزی بر او لازم نمی‌شود.

۲) در کتاب هدایه و غیره آمده است که: «**ضمان الخسران باطل**» به معنای این‌که فردی شخص دیگری را برای انجام یک عقد تشویق نکند و به او

وعده بدهد که در صورت نقصان در آن عقد، خسارت را به او می‌پردازد. این ضمانت باطل و غیرنافذ است.

البته نزد مالکيه ضمانت شخص ثالث در این زمینه از روی قضا هم می‌تواند لازم بشود، زیرا نزد آنان وعده‌ای که به سبب آن «موعودله» (کسی که به او وعده‌ی چیزی داده شده) مسئولیتی را به‌عهده بگیرد یا برای انجام یک فعالیت آماده شود از روی قضا هم لازم می‌گردد، براساس نقطه‌نظرات مالکيه می‌توان گفت که، در این جا دولت به‌عنوان شخص ثالث با دادن تضمین دو و نیم درصد نفع و به‌عهده گرفتن مسئولیت نقصان، مردم را به شرکت دعوت داده است، لذا این ضمانت از نظر قضا نیز نافذ و لازم می‌گردد^۱، بنابراین ضمانت شخص ثالث نافذ قرار داده شده و سهم

۱- تعدادی از علماء در لازم قرار دادن این ضمانت از جزیی: «ضمان خطرالطریق» در کتب فقه، استناد نموده‌اند و آن عبارت از این قرار است که شخصی به دیگری می‌گوید: «اسلک هذاالطریق فإنه آمن، فإن هلك مالک فعلى» (به این راه برو که امن است، اگر مال تو مورد دستبرد قرار گرفت من ضامن هستم) اگر آن شخص به این راه برود و مال گرفته شود، شخص هدایت کننده ضامن مال او قرار می‌گیرد. این عده از علما می‌فرمایند: در مسئله‌ی مذکور ضمان به‌نفس خود بر شخص هدایت‌دهنده لازم نبود، فقط براساس وعده‌ی او لازم قرار گرفت، لذا در مسئله‌ی مورد بحث نیز با وعده‌ی شخص ثالث می‌توان ضمان را بر وی لازم قرار داد. اما این قیاس درست نیست، زیرا در مسئله‌ی «ضمانت خطرالطریق» علت لازم شدن ضمان، قریب از ناحیه‌ی هدایت‌دهنده است، زیرا او مدعی بوده که هیچ‌گونه خطری عابر را در راه تهدید نمی‌کند. ولی در مسئله‌ی مورد بحث ما، از ناحیه دولت فریبی در کار نیست، زیرا هدف دولت از تضمین، نفی کلی نقصان در شرکت نیست، بلکه جلب اعتماد مردم جهت تشویق آنان در زمینه‌ی سرمایه‌گذاری است. (مؤلف)

دولت از (N.I.T) خاتمه داده شد. به همین خاطر در اشتهاریه‌ها و اطلاعیه‌های شرکت جمله‌ی «دو و نیم درصد نفع قطعی است» نوشته شده است.

در پرتو این راهکارها، دستورالعمل‌ها از ناحیه‌ی دولت صادر شد و «بنیاد سرمایه‌گذاری ملی» (N.I.T) در آغاز براساس آن به فعالیت پرداخت، اما به مرور زمان بر اثر عدم نظارت متوالی، فعالیت‌های بنیاد دوباره دستخوش تغییرات گردید و به وضعیت سیستم سابق برگشت داده شد. علت این بود که منابع هنگفتی در «بنیاد سرمایه‌گذاری ملی» جذب شد که برای استفاده از آن سرمایه‌ها، سرمایه‌گذاری فقط در زمینه‌ی خرید سهام ناکافی دانسته شد. بنابراین بنیاد با اتخاذ راه‌های سرمایه‌گذاری غیرمشروع دیگر، فعالیت خود را از مسیر شرعی منحرف ساخت. راه‌های غیرمشروعی که بنیاد برای سرمایه‌گذاری اختیار کرد، به شرح ذیل‌اند:

۱) معامله به صورت فروش براساس "Markup" در این زمینه همان شیوه‌ی غیرشرعی که در بانک‌ها رواج داشت (که شرح آن در مبحث «نقص‌های شرعی در مرابحه‌ی موجهه» گذشت) اختیار گردیده است.

۲) اجاره به شیوه‌ی اجاره بانک‌ها که در آن همان نقص‌هایی که قبلاً بیان شد وجود داشت.

۳) اتخاذ شیوه‌ی (P.T.C)

از میان راهکارهایی که «مجمع عقیدتی اسلامی» جهت تصفیه‌ی اقتصاد از ربا ارائه داده بود، شیوه‌ی (P.T.C) نیز وجود داشت. گفته شد که گاهی شرکت به منظور جذب منابع مالی از طریق مردم، نیاز به صدور اسناد "Bonds" قرض پیدا می‌کند که سودی هستند و جایگزین شرعی که برای آن ارائه شد این بود که،

شرکت به جای اسناد قرض (اوراق قرضه)، وثیقه‌های مضاربه به نام "Participation Tarncertificate" که اسناد مضاربه‌ی مدت‌دار خواهند بود، صادر کند. دارندگان این وثایق تا مدت زمانی محدود در دارایی شرکت، شریک محسوب می‌شوند که هنگام نیاز به فروش وثایق به‌دیگری می‌توانند حق شراکت خود را به‌سوی او انتقال دهند. این راهکار بعدها قسمتی از «شرکت حقوقی» "Company Law" قرار گرفت.

شرکت‌های متعددی به صادر کردن (P.T.C) پرداختند. «بنیاد سرمایه‌گذاری ملی» نیز صادر کردن آن‌را شروع کرد، اما در صادر کردن آن تغییرات مبهم و پیچیده‌ای به‌وجود آورد که باعث انحراف شیوهی (P.T.C) از مسیر شرعی بود.

۴) برای سرمایه‌گذاری‌های درازمدت سندی به‌نام "Term Finance Certificate" با علامت اختصاری (T.F.C) صادر کرده شد که مشابه سند (P.T.C) بود. بعداً اصلاحاتی در شیوهی کار «بنیاد سرمایه‌گذاری ملی» به‌وجود آمد. در این اصلاحات قراردادهای مرابحه و اجاره اصلاح، شیوهی (P.T.C) حذف و (T.F.C) به مرابحه تبدیل گردید. البته هنوز هم دو منبع درآمد از منابع بنیاد، شرعی نیستند که ذیلاً به آنها اشاره می‌شود:

الف) مقدار کمی از مبالغ نقدی بنیاد در حساب (P.I.S) بانک‌ها گذاشته می‌شود که به سپرده‌های این حساب، ربا تعلق می‌گیرد.

ب) شیوهی (P.T.C) اگرچه برای آینده حذف شد، اما سررسید "Maturity" برخی از آن وثایق قبلی هنوز فرا نرسیده است. برای رفع این اشکال در فرم متقاضیان شرکت این بند اضافه شده است: «من نفع منبع (P.I.S) و (P.T.C) را

نمی‌خواهم» پس از امضای متقاضی بر مطلب این بند، خرید سهام «بنیاد سرمایه‌گذاری ملی» را می‌توان جایز قرار داد. اما باز هم تا زمانی که برای نظارت دقیق، برنامه درستی ترتیب داده نشود، نمی‌توان بر درست بودن فعالیت‌های آن از نظر شرع اعتماد نمود.

۲) شرکت سرمایه‌گذاری پاکستان (I.C.P)^۱

در معرفی فعالیت‌های این شرکت نیز گفته شد که، شرکت مزبور فقط در زمینه‌ی خرید سهام شرکت‌ها سرمایه‌گذاری می‌کند. اصولاً این شرکت موظف بود تا فقط سهام شرکت‌هایی را که فعالیت تولیدی و اقتصادی مشروع دارند، خریداری کند اما جای این سوال باقی است که شرکت مزبور بر این وظیفه‌ی خود عمل می‌کند یا خیر؟ برای داوری در این زمینه باید ترازنامه و غیره را بررسی و مطالعه نمود.

۳) شرکت مالیه صنایع کوچک (S.I.F.C)^۲

این مؤسسه جهت تأمین سرمایه برای صنایع کوچک تأسیس شده بود. در آغاز وام‌های ربوی می‌داد، اما بعد «مجمع عقیدتی اسلامی» او را به مباحه، اجاره و غیره توصیه کرد.

۴) شرکت مالی مسکن‌سازی (H.B.F.C)^۳

این مؤسسه در زمینه‌ی خرید یا ساخت مسکن سرمایه‌گذاری می‌کرد. مؤسسه‌های رایج غربی برای این مقصود وام‌های ربوی می‌دهند و ساختمان را در

۱- Investment Corporation of Pakistan

۲- Small Industries Finance Corporation

۳- House Building Finance Corporation

رهن خود می گیرند. راهکاری که «مجمع عقیدتی اسلامی» در مورد سرمایه گذاری مسکن ارائه داده بود نوع تازه ای از قرارداد به نام «شرکت مناقصه» "Decreasing Partenship" بود توضیح شرکت مزبور این است: با سرمایه ی مشترک مؤسسه ی مالی و مشتری "Client" (یعنی متقاضی سرمایه برای تهیه ی مسکن)، مسکن اعم از طریق خرید یا ساخت تهیه می شود و هر یک از آن دو به تناسب سرمایه ی خود در آن شریک می شود.

به عنوان مثال، اگر بیست و پنج درصد کل سرمایه را متقاضی مسکن و هفتاد و پنج درصد را مؤسسه مالی تهیه کرده باشد، مسکن تهیه شده به صورت ارباع (یک به چهار) بین آن دو مشترک می گردد، یعنی یک چهارم آن مال متقاضی مسکن و سه چهارم دیگر مال مؤسسه می شود. بعد از آماده شدن مسکن، متقاضی در سهم مؤسسه به عنوان اجاره نشین متصرف می گردد و به او کرایه پرداخت می کند و به همراه آن سهم مؤسسه را به چند قسمت تقسیم نموده و آن را در فاصله های زمانی مختلف خرید می نماید. برای این منظور از سهم مؤسسه چندین واحد می سازند [مثلاً تمام سهم مؤسسه را به ده واحد تقسیم می کنند] و کل قیمت سهم مؤسسه بر واحدهای تعیین شده تقسیم می شود و متناسب با خرید هر واحد در یک مرحله، از میزان سهم مؤسسه در این مسکن کاسته می شود و متناسب با کاهش مالکیت مؤسسه، از کرایه ی مستأجر نیز کم می شود، وقتی که مستأجر (مشتری) کلیه واحدهای سهام مؤسسه را خریداری نمود، مالکیت مؤسسه نیز تمام می شود و مالکیت مستأجر در کل مسکن محرز گشته و دوره ی پرداخت کرایه نیز تمام می شود.

از دیدگاه شرعی در این شرکت سه نوع عقد انجام گرفته است:

۱- شرکت ملک ۲- اجاره ۳- بیع

اگر این عقود مجزا از یکدیگر و بدون تعیین شرط قبلی انجام گیرند، هیچ‌گونه ممنوعیت شرعی پیدا نمی‌کنند. اما در شرکت مناقصه عملاً سه عقد تحت یک قرارداد و معاهده به طور مشروط یا معروف که به منزله‌ی مشروط است، انجام گرفته است و چاره‌ای جز انعقاد چنین قرارداد و معاهده‌ای نیز وجود ندارد، بنابراین از نظر فقهی این مسئله باید مورد تحقیق و بررسی قرار بگیرد.

نخست باید یادآور شد که ضمن عقد، شرط کردن عقد دیگر زمانی ناجایز است که شرط در صلب عقد (هنگام قرارداد و ایجاب و قبول) باشد.

اما اگر هم‌زمان وعده‌ی چند عقد به عمل آمده و سپس هر یک در مکان و زمان خود طوری انجام داده شود که عقد دیگری در آن مشروط نباشد، در جایز بودن هیچ‌یک از آن عقود مشکل شرعی وجود ندارد و حکم «صفقة فی صفقة» (انجام یک عقد در ضمن عقد دیگر) یا «بیع و شرط» بر آنها صدق نمی‌کند.

نظیر آن «بیع بالوفا» می‌باشد که فقها در مورد آن اختلاف نظر دارند و قول فیصل در مورد آن این است که اگر در صلب (شکم) عقد وفا شرط کرده شود، بیع ناجایز و اگر بعد از انجام عقد وعده‌ی وفا داده شود^۱ بیع جایز است و ایفای وعده هم از روی قضا لازم قرار می‌گیرد.

وفا بعد از بیع را بسیاری از فقها جایز گفته‌اند، همچنین نافذ قرار گرفتن وعده‌ی وفا قبل از بیع نیز در «جامع‌الفصولین» تصریح شده است.^۲

۱- یعنی به جای «مشروط»، «موعود» قرار بگیرد.

۲- جامع‌الفصولین - فصل هیجدهم ۲۳۶/۱.

از مطالب یاد شده معلوم می‌شود که شرط قرار دادن یک عقد در صلب (شکم) عقدی که در حال انجام گرفتن است، جایز نیست. البته قبل از عقد یا بعد از آن وعده کردن یک عقد جایز است، تفاوت بین شرط و وعده این است که:

شرط قرار دادن یک عقد در صلب عقد دیگر، انعقاد آن بیع را به عقد مشروط معلق می‌گرداند. به معنای دیگر این‌که، اگر عقد مشروط انجام بگیرد، عقد دیگر انجام می‌گیرد والا عقد دوم به‌طور کلی منعقد نمی‌شود و بیع از قبیل عقده‌هایی است که تعلیق را نمی‌پذیرد.

اما وعده کردن یک بیع در یک عقد، انعقاد آن را به بیع موعود معلق نمی‌گرداند. با ذکر این تفصیل و بیان تفاوت بین وعده و شرط، «شرکت مناقصه» باید جایز باشد، زیرا در آن در دفعه‌ی اول فقط سه عقد به صورت دسته‌جمعی انجام می‌گیرد، سپس هر عقدی در مقطع زمانی خود به صورت غیرمشروط انجام داده می‌شود. بر این اساس اگر فعالیت سرمایه‌گذاری مسکن "House Finance" مطابق با شیوه‌ی شرکت مناقصه انجام داده شود، جایز قرار می‌گیرد.

متأسفانه بر اثر فقدان نظارت مستمر، این شیوه نیز دستخوش تغییرات و بروز انواع نقص‌های شرعی در آن گردیده، کما اینکه فعالیت‌های «شرکت مالی مسکن‌سازی» در حال حاضر دارای نقص‌های متعدد شرعی می‌باشد. «سرمایه‌گذاری مسکن» را در عربی «التمویل العقاری» می‌گویند. بنده پیرامون آن رساله‌ی مستقلی دارد که در کتابم به نام «بحوث فی قضایا فقهیة معاصرة» چاپ شده است.

در کانادا در زمینه‌ی «سرمایه‌گذاری مسکن» یک شرکت تعاونی "Co Operative Society" نیز تأسیس شده که عضو می‌پذیرد و در زمینه‌ی تهیه‌ی سرمایه از شرکت

برای خرید یا ساخت مسکن، فقط اعضای آن می‌توانند سرمایه بگیرند. از مزایای شرکت مزبور این است که نفع آن دوباره به اعضای آن برمی‌گردد و در نهایت نفع‌کنندگان فقط اعضای شرکت خواهند بود.

تعریف کلمه‌ی بانک:

۱) تعریف بانک از نظر لغوی (عربی): کلمه‌ی بانک یا مصارف، جمع مصرف به فتح سوم بر وزن مفعول (جای صرف) اسم مکان از صرف است که به معنای فروش نقدینه‌ای با نقدینه‌ی دیگری است، ولی خرید و فروش نقدینه‌ای با نقدینه‌ی مشابه را «تھاتر» یا پایاپای (مراطله) [از کلمه رطل که واحد وزن عرب است] گویند.^۱

کلمه‌ی مصرف در عربی، معادل "Banque-Bank" در زبان‌های اروپایی و مشتق از کلمه‌ی ایتالیایی Banko به معنای میز یا چهارپایه است و وجه تسمیه‌ی آن این است که بازرگانانی که در آن زمان به کار صرافی می‌پرداختند، اسکناس‌های مختلف را در میز و نیمکت‌های چوبی مخصوصی می‌گذاشتند و روی نیمکت می‌نشستند و به کار خرید و فروش آنها می‌پرداختند. کلمه‌ی "Banque-Bank" با پیشرفت و توسعه‌ای که در کار صراف‌ها ایجاد شده است، از همین کلمه گرفته شده و به آن کس که به این کار می‌پردازد "Banker-Banqueir" گویند.^۲

۱- محمد عرفة الدسوقي، حاشیة علی لشرح الکبیر، ج ۳، ص ۲.

۲- دکتر غریب جمال، المصارف والأعمال المصرفية، ص ۸ و مصطفی عبدالله المهشری، الأعمال المصرفیة والإسلام، ص ۱۹ به نقل از سپرده‌های نقدی و راه‌های استفاده از آن در اسلام،

دکتر حسن عبدالله امین، ترجمه‌ی محمد رخشنده، انتشارات امیرکبیر، ۱۳۶۷.

۲) تعریف بانک در اصطلاح بانکی: در بسیاری از کشورها بانک‌ها را به دو نوع تجاری و غیرتجاری تقسیم کرده‌اند. در کشور مصر بانک‌های تجاری به بانک‌هایی گفته می‌شود که به‌طور عادی اقدام به پذیرش سپرده‌های جاری یا مدت‌دار که از یکسال تجاوز نمی‌کند، می‌کنند. در ایران این نوع سپرده‌پذیری مخصوص صندوق‌های قرض‌الحسنه است و اگرچه فعالیت بسیاری از بانک‌ها تجاری است اما مدت سپرده‌پذیری آنها اغلب بیش از یکسال است و بانک‌های غیرتجاری بانک‌هایی هستند که فعالیت اساسی آنها، سرمایه‌گذاری در فعالیت‌های کشاورزی، صنعتی و اعتباری است و پذیرش سپرده جاری، جنبه‌ی عمده در فعالیت‌های آنها ندارد.

پیدایش و تکامل تدریجی بانک‌ها:

۱) در ازمنه‌ی قدیم؛

پیدایش بانک‌ها به‌عنوان مؤسسه‌های سپرده‌پذیر و اعتبارده، به دوره‌های بسیار دور و همان زمانی باز می‌گردد که انسان، تعاون و همکاری اجتماعی را فرا گرفت. گو اینکه در آغاز، فعالیت‌های فردی بود که صرافی‌هایی که به داد و ستد اشیاء فلزی گرانبها و «نقدهای» دیگر می‌پرداختند و نیز زرگرانی که در کار تبدیل معدن به شمش و آلیاژ^۱ آن بودند، در کار صرافی نیز بودند و در آن هنگام کار «بانکی» منحصر به حفظ و نگهداری اشیاء نفیس و فلزات گرانبها در خزانه‌هایی بود که

۱- آلیاژ، جسمی که از ترکیب دو یا چند فلز به‌وسیله‌ی ذوب کردن، به‌دست می‌آید تا مقاومت آن

بیشتر گردد. (فرهنگ معین، یک جلدی، انتشارات معین، تهران ۱۳۸۱).

صراف‌ها و زرگرها نقدهای مختلف و اشیاء گرانبهای مورد تجارت خود را در آن نگهداری می‌کردند.

ثروتمندان و زراندوزان خو گرفته بودند که برای نگهداری و محافظت از اموال و دارایی‌های گرانبهای خویش، آنها را نزد این صراف‌ها و زرگرها بسپارند تا در صندوق‌های امن خود، برایشان نگهداری کنند و هر وقت نیاز داشتند باز پس گیرند و اجرتی برای این کار به ایشان بپردازند؛ صراف‌ها و زرگرها رسیدهایی محتوی نوع و کمیت سپرده به صاحبان سپرده‌ها می‌دادند.^۱

پس از آن‌که این صراف‌ها و زرگرها، در کشورهای مختلف پراکنده شدند صاحبان سپرده برای احتراز از خطرات حمل اموال گرانبهای خود از یک شهر به شهر یا کشور دیگر، با دریافت حواله‌ای از یک صراف به صراف دیگر در شهر یا کشور دیگر، قادر می‌شدند که از این یک، طلا یا نقره‌ای را که نیاز داشتند به ازای سپرده‌های خود نزد صراف حواله‌دهنده، دریافت دارند و باین ترتیب از خطر دزدی یا گم شدن آنها در راه در امان می‌ماندند و این‌گونه، نخستین شکل حواله از شهری به شهری یا کشوری دیگر شکل گرفت.

(۲) در قرون وسطی؛

الف) در مرحله‌ی بعد و در قرون وسطی، فعالیت‌های صرافی (بانکی) هنگامی که رونق تجارت و صنعت در ایتالیا، احیای نظام بانکی را به دنبال آورد، رونقی دوباره گرفت و بر اهمیت سپرده‌ها افزوده گشت و آنچه امروزه به‌عنوان سپرده‌های

۱- کار نگهداری اشیاء گرانبهای ثروتمندان هم‌اکنون نیز در ایران توسط برخی از بانک‌ها با ایجاد صندوق امانات یا صندوق‌های اجاره‌ای انجام می‌شود و بانک در مقابل نگهداری اشیای گران‌قیمت مردم در این صندوق‌های آهنین و نسوز، کارمزدی دریافت می‌کند.

جاری یا دیداری موسوم شده، شناخته گردید و عملیات وام‌گیری و وام‌دهی با ضمانت‌های مختلف، فعالیت‌های مربوط به حواله‌های دستی [در داخل یک کشور یا در رابطه با کشور خارجی] رایج گشت و حواله‌هایی که گونه‌ی پیشرفته‌ی آن امروز به «سفته و برات» معروف شد، به کار گرفته شد.

ب) نزد اعراب و مسلمانان: در این دوران اعراب نسبت به شناخت فعالیت‌های بانکی به مفهوم عمومی که در آن زمان وجود داشت، بیگانه نبودند، بلکه در زمان جاهلیت و نیز در پرتو تمدن اسلامی به فعالیت‌های سپرده‌گذاری، وام‌دهی و وام‌گیری و عملیات صرافی و حواله‌ای می‌پرداختند. شواهدی که بر این امر دلالت دارد بسیار است، از جمله این که در زمینه‌ی سپرده‌گذاری، مسئله خیلی متداول و آشنا بود تا جایی که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله خود پیش از بعثت به امانتداری معروف شده بود، به طوری که او را «امین» نامیده بودند و هنگامی که می‌خواست از مکه مکرّمه به مدینه منوره هجرت کند، سپرده‌هایی نزد خویش داشت و به حضرت علی رضی الله عنه فرمود تا به جای وی، آنها را به صاحبانش بازگرداند.^۱

همچنین در داستان زندگی حضرت زبیر ابن‌العوام رضی الله عنه می‌خوانیم که مردم اموال بسیاری را به‌عنوان سپرده بر وی عرضه داشتند، به صاحبان اموال پیغام داد که این سپرده‌ها را به‌عنوان وامی که برعهده‌ی او باشد، برای صاحبانش می‌پذیرد و همین کار را نیز انجام داد.^۲ این خود نشان می‌دهد که هم سپرده‌گذاری و هم وام‌دهی و وام‌گیری و حتی عملیات قرض‌الحسنه و قرض با فایده نیز میان اعراب رایج بوده

۱- سیره ابن‌هشام، بهامش‌الروض‌الأنف، ج ۴، ص ۱۸۲.

۲- طبقات ابن سعد ۱۰۹/۳.

است و اسلام که آمد قرض الحسنه را ابقا کرد و قرض قرض ربایی را به نص آیات ۲۸۱ سوره آل عمران و ۲۷۵ سوره بقره و دیگر آیات قرآن، تحریم نمود.

۳) تکامل کنونی فعالیت‌های بانکی؛

سازماندهی و تشکیلات فعلی فعالیت‌های بانکی از قرن شانزدهم میلادی آغاز شد و به موازات توسعه‌ی بازرگانی [که به دنبال کشفیات دریایی صورت گرفت] و رونق صنعتی اروپا، نظام بانکی مراحل تکاملی چندی را پشت سر گذاشت تا جایی که بالآخره از فعالیت‌های تجاری که در طول تاریخ خود بدان پیوسته بود، مستقل گردید و با پشتوانه سپرده‌ها و حساب‌های بانکی، عملیات واگذاری اعتبار به اشکال گوناگون و نیز خدمات بانکی دیگری از قبیل وکالت پرداخت بدهی، خرید و فروش اوراق مالی و دیگر فعالیت‌های بانکی متداول فعلی، سازماندهی شد.

معنای سپرده: برای سپرده دو تعریف بیان شده است:

۱) تعریف لغوی سپرده

سپرده در لغت تسلیم شده، به امانت گذاشته شده، سفارش شده، امانت، ودیعه و وجهی که در بانک یا صندوق اداره به امانت گذارند، معنی شده است. از مفهوم تعریف لغوی سپرده چنین نتیجه گرفته می‌شود که معنی لغوی سپرده، گذاردن چیزی نزد دیگری به منظور نگهداری آن برای صاحبش است.

۲) تعریف شرعی سپرده

از نظر شرعی، سپرده از یک سو بر سپرده شده اطلاق می‌شود و از سوی دیگر به مفهوم عمل سپرده‌گذاری در معنای پیمانی که منظور از آن حفظ شرعی چیزی حقیقی مراد باشد، آمده است.

بنا به مفهوم اول سپرده مال یا دارایی است که نزد دیگری گذارده می‌شود تا برای مالک آن حفظ گردد و بنابر مفهوم دوم، پیمان سپرده‌گذاری است که از سوی مالک یا نایب او در مورد نگهداری مال یا دارایی یا دیگری منعقد می‌شود: اولی را سپرده‌گذار و کسی که سپرده را پذیرفته، سپرده‌پذیر نامند. فقها در تعریف سپرده به معنی چیزی که به ودیعه گذارده می‌شود و همچنین امر سپرده گذاری اختلاف نظرهایی دارند.

تعریف سپرده از نظر علمای حنفی:

سپرده از نظر علمای حنفی به معنای شیء سپرده‌گذارده شده است. یعنی مالی که نزد امانت‌دار گذارده می‌شود تا برای مالکش نگهداری شود و در معنای مصدری (سپرده‌گذاری) عبارت از آن است که مالک، شخص دیگری را به‌طور صریح یا ضمنی، مأمور حفظ و نگهداری مال خود گرداند. صریح، هنگامی است که به او بگوید: این مال را از من بگیر و برایم نگهداری کن و ضمنی به گونه‌ای است که اگر کسی کالای فرد ناشناسی را یافت و آنرا به قصد نگهداری برای مالکش نزد خود نگه داشت در این صورت مال مورد بحث، به‌عنوان سپرده دست اوست، به گونه‌ای که اگر آنرا رها کند (و از نگهداریش سرباز زند) مسئول است. علمای حنفی نظرشان بر این است که سپرده به مفهوم چیزی که به ودیعه گذارده می‌شود بر غیرمال اطلاق نمی‌شود و در این صورت چیزهایی که نتوان آن‌ها را مال به‌شمار آورد مانند فرزند و همسر اگر نزد فرد امینی قرار داده شوند، سپرده به‌شمار نمی‌روند، شمس‌الدین احمد بن قودر مصنف کتاب «تکلمة فتح‌القدیر» می‌گوید: سپرده به لحاظ لغوی جز مال، بر چیزی اطلاق نمی‌شود و استنادش بر این است که آنچه از کتب معتبر لغت همچون الصحاح، القاموس المحيط والمغرب مستفاد

می‌شود این است که سپرده گذاری، مسلط ساختن دیگری بر حفظ مال و نه چیزی دیگری است. زیرا در بیان معنای این لغت، تنها همین مورد ذکر شده است، چنان‌که گفته می‌شود: «مالی را به ودیعه گذاردم» یعنی نزد او به‌عنوان سپرده گذاشتم و اگر تنها ویژه‌ی مال نبود می‌گفتند: چیزی را نزدش به ودیعه گذاردم یا به او سپردم تا ودیعه‌ی او باشد.^۱

تعریف سپرده از نظر علمای مالکی:

مالکی‌ها سپرده را به‌معنای چیزی که به ودیعه گذارده شده می‌شناسند و آن عبارت از شی‌ای است که تنها برای نگهداری نزد سپرده‌پذیر، گذارده می‌شود. این تعریف را «ابن عرفه» بیان کرده و بدین معناست که نگهداری سپرده مختص به صاحب آن است و اگر امر نگهداری به شخص دیگری واگذار شود این واگذاری، سپرده‌گذاری است.

در تعریف مصدری سپرده (سپرده‌گذاری) مالکی‌ها دو نظر دارند:

نظر اول: این‌که به مفهوم وکالت دادن تنها، برای نگهداری مال است بدون هیچ معنای دیگری افزون بر نگهداری، در مختصر خلیل خطاب، عیناً به‌این صورت آمده است: «سپرده‌گذاری وکالتی است در نگهداری مال» و به این ترتیب هر آن‌چه به‌جز این موارد باشد از قبیل «وصیت» و «وکالت» در امور دیگر، خارج از آن است زیرا این دو (وصیت و وکالت) شامل نگهداری و تصرف می‌شود، ولی سپرده‌گذاری شکل خاصی از وکالت است، زیرا تنها به نگهداری مال مربوط

۱- تکملة فتح‌القدیر، ص ۸۸-۸۹ و حاشیة ابن عابدین، ج ۴، ص ۶۸۰.

می‌شده و لازمه‌ی (درستی) پیمان و مسئولیت ذاتی آن، نگهداری عین سپرده و نه جز آن است، این تعریف به ابن حاجب و ابن شاس، منسوب است.

نظر دوم، این‌که «سپرده» عبارت از فقط نگهداری چیزی صاحب‌دار است که بتوان آن‌را به سپرده‌پذیر منتقل ساخت. در شرح مختصر خلیل‌الحطاب چنین آمده است: ابن عرفه می‌گوید: سپرده به مفهوم مصدری «سپرده‌گذاری» جابجایی (حق) نگهداری ملکی جابجاشدنی است و بنابراین اوراق بهادار شامل آن نشده و نگهداری وکالتی یا وصایتی در آن نمی‌گنجد، زیرا این‌دو گونه مسلماً فراتر از آن است و نگهداری زمین و مستغلات نیز شامل آن نمی‌شود، اما رأی دیگری از علمای مالکی وجود دارد که زمین و مستغلات را در تعریف سپرده وارد می‌سازد و پیروان این رأی به آنچه در بخش «هبة» از کتاب المدونة الكبرى آمده استناد می‌کنند که متن مورد استناد چنین است: (چنانچه بگویی: دریافت کردم و فروختم، در جایی نامشخص، حق مالکیتی به‌دنبال ندارد، درست مانند قرار به مالکیت است مگر آن‌که از او در دست تو زمین، خانه، کنیزک، عاریه یا سپرده‌ای در شهری دیگر باشد و آن‌را به تو واگذار کند، در این صورت گفته‌ی تو «قبلت» مالکیت را در پی می‌آورد^۱، بنابراین از ظاهر سخن در المدونة چنین برمی‌آید که سپرده شامل زمین و بنا و برده و کنیز نیز می‌گردد، و بنابراین مستغلات را هم می‌شود به کسی سپرد و به این ترتیب این شرط که مورد سپرده‌گذاری، حتماً باید منقول باشد ملغی می‌شود. واقعیت هم این است که شیء سپرده شده معمولاً منقول است، زیرا اموال منقول بیش از زمین و مستغلات، نیاز به نگهداری دارند. ولی چیزی مانع از آن نمی‌شود که مستغلات نیز به ودیعه گذارده شوند.

۱- المدونة الكبرى، ج ۱۵، ص ۱۲۸، چاپ مصر، سال ۱۳۳۳ هـ.ق.

تعریف سپرده از نظر علمای شافعی:

سپرده نزد شافعی‌ها، پیمانی است که به موجب آن طلب نگهداری می‌شود یا موضوع نگهداری را به عنوان یک شیء عینی، سپرده گویند؛ اراده‌ی طرفین یا اراده‌ی هر یک از دو طرف در برداشت و تفسیر این پیمان، قابل اجرا است.^۱ و مراد از پیمان صیغه‌ای است که در آن نگهداری (چیزی) خواسته شود مانند این که زید به عمرو بگوید: «این مال را نزد تو گذاشتم تا نگهداریش کنی و عمرو بگوید: پذیرفتم».

تعریف سپرده از نظر علمای حنبلی:

سپرده نزد حنبلی‌ها به معنای شیء (عین) مورد سپرده، مال یا دارایی است که به کسی که آن را بلاعوض نگهداری کند، داده می‌شود و به معنای سپرده‌گذاری، نیابت از سوی مالک یا وکیل او به دیگری در نگهداری داوطلبانه مال یا دارایی است.

حکم شرعی سپرده:

منظور از حکم شرعی سپرده در این جا، توصیف شرعی یعنی مباح، مستحب یا واجب بودن آن است و کاری به اثرات شرعی مترتب بر پیمان (قرارداد) سپرده ندارد.

حکم شرعی سپرده در شرع، مباح بودن و جایز دانستن حق سپرده‌گذار و سپرده‌پذیر در نیابت دادن است، ولی با وجود این، گاه شرایط و مناسباتی پیش

۱- شهاب‌الدین الرملی، نهاية المحتاج، ص ۱۳۵۷ و مغنی المحتاج شریینی، ج ۳، ص ۷۹.

می‌آید که آن را در چهارچوب یکی دیگر از احکام شرع نسبت به یکی از طرف‌های آن (سپرده‌گذار یا سپرده‌پذیر) باید مورد بررسی قرار داد و برطرف دیگر همان حکم اصلی، جاری می‌شود و گاه نیز طرفین را باید در چهارچوب حکم دیگری قرار داد که ذیلاً مواردی بیان می‌شود.

۱) در شرایط عادی و به دلیل دعوت‌هایی که به انجام کار نیک می‌شود نسبت به سپرده‌پذیر جنبه‌ی استحباب پیدا می‌کند، برای مثال این آیه‌ی قرآنی که می‌گوید: ﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى﴾ (مائده / ۲). «در نیکویی و تقوی، همکار و همیاری کنید»

در این صورت نسبت به سپرده‌گذار حکم اصلی یعنی مباح بودن جاری است، اگر خواست می‌سپارد و اگر نخواست نمی‌سپارد.

۲) گاهی نیز در صورت بیم از دست رفتن (در صورت نسیردن) (با وجود کسی که قادر به نگهداری از آن باشد) نسبت به سپرده‌گذار جنبه‌ی واجب پیدا می‌کند، زیرا صیانت و نگهداری از آن شرعاً واجب است، همچنان در مورد سپرده‌پذیر نیز، در صورتی که شخصی واجد شرایط جز او برای نگهداری مالی که در خطر تلف شدن است، وجود نداشته باشد جنبه‌ی واجب پیدا می‌کند.^۱

۳) پذیرش سپرده از سوی سپرده‌پذیر با وجود توانایی نگهداری آن در صورت عدم اعتماد به‌خود در عهده گرفتن آن، مکروه است.

۱- حاشیه‌ی الشرقاوی علی شرح‌التحریر، ج ۲، ص ۱۰۷

۴) هنگامی که سپرده‌پذیر بداند که ناتوان از نگهداری سپرده است، پذیرفتن آن بر او حرام است، زیرا آنرا در معرض تلف شدن قرار می‌دهد. از آنچه بیان شد روشن می‌شود که حکم سپرده، اصل مباح و جایز بودن است. ولی برحسب شرایط و اوضاع و احوال مختلفی که مطرح می‌شود احکام پنج‌گانه‌ی شرعی (حرمت، وجوب، اباحه، کراهت و استحباب) بر آن جاری می‌گردد.

تعریف سپرده‌ی پولی بانک:

منظور از سپرده‌ی پولی بانکی پول‌هایی است که افراد یا گروه‌ها نزد بانک می‌گذارند و بانک متعهد می‌شود که مبلغی برابر آن را به هنگام درخواست یا بنا به شرایطی که به توافق رسیده‌اند به صاحبان سپرده برگرداند.

انواع سپرده‌های پولی:

سپرده‌های پولی بانکی برحسب تاریخ بازپس‌گیری به سه نوع، تقسیم می‌شوند:

نوع اول: سپرده‌های جاری یا دیداری است و آن عبارت است از مبالغی که صاحبانش در بانکها می‌سپارند به این قصد که هر وقت نیاز داشتند و به مجرد درخواست، در دسترسشان قرار گیرد و نیازی به هیچ‌گونه اطلاعی قبلی نداشته باشد، در گذشته برداشت پول از این نوع سپرده‌ها در ساعات اداری بانکها صورت می‌گرفت، اما در حال حاضر با نصب دستگاه‌های خودپرداز در بانکها، در هر وقت شبانه‌روز می‌توان از این حسابها برداشت کرد. این نوع سپرده‌ها تا اندازه‌ی زیادی از نقدینگی بالایی برخوردار است، چرا که به هنگام درخواست بدون هیچ‌گونه تأخیری قابل برداشت است و در واقع نیز به‌همین منظور در حسابهای جاری سپرده شده‌اند. بانکها به حسابهای جاری هیچ‌گونه بهره‌ای نمی‌پردازند.

نوع دوم: سپرده‌های ثابت یا مدت‌دار است و آن عبارت است از مبالغی که صاحبان آن‌ها به بانک می‌سپارند و طبق توافق که به عمل می‌آورند تا گذشت مدت معینی که بین چند ماه تا چند سال تفاوت می‌کند چیزی از آن برداشت نمی‌کنند، در برابر، بانک بسته به مدتی که در قرارداد سپرده تعیین شده، بهره‌ی مناسبی به سپرده‌گذار می‌پردازد.

نوع سوم: سپرده‌های پس‌انداز است و آن عبارت از پس‌اندازهایی است که پس‌اندازکنندگان به بانک می‌سپارند و در دفتر وی، حسابی برای خود باز می‌کنند و پرداخت و دریافت در دفترچه قید می‌شود به دارندگان این قبیل پس‌اندازها همه‌ساله به قید قرعه جوایزی از قبیل اتومبیل، لوازم منزل و غیره پرداخت می‌شود.

سپرده‌های بانکی و ماهیت حقوقی و شرعی آن:

طبیعت سپرده‌های پولی بانکی یا سپرده‌های غیرنقدی، متفاوت است، چه سپرده‌ی پولی بانکی در پرتو پیشرفت و تکامل تجارت و عرف بانکی که پایه‌ی این تکامل شکل گرفته نشأت یافت؛ این عرف، به بانکی که سپرده نزد آن گذاشته شده، اجازه می‌دهد که در آن دخل و تصرف کرده و در عملیات وام‌دهی یا سرمایه‌گذاری، آن‌را مورد استفاده قرار دهد به شرطی که به‌هنگام درخواست یا در پایان مدت تعیین شده، به‌جای عین آن، مثل آن‌را بازگرداند.

حقوقدانان و قانون‌گذاران هنگامی که در پی آن برآمدند تا چنین پدیده‌ای را از جهت حقوقی و قانونی مورد بررسی قرار دهند، قرار دادن آن تحت اصول و احکام پیمان سپرده‌گذاری به‌معنای دقیق آن (ودیعه)، یا یکی دیگر از پیمان‌های شناخته شده، دچار مشکل شدند و در مشخص نمودن طبیعت آن اختلاف نظر کردند و هر یک به شرحی که در پی می‌آید نظری برگزیدند:

نخست عده‌ای بر آن شدند که چنین پیمانی، به معنای دقیق آن سپرده حقیقی است، بر این نظر اعتراض وارد شد که سپرده‌ی حقیقی از نظر حقوقی، مستلزم چندین چیز است که از جمله، تعهد سپرده‌پذیر و اراده‌ی سپرده‌گذار بر این باشد که عین آن و نه مثل آن بازگردانده شود و مال سپرده شده در مالکیت صاحب آن باقی است و اگر سپرده‌پذیر در وظایف خود کوتاهی نکند و خسارتی متوجه مال شود، ضمانت و مسئولیتی ندارد و این ویژگی‌ها در مورد سپرده‌ی پولی بانکی صدق نمی‌کند و بنابراین نمی‌تواند سپرده‌ی حقیقی باشد. (ودیعہ باشد)

عده‌ای دیگر را عقیده بر این است که سپرده‌ی پولی بانکی، یک استثناء در پیمان سپرده‌گذاری است یعنی این که سپرده‌ای است که سپرده‌پذیر، سپرده را در تملک خود در می‌آورد و تنها ملزم به بازگرداندن مثل آن است، به خلاف سپرده‌ی کامل که چیزی در تملک سپرده‌پذیر در نمی‌آید.

و از سوی دیگر هم اینان، در تفاوتی که چنین سپرده‌ای با قرض دارد می‌گویند: سپرده‌پذیر اگرچه سپرده را در تملک خود در می‌آورد و اجازه‌ی بکار بردن آن را دارد با این حال متعهد به نگهداری آن است به گونه‌ای که بر بانک واجب است که همواره مثل ارزش آن در صندوق‌های خود حفظ کند.

طبق نظریه‌ای دیگر گفته شده است که این پیمان، قرارداد قرض است و سپرده‌گذار، قرض‌دهنده و بانک قرض‌گیرنده است، لذا بانک متعهد به بازگرداندن پول‌هایی مشابه سپرده و نه عین همان پول‌ها به وام‌دهنده است.

تسهیلات اعطایی بانک‌ها در ایران:

فصل سوم از قانون بانکداری بدون ربا، طی مواد هفت الی هفده به مسئله‌ی تسهیلات اعطایی بانک‌ها می‌پردازد. قراردادهایی که براساس عملیات بانکداری می‌توانند اعطای تسهیلات کنند به این قرار است:

قرض الحسنه: قرض الحسنه عقدی است (پیمانی است) که به‌موجب آن بانک‌ها می‌توانند به‌عنوان قرض‌دهنده مبلغ معینی را طبق ضوابط مقرر به افراد و شرکت‌ها به‌طور قرض واگذار نمایند و گیرنده متعهد می‌شود معادل مبلغ دریافتی را بازپرداخت کند.

مضاربه: مضاربه عقدی است که به‌موجب آن براساس یک قرارداد بین بانک و شخص (حقیقی و حقوقی) دیگری برای اقدام به یک امر تجارتي (خرید و فروش کالا) سرمایه و کار لازم فراهم می‌شود. در این قرارداد بانک به‌عنوان مضارب، تأمین‌کننده‌ی وجه مورد لزوم (سرمایه مضاربه) و طرف دیگر قرارداد به‌عنوان عامل عهده‌دار انجام کلیه‌ی امور مربوط به موضوع قرارداد می‌باشد. سود حاصل از انجام معامله‌ی موردنظر بین بانک و عامل در پایان کار تقسیم خواهد شد و نسبت این تقسیم براساس توافق اولیه خواهد بود.

مشارکت مدنی: مشارکت مدنی توسط بانک عبارت است از: «درآمیختن سهم‌الشرکه نقدی و یا غیرنقدی شریک با سهم‌الشرکه نقدی و یا غیرنقدی بانک به‌نحو مشاع برای انجام کاری معین در زمینه‌ی فعالیت‌های تولیدی، بازرگانی و خدماتی به‌مدت محدود به قصد انتفاع بر حسب قرارداد».

مشارکت حقوقی: مشارکت حقوقی عبارت است از: تأمین قسمتی از سرمایه‌ی شرکت‌های سهامی جدید یا خرید قسمتی از سهام شرکت‌های سهامی توسط بانک.

فروش اقساطی: بانک‌ها می‌توانند به منظور ایجاد تسهیلات لازم جهت استفاده در امور تولیدی و خدماتی سه دسته از کالاهای زیر را تهیه و از طریق فروش اقساطی در اختیار متقاضیان قرار دهند.

الف) مواد اولیه و لوازم یدکی

ب) اموال منقول نظیر وسایل، ماشین‌آلات و تأسیسات

ج) مسکن

معاملات سلف: منظور از معامله سلف در عملیات بانکی، پیش‌خرید نقدی محصولات تولیدی (صنعتی، کشاورزی، معدنی) به قیمت معین است.

اجاره به شرط تملیک:

روش اجاره به شرط تملیک مبتنی بر عقدی است که در آن شرط می‌شود مستأجر در پایان مدت اجاره در صورت عمل به شرایط مندرج در قرارداد عین مستاجر (اموال موضوع اجاره) را مالک گردد.

مزارعه: مزارعه یکی از عقود شرعی است که به موجب آن یکی از طرفین زمینی را برای مدت معین به طرف دیگر واگذار کند تا در آن زراعت کرده، محصول را به نسبتی که توافق می‌کنند بین خود تقسیم کنند. طرف اول را مزارع و طرف دوم را زارع یا عامل می‌گویند.

مساقت: مساقت یکی دیگر از عقود اسلامی است که براساس آن معامله بین صاحب باغ میوه و امثال آن با عامل در مقابل حصه‌ی مشاع معین از ثمره واقع می‌شود. این قرارداد بین بانک و عامل زمانی بسته می‌شود که بانک صاحب باغ و درختان میوه باشد.

جعاله: یکی دیگر از تسهیلات بانکی که در نظام بانکداری به عنوان یک ابزار مورد استفاده قرار می‌گیرد جعاله است که به موجب آن جاعل (کارفرما) در مقابل انجام عمل معین طبق قرارداد ملزم به پرداخت جعل (اجرت) معلوم می‌گردد. طرفی که عمل یا کار را انجام می‌دهد عامل (پیمانکار) می‌گویند.

خرید دین: خرید دین تسهیلاتی است که به موجب آن بانک سفته یا براتی را که ناشی از معامله‌ی نسبه تجاری باشد خریداری می‌کند (خرید دین همانند تنزیل اسناد است)

سرمایه‌گذاری مستقیم: عبارت است از تأمین تمام سرمایه‌ی لازم جهت اجرای طرح‌های تولیدی (صنعتی، معدنی، کشاورزی و ساختمانی، بازرگانی و خدماتی که به صورت شرکت‌های سهامی تشکیل می‌شوند و توسط یک یا چند بانک انجام می‌گیرد.

برخی اسناد تجاری:

سفته: سندی است تجاری که به موجب آن صادرکننده متعهد می‌شود مبلغی معین را در موعد مقرر یا به هنگام مطالبه (عندالمطالبه) به حامل یا شخص معین بپردازد، ویژگی این سند تجاری در ارتباط بودن آن با سه شخص است که میان آنها رابطه‌ای قبلی نسبت به صدور آن وجود دارد، سفته اگرچه صادرکننده‌ای آن تاجر نباشد یا علت صدور آن عملی تجاری یا غیرتجاری باشد، کاری تجارتی به شمار می‌رود.

برات: نوشته‌ای است که به موجب آن شخصی، به دیگری دستور می‌دهد مبلغی را رؤیت یا به وعده در وجه یا به حواله کرد او بپردازد، و تفاوتش با سفته در این است که برای تحقق این یک، تنها دو نفر (تحریرکننده و استفاده کننده) سهیم‌اند، در

حالی که در سفته باید سه نفر مطرح باشند، همچنان که اعتبار برات به عنوان سند تجاری تنها به هنگامی است که از یک فعالیت تجاری ناشی شده باشد.

حواله: پول یا جنسی است که به موجب نوشته‌ای به شخصی واگذار شود تا از دیگری در زمان معین یا قابل تعیین دریافت دارد.

اعتبارنامه‌ی اسنادی:

تعهدی است کتبی که یک بانک موسوم به بانک بازکننده بنا به درخواست و طبق دستور خریدار (واردکننده‌ی کالا) در مورد پرداخت مبلغی معین ظرف مهلتی مقرر و در مقابل اسنادی مشخص به فروشنده (صادرکننده‌ی کالا) می‌دهد.

چگونگی شکل‌گیری اعتبار اسنادی "L/C"

ابتدا صادرکننده و واردکننده‌ی کالا، قرارداد فروش را منعقد و در آن اعتبار اسنادی را به عنوان وسیله‌ی پرداخت پیش‌بینی می‌کنند. سپس وارد کننده به بانک محل اقامت خود مراجعه و تقاضای گشایش اعتبار به نفع صادرکننده می‌نماید. بانک بازکننده‌ی اعتبار از بانک کارگزار دیگری که معمولاً در کشور صادرکننده کالا واقع است، درخواست ابلاغ یا تأیید اعتبار می‌کند، بانک طرف صادرکننده به‌وی ابلاغ می‌کند که اعتبار اسنادی به نفع او گشایش یافته و به این ترتیب اعتبار اسنادی شکل می‌گیرد و سپس بقیه‌ی عملیات صدور و ورود کالا انجام می‌شود.

تقاضای واردکننده برای گشایش اعتبار اسنادی:

دستورالعمل‌هایی که واردکننده به بازکننده‌ی اعتبار می‌دهد باید دقیقاً مطابق شرایط مربوط به اعتبار در موافقت‌نامه‌ی فروش باشد. دستورالعمل چگونگی

تکمیل درخواست اعتبار اسنادی به شرح زیر است: اسم کامل و صحیح و نشانی فروشنده (صادرکننده)، مبلغ اعتبار، نوع اعتبار، نام شخصی که برات [در صورت وجود] به عهده‌ی او صادر می‌گردد و ذکر سررسید این برات، شرح مختصری در مورد مشخصات کالا، از جمله ذکر تعداد و قیمت هر واحد کالا، چگونگی پرداخت کرایه‌ی حمل کالا، محل بارگیری یا ارسال یا تحویل گرفتن و همچنین مقصد آن، مشخص نمودن شیوه‌ی حمل کالا، تاریخ و محل انقضای اعتبار و غیره ...

برخی تشریفات مربوط به صادرات کالا:

برای صدور کالا به خارج از کشور، صاحب کالا یا نماینده‌ی قانونی او باید اسناد و مدارک زیر را که قبلاً تهیه و تدارک دیده، جهت ارائه به گمرک آماده داشته باشد:

قبض انبار (در مواردی که کالا به انبار گمرک تحویل شده باشد) [اصل و کپی کارت بازرگانی] مجوز صدور برای کالای صادراتی توسط کمیسیون نرخ‌گذاری (تنظیم صورت مجلس عدل‌بندی) اصل و کپی وکالت‌نامه برای اشخاص غیر از صاحب کالا (معرفی‌نامه‌ی رسمی دایر به معرفی نماینده) سایر اسنادی که ممکن است در موارد استثنایی ارائه آنها لازم باشد و تنظیم و تکمیل اظهارنامه‌ی صادراتی یا کالای خروجی که به‌همین منظور گمرک در اختیار وی قرار می‌دهد.

برخی تشریفات مربوط به واردات کالا:

برای ترخیص کالای وارداتی از گمرک، صاحب کالا یا نماینده‌ی قانونی او باید اسناد و مدارک را به گمرک ارائه دهد که عبارتند از: قبض انبار یا ترخیصیه و در پاره‌ای موارد هر دو با هم (بارنامه‌ی حمل) سیاهه خرید "Invoice" [گواهی مبدأ

مجوز ورود (حسب مورد راجع به کالای مشروط یا غیرمجاز) [گواهی بهداشت یا سایر گواهی‌های صحی [گواهی مؤسسه‌ی استاندارد، در مواردی که ورود کالا مشمول رعایت استاندارد اجباری باشد] سیاهه‌ی عدلبندی "Paking List" پیش‌فاکتور "Proform Invoice" در مواردی که لازم باشد [احکام معافیت با استفاده از آنالیز کالا] اصل و فتوکپی کارت بازرگانی، اصل و فتوکپی وکالتنامه برای اشخاصی که به نمایندگی از واردکننده کالا به گمرک مراجعه و نسبت به تنظیم اظهارنامه‌ی ورود کالا و ترخیص اقدام می‌کنند.

مضاربه:

مضاربه عبارت از: توافقی است میان دو طرف، یکی با در اختیار گذاردن پول و دیگری با تلاش و فعالیت خود و هر آنچه که برای به‌کار بردن این پول دارد، بر این اساس که سود به‌صورتی که توافق می‌کنند، میانشان تقسیم شود؛ اگر مشارکت از طریق پیمان مضاربه سود داشت، به‌طور نصف، نصف، یک سوم و دو سوم یا یک چهارم و سه چهارم و ... میان ایشان تقسیم می‌شود و اگر سودی نداشت جز سرمایه، چیزی به صاحب مال تعلق نمی‌گیرد و تلاش و کوشش عامل و زحمات وی نیز به هدر می‌رود، ولی اگر شرکت زیان داد این زیان تنها متوجه صاحب مال است و عامل [مادام که خیانتی نکرده و کوتاهی نورزیده باشد] چیزی از زیان را متحمل نمی‌شود؛ این معنای مضاربه در فقه اسلامی است.

دلیل مشروعیت مضاربه: مضاربه در سنت و اجماع، از عهد پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله تا به امروز، مشروعیت داشته و دارد. در سنت؛ در روایتی که از حضرت عبدالله بن عباس رضی الله عنه نقل شده می‌گوید: «مولای ما عباس بن عبدالمطلب اگر به‌عنوان مضاربه، پولی در اختیار کسی می‌گذاشت با وی شرط می‌کرد که با این پول نه به دریا برود و نه از

بیابان‌ها بگذرد و نه چیزی فاسدشدنی با آن خریداری کند و اگر این کارها را کرد ضامن می‌شود، این شرط به سمع پیامبر ﷺ رسید و ایشان آنرا جایز دانستند^۱.

همچنین پیامبر خدا ﷺ پیش از بعثت با اموال حضرت خدیجه رضی الله عنها به مضاربه می‌پرداختند و هنگامی که به پیامبری مبعوث شدند مردم به صورت مضاربه با یکدیگر معامله می‌کردند و پیامبر ﷺ آنرا نفی نفرمودند.

و در اجماع، روایت شده که صحابه‌ی بزرگ پیامبر ﷺ و از جمله، حضرت عمر و حضرت عثمان و حضرت علی رضی الله عنه و بسیاری دیگر از صحابه، مال یتیم را به مضاربه می‌دادند، و نقل نشده که پیامبر ﷺ از کار آنان اظهار نارضایتی فرموده باشند.

از جمله دیگر عمل صحابه کرام رضی الله عنهم که دلیل بر مشروعیت مضاربه است، داستان مالی است که حضرت ابوموسی اشعری رضی الله عنه برای تجارت در اختیار دو فرزند حضرت عمر رضی الله عنه یعنی عبدالله و عبیدالله گذاشت و به آنجا رسید که امیرالمؤمنین عمر رضی الله عنه آنرا به مضاربه قلمداد کرد و نیمی از سود حاصله را به نفع بیت‌المال از آنها ستاند.

شرایط درستی مضاربه:

(۱) شرایط مربوط به سرمایه‌ی مضاربه

الف) سرمایه‌ی مضاربه باید نقد باشد، بنابراین وقتی سرمایه به صورت دارایی یا مستغلات باشد، از نظر اکثریت فقهاء مضاربه جایز نیست، زیرا وقتی دارایی را که ارزش معینی دارد بگیرد و هنگام بازگرداندن ارزش دیگری داشته باشد، سرمایه و

سود مجهول است.^۱ و این عمل متضمن فریب است و از آنجا که مال مورد مضاربه امانتی در دست عامل آن است، وقتی به صورت دارایی باشد و آنرا بیش از ارزش آن در پیمان، بفروشد در سود شریکش می‌سازد و بنابراین سودی حاصل آورده است که ضمانتی به همراه نداشته است، زیرا در این صورت مضاربه کننده بدون این که ضمان چیزی را برعهده گیرد، حق خود را دریافت کرده است.^۲

ب) میزان سرمایه مشخص باشد، زیرا نامشخص بودن آن به مجهول ماندن سود می‌انجامد، در حالی که معلوم بودن سود از شرایط درستی مضاربه است و مجهول بودنش نیز به معامله‌ای که فاسد کننده قرارداد است، می‌انجامد.

ج) سرمایه مضاربه باید عینی (نقدی) [و نه قرضی بر ذمه‌ی مضاربه کننده] باشد زیرا آنچه بر ذمه است، تحویل پذیر نیست و امانت شمرده می‌شود ولی اگر به عامل دستور دهد که قرضی متعلق به خود را از فرد دیگری دریافت نماید و با آن مضاربه کند چنین کاری جایز دانسته شده است.^۳

د) تسلیم سرمایه به مضاربه کننده (عامل)، زیرا چنین سرمایه‌ای امانت است و امانت همچون سپرده، جز با تسلیم مورد امانت (یا سپرده)، درست نیست و اگر بقای اختیار مالک بر مال، شرط شود مضاربه نادرست است.

۱- ابن رشد، بدایة المجتهد، ج ۲، ص ۲۳۴

۲- کاسانی، بدایع الصنائع، ج ۶، ص ۸۲ والزیلعی، تبیین الحقائق کنز الدقائق، ج ۵، ص ۵۳.

۳- عل الخفیف، أحكام المعاملات الشرعیة، ص ۲۳۹

۲) شرایط مربوط به سود مضاربه

الف) مقدار سود معلوم باشد، زیرا قرارداد در مورد سود بسته شده و معلوم نبودن معقود علیه موجب فساد قرارداد است. حال اگر توافق کردند که مثلاً نصف یا یک چهارم سود متعلق به مضاربه کننده (عامل) باشد کافی است زیرا معلوم گردیده که بقیه‌ی سود به صاحب سرمایه تعلق دارد.

ب) سهم معینی از سود برای عامل یا صاحب مال شرط نشود بنابراین اگر مقدار مشخصی مثلاً یکصد هزار یا یک میلیون ریال از سود برای یکی از طرفین منظور شود مضاربه منتفی است، زیرا مضاربه شرکت در سود است و شرط کردن میزان معین سود مخالف مقتضای قرارداد مضاربه است.

احکام مضاربه:

آنچه به خود مضاربه کننده (عامل) مربوط می‌شود آن است که او در کار مضاربه و سرمایه‌ی آن امین به‌شمار می‌رود و تا پیش از آغاز کار ربا آن، مال مضاربه نزد وی سپرده شده است و پس از آن نیز وکالت آن را دارد و در هر دو حالت امین است و اگر کار، سودی در برداشت سهم خود را مطابق توافقی که شده می‌گیرد و اگر سودی در میان نبود چیزی به او تعلق نمی‌گیرد و صاحب مال سرمایه‌اش را می‌برد، و چنانچه زیانی حاصل شد تنها صاحب مال متحمل آن می‌شود و عامل مادام که در نگهداری مال و کار با آن خیانت یا کوتاهی نورزیده باشد، ضامن چیزی از زیان نخواهد بود.

ولی احکامی که به ماهیت عمل مضاربه و زمینه‌ی این عمل مربوط می‌شود بستگی به نوع مضاربه دارند، چرا که مضاربه بر دو نوع است، یکی مقید و دیگری مطلق (آزاد).

مضاربه‌ی مقید آن است که، نوع کار و محل آن، و چگونگی کار و کسانی که همکاری دارند مشخص باشد. و مضاربه‌ی آزاد یا مطلق از این قید و بندها رهاست، مثل این که کسی بگوید: این یک میلیون تومان را بگیر و به‌طور مضاربه با آن کار کن و هر سودی نیز که خداوند قسمت کرد به فلان ترتیب، میان خود تقسیم می‌کنیم، در این حالت عامل حق دارد هر آنچه که حرام نباشد به قصد حصول سود، خرید و فروش کند، زیرا خرید و فروش از جمله راه‌های کسب سودی است که موضوع قرارداد مضاربه است.

محدوده‌ی فعالیت در مضاربه‌ی آزاد:

۱) آیا فعالیت در مضاربه‌ی آزاد تنها منحصر به تجارت است؟ یا این که عامل در مضاربه‌ی آزاد می‌تواند سرمایه را در راه‌های دیگر جز تجارت، به کار گیرد؟ در مورد انحصار فعالیت در تجارت باید گفت که: اغلب فقها نظر بر این دارند که «قراض» یا مضاربه، فعالیت از طریق تجارت است و تجارت آن‌گونه که اهل لغت می‌گویند: «تصرف در مال از طریق خرید و فروش است» بنابراین فعالیت مضاربه، مقید به تنها تجارت بودن است، زیرا مقصود از مضاربه، سوددهی است و چنین مقصودی نه با صنعت و تولید یا انجام حرفه‌ای، بلکه با تجارت حاصل می‌شود. خرید ابزار و آلات شخم و برداشت و وسایل حمل و نقل محصول و کار با آنها و تقسیم عایدات این کار، مضاربه نیست و خرید گندم و آسیاب کردن و پختن و فروش نان و تقسیم سود به‌دست آمده، مضاربه‌ی نادرستی است، همچنین پختن غذا و فروش آن به همین غرض نیز مضاربه‌ی فاسدی است. زیرا به چنین کارهایی در لغت، تجارت گفته نمی‌شود.

۲) آیا عامل در مضاربه‌ی آزاد می‌تواند مال مضاربه را برای فعالیت، با اموال دیگر به‌طور مضاربه مخلوط کند که سود به نسبت این سرمایه‌ها، تقسیم گردد؟

مخلوط کردن مال مضاربه با مال خود عامل یا مال دیگری، در مضاربه‌ی آزاد، را تمامی فقهاء به‌جز شافعی‌ها، مجاز دانسته‌اند، مشروط به این که با اجازه یا اختیار صاحب مال باشد، مثل این که به عامل گفته باشد، به اختیار و نظر خودت عمل کن.^۱

۳) آیا عامل در مضاربه‌ی آزاد حق دارد مال مضاربه را در اختیار فرد دیگری به مضاربه بگذارد؟

فقها در مورد جواز پرداخت مال مورد مضاربه به شخصی دیگر، اختلاف نظر دارند:

- فقهای حنفی بر این نظر هستند که وقتی با اجازه صاحب مال یا تفویض اختیار از سوی او باشد، به‌طور مطلق، یعنی اعم از آن که عامل اول در مورد سود چیزی برای خود شرط کرده باشد یا نه، قایل به جواز آن هستند^۲، مالکی‌ها نیز همین نظر را دارند^۳.
- شافعی‌ها قایل به عدم جواز آن هستند و دلیلشان هم این است که قرارداد (پیمان) مضاربه برخلاف قیاس است و از سوی مضاربه‌گر اولی، مال یا کاری که مستحق بخشی از سود باشد، وجود ندارد^۴. به‌نظر حنبلی‌ها، وقتی اجازه‌ی

۱- کاسانی، البدائع الصنائع، ج ۶، ص ۹۵ و ابن‌قدامة، المغنی، ج ۵، ص ۵۱-۵۰.

۲- کاسانی، البدائع الصنائع، ج ۶، ص ۹۷ و ابن‌المرتضی، البحر الزخار، ج ۴، ص ۸۲.

۳- دردیری، الشرح الکبیر، ج ۳، ص ۵۳۰.

۴- محمد شریب‌الخطیب، مغنی المحتاج، ج ۲، ص ۲۲۲.

صاحب مال محرز باشد، قایل به جواز و عدم شرط چیزی از سود برای عامل اولی هستند و اگر چیزی از سود برای او شرط شد، به نظر آنان درست نیست، زیرا از سوی او مال یا کاری مطرح نبوده و سود تنها از طریق یکی از این دو (کار یا سرمایه) تعلق می‌گیرد^۱.

۱- ابن‌قدامه ۰۱، المغنی، ج ۵، ص ۵۰

خودآزمایی

- ۱) بانک چگونه مؤسسه‌ای است؟
- ۲) تعریف سپرده را بنویسید.
- ۳) انواع سپرده‌ها را شرح دهید.
- ۴) بانک‌ها چه نوع وام‌هایی می‌دهند؟
- ۵) چه سازمانی تسهیلات بانک‌ها را کنترل می‌کند، توضیح دهید.
- ۶) انواع بانک‌ها را توضیح دهید.
- ۷) نقش بانک در امر واردات کالا چیست؟
- ۸) اعتبار اسنادی "L/C" را تعریف کنید.
- ۹) واردکننده چه نوع وام‌هایی از بانک می‌گیرد؟
- ۱۰) بانک‌ها در امر صادرات کالا چه نقشی دارند؟
- ۱۱) تعریف سفته و برات را بنویسید.
- ۱۲) آن‌چه در باره‌ی حجم نقدینگی می‌دانید شرح دهید.
- ۱۳) بانک مرکزی چیست و وظایف عمده آن کدامند؟
- ۱۴) مؤسسات مالی چگونه مؤسسه‌هایی هستند؟
- ۱۵) سیستم‌های پیشنهادی جهت جایگزینی بانکدار ربوی را بنویسید.
- ۱۶) راهکار شرعی بانکداری ربوی چیست؟
- ۱۷) رابطه‌ی بانک با سپرده‌گذاران چگونه است؟
- ۱۸) شرکت و مضاربه را تعریف نمایید.
- ۱۹) مشکلات شرکت و مضاربه در بانکداری چیست؟
- ۲۰) تعریف اجاره را بنویسید.

-
- (۲۱) مرابحه‌ی موجه را تعریف نمایید.
- (۲۲) اشکالات شرعی مرابحه‌ی موجه کدامند؟
- (۲۳) خسارت تأخیر تأدیه چیست و روش دریافت آن چگونه باید باشد؟
- (۲۴) مختصری در باره‌ی عملکرد بانکداری اسلامی در امور واردات کالا بنویسید.
- (۲۵) عملکرد بانک اسلامی در مورد صادرات کالا چگونه باید باشد؟

فصل پنجم

بیمه^۱

"التأمین" Insurance

در دنیای امروز بخش بزرگی از تجارت را بیمه تشکیل می‌دهد و هر تجارت گسترده‌ای در خود محلی برای وی در نظر گرفته است.

بیمه عبارت از این است که: شخص یا اداره و مؤسسه‌ای تضمین جبران خطرهای و ضررهایی را که در آینده جان و مال یک فرد را تهدید می‌کند در مقابل دریافت وجهی به‌عهده بگیرد.^۲

۱- بعضی معتقدند که بیمه از کلمه‌ی «بیما» از زبان هندی گرفته شده است و برخی دیگر نظر داده‌اند که بیمه از کلمه‌ی بیم (ترس) اخذ شده است و چنین استدلال می‌کنند که چون اولین بار روس‌ها از ایران امتیاز بیمه گرفتند (امتیازنامه بیمه حمل و نقل و تأسیس اداره‌ی بیمه در مملکت ایران در سال ۱۳۰۸ هـ ق و در زمان ناصرالدین شاه قاجار به روس‌ها داده شد، کلمه‌ی بیمه از لغت استراخوانی که به معنی ضد بیم و ترس است، اخذ گردیده برخی از مؤلفان نیز کلمه بیمه را یک واژه‌ی پارسی قدیم می‌دانند و به استناد کتاب «مسالک و ممالک» تألیف ابوالاسحاق ابراهمی استخری، می‌گویند که: بیمه نام شهری در دیار طبرستان و دیلم بوده است (فرهنگ بیمه و بازرگانی، تألیف دکتر جانعلی محمود صالحی، انتشارات بیمه ایران ۱۳۷۲).

قانون بیمه ایران (مصوب اردیبهشت سال ۱۳۱۶) بیمه را چنین تعریف می‌کند: «بیمه عقدی است که به‌موجب آن یک‌طرف تعهد می‌کند در ازای پرداخت وجه یا جوهی از طرف دیگر در صورت وقوع یا بروز حادثه، خسارت وارده بر او را جبران نموده یا وجه معینی بپردازد. متعهد را بیمه‌گر و طرف تعهد را بیمه‌گذار و وجهی را که بیمه‌گذار می‌پردازد حق بیمه و آن‌را که بیمه می‌شود موضوع بیمه نامند» (همان منبع)

۲- به تجارت بیمه در ایران صنعت بیمه می‌گویند.

معروف است که آغاز بیمه از قرن چهارم میلادی بوده است، در آن زمان کالاهای تجاری به وسیله کشتی به کشورهای دیگر فرستاده می شد، گاهی کشتی به همراه کالا غرق و تاجر دچار خسارت بزرگی می شد، جهت جبران خسارت این گونه حوادث، فعالیت بیمه آغاز گردید^۱.

۱- اولین شرکت بیمه ایرانی که در سال ۱۳۱۴ شمسی در شرایطی بسیار دشوار و به دست ایرانی و با سرمایه ایرانی تشکیل شد، شرکت سهامی بیمه ایران بود، پس از آن در سال ۱۳۲۴ شمسی بیمه کارگران و در سال ۱۳۳۲ شمسی بیمه کارمندان دولت و در سال ۱۳۴۴ بیمه روستائیان پایه گذاری شد که بعدها از مجموع آن ها «سازمان تأمین اجتماعی» به وجود آمد.

قانون بیمه ایران: مجموعه‌ی ضوابط و قواعدی که برای تنظیم امور بیمه‌ای و روابط بیمه‌گر و بیمه‌گزار و اشخاص ذی‌نفع در بیمه تدوین شده است. قانون بیمه در اردیبهشت ماه سال ۱۳۱۶ شمسی به تصویب رسیده است.

بیمه مرکزی ایران: برای تعمیم و هدایت امر بیمه در ایران و حمایت بیمه‌گذاران و بیمه‌شدگان و اشخاص ذی‌نفع در امر بیمه و همچنین به منظور اعمال نظارت و کنترل دولت بر فعالیت مؤسسه‌های بیمه، مؤسسه‌ای تحت عنوان «بیمه مرکزی ایران» در سال ۱۳۵۰ تشکیل گردید و وظایف و اختیارات آن به موجب مصوب ۱۳۵۰، ۳، ۲۹ تصویب شد.

تا قبل از تیرماه ۱۳۵۸ شرکت‌های خصوصی بیمه نیز در ایران به فعالیت مشغول بودند، اما از این تاریخ به علت ملی شدن مؤسسات بیمه، کلیه‌ی شرکت‌های بیمه دولتی و در اختیار دولت قرار گرفت. (فرهنگ بیمه و بازرگانی - تألیف دکتر جانعلی صالحی - انتشارات بیمه ایران ۱۳۷۲)، قانون بیمه (مصوب اردیبهشت سال ۱۳۱۶ شمسی).

علامه شامی رحمته الله علیه نیز در احکام مستامن، بیمه را با نام «سوکره» ذکر کرده است.^۱ بیمه به لحاظ حوادثی که جهت حفاظت از ضررهای آن اتخاذ می‌شود بر سه نوع اساسی تقسیم می‌گردد:

(۱) **بیمه‌ی اشیاء:** که در عربی «تأمین الأشیاء» و در انگلیسی "Goods Insurance" گفته می‌شود. بیمه‌ی اشیاء این است که فردی عین مملوک (دارایی) خود مانند:

منزل، ماشین، کشتی و غیره را که احتمال وقوع ضرر به آن در نتیجه‌ی یک حادثه (مانند آتش‌سوزی، سیل، زلزله و تصادف) وجود دارد، بیمه می‌کند تا در صورت بروز حادثه و وقوع ضرر، شرکت بیمه خسارت آن را متحمل شود و او در عوض این بیمه، مبلغ معینی را در فاصله‌های مختلف زمانی به صورت اقساط پرداخت می‌کند که به آن "Premium" می‌گویند. در عربی (و فارسی) این مبلغ را به دلیل پرداخت آن به صورت قسطوار «قسط» می‌گویند.

در صورتی که حادثه‌ای رخ دهد و در نتیجه‌ی آن عین بیمه شده تلف شود یا ناقص گردد، شرکت بیمه تمام خسارت را می‌پردازد و در صورتی که هیچ حادثه‌ای رخ ندهد شرکت بیمه پول‌های گرفته شده را دوباره به صاحب آن برنمی‌گرداند.

(۲) **بیمه‌ی مسئولیت:** که در عربی «تأمین المسؤولية» گفته می‌شود. در جایی که احتمال به وجود آمدن مسئولیتی در آینده بر عهده‌ی یک فرد وجود داشته باشد، به منظور برداشت و تحمل آن مسئولیت از این نوع بیمه استفاده می‌شود. به عنوان مثال، گاهی بر اثر سانحه‌ی تصادف، راننده‌ی وسیله‌ی نقلیه مسئول پرداخت خسارت می‌شود و این احتمال همواره برای رانندگان وسایل

نقلیه وجود دارد، در این شرایط راننده وسیله‌ی نقلیه‌اش را بیمه می‌کند تا در صورت بروز چنین حادثه‌ای شرکت بیمه مسئولیت پرداخت خسارت را به عهده بگیرد. این نوع بیمه را معمولاً "Third Party Insurance" می‌گویند.

در کشور ما بیمه‌ی شخص ثالث وسایل نقلیه ضروری است و از مقررات رانندگی محسوب می‌شود و بدون آن به وسیله نقلیه حق مرور و تردد داده نمی‌شود. در برخی از کشورهای غربی اگر شخص بر اثر لغزش از روی توده‌ی برف‌های جمع شده‌ی درب خانه‌ی شخصی دیگر دچار شکستگی استخوان یا آسیب جسمی دیگر شود، به دادگاه شکایت می‌کند و از صاحب منزل به علت سهل‌انگاری کردن در پارو نمودن برف‌ها جریمه‌ی هنگفتی به عنوان خسارت خود وصول می‌کند.

صاحب منزل به منظور جبران این‌گونه خسارت احتمالی منزل خود را بیمه می‌کند که نوعی از همین «بیمه‌ی مسئولیت» محسوب می‌شود و شرکت بیمه در صورت بروز چنین حادثه‌ای خسارت مصدوم را از طرف صاحب منزل پرداخت می‌کند.

۳) **بیمه‌ی عمر:**^۱ که در عربی «تأمین‌الحیات» و در انگلیسی "Life Insurance" گفته می‌شود. در این نوع بیمه، شرکت بیمه و مشتری (بیمه‌گذار) در مورد

۱- بیمه اجباری شخص ثالث: این بیمه که عنوان قانونی آن «بیمه اجباری مسئولیت مدنی دارندگان وسایل نقلیه موتوری زمینی در مقابل شخص ثالث» می‌باشد، نوعی از انواع بیمه‌های مسئولیت مدنی است. به موجب این بیمه دارندگان وسایل نقلیه موتوری زمینی (مانند انواع اتومبیل، اتوبوس، کامیون و موتورسیکلت و ...) که به علت حوادث وسایل نقلیه خود در قبال اشخاص ثالث مسئولیت دارند، ملکف‌اند این نوع مسئولیت را به منظور حمایت از زیان‌دیدگان احتمالی بیمه کنند قانون بیمه اجباری مسئولیت دارندگان وسایل نقلیه‌ی موتوری زمینی در مقابل اشخاص ثالث، در تاریخ ۱۳۴۸/۱۰/۲۹ به تصویب رسیده است.

این قضیه توافق می‌کنند که در صورت انتقال یافتن بیمه‌کننده در طول مدت زمان مقرر، وجوه پرداختی او به وارثینش تحویل داده شود. این نوع بیمه شکل‌های مختلفی دارد در برخی صورت‌ها مدت بیمه معین است. اگر در پایان این مدت یا جلوتر از آن بیمه‌کننده انتقال یابد، وجوه پرداختی او به وارثینش تحویل داده می‌شود و در صورت عدم انتقال بیمه‌کننده، مدت بیمه خودبه‌خود پایان می‌یابد و وجوه پرداختی به‌همراه مبلغی سود به بیمه‌کننده می‌رسد.

در برخی صورت‌ها مدت بیمه معین نیست در هر زمانی که بیمه‌کننده انتقال یابد وجوه پرداختی او به وارثینش تحویل داده می‌شود. تفاوت اساسی بین «بیمه‌ی اشیاء» و «بیمه‌ی عمر» این است که در «بیمه‌ی اشیاء» در صورت رخ ندادن حادثه و عدم وجود آمدن ضرر، وجوه پرداختی به بیمه‌کننده برگردانده نمی‌شود، اما در «بیمه‌ی عمر» در صورت عدم انتقال بیمه‌کننده در مدت مقرر، وجوه پرداختی او به‌همراه مبلغی اضافی به‌عنوان سود به‌وی بازگردانده می‌شود.

بیمه به‌لحاظ شیوه‌ی کار و هیئت ترکیبی‌اش دارای سه نوع دیگر نیز می‌باشد:

۱- به این نوع بیمه در ایران بیمه‌ی اشخاص نیز می‌گویند، موضوع بیمه اشخاص تأمین سرمایه در صورت فوت یا از کار افتادگی دایم یا پیری یا حوادث و بیماری است. مانند انواع بیمه‌های عمر، بیمه‌ی حوادث، اشخاص و بیمه بیماری یا درمانی.

بیمه تحصیلی نیز نوعی بیمه است که به‌موجب آن دانش‌آموزان و دانشجویان در مقابل حوادث اوقات تحصیل (حوادث محیط تحصیل، آزمایشگاه، کارگاه، گردش‌های علمی و هنری و ورزشی، حوادث مسیر رفت و برگشت بین خانه و محل تحصیل) بیمه می‌شوند.

- (۱) **بیمه‌های اجتماعی**^۱: که در عربی «التأمين الاجتماعي» گفته می‌شود. دولت با اتخاذ یک شیوه، موجبات جبران خسارت یا به‌دست آوردن نفعی را برای افراد یک صنف فراهم می‌آورد. مثلاً با کسر مبلغی از حقوق ماهیانه‌ی کارمندان، به جمع‌آوری یک اعتبار برای هر کارمند می‌پردازد، سپس در صورت وفات یا پیش آمدن یک حادثه برای او، مبلغ کسر شده را به بازماندگان کارمند یا به‌خود وی جهت تلافی خسارت می‌پردازد. این نوع بیمه دارای شکل‌های گوناگونی است که صدور یک حکم اجمالی و کلی بر تمام آن شکل‌ها مشکل به‌نظر می‌رسد. حکم هر شکلی باید جداگانه باشد.
- (۲) **بیمه تعاونی**: در عربی «التأمين التعاونی» و در انگلیسی "Mutual Insurance" گفته می‌شود.

مجموعه‌ای از افراد که خطرات مشترکی آن‌ها را تهدید می‌کند با جمع‌آوری یک مبلغ مشترک، صندوقی تهیه می‌کنند و در صورت وقوع حادثه برای یکی از افراد آن مجموعه، با پول آن صندوق خسارت او را تلافی می‌نمایند. در این صندوق فقط پول کسانی که عضو هستند جمع‌آوری می‌شود و مسئولیت جبران نقصان با پول آن

۱- این نوع بیمه در ایران برای تحت پوشش قرار دادن کارمندان دولت در مقابل بیماری و درمان انجام می‌شود. دولت همه ماهه مبلغی از حقوق کارمندان بابت حق بیمه کسر می‌کند و کارمند و افراد تحت تکفل وی را با صدور دفترچه خدمات درمانی بیمه می‌نماید. صاحب دفترچه با مراجعه به مراکز درمانی و پزشکان طرف قرارداد بیمه با پرداخت مبلغی کمتر از نرخ معمول خدمات درمانی از یارانه بیمه استفاده می‌کند. برای انجام این‌گونه خدمات سازمانی به‌نام سازمان خدمات درمانی وجود دارد. همچنین کارگران و سایر افراد نیز می‌توانند با پرداخت مبلغی خود و افراد تحت تکفل خود را زیر پوشش بیمه‌ی خدمات درمانی قرار دهند.

صندوق نیز در حد اعضای آن محدود است، با گذشت یک سال محاسبه می‌شود: اگر مبلغ پول پرداخت شده در یک خسارت بیش از مبلغ جمع‌آوری شده باشد به حساب آن دوباره از اعضاء پول گرفته می‌شود و اگر مبلغ پول پرداخت شده کمتر باشد، بین اعضاء تقسیم شده و یا به‌طور سهم آن‌ها برای سال آینده، در صندوق نگهداری می‌شود.

در آغاز همین نوع بیمه رواج یافته بود. از نظر شرع در این نوع بیمه هیچ‌گونه اشکالی وجود ندارد و کلیه علما و کارشناسان فقه که در زمینه‌ی بیمه تحقیق نموده‌اند، این نوع بیمه را جایز گفته‌اند.

۳) **بیمه تجاری:** در عربی «التأمین التجاری» یا «التأمین بقسط ثابت» و در انگلیسی "Commercial Insurance" نامیده می‌شود. شرکت بیمه تجاری مانند شرکت‌های سهامی به‌منظور تجارت و کسب منافع تأسیس می‌شود. این شرکت طرح‌های مختلف بیمه‌ای را برای بیمه‌کنندگان پیاده می‌کند، کسانی که می‌خواهند با این شرکت بیمه معامله کنند براساس یک قرارداد با شرکت، سقفی از مبلغ قابل پرداخت در چند قسط معین را که میزان هر قسط آن مشخص است، تعیین می‌نمایند و براساس این تعهد، شرکت ملزم به پرداخت خسارت در صورت وقوع حادثه برای بیمه‌کننده می‌شود. شرکت بیمه برای تعیین اقساط، محاسبه‌ای انجام می‌دهد که تحت آن تکرار وقوع حادثه‌ای که برای آن بیمه انجام می‌گیرد، پیش‌بینی می‌شود تا طبق این پیش‌بینی، پس از پرداخت خسارت‌های حوادث احتمالی پیش‌بینی شده، مبلغ باقی‌مانده، از وجوه پرداخت شده به‌عنوان نفع شرکت بیمه تعیین گردد. این یک محاسبه فنی و تخصصی می‌باشد که متخصص آن را "Actuary" می‌گویند.

بیمه تجاری از رایج‌ترین این نوع بیمه‌ها است و علمای معاصر در مورد حکم شرعی آن بیشتر از سایر انواع بیمه‌ها بحث و بررسی نموده‌اند. از میان علمای عرب، شیخ ابوزهره و مصطفی الزرقاء در مورد این نوع بیمه دیدگاه متفاوتی داشته‌اند. شیخ ابوزهره قایل به حرمت و مصطفی الزرقاء قایل به جایز بودن آن است. در حال حاضر جز شیخ مصطفی الزرقاء و شیخ علی‌الخفیف (یکی دیگر از جامعه‌ی علمای عرب، تقریباً تمام علمای مشهور جهان اسلام این نوع بیمه را ناجایز می‌دانند.

جمهور علما این نوع بیمه را به دلیل مشتمل بودن قمار و ربا ناجایز می‌شمارند. قمار از آن جهت که: پرداخت از یک ناحیه متقن (معلوم و مشخص) و از ناحیه‌ی دیگر موهوم (احتمالی و غیرمعلوم) است. بیمه‌کننده به‌طور قطع و یقین اقساط حق بیمه خود را پرداخت می‌کند اما پرداخت مجدد وجوه (خسارت بیمه) از ناحیه‌ی شرکت بیمه موهوم و نامشخص است، در صورت عدم وقوع حادثه (برای بیمه‌کننده) تمامی مبلغ حق بیمه پرداخت شده سوخت می‌کند و به وی بازگردانده نمی‌شود، و در صورت بروز حادثه (برای بیمه‌کننده) وجوه پرداخت شده (حق بیمه) (بلکه مازاد بر آن نیز) به فرد بیمه‌کننده بازگردانده می‌شود.

و ربا از این جهت است که: مبلغ پرداختی بیمه‌کننده (حق بیمه) همیشه کمتر از مبلغ پرداختی شرکت بیمه به او می‌شود. و چنین مبادله‌ای بین پول یک کشور به دلیل یکسان بودن جنس آن‌ها ربا محسوب می‌شود. البته نباید فراموش شود که با توجه به تعریفی که برای قمار شد در «بیمه‌ی عمر» اگرچه قمار وجود ندارد^۱، [زیرا در آن پرداخت از هر دو طرف (بیمه‌کننده و بیمه‌گر) متقن و مشخص است] اما ربا

۱- این مورد مربوط به بیمه‌ی عمر شرکت‌هایی است که طبق دستورالعمل آن‌ها در صورت عدم فوت

بیمه‌کننده، در طول مدت مقرر، وجوه پرداختی سوخت نمی‌شود. (مترجم)

و «غرر» در آن به طور قطع مشاهده می‌شود. وجود ربا که بدیهی و آشکار است، اما غرر در معامله این است که: یکی از ارکان عقد (ثمن، مبیع و اجل) مجهول یا معلق به یک قضیه‌ی مجهول می‌باشد. غرر در بیمه‌ی تجاری از این جاست که مقدار پولی که به فرد بیمه‌کننده می‌رسد مجهول است، ممکن است فقط وجه پرداخت شده به‌همراه مبلغی سود به بیمه‌شده مسترد شود و امکان دارد [در صورت وقوع حادثه] اضافه بر آن نیز به او برسد در این جا چکیده‌ای از دلایل ارایه شده توسط مصطفی‌الزرقاء و شیخ علی‌الخفیف مبنی بر جایز بودن «بیمه‌ی تجاری» به‌همراه جواب هر یک ذکر می‌شود:

(۱) بیمه قمار نیست و با آن کاملاً متفاوت است. قمار یک عقد غیرواقعی و دارای جنبه‌ی هزل می‌باشد. اما بیمه عمر یک عقد واقعی و خالی از هزل می‌باشد.

جواب: برای تحقق قمار، هزل بودن عملیات عقد ضروری نیست، در صورت جدی بودن عملیات نیز قمار تحقق پیدا می‌کند، و از طرف دیگر در این نوع بیمه ربا و غرر نیز وجود دارد که قبلاً بیان گردید.

(۲) در واقع وجهی که شرکت بیمه در صورت وقوع حادثه پرداخت می‌کند معقود علیه نیست بلکه معقود علیه همان امان و اطمینانی است که در نتیجه‌ی بیمه حاصل می‌گردد (گویا بیمه‌شده در عوض اقساطی که پرداخت نمود، امان و اطمینان را از شرکت بیمه خریده است و شرکت بیمه در صورت وقوع حادثه یا پرداخت خسارت، امان و اطمینان را به‌او داده است) و پرداخت قیمت و معاوضه برای امان جایز است. آن‌ها این نوع بیمه را بر معاوضه‌ی نگهبان قیاس می‌کنند و می‌گویند: معاوضه‌ای که بیمه‌شده پرداخت

می‌کند به مثابه‌ی حقوقی است که به نگهبان در عوض نگهبانی، ماهیانه به‌او داده می‌شود. در واقع این پول معاوضه‌ی همان امان است که نگهبان برای کارفرمای خود فراهم آورده است.^۱

۱- متفکر بزرگ معاصر شیعه، استاد مرتضی مطهری نظر فقهای اهل تشیع را در مورد این نوع بیمه چنین بیان می‌کند: «فقها سخنی گفته‌اند که به‌نظر من قابل توجه است و آن این است که، در معامله بیمه آن‌چه که از طرف بیمه‌گر به بیمه‌گزار می‌رسد پول نیست که بگوییم پول مجهول است یا نه. آن‌چه که بیمه را یک عمل معقول و مشروع می‌کند، نفس تعهد بیمه‌گر است. در بیمه، بیمه‌گر، متعهد می‌شود که در صورت وقوع حادثه یا بروز خسارت، آنرا جبران کند یا فلان مبلغ پول بدهد. این تعهد بیمه‌گر برای بیمه‌گزار ارزش دارد، یعنی بیمه‌گزار آدمی است که اگر این تعهد نباشد، همیشه یک حالت دلهره که اگر حریفی بیاید و مال‌التجاره من از بین برود، من خاک‌نشین خواهم شد؛ اگر من فوت کنم، ورثه من چنین خواهد شد. یک حالت ناراحتی و اضطرابی دارد. دنبال کسب اطمینان می‌گردد. کار بیمه‌گر این است که به‌او تأمین می‌دهد، یعنی وقتی او متعهد شد که در صورت وقوع حادثه یا بروز خسارت من جبران می‌کنم، آن اضطراب و ناراحتی بیمه‌گزار را از بین می‌برد. در زبان عربی بیمه را تأمین می‌گویند و این لغت بسیار خوبی بوده که برایش انتخاب کرده‌اند. بیمه‌گر به بیمه‌گزار تأمین می‌دهد، امنیت خاطر می‌دهد همین عمل ارزش دارد. اصلاً ارزش کار بیمه‌گر که در متن معامله قرار گرفته، پولی نیست که بعدها می‌خواهد بپردازد که بگویید این پول مجهول است و چون مجهول است عقد باطل است. آن‌چه که در این‌جا ارزش دارد این است که بیمه‌گر متعهد می‌شود. این تعهد برای بیمه‌گزار ارزش دارد، بیمه‌گزار پول را در ازای این تعهد می‌دهد» سپس ادامه می‌دهد: «پس در باب بیمه آن‌چه که ارزش می‌دهد به این کار و بیمه‌گزار پول را در مقابل آن می‌پردازد، از نظر فقها تأمین دادن بیمه‌گر است که یک حالت روحی و روانی است و هیچ مانعی ندارد که در یک معامله انسان در مقابل تأمین روحی و روانی پول بدهد» (ربا، بانک - بیمه - مرتضی مطهری - انتشارات صدرا - صص ۳۸۳-۳۸۱).

جواب: معقود علیه امان نیست بلکه همان پول‌هایی هستند که شرکت بیمه پرداخت می‌کند. «امان» نتیجه و اثر آن پول‌ها می‌باشد (یعنی در نتیجه ی پرداخت همان پول‌ها، امان و اطمینان برای بیمه‌شده، حاصل گردیده و او از خسارت حادثه رهایی می‌یابد).

در مثال نگهداری هم معقود علیه در واقع «عمل نگهداری» است و «امانت» نتیجه و اثر «عمل نگهداری» می‌باشد و «عمل نگهداری» می‌تواند معقود علیه قرار بگیرد. پس وقتی که ثابت گردید معقود علیه در بیمه، پول‌های پرداخت شده‌ی شرکت بیمه می‌باشد، باید در هر دو بدل (پول‌های پرداختی بیمه‌شونده و پول‌های پرداختی شرکت بیمه) به دلیل هم‌جنس بودن آن‌ها، مساوات مد نظر قرار بگیرد و این شرط در بیمه مفقود است. (زیرا پول‌های پرداخت شده‌ی فرد بیمه‌شده همیشه کمتر از پول‌هایی است که شرکت بیمه در صورت وقوع حادثه برای جبران خسارت می‌پردازد).

۳) همه‌ی علما به جایز بودن «بیمه تعاونی» قایل هستند و بیمه‌ی تجاری "Commercial Insurance" در واقع صورت گسترده‌ای از بیمه‌ی تعاونی "Mutual Insurance" می‌باشد که جهت پذیرش عضو از مردم در یک سطح گسترده، تشکیل شده است که نظم و ترتیب‌دهندگان این شرکت فراگیر مستحق دریافت اجرت می‌شوند. نفعی که از طریق جمع‌آوری وجوه مردم به شرکت می‌رسد، اجرت این نظم‌دهندگان و انتظامات می‌باشد. حاصل این استدلال یکسان بودن بیمه‌ی تجاری و بیمه‌ی تعاونی در صورت ظاهر و به دنبال آن در حکم می‌باشد، به معنای این‌که بیمه تجاری و بیمه تعاونی در نحوه‌ی فعالیت با هم تفاوتی ندارند، لذا در حکم آن‌دو نیز نباید تفاوتی باشد.

جواب: بیمه تعاونی یک نوع تبرع و همکاری و بیمه‌ی تجاری نوعی معاوضه است، وجود غرور در تبرع قابل اغماض است اما در عقد معاوضه خیر. (۴) بیمه یک عقد جدید است و در کلیه عقود «اباحت» اصل است مگر این‌که یک محذور شرعی در آن باشد، با توجه به توجیهی که در یک مورد بیمه شد، هیچ‌گونه نقضی از نظر شرعی در آن باقی نمی‌ماند، لذا در اباحت آن نباید تأمل کرد.

جواب: مواردی چون ربا، قمار و غرر از نقایص شرعی هستند که در آن وجود دارند و توجیحات ذکر شده در زمینه‌ی این سه مورد نیز جواب داده شدند.^۱ لذا بر اصل ذکر شده در دلیل چهارم نمی‌توان تکیه کرد.

جایگزین شرعی بیمه:

یکی از جایگزین‌های شرعی بیمه، بیمه‌ی تعاونی "Mutual Insurance" است که توضیح و روش کاری آن قبلاً بیان شد. علاوه بر بیمه تعاونی هم‌اکنون در بسیاری از کشورهای اسلامی شرکت‌های دیگری به نام «شرکات التکافل» تأسیس شده‌اند که به‌جای بیمه‌های تجاری به فعالیت می‌پردازند. براساس مندرجات اساسنامه ثبت شده‌ی این قبیل شرکت‌ها هر بیمه‌گذار، سهامدار شرکت محسوب می‌شود. شرکت با سرمایه‌گذاری در فعالیت‌های سودمند، نفعی را که به‌دست می‌آید بین سهامداران تقسیم می‌کند و بخشی از آن را نیز برای تلافی خسارت‌های بیمه‌گذاران بر اثر یک حادثه، اختصاص می‌دهد. بنده تاکنون تمام بخش‌های فعالیت

۱- در دلایل ذکر شده به ترتیب در دلیل اول قمار و در دلیل دوم ربا و در دلیل سوم غرر، توجیه

شده بودند که جواب هر یک داده شد. (مترجم)

این شرکت‌ها را از نظر فقهی بررسی نکرده‌ام، از این جهت فعلاً نمی‌توان نظر ثابت و با مسئولیتی را در این زمینه ارائه داد.

خودآزمایی

- ۱) تعریف بیمه را بنویسید.
- ۲) بیمه‌ی اشیاء را شرح دهید.
- ۳) بیمه شخص ثالث چیست؟
- ۴) بیمه‌ی تأمین اجتماعی را توضیح دهید.
- ۵) بیمه‌ی تجاری چگونه است؟
- ۶) نظر علما در مورد بیمه چیست؟
- ۷) جایگزین شرعی بیمه را توضیح دهید.

فصل هشتم

مالیه عمومی

مالیه عمومی^۱ "Public Financing"

دولت‌ها براساس آیین کشوری خود از محل درآمدهای مردم کشور مبلغ تعیین شده‌ای به‌عنوان «مالیات» می‌گیرند. «مالیات» یکی از منابع درآمدی هر دولت است از طرف دیگر هر دولت برای اداره کشور خود مصارف و هزینه‌هایی را متحمل می‌شود. مجلس قانون‌گذاری این هزینه‌ها را تحدید (اندازه‌گیری و تعیین حدود) نموده به تصویب می‌رساند.

در مالیه عمومی این هزینه‌ها نشان‌دهی و تحدید شده و راه‌های سرمایه‌گذاری برای آن‌ها مورد بحث قرار می‌گیرد.

لایحه‌ای که سالیانه به‌منظور تعیین درآمد و هزینه‌های دولت تهیه می‌شود، «بودجه»^۱ نام دارد که در اردو «میزانیه» و در انگلیسی "Budget" نامیده می‌شود.

۱- تعریف مالیه عمومی: معمولاً به مطالعه و بررسی تصمیمات دولت در ارتباط با مالیات‌ها (یا به‌طور کلی‌تر درآمدها) و هزینه‌ها، مالیه عمومی گفته می‌شود. به‌عبارت دیگر، دولت در اقتصاد، یک‌سری وظایف در ارتباط با حفظ و یا ایجاد تثبیت اقتصادی، تلاش در راه‌اندازی توزیع عادلانه‌ی درآمدها و تأمین یک‌سری کالاها و خدمات عمومی که بازار تولید نمی‌کند (و یا حداقل با قیمت پایین تولید نمی‌کند) متحمل هزینه‌هایی می‌شود. بدیهی است تأمین مالی این هزینه‌ها به یک سیستم درآمدی نیاز دارد. شعبه‌ای از علم اقتصاد که به ارزیابی جوانب مختلف در عنصر مذکور و تأثیر تصمیمات مربوط به آنها روی رفتارهای کارگزاران اقتصادی می‌پردازد، مالیه عمومی می‌باشد. (مالیه عمومی و اقتصاد دولت، دکتر یدالله دادگر کرم‌اجانی، انتشارات مؤسسه‌ی فرهنگی هنری بشیر علم و ادب، بهار ۱۳۷۸).

دولت مرکزی و ایالتی و ادارات محلی هر یک دارای بودجه‌ی مصوب جداگانه می‌باشند، اما گاهی یک بودجه‌ی مشترک نیز برای همه تهیه می‌شود که "Consolidated Budget"^۲ نامیده می‌شود. لایحه‌ی بودجه دارای دو ستون است که

۱- مفهوم بودجه: بودجه به‌طور کلی نوعی پیش‌بینی و برآورد درآمدها و هزینه‌های یک سال مالی دولت می‌باشد. البته بودجه در عین حال منحصر به برنامه‌های دولتی نبوده و هر بنگاه، هر خانواده و حتی هر فرد نیز می‌تواند برای زمان معینی در آینده، نوعی بودجه‌بندی ترتیب دهد. اما غالباً بودجه در ارتباط با دولت‌ها مطرح می‌شود. (مالیه‌ی عمومی و اقتصاد دولت، دکتر یدالله کرماجانی، انتشارات مؤسسه فرهنگی، هنری بشیر علم، بهار سال ۱۳۷۸).

۲- بودجه از زمان آماده‌سازی تا اجرا معمولاً چند مرحله را در بر می‌گیرد مرحله‌ای اول: تهیه و تنظیم بودجه نام دارد. در هر کشور یک سازمان و یا دفتر و یا وزارتخانه و به‌طور کلی یک واحد و دستگاه بودجه وجود دارد که یا زیر نظر نخست‌وزیر و یا زیر نظر رئیس‌جمهور، مسایل مربوط به بودجه را به‌عهده دارد. در کشور ما (ایران) در حال حاضر سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی (که قبلاً نام آن سازمان برنامه و بودجه بود) مستقیماً زیر نظر رئیس‌جمهور عمل می‌کند. هر سال بخشنامه‌ی بودجه‌ی مربوط به سال بعد، توسط رئیس‌جمهور به سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی ابلاغ می‌گردد. سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی پس از دریافت بخشنامه موظف است دستورالعمل‌های مربوطه را تنظیم و به تمامی دستگاه‌های ذیربط ارسال دارد. در هر دستگاه دولت که به‌نحوی از بودجه‌ی معمولاً ردیف‌های جاری و عمرانی دارد. البته بودجه‌ی کل شامل امور عمومی از قبیل امور دفاع ملی و هزینه‌های آن، حفظ نظم و انتظامات کشور، امور اجتماعی، مانند آموزش و پرورش عمومی، تأمین اجتماعی، بهزیستی و امور اقتصادی می‌باشد. در ضمن در هر استان اداره‌های مدیریت و برنامه‌ریزی موظف هستند که کلیه‌ی گزارش‌های مربوط به پیشنهاد بودجه واحدهای ذیربط استانی را جمع‌آوری و بررسی نمایند. پس از ارسال گزارش‌های مربوطه، سازمان مرکزی مدیریت و برنامه‌ریزی به بررسی پیشنهادها و یکنواختی کلی آنها با بخشنامه‌ی

ریاست جمهوری و دستورالعمل‌های کلی و سایر مقررات مربوطه، آنها را آماده نموده، به هیأت دولت تسلیم می‌کند، پس از تصویب بودجه در هیأت دولت و انجام اصلاحات احتمالی، به صورت لایحه‌ی بودجه و توسط رئیس جمهور به مجلس تقدیم می‌گردد (و در این مرحله نام لایحه‌ی بودجه را به خود می‌گیرد)

مرحله‌ی دوم: به تصویب بودجه معروف و نام‌گذاری گردیده است. این امر از زمانی که لایحه‌ی بودجه توسط رئیس جمهور به مجلس تقدیم می‌شود، آغاز می‌گردد. مجلس پس از تحویل لایحه‌ی بودجه و گزارش رئیس جمهور در مورد آن، آن را به کمیسیون‌های مخصوصی که به صورت تخصصی تشکیل یافته‌اند ارجاع می‌دهد. کمیسیون‌ها هر کدام موظف هستند با ریزنی‌ها، مطالعات و حتی دعوت از صاحب‌نظران اقتصادی و هر صاحب‌نظر دیگری که به بحث خاص بودجه مربوط می‌باشد به تجزیه و تحلیل آن بپردازند، در صورتی که کمیسیون‌ها نظر موافق با تمامی مفاد بودجه داشته باشند و یا این که اصلاحاتی را لازم بدانند بر همین اساس پیش می‌رود. پس از اتمام بررسی کمیسیون‌ها و انجام اصلاحات مورد نظر، ماده‌ی واحده و تبصره‌های بودجه در جلسات علنی مجلس مورد بحث و بررسی قرار می‌گیرد، پس از تأیید و تصویب کفایت مذاکرات موافق و مخالف در مورد ماده‌ی واحده و تبصره‌ها به تفکیک رأی‌گیری می‌شود. در صورت تصویب نهایی (توسط شورای نگهبان) مرحله‌ی دوم از روند بودجه مشهور است از زمانی آغاز می‌شود که لایحه‌ی مصوب بودجه به صورت قانون بودجه در اختیار رئیس جمهور قرار می‌گیرد، اولین حرکت در اجرای بودجه، ابلاغ موارد مصوب به دستگاه‌های ذیربط است، دستگاه مربوطه موظف است ریز عملیات را اجرا کرده و ذی‌حساب دستگاه مربوطه حسن اجرای آن را دنبال نماید. یکی از مواردی که باید رعایت شود این است که اعتبارات جاری و عمرانی نباید از میزان مصوب تجاوز کند. آخرین مرحله در امر بودجه، نظارت بر اجرای آن می‌باشد. نظارت رسمی بر اجرای بودجه در ایران توسط دیوان محاسبات به کلیه‌ی حساب‌های وزارتخانه‌ها، مؤسسات، شرکت‌های دولتی و سایر دستگاه‌هایی که به‌نحوی از انحاء از بودجه کل کشور استفاده

در یک ستون آن هزینه‌های پیش‌بینی شده برای سال آینده و در ستون دیگر آن درآمدهای پیش‌بینی نوشته می‌شوند. اگر میزان درآمدهای پیش‌بینی شده، کمتر از میزان هزینه‌ها باشد، می‌گویند: «در بودجه کسری پیش آمده است». اگر میزان درآمدها و هزینه‌ها مساوی باشد، بودجه متعادل می‌باشد و در صورت اضافه بودن درآمدها از هزینه‌ها، بودجه‌ی زاید گفته می‌شود.

هزینه‌ها (مخارج دولت)

هزینه‌ها به دو دسته تقسیم می‌شوند:

- ۱- هزینه‌های جاری "Current" یا عادی. ۲- هزینه‌های سرمایه‌ای یا ثابت.
- هزینه‌های جاری به آن دسته از مخارجی گفته می‌شود که برای کارهایی مصرف می‌شوند که حصول منافع از آن طرح‌ها فقط تا یک مدت زمانی محدود است که بودجه برای همان محدودیت زمانی اختصاص داده شده است.
- مثلاً اگر بودجه برای مدت یک‌سال باشد، انتفاع از آن نیز تا یک‌سال خواهد بود. سودهایی که دولت پرداخت می‌کند از جمله هزینه‌های جاری آن به‌شمار می‌رود.

می‌کنند به ترتیبی که قانون مقرر می‌دارد رسیدگی یا حسابرسی می‌نماید. به‌گونه‌ای که هیچ هزینه‌ای از اعتبارات مصوب تجاوز نکرده و هر وجهی در محل خود به مصرف رسیده باشد. دیوان محاسبات، حساب‌ها و اسناد و مدارک مربوطه را برابر قانون جمع‌آوری و گزارش تفریغ بودجه هر سال را به انضمام نظرات خود به مجلس شورای اسلامی تسلیم می‌نماید. این گزارش باید در دسترس عموم گذاشته شود» (مالیه عمومی و اقتصاد دولت، دکتر یدالله دادگر کرمانجانی، انتشارات مؤسسه فرهنگی، هنری بشیر علم، بهار سال ۱۳۷۸).

هزینه‌های سرمایه‌ای یا ثابت به آن دسته از مخارجی گفته می‌شود که، برای کارهایی صرف می‌شود که نفع آن تا بعد از دوران اختصاص بودجه به آن، نیز حاصل می‌گردد.

مانند هزینه‌هایی که برای جاده‌سازی، بنای پل و غیره اختصاص داده می‌شود. این نوع هزینه‌ها را هزینه‌های «زیربنایی» هم می‌گویند. ذیلاً جهت آشنایی صورت لایحه بودجه سال ۹۳-۱۹۹۲ (کشور پاکستان) ترسیم می‌گردد:

هزینه‌های جاری:	۲۵۷ میلیارد روپیه
هزینه‌های زیربنایی:	۷۳ میلیارد روپیه
مجموع هزینه‌ها:	۳۳۰ میلیارد روپیه

درآمدها

منابع درآمدی دولت‌ها نیز به دو دسته تقسیم می‌شوند:

۱- منبع درآمدی مالیاتی، ۲- منبع درآمدی غیرمالیاتی.

درآمدی را که از راه اخذ مالیات به حساب دولت وارد می‌شود، «منبع درآمدی مالیاتی» می‌گویند.

منابع دیگر درآمد دولت که از طریق اداره‌ها و سازمان‌های دولتی یا نیمه‌دولتی حاصل می‌گردد. «منبع درآمدی غیرمالیاتی» می‌گویند، مانند بهای خدماتی چون برق، پست و تلفن و تلگراف و راه‌آهن و سرویس هواپیمایی و غیره که از اداره برق، پست، مخابرات، شرکت راه‌آهن، قطار و شرکت‌های هواپیمایی حاصل می‌شود. مالیات در یک طبقه‌بندی کلی به دو دسته تقسیم می‌شود:

(۱) مالیات مستقیم "Direct Tax" که بار آن به دیگران نیز انتقال داده می‌شود.

مانند مالیات‌هایی که از مغازه‌ها و کارخانه‌ها دریافت می‌شود که مغازه‌دار آن

و ارباب کارخانه‌ها با افزایش قیمت کالا و تولیدات خود بار مالیات را بر مصرف‌کنندگان و مشتریان حمل می‌کنند. این نوع مالیات در واقع به‌طور غیرمستقیم از مردم گرفته می‌شود. یا مانند "Sales Tax"^۱ که مستقیماً از مغازه‌دار دریافت می‌گردد، اما مغازه‌دار آن را به وقت فروش هر قلم از اشیای مغازه، از مشتری خود دریافت می‌کند.

در علوم اقتصاد برای مالیات ضوابط و اصولی نیز بیان می‌شود که رعایت این اصول به‌وقت عاید کردن مالیات بر دارایی ضروری می‌باشد، این ضوابط به‌شرح ذیل‌اند:

- (۱) در تعداد مالیات ابهام نباشد.
- (۲) در سیستم پرداخت مالیات باید آسانی و سهولت باشد تا مالیات‌دهندگان هنگام پرداخت دچار مشکل نشوند.
- (۳) مقدار و کمیت مالیات متعادل بوده و طوری تنظیم شود که نیاز دولت با آن برآورده شود، نه اضافه بر مقدار نیاز باشد و نه کمتر از آن.
- (۴) برای تمام اصناف و طبقات مردم مساوی و یکسان باشد.
- (۵) میزان آن به‌حدی افزایش داده نشود که مردم از فعالیت مأیوس شوند و عمل تولید دچار رکود شود.
- (۶) مقدار مالیات غیرقابض و تعیین میزان آن براساس تناسب درصدی و نرخ تصاعدی قیمت اشیاء باشد تا با کاهش یا افزایش درآمد و قیمت اشیاء خودبه‌خود تغییر نکند و نیازی به تغییر مکرر آن پیدا نشود.
- (۷) سیستم مالیات طوری نباشد که مانع توسعه‌ی اقتصادی بشود.

کسری درآمد و سرمایه‌گذاری کسری‌ها:

پس از کم کردن مبلغ درآمد از مبلغ هزینه‌ها آنچه باقی می‌ماند، کسری درآمد می‌باشد، مثلاً صورت کسری بودجه پاکستان در سال ۹۳-۱۹۹۲ به شرح ذیل است:

مجموع هزینه‌ها: ۳۳۰ میلیارد روپیه

مجموعه‌ی درآمد: ۲۶۵ میلیارد روپیه

کسری بودجه: ۶۵ میلیارد روپیه

تهیه سرمایه جهت تکمیل هزینه‌ها و جبران کسری درآمد، «سرمایه‌گذاری کسری‌ها» "Deficit Financing" گفته می‌شود.

استقراض دولت در این زمینه به دو شکل انجام می‌گیرد:

(۱) استقراض خارجی "Foreign Financing" این قرض از دولت‌های خارجی

یا سازمان‌های مالی بین‌المللی گرفته می‌شود.

(۲) استقراض داخلی "Internal Loans" این قرض‌ها از بانک‌های داخلی،

سازمان‌های مالی یا مردم گرفته می‌شود. استقراض‌های داخلی به دو نوع

تقسیم می‌شود.

۱-۱ استقراض غیربانکی "None Banking Loans" که از مردم گرفته

می‌شود. برای گرفتن این نوع قرض «اوراق قرضه دولتی» صادر

می‌شود. امروزه برای این منظور طرح پس‌انداز از طرف دولت جای

کرده شده است، مردم با خرید اوراق قرضه مانند: سند جایزه‌دار، وثیقه

پس‌انداز حمایت ملی، سند سپرده ویژه و غیر پول را به دولت قرض

می‌دهند. امروزه دولت به این اوراق قرضه سود می‌دهد.

(۳) استقراض‌های بانکی "Banking Loans"؛ این استقراض را به «نشر

اسکناس» نیز تعبیر می‌کنند. در واقع دولت اسکناس چاپ نمی‌کند به دلیل

این که چاپ اسکناس از نظر قانونی فقط حق بانک مرکزی هر کشور است، دولت با صادر کردن اوراق قرضه از بانک مرکزی قرض می‌گیرد. با این عملیات به میزان وجوه اوراق قرضه‌ی کوتاه مدت جمع‌آوری می‌گردد. مانند: وثیقه‌ی پس‌انداز حمایتی، سند سپرده‌ی ملی، درآمد ماهیانه، سپرده‌ی ویژه و غیره ...

بخش بزرگ سرمایه‌گذاری کسری‌ها را قرض‌های داخلی تشکیل می‌دهد و قرض‌های خارجی در برابر آن ناچیز می‌باشد. مثلاً صورت قرض‌هایی که دولت پاکستان در سال ۹۳-۱۹۹۲ گرفته است به شرح زیر است:

استقراض‌های داخلی بانکی:	۲۱ میلیارد روپیه
استقراض‌های داخلی غیربانکی:	۴۷ میلیارد روپیه
استقراض‌های خارجی:	۱۷ میلیارد روپیه
مجموعه‌ی قرض‌ها	۸۶ میلیارد روپیه

هنگام نوشتن قرض‌ها، فقط مبلغ خالص قرض بدون مبلغ سود قابل پرداخت، نوشته می‌شود و مبلغ سود در بخش هزینه‌ها درج می‌گردد. امروزه در کشور پاکستان مبلغ سود از اصل مبلغ قرض بالاتر می‌شود، مثلاً مبلغی که دولت در سال ۹۳-۱۹۹۲ باید پرداخت کند به شرح زیر است:

اصل قرض:	۳۳ میلیارد روپیه
سود:	۸۶ میلیارد روپیه
کل مبلغ قابل پرداخت:	۱۱۹ میلیارد روپیه

باز پخش بزرگ مبلغ سود را سودهای داخلی تشکیل می‌دهد که در مقابل آن مبلغ سود خارجی بسیار ناچیز است. مثلاً در صورت ذکر شده‌ی بالا از میان ۸۶ میلیارد روپیه، ۵۸ میلیارد روپیه سود داخلی و ۱۵ میلیارد روپیه سود خارجی می‌باشد (در مورد ۱۳ میلیارد روپیه باقی‌مانده در بودجه توضیحی داده نشده است).

صورت مفصل قرض‌هایی که تاکنون بر ذمه‌ی دولت می‌باشند به شرح زیر است:

اصل مبلغ قرض:	۱۳۰۰ میلیارد روپیه
قرض‌های داخلی:	۱۰۰۰ میلیارد روپیه
قرض‌های خارجی:	۳۰۰ میلیارد روپیه

تفصیل قرض‌های داخلی:

کل مبلغ قرض:	۱۰۰۰ میلیارد روپیه
بانک مرکزی:	۶۷۵ میلیارد روپیه
بانک‌های عمومی:	۱۱۰ میلیارد روپیه
سپرده ویژه	۲۰۰ میلیارد روپیه

تفصیل‌های قرض‌های خارجی:

قرض‌های دولت‌های خارجی:	۱۹۰ میلیارد روپیه
قرض‌های سازمان مالی بین‌المللی:	۱۱۰ میلیارد روپیه
کل مبلغ قرض‌ها:	۳۰۰ میلیارد روپیه

با این تفصیل روشن شد که بخش اعظم پرداخت‌های دولت را پرداخت‌های داخلی تشکیل می‌دهد و پرداخت‌های خارجی در مقابل آن بسیار کم است.

جایگزین سرمایه‌گذاری کسری‌ها:

هنگامی که سخن از «تشکیل اقتصاد بدون ربا» به میان می‌آید، کشورهای پیشرفته به‌طور خاص این سؤال را به‌عنوان بزرگ‌ترین مشکل خود در این راستا می‌دانند که: در اقتصاد بدون ربا، جبران کسری بودجه که از طریق قرض‌های ربوی داخلی و خارجی تأمین می‌شود، چگونه خواهد بود؟ زیرا تا جایی که به سازمان‌های تجاری مربوط می‌شود در آنها می‌توان از شرکت و مضاربه کار گرفت، اما بسیاری از هزینه‌هایی که دولت برای آنها قرض می‌گیرد، متعلق به کارها و پروژه‌های غیردرآمدزا هستند. مانند: راه‌سازی، بنای پل، ساخت سد، تهیه سلاح‌های جدید برای ارتش و طرح‌های غیر درآمدزای دیگری که عام‌المنفعه می‌باشند.

در جواب این سؤال و حل مشکل باید یادآور شد که برای کم کردن کسری بودجه، قبل از هر چیز نیاز به پایان دادن هزینه‌های زاید و اسراف‌های بی‌رویه‌ای است که همواره در برنامه‌ها و مناسبت‌های مختلف حکومتی به آنها دست زده می‌شود. اقداماتی که در کشور فقیری مثل پاکستان هیچ‌گونه جواز و محلی از اعراب ندارد.

همچنین مبلغ‌های هنگفتی از سرمایه‌ی دولت در نتیجه‌ی رشوه‌ستانی و اقدامات سوء دیگر نیز ضایع می‌شود که نیاز به سدباب آنها می‌باشد. اما باز هم این واقعیت در محل خود باقی است که بعد از سدباب تخلفات و اقدامات سوء و حذف اسراف و هزینه‌های غیرضروری باز هم با توجه به نیاز کشور، ضرورت سرمایه‌گذاری برای جبران کسری‌های باقی می‌ماند. در حال حاضر به‌منظور تأمین این ضرورت قرض‌های ربوی داخلی و خارجی گرفته می‌شود.

در اقتصاد اسلامی غیررئبوی برای برآورده ساختن ضرورت‌های دولت، روش‌های مشروع گوناگونی برای سرمایه‌گذاری وجود دارد که به طرف برخی از آنها اشاره می‌شود:

۱) به منظور سرمایه‌گذاری برای آن دسته از ادارات دولتی که درآمدزا می‌باشند مانند پست و تلگراف و تلفن، می‌تواند «سند مضاربه» صادر نمود و دارندگان این اسناد در منافع این اداره‌های تجاری به تناسب سرمایه‌ی خود شریک می‌شوند و در صورت سرمایه‌گذاری در زمینه‌ی ساخت شاهراه یا پل نیز می‌توان مبلغی به عنوان حق ساخت. از استفاده‌کنندگان گرفت تا این طرح نیز از طرح‌های درآمدزا قرار بگیرد. در این صورت می‌توان برای طرح مذکور نیز «اسناد مضاربه» صادر کرد.

۲) برای سرمایه‌گذاری در زمینه‌ی طرح‌هایی که به هیچ صورت درآمدزا نیستند می‌توان سند غیرسودی که معاوضه‌ای نداشته باشد، صادر کرد. البته دارندگان این قبیل اسناد از پرداخت مالیات معاف می‌شوند. استثنای پرداخت مالیات یا تخفیف در آن سود تلقی نمی‌شود. زیرا مالیاتی که دولت از مردم می‌گیرد برعهده‌ی آنان وام نیست که بری کردن ذمه‌ی مدیون از پرداخت آن سود محسوب شود. دولت بر اثر در نظر داشتن عوامل و مصالحی، در تعیین میزان مالیات و بخشش آن از برخی بخش‌ها اختیار دارد. بنابراین به منظور مشروع ساختن این نوع سرمایه‌گذاری می‌توان از آن به عنوان یک عامل در عفو یا تخفیف مالیات استفاده کرد.

۳) این طرح پیشنهادی نیز قابل بررسی است که به دارندگان «اوراق قرضه‌ی دولتی» اگرچه نمی‌توان مبلغ اضافی مشروط و مشخصی داد. اما می‌توان

گاهی مبلغ پولی را که قانوناً هیچ‌کس حق مطالبه‌ی آن را نداشته باشند به‌عنوان جایزه به آنها اعطاء نمود. این طرح در کشور مالزی پیاده شده و به آن عمل می‌شود.

طرح مذکور به دلایل زیر از طرح‌های سودی قرار نمی‌گیرد:

(الف) مبلغ جایزه در آن مشروط نیست.

(ب) نرخ آن معین نیست.

(ج) دریافت آن یقینی و حتمی نیست.

(د) قرض‌دهندگان حق قانونی مطالبه‌ی آن را ندارند.

با توجه به دلایل ذکر شده، تعریف «ربا» بر این «جایزه» صدق نمی‌کند، اما باز هم بیم آن می‌رود به‌علت عمل متواتر و مستمر طرح مذکور، جایزه‌ی آن معروف قرار گیرد (در بین جامعه به‌صورت عرف و عادت درآید) و سپس براساس قاعده‌ی فقهی «المعروف کالمشروط» (معروف به‌منزله‌ی مشروط است) در حکم مشروط قرار گرفته و محکوم به ربا شود. بنابراین طرح دیگری به‌جای آن پیشنهاد می‌شود که: پرداخت مبلغ اضافی به مجموعه‌ی تولید ملی کشور وابسته شود به این معنا که به‌میزان افزایش مجموعه‌ی تولید ملی کشور در دوران قرض، مبلغ اضافی مشخص شود. بررسی شود آیا در طول مدتی که مبلغ قرض در اختیار دولت بوده است بر مجموعه‌ی تولید ملی کشور اضافه شده است یا خیر؟ در صورت افزایش، میزان آن چقدر بوده است؟ به‌همان میزان مبلغ اضافه بر قرض نیز افزایش داده شود و در صورت عدم افزایش مجموعه‌ی تولید ملی کشور، بر مبلغ قرض قرض‌دهندگان نیز چیزی اضافه نشود.

بنده هنوز در زمینه‌ی جایز یا ناجایز بودن آن طرح به‌طور قطع نمی‌توانم اظهار نظر کنم، ارباب نظر و دانشمندان حتماً در این زمینه تحقیق و بررسی بکنند.

۴) دولت نیز برای سرمایه‌گذاری در زمینه‌ی تهیه‌ی وسایط نقلیه و ماشین‌آلات مورد نیاز برای ارتش و امور دولتی به‌آسانی می‌تواند از شیوه‌ی اجاره (که شرح آن گذشت) استفاده کند. این وسایل را از برخی سازمان‌های مالی به‌طور اجاره بگیرد.

۵) علاوه بر این دولت برای سرمایه‌گذاری در زمینه‌ی تأمین هزینه‌های خود می‌تواند یک سازمان تجاری مالی تأسیس کند که با منافع این سازمان بتواند در زمینه‌ی تأمین تمام هزینه‌ها و مقاصد خود سرمایه‌گذاری کند. (این سازمان را در بخش‌های دولتی و نیمه‌دولتی می‌تواند تأسیس نماید)، این سازمان با صادر نمودن اسناد مضاربه برای مردم، به‌جذب منابع مردم پرداخته و براساس معامله نمودن با آن منابع به‌صورت شرکت، مضاربه، اجاره و مرابحه (که شیوه‌ی کار آنها قبلاً بیان شد)، برای دولت به فعالیت بپردازد. منافی که در نتیجه‌ی این سرمایه‌گذاری حاصل می‌شود برای دولت به فعالیت بپردازد. منافی که در نتیجه‌ی این سرمایه‌گذاری حاصل می‌شود بین دارندگان اسناد مضاربه به تناسب سرمایه‌ی آنان تقسیم شود. همچنین فرصت مناسب برای فروش این اسناد در بازار دومی نیز فراهم شود تا مردم نیز از ناحیه سهمی بودن در منافع سازمان در صورت نگهداری اسناد و ابطال شراکت و دریافت سرمایه‌ی گذاشته شده‌ی خود در صورت فروش اسناد در بازار دوم، مطمئن شوند.

خلاصه در زمینه‌ی تأمین نیازهای مختلف، شیوه‌های سرمایه‌گذاری مختلفی را می‌توان اختیار کرد و سیستم جایگزین بهتری را برای آنها وضع نمود.

جالب این‌که بخش بزرگی از قرض‌های داخلی دولت از طریق قرض‌های بانک مرکزی تأمین می‌شود که معامله‌ی سود آن صرفاً جنبه‌ی فرضی و نوشتاری دارد که در پاکسازی آن هیچ مشکلی وجود ندارد. همچنین به فعالیت ربوی در معامله‌ی قرض‌های سودی بین دولت مرکزی و ایالتی نیز به آسانی می‌توان خاتمه داد.

در رابطه با قرض‌های خارجی نیز اگر دولت جدی باشد و جدیت به خرج دهد، می‌تواند دولت‌های خارجی را هم به سرمایه‌گذاری اسلامی و دادن قرض به طریق مشروع آماده سازد، زیرا هدف اصلی قرض‌دهندگان خارجی به دست آوردن نفع می‌باشد، خواه از هر طریقی باشد، برای آنها فرقی نمی‌کند که این نفع از طریق شیوه‌ی اسلامی به آنها برسد یا از راه شیوه‌ی غیراسلامی. اکنون بسیاری از کشورها با این شرط آماده به دادن قرض می‌شوند که شیء مورد نیاز از خود کشور قرض‌دهنده خریداری شود. با این وصف به جای گرفتن وام می‌تواند همان شیء یا کالا یا خدمت مورد نظر را به طریق مباحه‌ی موجهه از خود آنان خریداری کرد و هیچ مشکلی از لحاظ شرعی نیز در آن وجود ندارد.

اکنون راه‌های مشروع و اسلامی سرمایه‌گذاری رفته رفته در تمام کشورها در حال شکل گرفتن، توسعه و اشتها است و در صندوق بین‌المللی پول "I.M.F" و بانک جهانی در مورد آنها تحقیق "Research" و بررسی می‌شود و نویسندگان غربی در تأیید پاره‌ای از آن شیوه‌ها مقالاتی نیز نوشته‌اند.

شرکت مالی بین‌المللی "I.F.C" که یک سازمان مشابه بانک جهانی می‌باشد و به سازمان‌های تجاری خصوصی وام می‌دهد، در حال حاضر با بانک‌های اسلامی و سازمان‌های مالی اسلامی به شیوه‌های اسلامی سرمایه‌گذاری و معامله می‌کند. در چنین شرایط و موقعیتی اگر کشورهای اسلامی این مهم را با قاطعیت و جدیت تمام پی‌گیری کنند و براساس شیوه‌های اسلامی از کشورهای خارجی وام بگیرند، امید است که موفق بشوند.

پایان ترجمه‌ی فارسی

شانزدهم شعبان المعظم ۱۴۲۴ هجری قمری

برابر با بیست و یکم مهرماه سال ۱۳۸۲ هجری شمسی

الحمد لله أولاً و آخراً، ربنا تقبل منا إنك أنت السميع العليم

وتب علينا إنك أنت التواب الرحيم

رعایت‌الله روانبد

چابهار

مفهوم بودجه

واژه‌ی بودجه در فارسی از زبان فرانسه و در فرانسه نیز از زبان انگلیسی اقتباس شده است. علت این امر آن است که رویه‌ی تنظیم بودجه و به‌تصویب رساندن آن در پارلمان، ابتدا از کشور انگلستان شروع شده است.

واژه‌ی بودجه "Budget" که یک واژه‌ی فرانسوی قدیم است به کیف چرمی‌ای اطلاق می‌شده است که وجوه نقد را در آن نگهداری می‌کردند. در انگلستان کیف چرمی‌ای که محتوی صورت مخارج موردنیاز پادشاه بود توسط خزانه‌دار وی که بعداً وزیر دارایی نامیده شد، برای تصویب وجوه مورد نیاز پادشاه به پارلمان عرضه می‌شد. آن کیف «باجت» "Budget" نامیده شد و به تدریج اطلاق اصطلاح بودجه از کیف و محتویات آن تغییر یافت. به عبارت دیگر، صورت حساب‌های مزبور به تدریج در یک صورت حساب واحد گنجانده و تحت عنوان «باجت» در انگلیس و «بودجه» در فرانسه به کار رفت و در سایر زبان‌ها نیز مورد استفاده قرار گرفت.

تعاریف بودجه: دیدگاه‌های موجود در زمینه تعاریف بودجه تحت تأثیر شرایط متفاوت سیاسی، اقتصادی و فرهنگی جوامع است و در میان انواع تعاریفی که از بودجه به عمل آمده سه دسته عمده را می‌توان تشخیص داد:

الف) تعاریفی که بر جنبه‌ی سیاسی بودجه تأکید می‌ورزند. در این دسته تعاریف ریشه‌ی اصلی بودجه را باید در عامل سیاسی جستجو کرد. بودجه بعد از تشکیل حکومت‌های پارلمانی [یعنی حکومت‌هایی که به وسیله تشکیل مجلس و انتخاب و حضور نمایندگان مردم در این مجلس تشکیل می‌شود] شکل گرفت؛ یعنی از زمانی که حق نظارت مردم به صورت کنترل درآمدها و هزینه‌های دولت از طریق ساز و کار نمایندگی تحقق یافت. بدین ترتیب که نمایندگان منتخب مردم بر امر تنظیم و تصویب و اجرای بودجه از طریق تصویب قوانین بودجه نظارت دارند. اهمیت

نهادن و تأکید بر نقش سیاسی بودجه باعث گنجاندن آن در اغلب قوانین اساسی حکومت‌های پارلمانی و تصویب قوانین و مقررات مربوط به عملکرد بودجه تحت عنوان «قانون محاسبات عمومی» در اولین دوره‌های قانون‌گذاری شده است. در ماده یک اولین قانون محاسبات عمومی ایران که در تاریخ ۲۱ ماه صفر سال ۱۳۲۹ هـ. ق (۱۲۹۰ هـ. ش) به تصویب رسید مقرر می‌دارد: «بودجه دولت سندی است که معاملات دخل و خرج مملکت برای مدت معینی در آن پیش‌بینی و تصویب شده باشد. مدت مزبور را یک‌سال مالی می‌گویند و عبارت از یک سال شمسی است». در تاریخ ۱۰ اسفند سال ۱۳۱۲ هـ. ش. قانون محاسبات عمومی جدی‌تری که نسبت به قانون سابق تا اندازه‌ای کامل‌تر بود، به تصویب مجلس شورای ملی رسید. در ماده‌ی اول این قانون بودجه با تغییرات جزئی چنین تعریف شده است: «بودجه، لایحه‌ی پیش‌بینی کلیه‌ی عواید و مخارج مملکتی است برای یک سال شمسی که به تصویب مجلس شورای ملی رسیده باشد».

ب) تعاریفی که بر جنبه‌های اقتصادی و مالی تأکید می‌نمایند. گسترش دامنه‌ی فعالیت دولت‌ها در قرن‌های اخیر و لزوم دخالت دولت برای مداخله‌ی بیشتر در امور اقتصادی و تولیدی و توزیعی، بودجه را به‌صورت اساسی‌ترین و اصلی‌ترین اهرم کنترل و ارشاد دولت در امور اقتصادی و مالی درآورده و تعریف بودجه را نیز از جنبه‌های سیاسی به جنبه‌های اقتصادی و مالی گسترش داده است که به سه نمونه از این تعاریف اشاره می‌شود:

۱) «بودجه عبارت است از یک طرح مالی که در آن نیازمندی‌های پولی دولت به‌طور کلی برای مدت محدودی پیش‌بینی می‌شود».

۲) «بودجه عبارت است از طرح جامعی در قالب اصطلاحات مالی که به وسیله‌ی آن یک برنامه‌ی جاری برای مدت معینی اجرا می‌شود».

۳) «بودجه عبارت است از یک طرح مالی که هم به عنوان شالوده‌ای برای پیش‌بینی عملیات آتی و هم برای کنترل آن به کار می‌رود».

ج) تعاریفی که بر جنبه‌های برنامه‌ای و مدیریتی بودجه تأکید می‌ورزند. همه‌ی نویسندگان و متخصصان امور مالی اتفاق نظر دارند که اصولاً شرایط فرهنگی، سیاسی و اقتصادی حاکم بر جوامع، ادامه و بقای دولت‌ها را بدون «برنامه‌ریزی» غیرممکن می‌سازد. به همین علت امروزه واژه‌های بودجه و برنامه در هم ادغام یا مترادف هم شده‌اند و همواره با هم به کار می‌روند (مانند برنامه و بودجه یا مدیریت و برنامه‌ریزی).

ماهیت مشترک برنامه و بودجه در عامل پیش‌بینی نهفته است و همین ویژگی پیش‌بینی است که آن‌دو را از سایر صورت‌حساب‌ها و تجزیه و تحلیل‌های مالی متمایز می‌کند، زیرا بودجه در عین این حال که نوعی برنامه است، جنبه‌های اقتصادی و مالی نیز دارد و از این جهت بودجه را برنامه‌ی مالی دولت می‌دانند. تعریف زیر این واقعیت را تأیید می‌کند: «تصویر فردای سازمان باید امروز با تصمیم مدیران ترسیم شود. این آینده‌نگری را برنامه‌ریزی و تبدیل برنامه‌ها به زبان پول را بودجه می‌نامیم».

ماده اول قانون محاسبات عمومی مصوب اول شهریور سال ۱۳۶۶ مجلس شورای اسلامی بودجه را برنامه‌ی مالی دولت دانسته، آن‌را چنین تعریف می‌کند: «بودجه‌ی کل کشور برنامه‌ی مالی دولت است که برای یک سال مالی تهیه و حاوی پیش‌بینی درآمدها و سایر منابع تأمین اعتبار و برآورد هزینه‌ها برای انجام

عملیاتی است که منجر به نیل به سیاست‌ها و هدف‌های قانونی می‌شود و از سه قسمت زیر تشکیل می‌شود:

(۱) بودجه عمومی دولت که شامل اجزای زیر است:

الف) بودجه عادی برای وزارت‌خانه‌ها و مؤسسات دولتی (این بودجه شامل اعتباراتی نیز خواهد بود که مستقیماً مربوط به وظایف یک وزارتخانه یا مؤسسه‌ی دولتی نیست و تحت عنوان خاص منظور می‌گردد)؛

ب) بودجه‌ی عمرانی برای اجرای برنامه‌های عمرانی؛

(۲) بودجه‌ی شرکت‌های دولتی؛

(۳) بودجه‌ی مؤسساتی که تحت عنوانی غیر از عناوین فوق در بودجه کل کشور منظور می‌شود.

بودجه‌ریزی و تاریخچه‌ی آن

دولت و سیر تحول وظایف آن:

با گسترش جوامع و ایجاد قدرتی مافوق قدرت افراد و گروه‌ها، طرحی مبهم از «دولت» شکل گرفت که حمایت افراد جامعه و دفاع از تمامیت ارضی آن‌را شامل می‌شد. از دیرباز وظایفی که در زمینه‌ی دفاع ملی، پست، دادگستری و تنظیم قواعد و مقرراتی در امور داد و ستد بر عهده‌ی دولت بوده است. صرف‌نظر از مبنای قدرت دولت و عقاید و نظریه‌های مختلفی که در این‌مورد اعلام گردیده است، حقیقت این است که هر فرد به تنهایی نمی‌توانسته است از عهده‌ی برقراری عدالت در جامعه یا دفاع از خویش در مقابل بیگانگان برآید. از این‌رو جامعه به‌طور ضمنی با سپردن این وظایف و خدمات به عهده‌ی قدرتی مافوق که امروزه به‌شکل دولت تجلی می‌کند، موافقت نموده است.

از آن‌جا که تمام گروه‌ها در پاسخ به نیازهای معینی ایجاد شده‌اند، بنابراین دولت نیز باید برای تأمین نیازهای خاصی به‌وجود آمده باشد و چون نهادی است که در همه‌جا وجود دارد، نیازی که در پاسخ به آن ایجاد شده باید نیازی همگانی باشد.

یکی از مسائلی که همه‌ی افراد یک جامعه به آن اهمیت می‌دهند داشتن امنیت است؛ همه می‌خواهند امنیت داشته باشند و جان مالشان در امان باشد. هنگامی که گروهی از افراد شیوه‌ی دفاع خود را در قالب سازمانی متشکل کرده‌اند، دولت پا به عرصه‌ی وجود نهاد. علاوه بر این، یک حداقل نظم و ثباتی باید موجود باشد تا افراد جامعه در آنجا بتوانند به زندگی و کار و کوشش خود ادامه دهند. بنابراین یکی از وظایف دولت ایجاد نظم و قانون است. از طرفی دولت موظف است عدالت اجتماعی را در جامعه برقرار نماید. «سنت اگوستین» [یکی از صاحب‌نظران علوم اجتماعی] می‌گوید:

«اگر از دولت، عدالت برداشته شود، هیچ فرقی بین دولت و یک دسته دزد نیست. زیرا گروه دزدان نیز دارای رئیس و فرمانروایی هستند. دزدان با یکدیگر سوگند وفاداری خورده‌اند و غنایم طبق قانونی بین آنها تقسیم می‌شود و اگر توفیق یابند که مال و منال خود را افزایش دهند و سرزمین‌هایی را تصرف کنند به صورت دولت در می‌آیند با این تفاوت که در مرحله‌ی اولیه یاغی و قانون‌شکن لقب می‌گرفتند و در وضع جدید خود، قانون را (به نام دولت) در دست دارند». بنابراین برقراری امنیت، نظم و عدالت، منشأ اصلی تشکیل دولت بوده است.

نابسامانی‌های مالی و کسری‌های بودجه و انقلاب مشروطه در ایران:

در کنار عوامل دیگر، یکی از علت‌های فشار مردم به حکومت برای دستیابی به مشروطه و قانون اساسی، نابسامانی‌های مال و کسره‌های رو به گسترش بودجه و به تبع آن افزایش فشار مالیاتی و استقراض دولتی و عدم رضایت مردم از مخارج بی‌جای سلاطین برای مسافرت به اروپا و امثال آن بوده است. به علت لزوم تعدیل بودجه و فقدان سازمان‌های مورد نیاز جدید برای دارایی کشور و ناکافی بودن درآمد عمومی، دولت‌های وقت [مخصوصاً مظفرالدین شاه قاجار] ناچار بودند که با قرضه‌های خارجی، مخارج خود را تأمین کنند و حتی گاهی خارجی‌ها دولت را تشویق به اخذ قرضه‌های خارجی می‌نمودند و در مقابل با گرفتن وثیقه‌های مهمی مانند گمرکات شمال یا جنوب و غیره در امور داخلی ایران اعمال نفوذ می‌کردند. متصدان امور و صدراعظم‌ها هم با گرفتن رشوه از خارجی‌ان، شاه را تشویق به دادن امتیاز کمرشکنی چون امتیاز نفت، بانک، معادن و راه‌آهن می‌نمودند. یکی از علت‌های عدم رضایت مردم از دستگاه سلطنت همان علت مالی بوده است که منتهی به انقلاب مشروطیت گردید. هم‌چنین در صفحه‌ی ۱۳ کتاب نهضت

مشروطه‌ی ایران (انتشارات دفتر مطالعات سیاسی و بین‌المللی وزارت امور خارجه) می‌خوانیم: «در روزگار مظفرالدین شاه، مدت مأموریت استان‌داران و فرمانداران به یک سال تقلیل داده می‌شد و پس از یک‌سال با تجدید پیشکشی، مأموریت آنان تمدید می‌شد و به‌جای هر یک از آنان که از مأموریت خود چشم‌پوشی می‌کردند، شخص دیگری گسیل می‌گردید و این راهی بود برای تحصیل درآمد بیشتر، ولی با این رویه فشار فرمانداران و استانداران که اختیارات بسیار هم داشتند و وصول مالیات‌ها زیر نظر آنان بود، بر مردم بیشتر می‌شد زیرا این احکام می‌خواستند در مدت مأموریت خود چندین برابر پیش‌کشی را که داده‌اند به‌دست آورند».

تاریخچه بودجه‌نویسی در ایران:

قبل از مشروعیت، نظارت مردم بر امور بودجه جامعه در حداقل بوده است و شاه در رأس حکومت قرار داشت؛ به‌طوری که در دوران سلطنت پادشاهان صفوی تمام درآمدها و عواید کشور در اختیار شاه بود و تمام مخارج نیز به فرمان و تصویب شخصی او صورت می‌گرفت. خزانه‌ی دولت و آنچه از مالیات‌های گوناگون و عواید مستقیم و غیرمستقیم و درآمدهای رسمی یا اتفاقی به خزانه وارد می‌شد، به شخص شاه تعلق داشت و میان عواید دولت و سلطنت امتیاز و تفاوتی نبود. در هر استان و شهری مسئول دولت به‌نام مستوفی بودجه را تهیه می‌کرد و دفتری به‌نام کتابچه داشت، بودجه هر شهرستان عنوان کتابچه‌ی آن شهرستان را داشت. مسئول هر کتابچه در مرکز یک نفر مستوفی بود و ممکن بود یک مستوفی کتابچه‌ی چند شهرستان را تهیه کند. این مستوفیان عده‌ای کارمند داشتند به‌نام «میرزا قلمدان» که کارشان ثبت و نگهداری دفاتر بود. رئیس مستوفی‌ها، مستوفی‌الممالک بود که وزیر عالی‌محسوب می‌شد. اولین بودجه در ایران که پس

از مشروطیت به تصویب مجلس رسیده و قانون ملی کشور قرار گرفته، مربوط به سال ۱۳۰۲ شمسی است.

در این بودجه مخارج بین وزارتخانه‌های مختلف به شرح زیر تقسیم شده است.

خلاصه‌ی صورت دخل و خرج تضمینی دولت در سال ۱۲۸۹ هجری شمسی

مبلغ به قران	عایدات	مبلغ به قران	مخارج
	بند اول: مالیات استمراری	۶۰۰/۰۰۰	۱- مخارج در بار و غیره
۶۱/۷۵۰/۰۰۰	قسمت اول: مالیات مستقیم	۱/۸۰۰/۰۰۰	۲- مخارج مجلس شورای ملی
	خالصجات، طوایف	۵۶/۷۰۰/۰۰۰	۳- وزارت مالیه (دارایی)
۳۰/۸۵۴/۰۰۰	قسمت دوم، مالیات غیرمستقیم	۳۱/۰۲۰/۰۰۰	۴- وزارت داخله (کشور)
	(عمدتاً گمرگ)	۳۸/۸۶۰/۰۰۰	۵- وزارت جنگ (دفاع)
۱/۸۰۰/۰۰۰	قسمت سوم: حقوق تمبر - ثبت اسناد	۷/۸۳۰/۰۰۰	۶- وزارت خارجه
		۱۲/۰۰۰/۰۰۰	۷- وزارت عدلیه (داگستری)
۱۱/۰۰۵/۰۰۰	قسمت چهارم: انحصارات، امتیازات	۸۵۵/۰۰۰	۸- وزرات معارف و اوقاف و فواید عامه (آموزش و پرورش)
۸۰/۰۰۰	قسمت پنجم: عایدات مختلفه	۲۴۰/۰۰۰	۹- وزارت تجارت (بازرگانی)
۱۰۵/۴۸۹/۰۰۰	جمع بند اول		۱۰- از بابت کسر وصول مالیات و مخارج فوق‌العاده
۱/۰۶۲/۸۰۰	بند دوم: عایدات فوق‌العاده		
۱۰۶/۵۵۱/۸۰۰	جمع کل عایدات		
۸۳/۷۵۳/۲۰۰	کسر بودجه	۱۹۰/۳۰۵/۰۰۰	جمع

در اسفند ماه ۱۳۵۱ قانون برنامه و بودجه به تصویب قوه‌ی مقننه رسید و به‌موجب آن دفتر مرکزی بودجه به‌شکل سابق منحل گردید و به «سازمان برنامه و بودجه» تغییر نام داد. از سال ۱۳۵۲ درآمدهای نفت نیز جزو درآمدهای عمومی

دولت درآمد. سازمان برنامه و بودجه در سال ۱۳۶۴ به وزارت برنامه و بودجه تغییر نام یافت و از سال ۱۳۶۸ مجدداً در زمان بازنگری قانون اساسی به سازمان برنامه و بودجه و سپس در سال ۱۳۸۰ به سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی تغییر نام یافت و هم‌اکنون تحت همین نام مشغول انجام وظیفه است.

خلاصه‌ی بودجه‌ی کل کشور در سال ۱۳۸۲

(مرجع: قانون بودجه‌ی سال ۸۲ مصوب ۱۳۸۲/۱۲/۱۱ مجلس شورای اسلامی)

(ارقام به هزار ریال)

منابع	مصارف
درآمدها: ۲۰۴/۵۰۸/۴۳۵/۰۷۰	هزینه‌ها: ۲۸۵/۷۴۹/۹۲۹/۵۶۶

کمیته‌ی برنامه‌ریزی بودجه در استان‌ها:

تا سال ۱۳۵۴ بودجه‌ی کلیدی دستگاه‌های اجرایی در مرکز تهیه می‌شد و مقامات استان‌ها، اختیاری در مورد بودجه دستگاه ذیربط خود نداشتند و از سال ۱۳۵۵ اختیار تهیه و تنظیم و اجرای بودجه به استان‌ها داده شد.

تنظیم بودجه‌ی استانی از طریق کمیته‌ی برنامه‌ریزی استان با ترکیب ذیل به ریاست استاندار هر استان و رئیس سازمان و مدیریت استان (دبیر کمیته استان) و شرکت تعدادی از مدیران کل (امور اقتصادی و دارایی، راه و ترابری، صنایع و معادن، کار و امور اجتماعی، آموزش و پرورش، تعاون، مدیران عامل سازمان آب و برق منطقه‌ای، مدیرعامل سازمان بهداشت و درمان استان، نماینده سازمان جهاد کشاورزی استان، مدیر کل فرهنگ و ارشاد اسلامی، یک نفر از اعضای هیئت علمی

دانشگاه‌ها و یا کارشناسان برنامه‌ریزی استان و ... صورت می‌گیرد. استانداران موظفند برنامه و گزارش کار کمیته مذکور را به اطلاع نمایندگان استان برسانند. علاوه بر کمیته‌ی برنامه‌ریزی استان، کمیته‌ی برنامه‌ریزی شهرستان نیز در این زمینه نقش دارد. «کمیته برنامه‌ریزی شهرستان متشکل است از فرماندار شهرستان (ریاست کمیته) نماینده سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی (دبیر کمیته) و عضویت رؤسای اداراتی که مدیران کل آنها عضو کمیته برنامه‌ریزی استان هستند.

خلاصه‌ی بودجه‌ی استان سیستان و بلوچستان در سال ۱۳۸۲

(مرجع: قانون بودجه‌ی سال ۸۲ مصوب ۱۳۸۲/۱۲/۱۱ مجلس شورای اسلامی)

(ارقام به هزار ریال)

پرداخت‌ها			دریافت‌ها		
جمع	جمع کل تملك دارایی سرمایه‌ای	هزینه‌ها	جمع	درآمدهای ملی	درآمدهای استانی
۱/۷۰۹/۸۸۰/۱۳۷	۷۰۱/۱۰۸/۷۹۱	۱/۰۰۸/۷۷۱/۳۴۶	۱/۷۰۹/۸۸۰/۱۳۷	۱/۵۴۵/۸۶۱/۶۳۷	۱۶۴/۰۱۸/۵۰۰

خزانه:

خزانه یا به عبارت صحیح‌تر خزانه‌ی عمومی یک سازمان مالی بسیار وسیع شامل مجموعه‌ی دوایر متمرکز در وزارت دارایی و ذی‌حسابی‌های آن در ادارات دارایی شهرستان‌ها است. نقش و وظیفه‌ی اصلی این سازمان دریافت و اداره‌ی کلیه‌ی وجوه و درآمدهای اختصاصی وزارتخانه‌ها و بنگاه‌های دولتی و کلیه وجوه حاصل از قرضه یا اعتبارات خارجی و بالأخره هرگونه عایدی دستگاه‌های دولتی و یا

وابسته به دولت [به استثنای وجوه متعلق به بانک‌های دولتی و شرکت سهامی بیمه ایران] و همچنین پرداخت کلیه‌ی مخارج آنها در حدود قوانین و مقررات موجود است. چون تمام عواید و مخارج دستگاه‌های دولتی در چارچوب بودجه دولت پیش‌بینی می‌شود، می‌توان گفت نقش و وظیفه‌ی خزانه به تضمین اجرای قانون بودجه‌ی دولت محدود می‌گردد. در واقع، تضمین اجرای قانون بودجه، نقش و وظیفه‌ی اصلی این سازمان را تشکیل می‌دهد. اما به موازات آن، خزانه نقش‌ها و وظایف مختلف دیگری نیز دارد که هر یک دارای اهمیت خاصی است.

خزانه‌داری کل، از طریق ذی‌حسابان خود و نیز رؤسای حسابداری و وزارتخانه‌ها و مؤسسات دولتی، کلیه وجوه دولتی و درآمدهای اختصاصی وزارتخانه‌ها و سازمان‌ها و بنگاه‌های دولتی، اعم از مالیات، حقوق گمرکی و سود بازرگانی واردات، درآمد انحصارات و غیر آن را جمع‌آوری می‌کند. هم‌چنین به‌طور مستقیم کلیه‌ی وجوه حاصل از قرضه یا اعتبارات خارجی و عواید نفت را دریافت می‌دارد و در حساب متعلق به خود در بانک مرکزی متمرکز می‌سازد.

سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی:

سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی به‌عنوان دستگاه مرکزی برنامه‌ریزی کشور، در زمینه‌های برنامه‌ریزی، تنظیم و نظارت بر بودجه وظایف زیر را به عهده دارد:

- انجام مطالعات و بررسی‌های اقتصادی و اجتماعی به‌طور برنامه‌ریزی و تنظیم بودجه و تهیه‌ی گزارش‌هایی از این بررسی‌ها؛
- تهیه‌ی برنامه‌ی درازمدت با تبادل نظر با دستگاه‌های اجرایی و تسلیم آن به شورای اقتصاد؛
- تهیه‌ی برنامه‌ی عمرانی پنجم؛

- پیشنهاد خطمشی‌ها و سیاست‌هایی در خصوص بودجه‌ی کل کشور به شورای اقتصاد؛
- تهیه و تنظیم بودجه‌ی کل کشور؛
- نظارت مستمر بر اجرای برنامه‌های آماری کشور؛
- ارزشیابی کارآیی و عملکرد دستگاه‌های اجرایی و گزارش آن به رئیس جمهور؛
- بررسی گزارش‌ها و مسائلی که باید در شورای اقتصاد مطرح شود.

شورای اقتصاد:

شورای اقتصاد با هدف هدایت و هماهنگ کردن امور اقتصادی کشور، به ریاست رئیس جمهور تشکیل می‌شود و دیگر اعضای آن عبارتند از: رئیس کل بانک مرکزی ایران، رئیس سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی و عده‌ای از وزیران (وزیر امور اقتصادی و دارایی، وزیر کار و امور اجتماعی، وزیر جهاد کشاورزی، وزیر بازرگانی، وزیر صنایع و معادن، وزیر نفت، وزیر نیرو) یکی از معاونان رئیس جمهور و برحسب ضرورت سایر وزراء نیز در جلسات شرکت خواهند کرد.

از جمله وظایف مهم شورای اقتصاد عبارتند از:

- تعیین هدف‌های برنامه‌های عمرانی کشور؛
- بررسی خطمشی و سیاست‌های اقتصادی و اجتماعی جهت طرح در هیئت وزیران؛
- اظهارنظر در باره‌ی برنامه‌های عمرانی جهت طرح در هیئت وزیران؛
- تعیین خطمشی تنظیم بودجه کل کشور؛
- بررسی بودجه‌ی کل کشور برای طرح در هیئت وزیران؛

- اتخاذ تصمیم در باره‌ی مسایلی که مسئولان دستگاه‌های اجرایی در هنگام اجرای طرح‌ها و فعالیت‌ها با آنها مواجه می‌شوند و در شورا مطرح می‌نمایند.
- تصویب اصول سیاست‌ها و ضوابط مربوط به اعطای وام از محل اعتبارات عمرانی به مؤسسات و شرکت‌های دولتی، شهرداری‌ها و سایر مؤسسات بخش عمومی به پیشنهاد وزارت امور اقتصادی و دارایی و سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی؛
- تصویب اصول و سیاست‌ها و ضوابط مربوط به مشارکت دولت در سرمایه‌گذاری مؤسسات خصوصی یا اعطای وام به این مؤسسات از طریق بانک‌ها و مؤسسات اعتباری تخصصی به پیشنهاد وزارت امور اقتصادی و دارایی و سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی؛
- تصویب اصول و سیاست‌ها و ضوابط مربوط به اخذ وام و اعتبارات خارجی کمیته‌ای مرکب از نمایندگان وزارت امور اقتصادی و دارایی و سازمان و مدیریت و برنامه‌ریزی و بانک مرکزی.

خودآزمایی

- ۱) یکی از منابع مهم درآمدی دولت‌هایی که فاقد نفت هستند را نام ببرید.
- ۲) مالیه‌ی عمومی و اجزای آن را شرح دهید.
- ۳) بودجه را تعریف و اجزای متشکله آن را بیان نمایید.
- ۴) کسری بودجه یعنی چه؟ و در چه زمانی به وجود می‌آید؟
- ۵) هزینه یعنی چه و انواع هزینه‌های دولت را بنویسید.
- ۶) منابع جمع‌آوری وجوه قرض برای دولت را توضیح دهید.
- ۷) مالیات‌های مستقیم و غیرمستقیم را شرح دهید.
- ۸) راه‌های مختلف جبران کسری بودجه را بیان نمایید.
- ۹) به نظر شما بهترین راه حل تأمین کسری بودجه‌ی دولت کدام است؟
- ۱۰) بهترین راه‌های شرعی برای برآورده ساختن ضرورت‌های مالی دولت را شرح دهید.